

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Moulin, Louis de.; af Louis de Moulin.

Jeannette Miron eller Fjorten Millioner : Original Roman

Kjøbenhavn : W. Janssen, 1877

608 s.

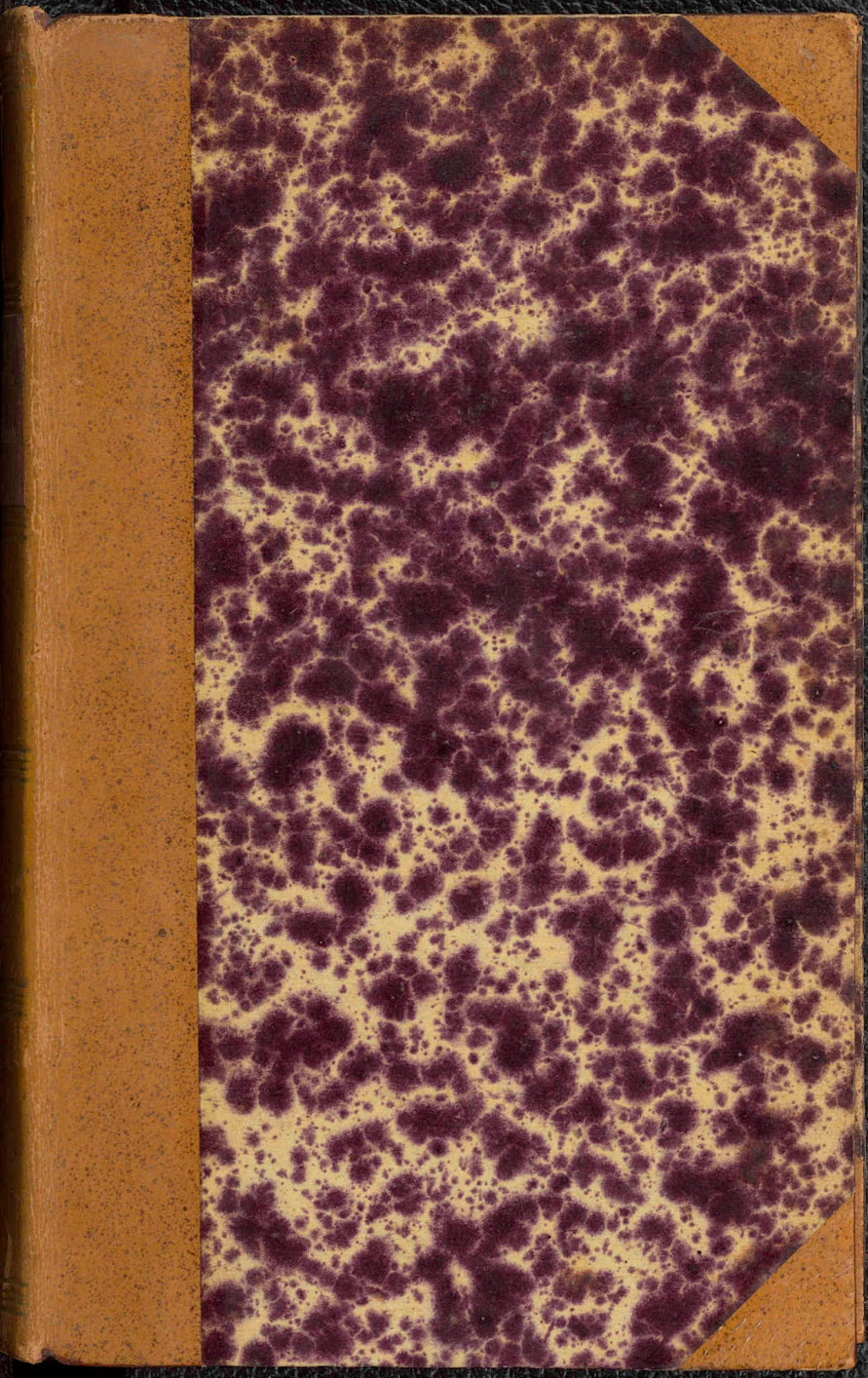
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

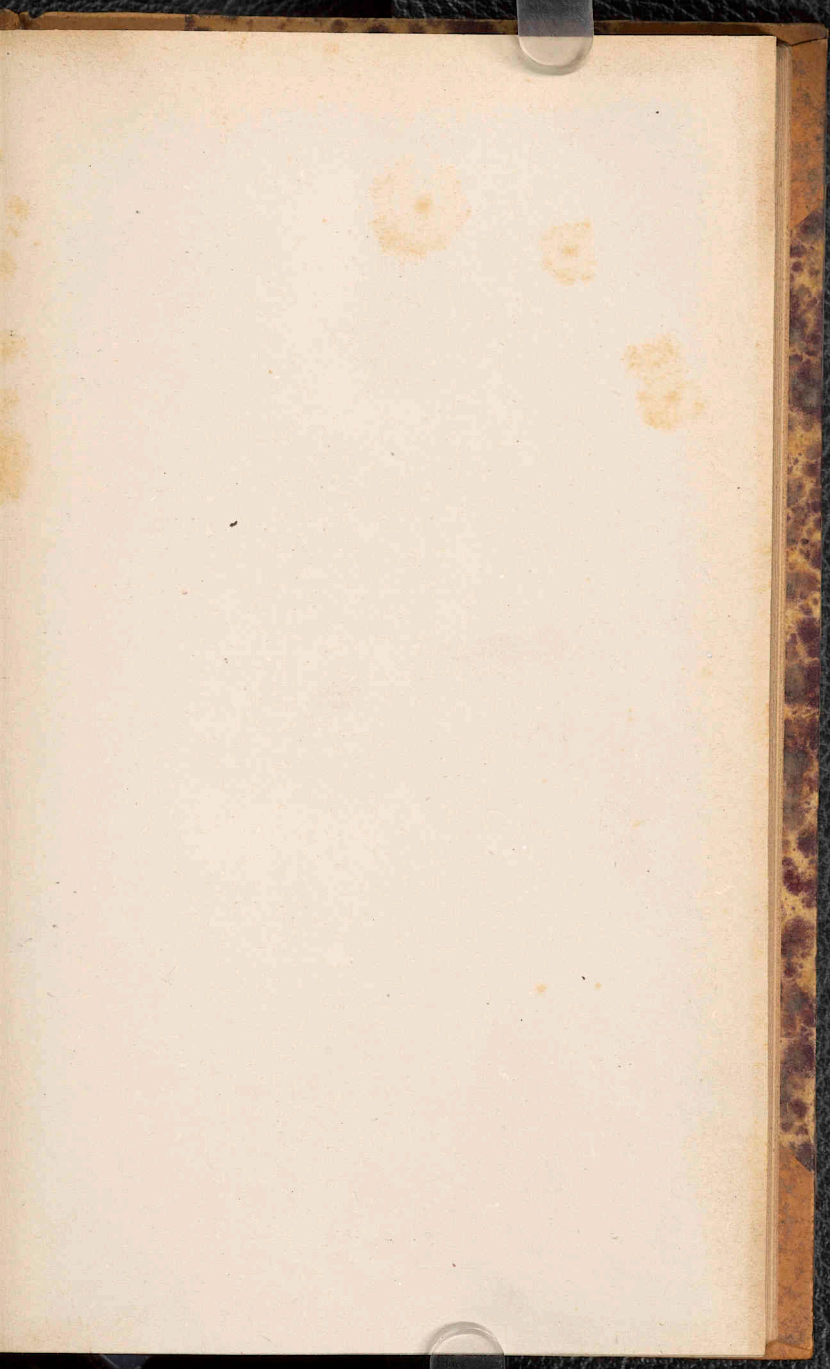
57. - 220.

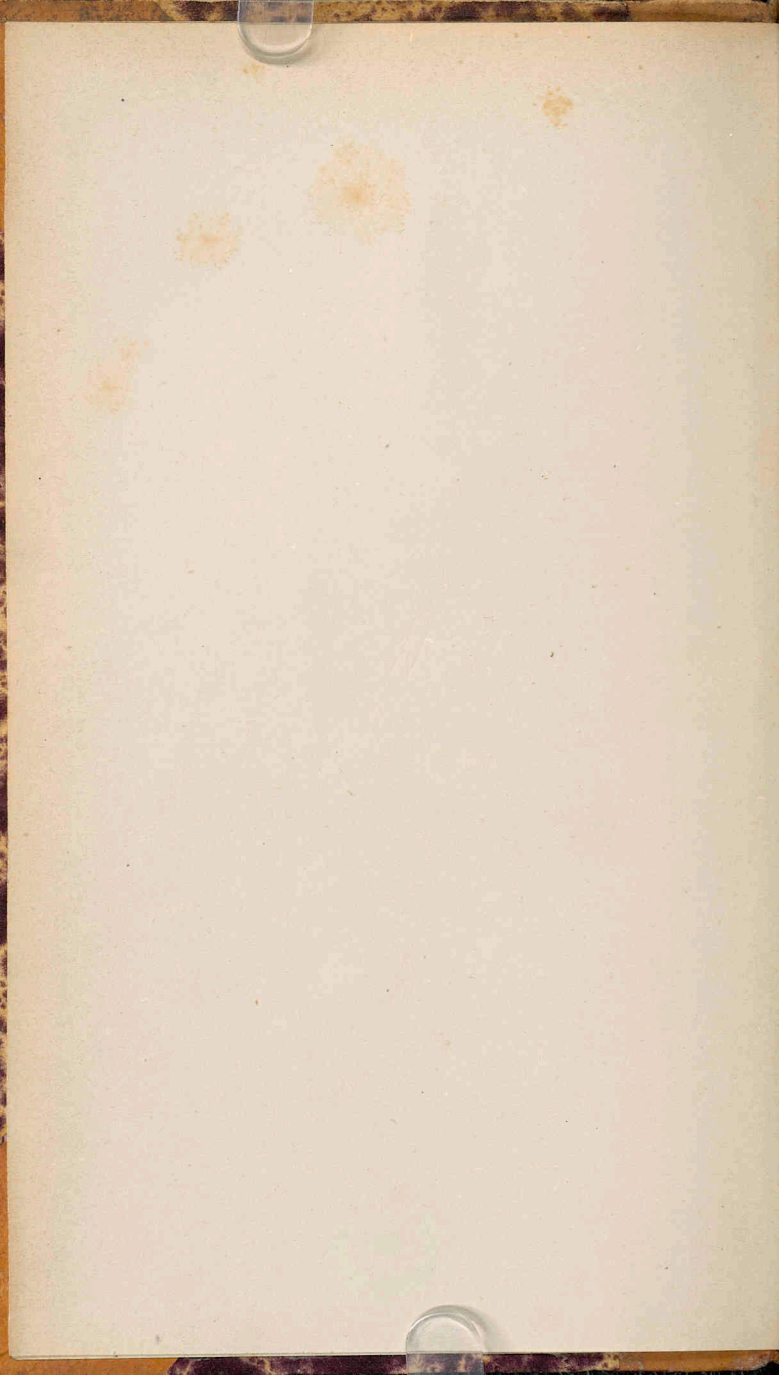
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130024221777

JEANNETTE MIRON

eller

Fjorten Millioner.

Original Roman

af

Louis de Moulin,

Forfatter til „Niels Ebbesen“, „Livets Hazard“, „Erindringer
fra Kvisten“, „Silva“, „Den taufte Greve“ m. fl.

Kjøbenhavn.

W. Farsens Forlag,

St. Pederstræde 47, Stuen.

1877.

Trykt hos Rudolf Svendsen, Sammelmont 9.

Første Kapitel.

Rhingrevens Slot.

Naar man seiler op ad den skønne Rhinslod, vil man maaske bemærke et isoleret, lille Bjerg, som terrasseformigt sænker sig fra det Indre af det skønne Allace ned imod den store Flod og ender ved denne med en lodret, henved tohundrede Fod høi Væg.

Det frembyder til alle Aarstider et henrivende skjønt Syn.

Om Foraaret skjules det næsten ganske af fine, lysgrønne Blade, og om Sommeren lyne de røde Druer som Rubiner gjennem det grønne Vinsøv, der snor sig baade vildt og dyrket fra Terrasse til Terrasse, belyst af den glødende Sol.

Vældige Egetræer, tusindaarige Ræmper, som har set de franske Riddere drage over Floden for at deltage i Korstogene eller for at tugte deres tyske Brødre, staa endnu spredte hist og her med stærke, hvælvede Kroner, medens dybe Huller i Jorden vidne om andre af deres Slægt, som har maattet

boie sig for Tiden og ere styrtede om, ned i den brusende Rhinflod, for at hviroles med som et Halmstraa af et Regnskyl.

Længere oppe mod Terrassens Høide staa prægtige Kastaniekove, fra hvis Kroner lyder en evindeligt Susen; det er Eventyr de gamle Træer fortæller og som Vinden spredter over den hele, vide Verden. Ahorn, Graner, Popler og Cypresser findes hist og her, og midt imellem disse ligger en mægtig Bygning med to høie Taarne og endnu omgivet af en stærk Ringmur.

Det var „Rhingrevens Slot.“

Hvorfra den havde faaet dette Navn vidste Ingen med Bestemthed, men Sagnet, som ved Alt, fortalte, at her boede i gamle Dage for mange, mange Aar tilbage den frygtede Rhingreve, hvis grusomme Bedrifter endnu besynges i de franske og tyske Ballader.

Fra Slottets høie Taarne havde han kunnet se hvert Skib, som passerede forbi, og strax var han da tilstede med sine vilde Krigere, besteg sin Knor, som altid laa seiklar, og da var det fremmede Skib prisgivet som en Boldt i Stormens Favn.

Paa den Maade opdyngede han uhyre Skatte i Slottets Kjeldere, og Dag og Nat kunde man høre ham og hans vilde Svende svire og synge, til den lyse Morgen atter kaldte dem til Rov og Plyndring.

Rhingreven var nu død for længe siden, Slottet var kjøbt, solgt og atter kjøbt af forskjellige Giere,

indtil endelig Jean Joseph Miron, Greve af Avernou, kjøbte det for en Spotpris.

Han lod det fuldstændigt restaurere og anvendte uhyre Summer paa at fjerne Alt, som kunde minde om den gamle Røverrede og bragte det ved Plantninger, Anlæg af Parter og Spadseregange med mere saavidt, at Rhingrevens Slot, som det vedblev at hedde, var det skønneste i hele Alsace.

Hvad ham selv angik, da var han elsket af sine Undergivne og agtet af Alle; den Hovmod, som ellers er saa karakteristisk for Adelsmænd, og som gjerne er et Tegns paa hvor mangelfuld deres Opdragelse har været, kjendte han Intet til; han var jevn og ligefrem og frygtede derfor ikke de truende Skyer, som dukkede op paa Himlen og som senere nedfældede sig over det ulykkelige Land i Revolutionens Torden, Mar 1830.

Midt under denne gistede Greve Miron sig.

Han ægtede en Pige af borgerlig Herkomst, en Datter af en af sine Forpagtere, og levede siden et lykkeligt Liv.

Egteskabet blev velsignet med to Børn, en Dreng og en Pige. Drengen fik Navnet Charles, Pigen hed Jeannette, og den gode Greve kjendte ingen større Glæde, end om Aftenen af sidde i den gammeldags Ridderstol med et Barn paa hvert Knae og fortælle dem Historier, medens Iben knittede i Dønen og kastede sit rødlig, flammende Skin henover det gamle Egetræsgulv.

Børnene var henved sex Aar gamle, da Greven

en Dag fik Besøg af en Hr. Fasmers, der var hans Fætter.

Synderlig glad over Besøget var han just ikke, thi den kjære Fætter var en Galning af første Rang, bekendt for sit høje Spil, sine Elskovsventyr og sine Dueller. Han havde været fraværende i flere Aar, uden at man vidste hvor, og man betragtede ham allerede som død, da han, som sagt, pludselig dukkede op hos „den gode Greve“, som han altid havde benævnt Miron.

Han var imidlertid ikke den samme, som tidligere. Det Flygtige, Galningeagtige var forsvundet, og i dets Sted var han bleven alvorlig, tilbageholdende og beskedent.

Han havde, som han fortalte, indset sine Feil og bødet haardt for dem ved at døie Nød og Savn. Han havde slasket om paa Afrikas Kyster som skibbrudnen Matros, redet som en Millionair paa Kameler i Egypten, saalænge Bengene varede, spillet uhyre Summer bort i Baden-Baden og vundet dem igjen, kort sagt, han havde levet høit og sultet, gaaet klædt i Fløiel og Silke og vandret om, hyllet i Pjalter.

Derved havde han lært Verden at kjende, han havde indset sine Feil og lovet at forbedre sig. Da han endelig efter en tiaarig Omflakken fik opspurgt sin Fætter, Greve Miron og naaede til ham, ejede han ikke en Skilling, og vovede knapt at træde ind i de prægtige Sale, da Tjeneren paa hans indtrængende Bønner havde meldt ham.

Med Dinene fulde af Taarer stod han over for Fættren, der, efter at have hørt hans sørgelige Historie, hjertelig gav ham Haanden og bad ham være velkommen, og da lovede han ham til Gjengjæld, at han vilde vedblive at være som han nu var, nøisom og tilfreds med Lidt.

Saa forestillede Greven ham for sin Hustru og viste ham sine Børn, og da Aftenen kom, fortalte Fætter Fasmer, siddende i den store, lune Ridder-sal, om sine vidunderlige Eventyr i fremmede Lande og om alle de Farer og Besværligheder han havde udstaaet.

Fætter Fasmer vandt snart Alles Hjerter, man beklagede og man agtede ham.

Han blev ofte indbudt af Grevens Venner til Besøg, men han lignede sig, som sagt, ikke mere selv, han var næsten fuldkommen menneffeskj og gif kun nogle Toure ned til Floden om Aftenen, naar Ingen bemærkede det.

Greven indbød ham engang til at reise med til Paris, men han svarede blot:

„Nei, jeg vil glemme, kun glemme! lad mig være fri.“

Saa sad han sig gjerne i en Kro og legede med Børnene, der holdt meget af ham.

Engang spurgte lille Charles ham om, hvorfor han altid redte sit Haar ned i Panden, saa saae han saa skummel og vred ud, mente Barnet.

Da var han bleven meget vred og havde tilka-

stet Barnet et rasende Blik, men strax efter havde han leget med det som sædvanligt.

„J maa ikke drille ham, eller være næsvis mod ham,“ sagde Greven, „de Ulykkelige er altid pirrelige.“

Næret efter hans Ankomst overdrog Greven ham Overopsynet over Slottes underordnede Personale og skjænkede ham den aarlige Indtægt af to Forpagtergaard, hvorved han blev sat istand til at leve som Kavaler.

Fasmer var saa rørt herover, at han kyskede ham og lovede evig Taknemmelighed.

„Stakkels Fætter,“ sagde Greven til sin Kone, „hvor han dog har forandret sig; han er Taknemmeligheden selv, det var han langtfra i gamle Dage!“

Saaledes hengik endnu et halvt Aar med Begjæringer fra Grevens Side og Taknemmelighedsforsikringer fra Fættrens, da der indtraf en Begivenhed, som med Et sønderrev det lykkelige Familieliv.

En stormfuld Efteraarsaften var Greven gaaet ned ad det terrasseformede Bjerget for at betragte den oprørte, store Flod, som væltede sine skumbeklædte Bølger Side om Side gennem Klipperne.

Det regnede af og til, men hele Scenen oplystes, naar Maanen kastede sine blege Straaler henover Bjerget, hver Gang de tunge Regnmasser fløi til Side for den; og Vinden hylede gennem de halvnøgne Egetræer, saa sælsomt, saa klagende, at man

skulde tro, at det var Ridderborgens Sagnaander, som mødtes den kolde Efteraarsaften.

Greven stod yderst paa Randen af Terrassen.

Tohundrede Fod under den væltede Rhinen sine Bølger afsted som en Hær af flygtende Elverpiger; hvide og fraadende foer de bort med en tordnende Larm, glindsende som knuste Solperler i Maanens blege Straaler.

Bagved laa det høje, majestætiske Slot, hvor hans Kjerne boede; et lille Lys faldt som en venlig Stjerne ud i den mørke Aften, og ligesom vinkede ham tilbage fra den farlige Skrænt, men han elskede det Store og Dphøiede i Naturen og vedblev at stirre ned i den brusende Flod.

Da raslede Bustene bagved ham, og en Skygge traadte frem med listende, snigende Trin.

Maanens Straaler faldt paa den og oplyste dens Ansigt.

Det var en Mand.

Han var bleg som en Dødning, men i hans store, sunklende Dine luede en sælsom, uhyggelig Ald.

Han listede sig nærmere og nærmere og stod endelig lige bagved Greven, som vedblev at stirre ned i Dybet.

Som et Lyn slog han sine Arme om ham og forsøgte at kaste ham udover Skrænten.

Greven dreiede sig om med Vindens Hurtighed og kom derved til at se sin Fjende i Ansigtet.

„Ah!“ udbrød han, „Du . . .“

Mere sagde han ikke. Den Anden fornyede idetsamme Angrebet med fordoblet Kraft.

Kampen var frygtelig.

Man hørte kun de to Mænds Buxten og Stønnen og Lyden af deres Fødder, som knuste de tørre, nedfaldne Grene, der dækkede Afgrundens Rand.

Maanen skinnede klar og ren og oplyste den rædselsfulde Scene med sin blege Glands; men Ingen af dem bemærkede den; de kæmpede; den Ene for at dræbe, den Anden for at forsvare sit Liv.

Endelig beskrev den Ene af dem en Bue i Luften og blev slynget udover den frygtelige Grændse imellem Liv og Død.

Morderen blev ene tilbage.

Han heldede sig forsigtig forover og stirrede ned i Floden, som allerede havde opslugt hans Offer.

Han saa og hørte Intet, uden de hvide Bølgekammer og Bændens stødvise Hyl.

Triumferende vendte han sig mod Slottet, hvorfra det venlige, lille Lys blinkede ham imøde.

„Nu tilhører Du mig!“ hvistede han, „Halvdelen er udført, den anden Halvdel er tilbage, den vil jeg ogsaa udføre.“

Med disse Ord vente han sig om og gif. Maanen oplyste hans Ansigt; det var mørkt og skummelt; det tilhørte ikke Grevnen.

Grevens Lig førtes bort af den mægtige Flod,

Kort efter traadte Fasmus ind til Grevens Familie, som sad i den store Ridderstue, det almindelige Forsamlingssted.

Grevinden reiste sig op og gif ham imøde.

„Bed De ikke, Fasmus, hvor min Mand er?“ spurgte hun „han pleier aldrig at være fraværende paa denne Tid.“

„Nei, Fru Grevinde!“ svarede Fasmus „den gode Greve er maaske gaaet til en af sine Forpagtere; det forekom mig som om han omtalte nogle Reparationer paa en af Gaardene.“

„Saa har vi ham vistnok snart tilbage!“ svarede hun og satte sig i den høiryggede Lænestol, „og jeg vil derfor lade tænde Lys!“

Hun slog paa en lille Sølvklokke, og en Tjener indfandt sig.

„Lad os faa Lys og gjør Alt istand til Aftensmaaltidet!“ sagde hun „jeg venter Greven hvert Øjeblik.“

Tjeneren bragte strax Lys, og Børnene skyndte sig med at hente deres Legetøi fra de forskjellige Kroge i Værelset.

De satte sig ved Bordet tilligemed Moderen, medens Fasmus blev staaende i Vinduesfordybningen og stirrede ud i Natten.

Denne var ogsaa indtraadt fuldkommen, den var ravnsort, opfyldt af Storm og Regn.

„Sæt Dem her ned hos os, Fasmus!“ sagde Grevinden „her er Plads nok!“

Fasmus bukkede og forlod Vinduet.

Han tog Blads ligeoverfor Grevinden, imellem begge Børnene.

„Uh, hvor Du er vaad!“ raabte Charles „Du har været ude i Regnveiret!“

„Dg saa er Du syg, for Du er ganske hvid i Ansigtet!“ tilføiede Jeannette og betragtede ham med fine store, smukke Dine.

Grevinden saa op ved denne Bemærkning og foer sammen.

„Min Gud, ja!“ udbrod hun „De er paafaldende bleg, Fasmex, er De ikke vel?“

„En Smule Ildbefindende!“ stammede Fasmex „jeg har været utilpas hele Dagen, men det er jeg saa vant til; jeg beder Dem, Fru Grevinde, bliv ikke urolig, det har Intet at betyde.“

„Dg Du har revet et stort Hul i din Frakke!“ fortsatte Charles „se, Moder, se, der er En som har revet Fætter Fasmers Frakke itu.“

Dg Drengen pegede paa en stor Glænge, som gik under Armen og helt om paa Ryggen.

Fasmex blev endnu blegere og greb sig uvilkaarligt til det betegnede Sted, men han fattede sig hurtigt, og sagde smilende:

„Jeg ved sandelig ikke deraf, men formodentlig har en Stump Som faaet fat i mig nede i Stalden, da jeg saae, om Alt var i Orden.“

Han reiste sig hurtigt.

„Jeg har tilfældigvis en anden hængende!“ sagde han „og beder om Tilladelse til at fjerne mig et Djebkif.“

Grevinden nikkede smilende, Børnene loe.

Det morede dem, at Fætter Fasmers saae saa morsomt ud.

Fasmers havde sit eget Værelse i Slottets Floi.

Derhen ilede han strax saa hurtig han kunde og skyndte sig at tænde Lys.

„Fordømt!“ mumlede han og trak Frakken af „de Unger har Dine som Ravnene.“

Frakken var dyngvaad og forreven; men der manglede desuden et Stykke Løi paa en Haandsbredde.

Fasmers bemærkede det strax og blev bleg: „Det maa ligge derude!“ mumlede han „det maa findes.“

Han trak hurtig Frakken paa og tændte en lille Haandlygte. Derpaa aabnede han en anden Dør, som førte ud til den store Gaardsplads, og løb hurtig over den.

Han naaede snart den tidligere omtalte Skrænt, hvor Kampen imellem de to Mænd havde fundet Sted.

Boiet ned over Jorden og holdende Lygten frem for sig søgte han overalt, men fandt intet.

„Dumrian som jeg er!“ mumlede han „Stormen har ført den med sig.“

Han slukkede Lygten og skyndte sig tilbage.

Da han traadte ind gennem den gittede Slotssport, foer ligesom en Skygge ham forbi.

„Gi, se Hr. Fasmus!“ sagde den „God Nat og paa Gjenfyn!“

Disse sidste Ord bleve sagde med en undertrykt, spottende Latter, som fyldte Fasmus med dødelig Skræk.

„Hvem der?“ raabte han og foer efter Personen saa hurtig han kunde.

Men Ingen svarede ham, kun Vinden hylede i Slottets fire Hjørner og rustede i de store Vinduer, som om den vilde rive dem ud af de tunge Blysprøjsler.

Langsomt og takkefuld traadte han ind i sit Værelse og afførte sig sin hullede Klædning, og strax efter indfandt han sig paany i Salen, hvor han ligesom forundret spurgte:

„Er min Fætter, den gode Greve, ikke kommet endnu?“

„Seg begynder at blive urolig!“ svarede Grevinden „Sean pleier aldrig at blive saalænge ude!“

Ibetjemme slog det store Taarnuhr ti Slag. Grevinden foer sammen. „Saamange,“ sagde hun, „det er dog besynderligt!“

„Hvorfor kommer Fader ikke hjem?“ spurgte den lille Jeannette „har Røverne slaaet ham ihjel.“

„For Guds Skyld, Barn, tal dog ikke flige Ord!“ raabte Grevinden „jeg er urolig nok i Forveien!“

Fasmus forsøgte at smile, men det var næsten et Brængebillede af en Smilende han fremviste, da han sagde:

„Berolige Dem, Fru Grevinde; min Fætter, den gode Greve, er naturligvis bleven opholdt af Veiret! hvis De ønsker det, skal jeg lade ridende Bud udgaa til alle Forpagtergaardene og erkjendige sig om hvor min Fætter befinder sig.“

„O, ja, Tak, kjære Fædmer!“ svarede Grevinden og lagde sin Haand paa hans Skulder „send ridende Bud ud allevegne; jeg er saa urolig; rigtig nok vil min Mand se mig ud, naar han kommer tilbage, men jeg er saa urolig!“

Fædmer bukkede og gik.

Kort efter hørte man Hovslagene af galopperende Heste, og flere Ryttere foer ud i den mørke Nat for at opsoge deres Herre.

Grevinden bragte imidlertid Børnene tilsængs.

Uden at ane den skrækkelige Sandhed sov de snart ind som Børn kan sove, uskyldige, sorgløse, uberørte af Verdens stormende Blæder og nedrige Rænker.

Grevinden gik hurtig frem og tilbage i den store Sal.

Hun lyttede af og til, den arme Kvinde, efter en eller anden tilbagevendende Rytter, men endnu kom ingen; hun hørte kun den rasende Storm juse forbi og blande sin Stemme med Rhinflodens fjerne Lørd.

Taarnkloffen slog Elleve, den slog Tolv. Saa kom den første Rytter tilbage, men han bragte ingen Bæsked; Greven havde ikke været paa den Forpagtergaard han havde besøgt. Den anden og tredie

ſagde det ſamme. Nu var der kun den fjerde tilbage,

ſaa ham haabede hun, han maatte da endelig bringe det troſtende Bud.

Endelig galopperede han ind i Gaarden.

Grevinden var ſelv traadt ned i Hoved-Indgangen for at høre Beſked.

Stormen ſlog hende Regnen i Anſigtet og gjen-nemiſkede hende med ſin Kulde; hun cendſede det ikke, hun vilde kun vide Beſked om ſin Mand.

Men det fjerde Bud vidſte ingen; han ſagde, at man hverken havde ſet eller hørt Noget til Greven.

Grevinden blev blegere end Rniplingskraven om hendes Hals og ſtøttede ſig til Dørfarmen for ikke at falde.

„Han er død!“ ſagde hun med hul Stemme „en Aneſe ſiger mig det! Faſmer!“ tilſoiede hun næſten haardt „lad ſøge overalt i Slottets Nærhed, tænd Fakler, Lygter, hvad I har, men ſøg overalt, jeg vil vide hvor han er!“

Faſmer bukkede dybt.

„Fat Dem, Grevinde!“ ſagde han „fat Dem, endnu ved vi Intet! min kjære Fætter, den gode Greve er i Sikkerhed, det aner mig; men vi ſkal ſøge til Morgen gryer, da Deønſter det, og Gud give vi maa have Held med os!“

Han vendte ſig mod de beſtyrtede Tjenere „Skaf Fakler!“ ſagde han i en bydende Tone „ſaamange I kan; Alle ſkal ſøge, hører I, Alle!“

„Og De, kjære Fru Grevinde!“ vedblev han i en ærbødig Tone „gaa De til No og stol paa mig og min Trofskab; jeg lover Dem, at jeg ikke skal hvile før jeg ved, hvor min dyrebare Fætter er.“

Grevinden svarede ikke, hun stirrede mod Himlen, hvor den blege Maane atter kom tilsynne og oplyste den hele Scene.

Det saa forunderligt ud.

I Døren Grevinden med det blege, bedrøvede Ansigt, og ved hendes Side Fasmers, hvis store, funklende Dine søgte at gjennembore de omkring ham staaende Tjenere, ligesom om han vilde udfinde, hvem der havde sagt de Ord til ham:

Paa Gjensyn!

Men Ingen røbede ved sin Mine, at det havde været ham.

Efterhaanden blev Fakler skaffet tilveie og tændte, og hele Skaren satte sig nu i Bevægelse ud ad den store Borgport.

Fasmers førte an og dreiede strax til Venstre ind mod Skoven.

„Nei!“ sagde en Stemme „ikke den Wei, lad os gaa ned til Floden.“

Han vendte sig næsten forfærdet om imod Personen; og var ligeved at irettesætte den frække Raadgiver, da han først lagde Mærke til hvem det var.

Det var Grevinden; uden Hat eller Dversthjælle, med Haaret flagrende for Vinden.

„Bedste Fru Grevinde!“ sagde han i en usikker Tone „tag Dem dog i Aagt! Veiret er bidende og foldt; De er ophidsjet og varm, De kan let forkjole Dem.“

Grevinden svarede ikke, men tilfastede ham et besynderligt Blik.

„Fasmer!“ sagde hun „tror De da ikke at jeg elsker min Mand?“

Hun løb frem foran de Andre og naaede hurtigt Terrassen.

„Kom her med Faslerne!“ raabte hun „lad os se efter om intet Fodspor er afstrykket paa den fugtige Jord.“

Tjenerene ilede til, men der var Intet at se, Regnen havde udslettet Alt og dannet smaa Afløbsrender, som udmundede ved Skraenten.

Fasmer turde ikke træde nærmere og kigge over Afgrunden; han foregav Svimmelhed og støttede sig til et gammelt Træ, der stod en halv Snes Skridt tilbage.

Grevinden søgte som en Sporhund søger.

Intet undgik hende og hun kom snart til et forfærdeligt Resultat.

Holdt fast imellem to Grene sad Grevens Hat i en vild Rosenbust, som stod ved Afgrundens Rand.

Den uhykkelige Kone greb den og holdt den imod den klare Maane.

Hun sagde ikke et Ord, kun Læberne bevægede sig, men der kom ikke en Lyd over dem.

„Der, der!“ mumlede hun endelig og pegede over den glatte Skrænt „der er han, dybt nede!“

Tjenerne omringede hende forfærdede, kun Gasmer holdt sig tilbage og græd bitterligt.

„Umuligt, umuligt!“ stammede han „min kjære Fætter kan aldrig have været saa uforsigtig at komme Skrænten saa nær!“

„Men en Anden kan have hjulpet ham derved!“ svarede en Stemme lige bag ham i en spottende Tone.

Gasmer foer sammen og vendte sig hurtig om; han kjendte denne Stemme, den tilhørte den Person, som havde tiltalt ham før i Borten. Han saa sig om med et forvildet Blik, men der var Ingen. Alt var tomt bag ham, han saa det tydeligt ved Maaneskirnet.

„Lad os omgaa Terrassen og søge ved Flodbredden!“ raabte han næsten vildt „maaske komme vi ikke for sent! kom kom, lad os gaa til Flodbredden.“

Grevinden fik ligesom nyt Haab ved disse Ord.

„Ja, De har Ret!“ stammede hun „han er maaske bleven hængende i Vinranterne, som bedække den bratte Skrænt; kom, Børn, kom!“

Dg den fortvivlede Kvinde løb langs Stien som var anlagt i Sneglegang lige til Skræntens Fod.

Hun kom først ned.

Rhinen lignede et uhyre, bølgende Siglaget;

den gnygede og tordnede med rasende Brøl imod Bredderne og kastede sine Bølger som flyvende Skum høit i Veiret op ad Kystens steile Sider.

Faklerne truede med at slukkes og oplyste kun ufuldstændigt den lange Flodbred; men man saa og opdagede Intet.

„Fasmer!“ sagde Grevinden i en paafaldende rolig Tone „vil De stille Vagt paa dette Sted; naar Morgenens gryer, begynder Eftersøgelsen paany, jeg vil idetmindste have min Mands Lig!“

Hun gik rolig og langsom opad Stien, uden at se hverken til Høire eller Venstre, og standsede først, da hun stod foran den lille Seng, hvori hendes Børn sov de Afstyldiges rolige Søvn.

Her sank hun paa Kne og her brast hendes Kraft.

Hun udbød i en voldsom Graad og vred fortvivlet sine Hænder.

„Han er død, død!“ hulkede hun og hævede Dinene mod Grevens Billed, som hang paa Væggen „og I, mine Børn, I er faderløse.“

Hele Natten gik hen paa denne Maade, hun trykkede den fundne Hat til sit Bryst og bedækkede den med sine Taarer; den var jo det sidste Minde om ham.

Knapt gryede Dagen, før hun atter var tilstede. Enhver Bugtning paa Flodbredden blev eftersøgt, ingen Plet forbigaaet, men Alt forgæves.

Grev Miron var og blev sporløs forsvunden.

Dagen efter bragte en Tjester en Pakke dnyg-

vaade Breve op til Slottet. De vare fundne flydende om paa Vandet og tilhørte, efter den halvt-udslettede Udskrift at dømmes, Miron. En anden Fisker bragte en Handske, som var funden imellem Sivene; det var ligeledes Grevens, og endelig erklærede en Tredie at have set et menneskeligt Legeme flyde ned at Strømmen, med en Hurtighed, som gjorde det umuligt for ham at indhente det.

Alle disse Efterretninger bekræftede Grevens Død, og det fordem saa lystige Slot blev lige med Et som uddøet.

Grevinden talte aldrig med Noget, modtog intet Besøg og helligede sig kun sine Børns Opdragelse.

Fasmer var ogsaa bleven indesluttet og tavs; han fortalte aldrig om sine mangfoldige Eventyr, men beskæftigede sig udelukkende med at opdyrke Slottets Jorder.

Grevinden talte kun med ham naar Middagstiden var kommen og han, ærbødig og beskeden som sædvanlig, tog Plads ved Bordet; men om sin afdøde Mand talte hun aldrig; det Emne behandlede hun kun med Gud alene, naar hun knælede foran Kristusbilledet i Slottets Kapel og bad ham om Kraft til at opdrage og vejlede sine Børn.

Saaledes hengik et halvt Aar efter Grevens Død.

Det var bleven Foraar.

Tusinde Blomster prangede langs den majestætiske Rhinbred, og en Hær af Skibe svømmede, lig Svaner med udspændte Vinger, paa den dybe Flod, medbringende Passagerer og Fragtgods, som skulde enten det ene eller andet Sted hen.

Rhingrevens Slot tog sig fortryllende ud omgiven af de friske, grønne Trær. Den steile Terrasse, som havde været Vidne til hin rædselsfulde Scene den kolde Efteraarsnat, var et eneste grønt Tæppe, og Fuglene sang saa velsignet i de tætte Lunde, som strakte sig om Slottet til alle Sider.

Grevinden brød sig dog ikke om al den Skjønhed Naturen udfoldede. Hun var som tidligere, tavs og indesluttet; Jasmer derimod syntes at have faaet noget af sit Lune tilbage og forsøgte flere Gange at rive hende ud af det sygelige Drommeri, som havde bemægtiget sig hende.

Han spekulerede desuden paa Noget, som ofte fik hans Hjerte til at banke.

Han tænkte, at det vilde være en god Støtte for Grevinden, om han tilbød hende sin Haand.

Hun var saa smuk i sin Sorg, saa gudhengiven og taalmodig, ret en Hustru for ham.

Han vilde da hjælpe at opdrage Børnene; han var jo en Verdensmand, som kjendte til Alt, og saa havde han endelig Intet imod at antage Navnet Miron efter Fættren.

Han havde flere Gange flaaet svagt paa, at hun burde gifte sig, men hver Gang mødt bestemt

Modstand, og da han endelig en Gang gav hende ligesom et tydeligt Bink om, at han vilde følge hende for hele Livet, havde hun først hørt ham med Forundring, derefter med Brede og endelig vendt ham Ryggen med Foragt.

Hun vilde før, at hendes Børn skulde være faderløse end have ham til Stedfader! havde hun sagt, og de Ord kunde Faszmer ikke glemme.

Alle hans vilde Videnstaber vaagnede paany; han følte, at han elskede denne Kvinde, og han svor ved sig selv at gjøre Alt for at vinde hende.

Var hun først hans kunde han jo senere gjøre hvad han vilde.

En Dag lod hun ham kalde til sig.

„Faszmer! sagde hun „tør jeg bede Dem om at overgive alle Godssets Papiere til min Advokat, Hr. Dupelin i Paris. De kan sende dem saa hurtigt som muligt, tilligemed en Skrivelse i mit Navn, hvori jeg anmoder ham om, at foranstalte Godsset solgt.“

„Solgt!“ stammede Faszmer „De vil sælge Slottet, Fru Grevinde!“

„Ja, Faszmer, jeg bliver dog aldrig lykkelig her; desuden vil jeg give mine Børn en tidsvarende Opdragelse, som udfordrer dygtige Læreres Veiledning, og dem finder jeg bedst i Paris. Vær derfor saa god at affende alle Papiere endnu den Dag i Morgen.“

Med disse Ord hilste hun ham venligt og gif. Faszmer blev staaende som bedøvet.

Et saadant Skridt kuldkastede alle hans Planer, tilintetgjorde hans Kærlighed og reducerede hans Indtægter, selv om ogsaa Grevinden vilde tilstaa ham en aarlig Pension.

„Nei!“ raabte han og knyttede rasende Hænderne „det skal aldrig ske, aldrig — aldrig, saa sandt jeg hedder Fasmus.“

Han saa sig om, som om han vilde sige; dette Slot har kun en Herre, og denne Herre er jeg.

Om Aftenen var Fasmus imod Sædvane længe oppe. Der brændte Lys i hans Bærelse, og Tjeneren, som bragte ham Viin, fortalte, at han skrev og samlede et stort Antal Papiere.

Klokken var slaaet tolv, da han endelig rejste sig.

Alt var tyyst og stille; kun engang imellem blev Stilheden afbrudt, naar en Ugle skreg fra det gamle Taarn, eller naar Uhret slog sine Slag med en dump, drønende Klang.

Fasmus tørrede sin Pande. Den var drivvaad af Sved, og dog var det ikke varmt inde i det store Bærelse.

Han rejste sig og gik hen til Vinduet. Derfra kunde han se hin Terrasse, hvorfra Morderen havde slynget Grev Miron ned i Floden; dengang saa den mørk og truende ud, nu laa den som en prægtig Have, glindsende af Dugperler og belyst af den klare Foraarsnat.

Han foer sammen og knugede Haanden imod

Banden, som om han vilde tvinge sine Tanker i en bestemt Retning.

Derpaa gif han hurtig hen til Bordet og bøiede sig over Papiernerne.

„Ja!“ mumlede han, det er besluttet, — jeg vil være Herre!“

Han eftersaa Papiernerne og udtog nogle, som han kastede ind i Dønen.

„De kunne sladdre af, Skole!“ mumlede han „og saa var alt mit Arbeide til ingen Nytte.“

Han tog Lyset fra Bordet og satte det til, og strax efter var hele Bunken forbandlet til Aske.

Idetsamme flagrede en lille Fugl forbi Ruden og berørte den med sine Vingespidsjer.

Fasmer foer forfærdet sammen.

„Hvem der?“ spurgte han i en dæmpet, frygt- som Tone.

Men Ingen svarede

„Formodentlig en Fugl, som er skræmmet op af sin Rede udenfor!“ mumlede han og tørrede Sveden af Ansigtet „hvor man kan være taabelig!“

Hans Hænder rystede, da han igjen berørte Papiernerne, hvoraf han gjemte Resten i et Chatol; man kunde tydelig se, at han var Offer for en voldsom Bevægelse.

Kloffen slog Et; det var alle Skabningers bedste Hviletid.

Han traadte hen foran et stort, gammeldags Speil og saa i det, men foer næsten forfærdet tilbage.

Han var gulbleg og hans Læber dirrede. Dignene fører uroligt om til alle Sider, og dog var der Ingen eller Intet at være bange for.

Han forsøgte at smile og gjøre sig lystig over sig selv.

„Hvad er jeg bange for!“ mumlede han hæst „er ikke Enhver sig selv nærmest! og skal jeg altid være Slave!“

„Nei!“ udbrod han heftigt „det skal være forbi! jeg vil være rig, anset og mægtig!“

Han traadte hurtig tilbage fra Speilet og hen til et lille Skab, hvis Dør han aabnede.

Han udtog en glindsfende, lang, smal Tingest og lod den spille ved Lyset.

Det var en Dolk, en ægte Damascener; otte Tommer lang og ikke tykkere end en god Strikkepind.

Han kunde bukke den sammen som en Bidie og stødte den med et Sæt gennem en Dør.

Den var et frygteligt Vaaben i en øvet Haand.

Fasmer betragtede den lille, trekantede Klinge og prøvede Spidsen.

Han nikkede tilfreds og greb fast om det lille sjirlige Haandtag.

„Nu!“ mumlede han „nu eller aldrig!“

Han aabnede Døren og traadte ud i den lange Korridor, som førte til Slottets forskjellige Værelser. For at dæmpe Lyden var den belagt med tykke Tæpper, som gjorde det umuligt, at man kunde høre et eneste Skridt.

Efter en fem Minutters Gang standsede han udenfor en Dør.

Han aabnede den og traadte ind.

En svag Lampe oplyste Værelset og viste ham Veien til en modsat Dør, der var skjult helt af tykke Sillegardiner.

Bag denne Dør var Grevindens Soveværelse.

Fasmer listede sig frem som en Kat og aabnede ogsaa denne Dør med en Forsigtighed, som vidnede om lang Ovelse.

Grevinden maatte dog have bemærket det, thi hun sagde halvhoit:

„Hvem . . . ?“ Resten gjemte Sønnen.

Da følte hun med Et en Byrde paa sit Bryst, hun vaagnede og saa et Par store, funklende Dine; hun vilde skrige, men idetsamme foer ligesom en blinkende Lynstraale gennem Luften og forsvandt paa samme Tid, som hun segnede tilbage for at sove den evige Søvn.

Lidt efter aabnedes atter Døren. Fasmer kom igjen listende tilbage. Han var bleg som en Dødning, men hans Holdning stolt og bydende, og hans Haand rystede ikke, da han atter gjemte den lille, trekantede Dolk i sit Foderal.

Han saa sig tvertimod triumferende om og mumlede:

„Navnet de Miron har en bedre Klang end Fasmer; og fra nu af er jeg Grev de Miron.“

Den næste Morgen herskede en grændseløs Forvirring i Slottet.

Grevinden var funden død i sin Seng og den tilkaldte Læge erklærede, at det var af et apoplektisk Slag.

Paa hendes Legeme fandtes i den venstre Side, ligesom for Hjertet, en lille, ubetydelig, rød Prik, men den lagde Ingen Mærke til.

Efter at Grevinden var bisat i Slottets Kapel, indfandt Rettens Folk sig for at efterse de Papirer, som fandtes efter Greven og Grevinden.

Alt var i Orden; Regnskaberne for flere Aar underskrevne af Greven, Skatterne betalte og de indkomne Penge var tilstede i Fasmers Bærge, — kun Testamentet manglede.

Ifølge Loven var den lille Charles Godssets Herre, men man maatte jo ogsaa vide, hvad der var bestemt for Jeanette.

Da kom Fasmer med et forgyldt Skrin.

„S dette!“ sagde han bedrøvet „lagde min stakfels Fætter fort for sin Forsvinden eller rettere sin Død, sin sidste Villie; Røglen maa findes i Grevindens Bærge.“

Man eftersaa hendes Gjemmer og fandt virkelig ogsaa en tilsvarende Nøgle.

Dvrighedspersonen aabnede Skrinet og fremtog et falmet Dokument, som han strax udfoldede og læste.

Da han var færdig, undersøgte han meget nøie Underskriften og Seglet.

Begge Dele var i fuldkommen Orden.

Derpaa vendte han sig mod Fasmer og buffede dybt for ham.

„Sr. Fasmer!“ sagde han „ifølge Grev de Miron's Willie er De Arving af hans Gods og alle øvrige Eiendele!“

Fasmer tumlede næsten bagover.

„Seg!“ stammede han „jeg! — men Børnene?“

„De er uægte!“ sukede Øvrighedspersonen „et Feiltrin Grevinden har begaaet, men som Greven har tilgivet, har sat dem i Verden, — men arve kan de ikke, — læs iøvrigt selv!“

Fasmer læste.

„Staffels Børn!“ sagde han med brudt Stemme „for Eders Skyld vilde jeg gjerne undvære al denne Rigdom, — men Eders Faders Willie er mig hellig, — og jeg modtager hvad hans ædle Hjerte skjænkter mig!“

Han lod sine Dine vandre fra den Ene til den Anden, som om han vilde sige: har jeg ikke et ædelst Hjerte! og gjemte langsomt Testamentet i sin Brystflomme.

Lille Charles, som havde fulgt den hele Scene med Opmærksomhed, nærmede sig nu Øvrighedspersonen.

„Er Du en Retsperson?“ spurgte han.

„Ja min Dreng!“ svarede denne og klappede hans blege, fine Kind.

„Kan Du saa ikke sige mig, hvem der har flaaet Fader ihjel?“ vedblev Barnet næsten bedende og saa ham spørgende ind i Diet.

Fasmer blev ligbleg.

Dyrighedspersonen foer sammen.

„Hvad siger Du, Barn!“ udbrod han „er din Fader bleven myrdet? — Tror man virkelig det?“ vedblev han og vendte sig mod Fasmer, der ved en voldsom Anstrængelse havde vundet Herredømmet over sig selv tilbage.

Han svarede derfor med et Skuldertræk:

„Lille Charles læste Røverhistorier, dengang min kjære Fætter var saa uhykkelig at styrte ned ad Skrænten og indbildte sig strax, at han var bleven myrdet.“

„Din Fader er ikke bleven myrdet, min Dreng!“ svarede Dyrighedspersonen og klappede ham igen „han er kommet af Dage ved et uhykkeligt Tilfælde.“ —

Barnet sukede.

„Sa, ja!“ sagde det „men Moder troede det alligevel og sagde til mig, at jeg blot skulde se at blive stor og opdage det!“

Fasmers Dine syntes at vilde gjemmenbore Drengen.

„Gaa din Bei!“ sagde han haardt „og staa ikke her og vrøvl!“

Barnet betragtede ham forundret.

„Hvorfor er Du saa vred, Fætter Fasmer?“ sagde det „jeg har jo ikke været uartig!“

Men Fasmer greb ham fast om Armen og overgav ham til en af Tjenerne.

„Sæt ham ind i Børnestuen!“ sagde han „han forstyrrer de ærede Herrer!“

Den lille Dreng græd, men Tjeneren førte ham bort efter Herrens Befaling.

En Timestid efter gif Rettens Folk, efter at have bekræftet Testamentets Vgthed, og Fasmer blev ene tilbage i den store, prægtige Sal.

Hans Dine lignede og hans Læber smilede triumferende.

„Bundet!“ mumlede han „godt spillet, gamle Dreng!“

Den følgende Dag forsamlede han alle Slottets Tjenere og øvrige Tjenestefolk, og fortalte dem, at nu var han den Herre, hvis Befalinger de skulde adlyde.

Desuden gjorde han dem opmærksom paa, at han nu ikke hed Fasmer, men Grev de Wiron, et Navn, som tilfaldt ham ifølge Testamentet.

Alle hørte paa ham i Tavshed; ikke en Gæste udbragte et: Leve den ny Herre!

Han spurgte dem dernæst, om de ønskede at blive i hans Tjeneste under samme Forhold som tidligere.

Hertil var Alle villige, saa nær som En.

Det var Raoul, den myrdede Grev Miron's Djener. Han forlangte sin Afsked, da han ikke kunde finde sig i at tjene den ny Herre; dertil, sagde han, holdt han formeget af den Afdøde.

Fasmer udbetalte ham strax sin Løn og gav ham Frihed til at reise, naar han vilde.

Raoul pakkede sit Tøi sammen og reiste samme Dag; men først gik han ud til Terrassen, hvor hans Herre havde fundet sin Død, stirrede ned i Afgrunden og mumlede nogle Ord ved sig selv.

Iblandt disse var et, som hed: Hævn.

Derefter forlod han Slottet og reiste til Paris.

Omtrent fjorten Dage efter holdt en lille Bogu foran Slotsporten.

Den rummede to smaa Passagerer. —

Den Eine var Charles, den Anden Jeannette. —

Deres Dine vare ophovnede af Graad, de saa bedrovet op til Vinduerne, hvorfra de saa ofte havde set ned i Slotsgaarden. —

I et af disse stod den ny Herre.

Han betragtede Børnene med et koldt Blik og ventede oienstynligt paa, at de skulle kjøre.

„Se, Jeannette!“ hviskede Charles „der staar Fætter Fasmer! hvorfor mon han ikke vil have vi maa boe hos ham?“

Jeannette svarede ikke.

Den lille Stakkel slog Armene om Broderens Hals og græd bitterligt.

Idetsamme satte Rudsten sig op paa Bunken og greb Tøilerne.

Et Knald med Pidsken, og de to smaa Forældreløse kjørte ud af Slottet.

Fasmer sendte dem til en Pensjonsanstalt, — for at opdrages.

Han vilde være adelmødig og betale for dem i fem Aar.

Da Porten var lukket efter den bortkjørte Vogn, greb han sig for Panden.

Maalet var naaet, han var Eneherre. Kun en Ting ængstede ham.

Hvem var det, som havde talt bagved ham hin Nat paa Terrassen, da Grevinden søgte efter sin Mands Lig.

Hvem var det?

Andet Kapitel.

Droschen Nr. 218

Det var en raa og kold Esteraarsaften. — Vinden peb i høie, hvinende Toner, og Himlen var overskygget af vældige Skymasser, som fløi affted, ligesom kæmpemæssige Fugle, til fjerne, usynlige Egne. Af og til kom et Vindstød, som hvirvlede

Støv og Sand alenhøit i Veiret, og det var kun med Nød og Neppe, at man kunde passere Broerne over Seinefloden, der, som bekjendt, gennemstrømmer Verdensstaden Paris.

Saa, vi befinde os i det berømte Paris, denne Ræmpestad, som har været Vidne til saamange store og glimrende Handlinger og til saamange Rædsler. Overalt kneise prægtige Bygninger, opførte for uhyre Summer, og fra Hjertet af den store By lyder en uafbrudt Summen og Støien; det er Vognene, som rasle gennem Gaderne og føre de lystige Parisere til Theatret eller til de straalende Selskaber, hvor Damerne lyne af Diamanter, og hvor Herrerne kun ere Rangspersoner.

Denne Rumlen af Vogne syntes stedse at tiltage; thi Pariseren har altid travlt; han begiver sig kun til Theatret i det sidste Dieblif, og saa kjører Droschen alt hvad Remme og Tøi kan holde, uden at Rudsken gjør sig nogen synderlig Samvittighed af at forulempe Fodgængerne, der ikke hurtig nok springe tilside.

En saadan Drosche kjørte nedad St. Honorégaden. Det var en gammel, gulmalet Vogn, forspændt med en stærk, hurtigløbende Hest.

Rudsken havde uidentviol faaet Løfte om gode Drikkepenge, thi han pidstede raske væk paa Dyret, og gav sig knap Tid til at slaa Slaget paa sin Skappe op om Dreene, før at beskytte sig mod den skarpe Blæst og de iskolde Regndraaber, der af og til faldt ned fra den mørke Himmel.

Inde i Bognen sad to Personer; en Herre og en Dame.

Damen var blændende smuk; hvergang Skinnet af en Lygte faldt paa hendes Ansigt, saa man et Par store, deilige Dine, en fint bøjet Næse og et Par Læber, saa friske og røde, at man vilde betale et Guldstykke for hvert et Kys af dem. Den hvide Hud var paa Kinderne farvet med Rosens Rødme, og naar hun af og til smilede til sin Ledfager, saa man en Rød Tænder, der kunde maale sig med Persiens deilige Perler.

Dragten hun var iført var imidlertid langt fra glimrende; den var tarvelig, men forhøiede kun derved hendes store Skjønhed.

Hendes Ledfager var ligeledes overordentlig smuk.

Man kunde ikke let finde en smukkere Mand med et saa bestemt og dristigt Udtryk i de sunklende Dine. Det var var som om han besad en Magt, for hvilken Alle maatte bøie sig, hvad enten man vilde eller ei; og betragtede man samtidig hans brede Skuldre, sik man uvilkaarligt Indtrykket af, at den fysiske Kraft ikke i mindste Maade stod tilbage for den aandelige.

Vi ville gjøre Læseren bekendt med begge disse Personers Navne.

Damen hed Seannette Miron, Herren Poul Berner.

Seannette var født i Frankrig; Poul Berner var født i det lille Danmark, langt fra den store Verdensstad.

Tilfældet havde ført dem sammen.

Boul Berner havde forladt sit Fødeland, for at uddanne sig i sit Fag som Graveur, og Jeannette arbeidede paa samme Værksted som han.

Derfra stammede Bekjendtskabet; efterhaanden havde hun lært ham sit velklingende Sprog, og da han først kunde det, havde han ikke tøvet længe med at sige hende, hvor inderligt han elskede hende, og at hans høieste Lykke var at kunne omfavne hende som sin egen, velsignede Hustru.

Jeannette havde givet ham et Kys til Svar og sagt ham, at hun aldrig vilde elske Andre end ham.

De vare lykkelige, de To; de arbeidede og sparede, og naar Sommeren kom, vilde de følges ad til Danmark, til det lille, kolde Land, hvor Sneen laa alenhøit om Vinteren, og hvor Besterhavet væltede sine taarnhøie Bolger mod den jydskke Kyst; der vilde de da boe og bygge, saa vilde Gud nok sørge for Resten.

I Aften, hvor vi for første Gang gjøre deres Bekjendtskab, havde de imidlertid gjort en lille Undertagelse fra den sædvanlige Sparsommelighed.

Boul havde indbudt sin Forlovede til Gaëté-Theatret; det kunde gjøre godt at saa Lungerne rystede engang imellem, og Gaëté-Theatret var netop det rette Sted.

Han tog derfor en Drosche og lovede Rudsten gode Drillepenge, naar han skyndte sig; thi, ærligt talt, var Tiden hengaaet med nogle Kys og Smil, og Uhret viste halv Syv, da man begav sig afsted.

Der var altsaa ingen Tid at spille; Forestillingen begyndte Klokken syv, og Theatret laa langt borte.

Kudsken vedblev at slaa Knald med sin Bidst og sæmffe med Tungen, og endelig holdt Bognen udenfor Theatret, just som Uhrer paa den hellige Jomfrues Kirke slog sine syv, dumpe Slag.

Boul sprang ud, betalte Kudsken og bestilte ham til at komme igjen, naar Forestillingen var forbi; tog sin Forlovede ved Armen og forsvandt snart i den kæmpemæssige Bygning, hvor Duverturen allerede var begyndt.

Han var knapt forsvunden, før to Personer nærmede sig Kudsken, der var ifærd med at vende Bognen.

Det var to Mænd, indhyllede i store Kapper.

Den ene var en sand Kæmpe; hans, med stridt Haar prydede, Hoved sank ned imellem et Par plumpe, knoglede Skuldre: den korte Tyrehals var næsten ikke til at se, og det halvt smudsige Linned, der, ved Skinnet af de talrige Lygter, blev af endnu mere tvivlsom Farve, strakte et Par store Flipper halvt op over Kinderne, der vare prydede med store Bakkenbarter.

Et Par smaa, stikkende Dine foer hurtig om til alle Sider, som om Personen vilde vide Alt, hvad der foregik i hans Nærhed, og den store kæmpemæssige Haand bevægede sig uophørlig op til den gamle Hat, som dannede Toppunktet paa hele Figuren.

Hatten sad ham ikke tilpas, han søgte stedse at

dreie dens Skygge imod Den, som tiltalte ham, enten det nu var, fordi han ikke kunde lide at man saa ham i Ansigtet, eller af andre Grunde.

Torovrigt var hans hele Paaklædning sjudstet og smudsig, men blev dog baaret med en vis Flothed, som viste, at dens Eier havde nogen Dannelselse.

Hans Ledfager var lille og spinkel. Et Par store, kulsorte Dine foer som Lyn til alle Sider, og fra den gamle, spidse Pelsvarehue, som han bar, faldt nogle stride, rødladne Haartotter ned over et blegt, sygeligt Ansigt, som bar Spor af voldsomme Lidenstaber.

De sammentknebnede Læber tydede paa en fast Villie, og naar han af og til hævede den lange, spidse Næse i Veiret, lignede han affurat en Ræv, der vinder sit Bytte.

Var hans Ledfager simpel i Paaklædning, var han næsten elegant.

En fin Pelsværks Kavai bedækkede hans lille Legeme, og en solid Guldfjæde hang om hans Hals og endte i et kostbart Uhr, som han utaalmodig tog frem og raadførte sig med, medens den Anden ligegyldig tændte sin Kridtpibe.

Det var disse to Personer, som nærmede sig Rudstøen, da han vendte Bognen og var i Begreb med at kjøre.

„Holla, min Ven!“ raabte den Store og lagde sin Haand paa Lænden af Hesten „et bansat daarligt Veir i Aften, og maaste Ingenting at bestille.“

„For Diebliffet ikke!“ svarede Rudsken „Herren ønsker maaske Droschen!“

„Ja paa en Maade!“ loe den Store og blinkede polidst med Dinene „paa en Maade, min Ven; det vil sige, denne Herre og jeg ville nok leie Kjøretøiet, men vi behøve ingen Rudsst!“

„Hvorledes?“ spurgte denne forundret.

„Det er saa nemt at forstaa!“ loe den Anden „vi betale for hvad Vognen koster saalænge vi bruge den, og imidlertid gjør De Dem tilgode med et Glas eller to i et eller andet Bærtshus!“

„Kan ikke lade sig gjøre!“ svarede Rudsken tørt og begyndte at stige op i Vognen.

„For Pokker, saa hør dog!“ vedblev den Anden og holdt ham tilbage „vi betaler flækkeligt!“

„Seg kan ikke!“ svarede Rudsken „jeg er bestilt her til Forestillingen er forbi og jeg bryder ikke mit Ord!“

„Men for en Ulykke, min Bedste!“ afbrød den Anden ham „De kan dog sagtens bevise os den lille Tjeneste „se her!“ vedblev han og trykkede ham et Femfrankstykket i Haanden, „vi er jo ingen Røvere.“

„Hm!“ mumlede Rudsken og stak Pengestykket i Lommen „hvad vil De egentlig?“

„Det Hele er en Spøg, et Bæddemaal!“ begyndte nu den Lille og traadte nærmere, „vi skal Begge til Maskebal og ønske at komme aldeles ukjendte; det er derfor at vi vælge denne Maade! Min Ven sætter sig ind i Vognen, jeg er Rudsken; vi kjøre da til Ballet, og det vil naturligvis vække overordentlig Munterhed,

naar ikke alene Herren, men ogsaa Rudsken er Balgjæst! ha, ha, ha!"

Den Lille lo ad sin egen Bittighed og satte Næsen iveiret, der gjorde, at han strax lignede en Ræv.

"Samen!" indvendte Rudsken „jeg skal hente den Herre og Dame, som jeg har fjørt hertil."

"Saa bestil en Anden dertil!" svarede den Lille og lod et Guldstykke funkle i Lygteskinnet „det kan jo være ligegyldigt, hvem der henter dem, naar de blot blive hentede."

"Jeg holder rigtignok ikke meget af det," mumlede Rudsken „men, naar Betalingen." — —

"Den er her!" afbrød den Lille og rakte ham en Louisdor „Du ser, vi er ikke Prækkere; Kloffen tolv vil din Drosche holde udenfor Værtshuset „den gyldne Drn" i uskadt Stand, og desuden vil Du finde en Drikkefilling paa Rudskesædet — naa, slaar Du til?"

Rudsken studsede.

Værtshuset „den gyldne Drn" havde intet godt Navn paa sig.

Man talte om, at det var et Samlingssted for Forbrydere og Bagabonder.

Og her vilde man bringe ham Bognen tilbage.

Det vidnede just ikke om, at han havde med sine Folk at bestille.

Forretning var imidlertid Forretning. Louisdoren, Femfrankstykket og Udfigten til yderligere Drikkepenge gif af med Seiren, og med et:

„Lad gaa da, men vær god mod Hesten!" lagde

han Tømmen i Mandsslingens Haand og gif hurtig derfra, for at dette Brud paa Loven ikke skulde blive bemærket.

De to Venner saa triumferende efter ham.

„Nu er hun vor!“ hvæjede den Lille „eller det skulde gaa til med Satans Kunst. Stig ind, Simon, jeg sætter mig paa Bukken; det er saa mørkt, at Ingen vil tro Andet, end at det er en lovbefalet Kudsst; saa kjører vi blot en lille Tour saalænge og vende tilbage til den bestemte Tid. Naar vi saa bare kan blive af med den lange Lommel, som ledsager hende!“

„Lad mig om det, Ven Tippe!“ grinte Kæmpen og hævede sin muskuløse Arm „jeg har expederet stærkere Fyre end han i mine Dage, — lad mig om det.“

„Det stoler jeg ogsaa paa!“ hviskede den Lille og steg op paa Bukken „men lad os se at komme afsted; de andre Kudske kunne let fatte Mistanke, og saa var alt Arbeidet spildt for denne Gang.“

Kæmpen svarede ikke, men steg ind i Bognen.

Den Lille slog Knald med Pidsken, og den raske Hest foer afsted ad en krum Sidegade, der strakte sig lige ned til Seinen. —

Klokken kunde vel omtrent være elleve, da Forestillingen i Gaëté-Theatret var forbi.

Folk strømmede ud og skyndte sig afsted, enten tilfods eller tilvogns, thi Veiret var blevet i høi Grad ubehageligt. Stormen var taget til, og Regnen faldt i Strømme. —

Enhver, som havde været saa betænkfom at bestille Vogn, ilede derfor hen til denne, og strax efter lod en Rumlen til alle Sider; Kudsken bandede og skjændte, Politiet raabte til Orden, og den hele store Plads foran Theatret var som opfyldt af en frem og tilbage bølgende Mennekkemasse.

Smellem to, temmelig tæt staaende Lygtepæle, i Skyggen af en ligeover liggende Magasinbygning, holdt en gulmalet Drosche. —

Kudsken sad paa Buxken, næsten skjult af en Vordugs Regnkappe, der glindsede af Vand i Lygteskinnet.

Droschen havde Nr. 218.

Det var den samme, som havde bragt Poul Berner og hans Forlovede til Theatret, og som nu holdt parat til at modtage dem. —

Kudsken syntes at være meget bange for at de ikke skulde komme, og hans funklende Dine veg ikke fra Theatrets Indgang, hvor Folkemængden stedse blev tyndere og tyndere.

„For Fanden!“ mumlede han „mon de ikke har bemærket os og taget en anden Vogn!“

Han vedblev at stirre imod Theatret. —

„Ah!“ mumlede han tilfreds og satte sig tilrette i Sædet „der kommer de.“

En Herre og en Dame kom virkelig i samme Dieblig henimod Droschen.

„Nr. 218!“ raabte Herren.

„Her, min Herre!“ svarede Kudstjen og slog Knald „behag at stige ind, Døren er aaben!“

Han lod Droschen kjøre endnu længere ind under Skyggen af den store Magasinbygning.

Det var næsten ikke muligt at se, at der holdt en Vogn; thi de store Lygter foran Theatret blev i samme Dieblig slukkede, da man ikke havde Brug for dem længere. —

Paa det Sted, hvor Vognen holdt, var der næsten fuldstændig mørkt.

„Choppingaden!“ raabte Herren „De ved jo selv Nummeret?“

„Ja vel!“ svarede Kudstjen og svøbte Kappen helt op om Ørerne. —

„Lad mig hjælpe Dig, søde Jeannette!“ vedblev Herren og førte hende hen til den aabne Vognindør „naar Du har taget Plads, kommer jeg!“

„Tak, Boul!“ svarede Damen „Du er altfor god; lad mig blot støtte mig til din Arm, medens jeg staar op paa Trinet!“

Hun greb fat i Haandtaget paa Døren og steg ind.

Boul vilde følge efter, men i samme Nu som han satte Foden paa Vogntrinet, skjød en kæmpe-mæssig Skygge sig frem fra det omgivende Mørke.

Et frygteligt Slag ramte ham i Nakken og kastede ham bevidstløs til Jorden. —

Skhygen var en spærlemmet Karl, som strag sprang ind i Droschen.

„Kjør til!“ raabte han og slog Vinduet ned.

Kudsken pidskede paa Hesten, der foer afsted i Galop.

Men fra Bognen lod et hvinende Skrig; men kun et; saa blev Alt stille; man hørte kun Stormens Larm og Lyden af Seineflodens Bølger, som brød sig imod Bolværket. —

Droschen tog Veien over en af Broerne; den foer afsted som et Lyn, og forsvandt i den Labyrinth af Gader, som udfoldede sig paa den anden Side. —

Tredie Kapitel.

Det røde Hus.

Omtrent en god Time efter det her sidst Fortalte kom to Personer forbi Gaëté Theatret.

De vare Begge indhyllede i store Kapper og skyndte sig afsted, for, saa hurtigt som muligt, at komme under Tag. —

Mørket tillod ikke at se deres Ansigter, men det fremgik af deres Bevægelser, at de vare unge og

smidige, og den muntre Latter, som gjorde dem bemærkede længe før de naaede det Sted, hvor vi ville stifte deres Bekjendskab, tydede paa Tilfredshed og Uforsagthed.

De naaede netop lige hen til det Sted, hvor Boul Berner endnu laa, gjennemblødt af Regnen og fuldstændig bevidstløs, da den Gne af dem bemærkede ham og standsede:

„For Pokker!“ udbrød han „jeg skulde tage meget feil, om ikke her ligger et Menneske!“

„Formodentlig en eller anden Drukkenboldt!“ svarede hans Ledsjager „lad ham ligge, Regnen vil nok bringe ham til sig selv igjen.“

„Vi ville snart faa at se, hvad han feiler!“ svarede den Første og strøg en Bogsvovlstik.

Han tog sin Hat af og holdt den for Blæsten.

Bogstikken kastede sit svage, sittrende Lys over Boul Berners ligblege Ansigt. —

„Denne Mand er ikke beruset, men død!“ udbrød han hurtigt „se engang!“ vedblev han og tændte en halv Snes af de tynde Boglys paa engang „se Alfonso, hans Hals er blodig, og Stenbroen fuld af Blodpletter; denne Mand er bleven overfalden og dræbt!“

Hans Ledsjager bukkede sig ned og saa efter.

„Guds Død!“ udbrød han „Du har Ret; hele Baghovedet er et eneste Saar!“ vedblev han og strøg Haaret tilside „hurtig, min Ven, vi maa skaffe Hjælp, han er maaste ikke død endnu!“

Den Første lagde sig plat ned paa Stenbroen og lyttede.

Der hengif et Minut.

„Nu?“ spurgte han, der var hencævnt Alfonso.

„Endnu er der Liv!“ svarede den Anden og reiste sig „Hjertet banker, og Blodet cirkulere, men om en halv Time vil al Lægekunst strandre, saa er det for sent!“

„Ja, det maa Du vide bedre end jeg!“ svarede den Første „men hvad skulle vi gjøre, Kloffen er over tolv, og Du ved nok, man venter os!“

„Nu vel!“ sagde den Anden „vi tage ham med os!“

„Er Du forrykt!“ raabte den Første „ved Du ikke, at vor Forening. — —“

„Stille, min Ven!“ loe hans Ledjager „vor Forening er netop til for at opdage og straffe, og her foreligger en Forbrydelse, hvis Formaal ikke har været Rov eller Blyndring!“

Han pegede paa den Bevidstlozes Uhr og Kjæde.

„Som Du vil!“ svarede hans Ven „saa giver jeg Signalet!“

Den Anden nikkede.

Hans Ledjager udstødte nu en forunderlig Fløiten, der sfingrede vidt og bredt omkring og trængte gennem Stormen.

De rundtom posterede Politikonstabler hørte den, men den løb kun engang, og hvorfra kunde de ikke opdage.

Begge Mændene lyttede.

Kort efter lod en Vogns Rumlen.

„Der er den!“ sagde den Ene „lad os nu blot se at faa ham løftet op!“

Begge Mændene bukkede sig og greb fat i den Bevidstløse.

Det lykkedes at stille ham i skraa Retning op imod Muren, medens de støttede hans Skuldre.

Sdet samme fjørte Vognen nærmere.

„Holdt, Pierre!“ raabte den Ene i en dæmpet Tone „ftig af og hjælp os!“

Vognen holdt stille, og Rudsken steg ned fra Bukken.

„Kom her og tag fat!“ hviskede den Ene af Mændene til ham „ind i Droschen med ham!“

„Na, Herregud! mumlede Rudsken „er han kommen tilstade?“

„Savist, skynd Dig!“

Ved alle Tres forenede Anstrængelser fik man let bragt Boul ind i Vognen; de to Mænd sprang ind efter ham. Rudsken tog atter Blads paa Bukken, og Vognen rullede afsted.

Lidt efter stak en af Herrerne Hovedet ud af Vinduet.

„Pierre; til Stedet!“ raabte han.

Rudsken vidste siensynlig Bested, thi han dreiede nu af til Høire og fulgte en lang, smal Gade, der udmundede ved den berhyggede Greveplads.

Her standsede han og holdt stille i nogle Minutter, uden at Herrerne inde i Vognen syntes at bryde sig herom, derpaa gav han Hesten et lille

Kap med Bidsten og førte ned ad en mørk Gyde, der bar det uhyggelige Navn: Graven, og standsede kort efter ved en stor, gammeldags Bygning, der havde henstaaet ubeboet i flere Aar og havde faaet det temmelig almindelige Navn: Det røde Hus.

Han steg ned af Bognen og slog tre Slag med sit Bidsteskæft paa et gammelt, frøndet Vindues-
skodde.

Kort efter aabnedes en lille Lem i den gamle Port.

„Fare?“ hviskede en Stemme.

„Frelse!“ svarede Rudsken.

Lemmen blev øjeblikkelig lukket, og Porten aabnet.

Trods sin Ælde pib den ikke det mindste paa sine Hængsler. Den var uden Tvivl godt indsmurt med Olie.

Bognen førte ind, og den store Port lukkede sig igjen saa lydlost, at man ikke vilde kunne have hørt det, selv om Veiret havde været blifstille.

„Det røde Hus“ havde sin egen Historie.

Hvem det fra først af havde tilhørt, vidste Ingen med Bestemthed, men man fortalte, at den skønne Vid. Maintenon havde ladet det ombygge, for uforstyrret af Andre at kunne modtage sin kongelige Elsker.

Der var hengaaet mange Aar siden den Tid; Revolutionen havde omstyrret Tronen og Adelsens Paladser, men „det røde Hus“ var bleven staaende, og havde tjent som Tilflugtssted for de ulykkelige Adelsmænd, der søgte at undgaa Rædselstidens Dolke.

„Graven“ som Gyden, hvori det laa, kaldtes var ogsaa rig paa Fortællinger, og man talte meget om, at Navnet havde sin gode Grund, da et stort Antal Protestanter var bleven myrdet her den berømte Bartholomæusnat. — De laa begravede under den knudrede, toppede Stenbro, og den glade Parisier, som ilede hen over denne, tænkte aldrig paa Gydens historiske Betydning.

Vi ville nu begive os indenfor og betragte det røde Hus nærmere.

En uhyre Brandmur skilte det fra den bagved liggende Bygning, og en stor, prægtig Stentrappe, der blev oplyst af to kolossale Lygter, førte til Husets Indre.

Det bestod af to Etager, som hver indeholdt et stort Antal prægtige Sale.

Tiden havde vel sønderrevet de kostbare, guldindvirkede Tapeter; de store, forgyldte Speile vare revnede eller helt knuste, Marmoraminerne truede med at styrte om, og Vinden pib hvinende igjennem de manglende Ruder, men desuagtet saa man strax, at man befandt sig i et kostbart udstyret Slot, som nok kunde have tilhørt en saa rig og ødsel Person som Md. Maintenon.

De to Mænd og Kudstjen bar den endnu stedse Bewidstløse igjennem den forreste Sal.

De gik meget langsomt og saa lydlost, at man snart maatte komme til den Bished, at Gulvet var belagt med et tykt Tæppe, som optog al Lyd af Fodtrin.

Da de naaede den modsatte Dør, standsede de.

Den ene bankede tre Gange med et vist Mellemrum paa den, og strax aabnede den sig, uden at det var muligt at opdage Noget, som udsorte det.

Det næste Bærelse de kom ind i var meget mindre, end det første, og møbleret efter Datidens billige Fordringer.

En Lysekroner, som hang ned fra Loftet, og udsendte sine temmelig matte Straaler til alle Sider, oplyste enhver Gjenstand i Bærelset, og man opdagede derved et besynderligt udskaaent Egeskab, som næsten dækkede hele den, ligeoverfor Indgangsdøren værende Væg.

Genimod dette Skab styrede de tre Mænd deres Skridt.

Den ene af dem trykkede paa en forgyldt Knap, som stak frem af Skabets Dør, og i samme Nu gled denne til Side.

En Trappe, der førte tilveirs, viste sig. — Uden at sige Ord gik de tre Mænd opad den og standsede kort efter i et lille, med overordentlig Pragt udstyret Bærelse.

Speile, Basen af korintisk Marmor, Møbler af

de kostbareste Træsforter, og Malerier af umaadelig Værdi mødte Diet overalt.

Men den lille Plads led ikke det Mindste herved.

Alt var ordnet med en saadan Smag og Elegance, at man vilde savne den mindste Gjenstand, hvis man tog den bort. —

Vinduerne, der førte ud til Gaardspladsen, vare forsynede med guldbindvirkede Kullegardiner, som førtes op og ned ved tykke Silkesnøre, og den lille Marmorfamin var et sandt Mesterværk af Billedhuggerarbejde.

Ligeoverfor Vinduerne stod en opredt Seng.

Tyffe, grønne Silkeomhæng tilhullede fuldstændigt de fine Lagner og Edderdunsdynerne, men skjulte ikke de forgyldte Dragesødder, som bar det prægtige Leie. —

„Læg ham foreløbig her!“ sagde den Mindste af Mændene og pegede paa en Sofa „og lad os faa se, hvad der er at gjøre!“

De to Andre adlød og lagde Boul Berner forsigtigt ned paa Sofaen.

„Du vil altsaa undersøge ham strax, Henri!“ udbrød han der tidligere var benævnt Alfonso.

„Naturligvis!“ svarede den Anden „løft hans Hoved iveiret!“

Kudsten løftede Boul iveiret, som om det kunde være et Barn.

„Lad os nu se!“ sagde Henri „lad os se!“

Han rev Halstørklædet tilfide og boiede sig ned over den Bevidstløse.

„Han har faaet et Slag i Nakken af et tungt og haardt Instrument!“ sagde han lidt efter „og det har været saa voldsomt, at det har foraarjaget et alvorligt Blodstød. Skynde vi os ikke, vil det være forbi med ham!“

Uden at sige Noget videre, tog han en Forbindtaste frem af sin Lomme og gav sig til at undersøge Saaret.

„Ah!“ udbrod han pludselig „igjen den Samme!“

„Hvad mener Du?“ spurgte begge de Andre.

„Se her, mine Venner!“ raabte han „her er et tydeligt Mærke af ligesom en Jernkno; jeg skulde tage mærkelig Feil, om ikke vor gode Ven Simon igjen har været paa Spil; I ved jo, at han altid betjener sig af dette frygtelige Vaaben til alle sine Skurkestreger!“ —

Han havde fuldkommen Ret. Læseren ved, at Simon, med hvem vi allerede har stiftet Bekjendtskab, havde bibragt Slaget, og Simon hed ikke til dagligt Brug andet end „Jernknoen,“ fordi han betjente sig af fire Jernknoer, som han spændte paa Haanden, naar han oversjaldt Folk.

Politiet havde ofte haft Fingre i ham, men altid forgjæves.

Simon havde da aldrig sit Vaaben hos sig. —

„Bed Gud!“ udbrod Rudskén „Du har Ret, Henri; Slynghen har igjen været paa Spil — o,

naar skal det dog lykkes os at gribe og straffe alle disse Kjæltringe?"

„Giv Tid, min kjære Greve!“ svarede Henri „Gud vil ikke, at de gaar fri for Straf.“

Rudskén, der blev tituleret Greve, svarede ikke, men rettede sin herkuliste Skikkelse iveiret, og viste et Par Arme, der kunde tjene som Model for en Samson.

Henri lyttede endnu stedsse til den Saaredes Mandedræt, og syntes endelig at fatte en afgjørende Beslutning.

„Enten Liv eller Død!“ mumlede han „er I enige med mig, mine Benner!“

„Du er for berømt en Læge til at behøve vore Raad!“ svarede Alfonso „gjør hvad Du vil!“

Henri aabnede et lille Skab i Væggen.

Det indeholdt et stort Antal Flasker og Kæffer.

Han valgte en af disse første, og holdt den op mod den store Lampe, der hang ned fra Loftet.

„Disse Draaber har jeg bragt med fra Indien!“ sagde han „fire af dem give Livet tilbage, fem bringe uundgaaeligt Døden!“

Han aabnede Flasken og fremtog en lille Skæ.

Lampens Skín faldt paa de brune Draaber, som vare synlige igjennem det klare Glas.

„En, to, tre, fire!“ talte han roligt og satte igjen Broppen i Flasken „hold nu godt fast paa ham; Virkningen viser sig øieblikkelig og er meget voldsom.“

De to Andre omslyngede den Saarede, medens

Lægen tvang hans sammenpressede Læber og Tænder fra hinanden.

„Det er Begyndelsen til Dødsframpen!“ mumlede han „nu, vi ville se, om Kunsten her formaar at standse Døden!“

Han ligesom kastede de fire Draaber ned i den Bevidstløses Mund.

Virningen var lynsnar og forfærdelig. Poul Berner sprang op som en Staalstjeder og slyngede de to Mænd hen i den anden Ende af Bærelset; hans Dine stirrede vildt omkring, Haaret ligesom reiste sig paa hans Hoved, han greb for sig med Hænderne, og udstødte endelig et høit Skrig.

Saa satte han sig pludselig ganske rolig i Sofaen og lænede sit saarede Hoved tilbage mod Baggen. —

„Hvordan befinder De Dem?“ spurgte Lægen, der havde betragtet hele denne Scene med iskold Ro.

„Seg vil sove!“ hviskede Poul, „sove — sove!“

Dg med det samme gled hans Hoved til Siden og faldt tungt ned paa Sofaenden.

„Ggjen en Seir!“ smilte Lægen „han er frelst, — o Videnskab, hvor Du er mægtig!“

De to Andre betragtede ham beundrende.

„Henri“ jagde den Ene „Du er den stærkeste af os Alle.“

„Bed Guds Hjælp!“ svarede Lægen alvorlig „og saa ved min Kunst!“

„Lad os nu klæde ham af!“ vedblev han „og

lægge ham i Sengen; i Morgen vil han være istand til at besvare vore Spørgsmaal!"

Kort efter sov Poul Berner trygt i den bløde Seng.

Hans Hoved var omgivet af en stærkt duftende Bandage, som blev tilberedt af tørre Urter, der ligeledes laa i det hemmelighedsfulde Skab, hvor Flaske-sterne havde hjemme. —

„Maja“ skal passe ham!“ sagde Lægen „hun er tro og omhyggelig.“

Han slog et Slag paa en lille Sølvklokke, som stod paa Bordet.

Kort efter aabnedes en lille, aldeles usynlig Dør imellem to store Malerier.

En ung Pige traadte ind.

Hun hilste ærbødigt, næsten frygtsom og blev jtaaende.

„Maja!“ sagde Lægen og pegede paa den Syge „jeg overgiver denne Patient i dine Hænder, plei ham godt!“

Efter denne korte Befaling nikkede han venligt til hende og forlod Værelset tilligemed de Andre samme Wei, som han var kommen, ad den lille Trappe.

Maja saa efter ham.

„Altid adlyde!“ hviskede hun „altid Slave af hans Villie, — nu, jeg kommer vel ogsaa engang til at befale!“

Med disse Ord nærmede hun sig den Syge, og boiede sig over ham.

„Han er meget smuk!“ mumlede hun og betragtede ham længe, „nu vel, — jeg vil pleie ham, da han har befalet det!“

Hun kastede et lynende Blik mod Døren og satte sig ved Sengen.

Lampefjæret faldt lige paa hendes Ansigt.

Det var næsten gulbrunt, men smukt. Haar og Dienbryn vare ravnsorte, og Tænderne skinnede som det hvideste Elfenbeen. Fra de fulsorte Dine udgik Lyn paa Lyn, og i hele hendes lille yppige Figur laa baade Smidighed og Styrke.

Thi Maja var født i Indien og havde medbragt sit Fødelands hele, hestige Ild; hun kunde elske til Banvid og hade som ingen Anden. — Voldsomme Lidenskaber gjærede i hendes Bryst, kun Lægen forstod at tvinge dem, enhver Anden maatte give tabt. —

Hun var fulgt med Lægen til Europa, fordi hun elskede ham, og da hun mærkede, at hun ikke blev gjenelsket, vilde hun blive hos ham, for at hade ham.

Hun var en farlig Kvinde.

De tre Mænd stege imidlertid ned ad Trappen og befandt sig igjen i det store Værelse.

Egestabet blev igjen tilluftet; det var en Umulighed at opdage dets hemmelige Dør.

Uden at samtale indbyrdes gik alle Tre samme

Bei tilbage, ad hvilken de vare komne, indtil de naaede den brede Stentrappe, der førte op fra Gaardspladsen. —

Her standsede de. —

Gaardspladsen var fuldstændig tom. Droschen var forsvunden tilligemed Hesten, men en svag Brinsken fra en Sidebygning antydede, at man havde bragt den under Tag.

Kudsken, hvis rette Navn var Jean Tonard, Greve, og uhyre rig, bukkede sig ned og lyttede.

„Munkene holde Møde i Kisten!“ hviskede han „hør blot!“

De to Andre lyttede ligeledes og lagde Dret til Muren.

Man hørte tydelig en forvirret, svag Støi som fra en talrig Forsamling. —

Den kom fra en, under det røde Hus værende Kjælder, hvortil Indgangen var fra Sulpice-Gaden, der gik parallel med „Graven“.

„De fordømte Kjeltringe!“ mumlede Greven „det er en Skandale, at Politiet ikke kan jage den Bande Fanden ivold.“

„Hm!“ svarede Lægen „det er ikke saa let; disse „Munke“, som de kalde sig, er et stærkt, forgrenet Kjeltringeselskab, som tæller endog fornemme Mænd i sin Midte, ja, man mumler endog om, at flere af Politiets Embedsmænd er indviklede i dets Mysterier. — Du vil altsaa indse, kjære Ven, at det ikke er saa meget let at skride ind, naar man kan befrygte at skade sig selv med det samme!“

Et høit Brøl, der hørtes meget tydeligt, afbrød ham. —

„For Fanden!“ udbrod Alfonso „de er ordentlig lystige i Aften; skal vi aflægge dem et Besøg paa Grastrand?“

„Det er et voveligt Foretagende!“ svarede Lægen „et meget voveligt; den mindste Uforsigtighed kan omstyrte alle vore Planer og tilintetgjøre det Formaal vi har viet vort Liv og vor Virksomhed.“

„Sandt nok!“ svarede Greven „men jeg skal ikke nægte, at Nysgjerrigheden ogsaa er meget stor hos mig; lad os derfor endnu engang vove os Slyngerne paa fem Skridt nær!“

„Lad gaa da!“ mumlede Lægen „lut op!“

Greven bukkede sig og greb fat i en tilsyneladende almindelig Jernarm, som sad i Stentrappen og tjente til Støtte for det forgyldte Rækværk, der begrændsede den. —

Han dreiede lidt paa den, og Rækværket skiltes langtsomt ad.

Hele den øverste Stenflade gled tilside, og en mørk Åbning kom tilsynne.

Greven steg ned ad en smal, fugtig Trappe, efterfulgt af de to Andre. —

Lægen, der gik sidst, bragte, ved at dreie i et lille Sving, Stenfladen til at glide tilbage igjen. —

Man befandt sig i fuldstændigt Mørke. —

„Vent!“ hviskede Lægen „lad os tænde Lys!“

Han strøg en af sine Bøystikker og tændte Lyset i en lille Blændlygte, som han fremtog af sin Lomme.

Hvor utilstrækkeligt end dette Lys var, skinnede det dog klart nok, til at man kunde se, at hele Rummet danne deen gammel, klam Kjælderhvælving, hvis Bægge Vandet gjorde vaade, eftersom det fivede ned gjennem Jorden.

Gulvet var Grus og Sand; hist og her stod Resterne af nogle gamle Møbler, og enkelte store Tønder laa endnu urørte, forsynede med et Mærke fra et Vinfirma.

Kjælderens strakte sig høist et halvhundrede Skridt fremad og var henved tyve Skridt bred. Den havde vistnok i sin Tid været Husets Vinkjælder, men var senere bleven benyttet som et Opbevaringssted for Gjenstande man ikke havde Brug for. —

De tre Mænd havde opdaget Nedgangen til den ved et rent Tilfælde, og Greven nød Vren for denne Opdagelse. —

En ru, knoppret Mur adskilte den fra en anden, bagved liggende Kjælder, og det var fra denne at den omtalte Støi lød.

Bæggen var imidlertid meget tynd og brøstfældig; flere Steder saa man smaa, klare Pletter, der altsaa vidnede om, at man kunde se igjennem den; og fik Selskabet paa den anden Side isinde at gjøre sig lystig med Støi og Larm, rystede den og truede med at styrte ind. —

Det var altsaa sandsynligt, at den kun var interimistisk opbygget.

Hele Rummet var fugtigt og iskoldt.

Lægen gik i Spidsen, holdende Lygten nedad, for at man kunde tage sig i Agt for de Sten og Murbrokker, som laa hist og her, og strax efter stod alle Tre lyttende ved den modsatte Væg.

Det ovenomtalte Brøl blev efterfulgt af et andet. —

Det lød som et Triumffrig, og man hørte tydelig, at det var Bisaldsraab.

Saa blev Alt stille, og man hørte kun en Enkelt tale. —

Kun nogle Ord bleve tydelige; engang imellem lød et nyt Bisaldsbrøl, og det var altsaa ikke usandsynligt, at det var en af Vandens ærede Medlemmer, som aflagde en Rapport.

„Fordømt!“ hviskede Lægen, „at de smaa Gul-
ler i Muren sidde saa høit oppe, og man tør ikke stable Noget op at staa paa; man visiterer, at Væggen styrter ind ved Trykket!“

„Staa op paa mine Skuldre!“ hviskede Greven „jeg skal bære Dig, medens Du ser efter!“

„For Pokker, Du har Ret!“ svarede den Anden „lad os prøve!“

Greven lagde sig paa Knæ.

Den lille, spinkle Læge krøb op paa hans Skuldre, Alfonso stottede ham, og Greven reiste sig med sin Byrde.

„Prægtigt!“ hviskede Lægen „jeg kan se igjennem det største Gul.“

Han stod nu ganske stille i flere Minutter, og

kunde man have set hans Ansigt, vilde man have bemærket, at det han saa, tildrog sig hans Opmærksomhed i høieste Grad.

Endelig hvistede han:

„Lad mig komme ned!“

Greven knælede igjen, og Lægen sprang ned paa Gulvet.

„Naa?“ spurgte begge hans Venner. —

„Vi faa en haard Nød at knække!“ hvistede Henri; „jeg saa Folk imellem disse Gadvæge, som baade ere mægtige og snilde; men her er ei Stedet til at overveie, hvorledes vi skal modarbeide alt dette Onde, lad os gaa tilbage og drøfte Sagen paa et mere hyggeligt Sted, hvor man bedre kan have sine Tanker samlede.“

Just som han sagde dette, rystede Bæggen ved et vældigt Bifaldsraab.

De tre Personer hørte tydeligt at man raabte: „Simon, velkommen, Jernkno!“

„Lad os nu anstrenge vore Øren!“ hvistede Lægen og trykkede sig tæt op til Muren „nu faar vi Nyt at høre.“

De bleve imidlertid skuffede; imod Forventning fortes Samtalen indensfor med en paafaldende Forsigtighed.

De hørte kun et Navn blive tydeligt udtalt:

Der var: Jeannette Miron.

Det blev nævnt i Forbindelse med de Ord: fjorten Millioner. —

Disse sidste Ord bleve gjentagne enstemmigt af Alle med et vist Udtryk af Overraskelse og Glæde.

Derpaa hørte de tydeligt en skjærende, skarp Stemme sige:

„Ja, mine Herrer, det kan man kalde en Af-
faire, fjorten Millioner med paaløbende Renter er
en kjon Skilling!“

Lægen udstødte næsten et Skrig af Forbauselse. —

Han slog sig for Panden og udbrod:

„Denne Stemme, jeg kjender denne Stemme!“

Derpaa hvistede han til Greven;

„Lad mig se endnu engang!“

Greven knælede.

Lægen steg op paa hans Skuldre og figgede
gjennem Hullet.

Men Alt var bældmørkt i den store Svælving.

Baade Lys og Mennesker var forsvundne som
ved et Trylleri.

Han flattrede ned ad sin kæmpemæssige Ben.

„Man skulde tro, at disse Banditter kunde trylle!“
mumlede han „Alt er forsvundet!“

De tre Benner lyttede endnu nogle Minutter.

Men Alt var dødsstille.

De hørte kun Vanddraaberne, som dryppede fra
Loft og Vægge, og Stormen, som hvinede udenfor.

„Hvor har jeg dog hørt denne Stemme!“ mum-
lede Lægen paany og greb sig til Panden „hvor
har jeg dog hørt den!“

Han hensesank i Tanker, men udbrod pludseligt:

„Lad os gaa, mine Benner, jeg skal nok komme

efter Tieren af denne Stemme, det aner mig, at han er Sjælen i hele det affhyelige Forbund, som i saa lang Tid uforstyrret har drevet sit Uvæsen i Paris og bragt Ulykke og Skjændsel over saa mange Familier. Kom, mine Venner, vore tro Forbundne vente os!"

De gik og besandt sig strax i Gaarden. —

De gik tværs over den ind i den anden Fløi af det røde Hus.

Lægen aabnede en lille Dør og traadte ind. De Andre fulgte efter.

„Hvem skulde tro!“ loe han tilfreds „at vi nu besandt os i Sulpice Gaden! naa, ligemeget, Veligheden er tilpas!"

Han dreiede til Venstre og gik igjennem en umaadelig lang Korridor, der uafbrudt veksede Retning, snart ligeud, snart tilhøire og snart tilvenstre og standsede endelig for en Dør.

Paa Dørpladen stod:

Henri Duvant.

Læge.

Han ringede.

En olivenfarvet Mand i spraglet Klædning lukkede op. —

Han hilste Lægen med et Udtryk af inderlig Glæde. —

„Er der kommen Noget?“ spurgte Lægen.

„Tre Mænd, Herre!“ svarede Tjeneren.

„Godt, Zambo!“ svarede Lægen og klappede ham paa Skulderen „gaa saa kun til Ro!“ —

Den olivenfarvede Tjener bukkede og forsvandt lydlost ad en Sidedør.

Lægen og to Ledsagere traadte ind, og Døren lukkedes. —

Fjerde Kapitel.

Bærtshuset: „Den gyldne Drn“.

Af alle Parises Gader var der, paa vor Fortællings Tid, ingen, som stod i daarligere Ry end Maurice-Gaden, en smudsig, lang, snever Smøge, kun sparsomt oplyst af nogle faa, usle Lygter.

Her boede mange Personer af et meget tvivlsomt Rygte, Folk, som aldeles ikke brod sig om, at Politiet vidste deres Opholdssted og som kun vovede sig ud om Natten, naar Ræmpestaden sov, for usforthyrrede at kunne drive deres Haandtering.

Og hvori bestod da denne?

I Alt! ligesaa Dverfsald, til Mord og Indbrud.

Det var ganske almindeligt at høre Raab om Hjælp enten i selve Gaden, eller i Nærheden af samme, men Politiet var aldeles ikke lystent efter

at træde til; et Anivstik var nemt givet, og Seinefloden var i Nærheden; Den, som man kastede i den, kom ikke levende tilbage.

Den kvindelige Befolkning stod aldeles ikke tilbage for den mandlige.

Drukkenskab og Uædelighed var dens Særkjende. — Hæleri hørte til den daglige Beskjæftigelse, og nogle affhyelige Kvinder havde desuden et godt Udfomme som Koblerster eller Pleiemødre, det vil sige, disse sidste tjente ofte større Summer ved at lade de smaa, uskyldige Bæsnere forsvinde for stedse. —

Man kaldte dem derfor „Englemødre“, fordi de gav de smaa Børn tilbage til Himlen; — og desværre fandtes der mange hjerteløse Mødre af den bedre Stand, som ikke undlod at benytte disse ghfelige Pleiemødre for at skjule deres Feiltrin.

Midt i denne Gade laa Værtshuset „Den gyldne Drn“, en uhyggelig, skummel Rippe, der tilhørte en ligesaa uhyggelig Værtinde. —

Denne værdige Dame hed Madam Babiron, et høit, stærlemmet Fruentimmer med et Ansigt saa rødt og arret som en Rosaks. —

Hun gjorde ingen synderlige Omstændigheder med Urostiftere i sin Salon, som hun kaldte det store, tilrøgede Rum, hvor hun serverede sine Varer, hun kastede dem uden videre paa Døren, uden Andres Hjælp, dertil havde hun Kræfter nok.

Paa en vis Maade holdt hun saaledes Orden
Jeannette Miron.

i sit Hus og tillod kun meget nødig, at et Par eller flere Gjæster udfægtede en Strid ligesom hendes Dine. —

Det store, mørke Rum blev oplyst af en øfende Lampe, som hang under Loftet i tre rustne Sernfjæder. —

Dens sparsomme Lys faldt paa flere Gjæster, som vare bænkede ved de lange Fyrretræesborde og indtog deres Maaltid, der bestod af Retter, hvis Tilberedning blev besørget af Madamen selv. —

Gjæsterne boede i Almindelighed i selve Gaden; kun yderst sjældent fandt en Wildfaren Veien derhen, og havde han først været der engang, kom han neppe igjen. —

Det var ved dette Bærtshus, at Droschen Nr. 218, som Læseren vil erindre, skulde afleveres Kloffen Tolv.

Den skikkelige Droschefudst havde fundet Stedet noget besynderligt, men da Betalingen var usædvanlig god, havde han, som vi vide, givet efter og overladt Bognen til de to Personer.

Kloffen var endnu ikke halv Tolv, da han indfandt sig paa Stedet. —

Det øfende Regnveir havde næsten gjennemblødt ham lige til Skindet, og han var derfor glad ved at komme under Tag. —

Han aabnede Døren til Bærtshuset og traadte ind.

Madame Babiron, som trønedes bag en smudsig

Disse i en gammel, hvirvlet Bænestol tilkastede ham et prøvende Blik. —

Det gjorde hun altid; det var en ligefrem nødvendig Forsigtighedsregel.

Hun holdt meget af at kjende sine Gæster.

Droschefudstøtten var hende fuldkommen ubekjendt. Det var virkelig ogsaa første Gang han havde den Ære at betræde hendes „Salon“. —

Hun holdt nu engang ikke af ubekjendte Ansigter; det havde nemlig flere Gange truffet sig, at driftige Politikonstabler havde forklædt sig, vare trængte ind som Gæster og gaaet ud som Rettens Haandhævere.

Og Madame Babiron havde ikke rent Brød i sin Pose. —

Hun havde flere Gange været i Konflikt med Retfærdigheden, men var altid sluppet godt derfra; fik man paany i sinde at se hendes Forhold lidt efter i Sommene, kunde det gjerne gaa galt.

Hun smilede derfor saa elskværdigt som muligt og reiste sig af Stolen med et dybt Knix.

„Min Herre ønsker?“ spurgte hun med en Stemme, der havde noget baslignende ved sig. —

„Et Glas Vin!“ svarede Rudstøtten „med Sukker og Kanel, dygtig varmt!“

„Strax, min Herre!“ smilede Matronen „bedre Vin end min findes ikke i Paris; det er prima Varer, direkte fra Druen.“ —

Rudstøtten gav sit Bisald tilkjende ved et Nix og

fatte sig ved et mindre Bord, der stod tæt ved Vinduet. —

Han kunde da saameget lettere høre naar Droschen kom.

At forlange sig et Glas Vin hørte næsten til Sjeldenhederne i Beværtningen, de fleste Gjæster foretrak Absinth eller ligefrem Brændevin, som blev indforskrebet fra Tyssland og destilleret med Vand af den værdige Madame Babiron. —

Det havde en affsthyelig Brakvandsmag, men Gjæsterne fandt det fortrinligt, og da Værtinden af Vanvare kom til at spille lidt Salt i den store Dunk, hvori Driften henstod, drak man kun saameget desto mere.

Hun havde nu derfor sine egne Tanker, da Rudstien forlangte Vinen, og to smudsige Personer, som sad i en Krog med et stort Glas Brændevin for sig, følte sig helt uhyggeligt tilmode.

Den, som havde Raad til at drikke Vin, maatte være mere end almindelig velhavende, og tillige ædrulig, da Vinen ikke var saa berusende som de andre Drikke; der var da Intet til Hinder for at han kunde være en forklædt Konstabel.

Men en enkelt Politikonstabel vovede sig ikke ene ind i Værtshuset „Den gyldne Ørn“; han maatte altsaa have Kammerater i Baghaanden, og det var netop det Farlige.

De to Personer, som ikke for Alt i Verden vilde foraarstige Politiet den mindste Uleilighed, tilfæstede derfor Madame Babiron et eiendommeligt,

spørgende Blik, som hun besvarede med et let, næsten umærkeligt Nif, og strax efter bragte hun den varme Drif hen til Kudstfen.

„Min Herre, jeg vil ønske De maa blive tilfreds!“ smilede hun og satte Bakken med Glasstet for ham.

„Det haaber jeg!“ svarede Kudstfen og nippede til Driften „varme vil den da ialtfald!“

Han trak Læberne sammen og saa misforpøiet ud.

„Den Vin er jo pilsur!“ mumlede han.

Madamens Ansigt blev hvirodt.

Det var første Gang, at man havde vovet at sige Sandheden om hendes Vin, der kom direkte fra Druen.

Men hun turde ikke sige Gæsten imod, hun vidste ikke hvem han var, og hun videdes derfor med at svare:

„Ja, min Herre, det er fordi den er meget ung; naar den har ligget og gjæret i nogle Aar, har Reiseren ikke Magen til den i sin Vintkjælder!“

„Hvormeget?“ spurgte Droschefudstfen og tog sin Pung op.

„Fyrreogthve Sous, min Herre!“ svarede Bærtinden „De ser, jeg er billig!“

Kudstfen lagde Guldstykket, han havde modtaget af de to Herre, paa Bordet.

Madame Babiron kunde ikke undertrykke et lille Skrig.

De Gæster, som kom hos hende, havde aldrig

Guld, og havde de det, skjulte de det godt; thi det var farligt at veyle Guldmønter, naar de cerede Gjæster saa derpaa. —

Madame Babiron veiede Guldmønten i Haanden og blev staaende.

„Ja, den er ægte!“ svarede Kudsken „jeg er ingen Falskmøntner!“

Det gav et Sæt i de to Fyre henne i Krogen og de tilkastede hinanden urolige Blikke.

„Gudbevares, det tror jeg hellerikke, min Herre!“ svarede Madamen „jeg skal strax bringe Penge tilbage.“

Hun aflaaede sin Pengeskuffe og forlod Stuen.

Lidt efter kom hun igjen med Solvmønter og gav Kudsken tilbage paa Guldstykket.

„Formodentlig ude i Forretninger?“ mumlede hun fortroligt og boiede sig ned over ham.

Drosjekudsken saa paa hende.

Han anede ikke, at hun antog ham for en Politimand og svarede derfor kun:

„Na, ja, som man tager det.“

„Ja, hos mig vil de Intet finde, min Herre!“ vedblev Matronen „Kloffen tolv luffer jeg, saa kommer Ingen ind, om de saa bød mig Guld; og hvad de tilstedeværende Gjæster angaa da er de mig fuldkomment ubekjendte.“

Kudsken var ingen Dumrian; han saa, at man antog ham for at høre til Politiet, og besluttede at have Fordel deraf. —

„Saameget desto bedre for Dem, min Bedste!“

svarede han „da man er fast besluttet paa at gjøre en Ende paa alle de hemmelighedsfulde Forbrydelser, som finde Sted for Tiden.“ —

Madame Babiron forsøgte at være rolig.

„Ja det er rigtignok en forfærdelig Tid!“ svarede hun „man hører ikke Tale om Andet end Mord og Overfald. Det er saamæn ikke mere end en god halv Time siden!“ vedblev hun dæmpet „at en ung Pige blev overfaldet udenfor Gaëtè Theatret!“

„Saa!“ udbrod Kudskfen.

„Ja!“ vedblev Værtinden „to Herrer tog sig af hende og fjørte hende bort i en gammel, gulmalet Drosche!“

Kudskfen blev opmærksom.

„Videre!“ sagde han „hvor ved De det fra?“

„De to Herrer holdt stille her udenfor!“ stammede Madamen lidt forvirret „Damen boede her i Gaden og de spurgte, om jeg muligvis vidste hvor? hun kunde ikke selv tale, den Staffel!“

„Det var en gammel, gulmalet Drosche!“ afbrød Kudskfen hende hurtig „forspændt med en stor, kraftig Hest!“

„Javist, javist!“

„Hesten havde fire hvide Soffer, ikke sandt?“ spurgte Kudskfen paany. —

„Min Gud, ja, — min Herre, —!“ stammede Madame Babiron „det vil sige, jeg tror det, jeg synes det, man lægger jo ikke saadan Mærke til Alt!“

„Og hvor blev den unge Pige af?“ spurgte Kudskfen.

„Det ved jeg ikke!“ svarede Madamen hurtigt „jeg kjendte hende ikke, de gode Herrer kjorte hende bort igjen.“ —

„Det var en meget høi og en meget lille Herre, ikke sandt?“ vedblev Rudsken.

Madame Babiron skjælvede umærkeligt.

„Ak, min Herre!“ svarede hun langtsomt „de sad Begge inde i Vognen, da de lod mig falde ud; jeg kunde kun se deres Hoveder.“

„For Fanden!“ mumlede Rudsken ved sig selv „det har været min Drosche og de to Herrer, som leiede den af mig; hele den Masketalhistorie har vistnok kun været Dvospind.“

Han tømte Glasset i et Drag og reiste sig. — Madamen saa hen til Bordet i Krogen.

Det var tomt.

De to Personer, som sad ved det, var gaaede, medens hun havde talt med Rudsken. Hun havde skygget for dem med sin brede Kng. —

Ibetsamme lod et Bidskesmæld udenfor. Rudsken greb sin Hue.

„God Nat!“ sagde han og aabnede Døren.

Tæt udenfor denne holdt den gule Drosche. Herrerne havde altsaa været bestemte.

Men hvordan den var kommet kunde han ikke opdage. Der var Ingen at se; Gaden var fuldstændig mennesketom.

Rudsken saa sig om, men opdagede Ingen.

Madam Babiron havde aabnet Døren paa

Klem og saa nu, hvorledes Rudsken steg op paa Bukken, og fjørte bort.

„Seg tør bande paa det var den samme Drosche!“ mumlede hun „og nu fjører Politiet med den, det kan jeg ikke forstaa!“

Hun saa efter den og trak Døren langsomt til.

„Lad os nu se til Dueungen!“ mumlede hun med et affskyeligt Smil „ingen Overlast lyder Befalingen, men heller ingen Skaansel!“

Hun gif tversover Gulvet henimod en smudsig Dør og lagde Haanden paa Haandgrebet, da Gadedøren i det Samme aabnedes, og en Mand traadte ind.

„God Aften, Madame Babiron!“ sagde han muntert „er det for sent at faa lidt Varmt i Kroppen; det er hundefoldt og jeg er gjennemblødt?“

„Strax, Hr. Miron!“ svarede Madamen og slap Dørlaasen „hos mig er Alt i den bedste Orden; gode Varer og billigt! hvad skal det være?“

„Vigemeget!“ svarede Gæsten „blot Noget, som varmer.“

Idetsamme var det ligesom om en Rude blev knust i Bærelset ved Siden af, og som om Noget raabte om Hjælp ud i den mørke Nat.

„Hvad var det?“ spurgte Gæsten eller Miron som han hed „det lød som om man slog en Rude itu i Bærelset ved Siden af og raabte om Hjælp.“

„Det maa være Vinduet, som er fløiet op inde i mit Sovestue!“ svarede Madame Babiron roligt.

„Samen, hvem raabte om Hjælp?“ vedblev den unge Mand.

„Det har vel været en eller anden Slagsbroder, som har fundet sin Overmand paa Gaden!“ svarede Madamen „undskyld mig et Dieblif.“

Hun aabnede Døren til Bærelset, som hun stod i Begreb med at betræde, da Miron traadte ind, og forjvandt.

Den unge Mand var bleven helt underlig tilmode; han vidste ikke selv hvorfor. —

Indenfor i Bærelset hørte han Madamen tale i en truende, dæmpet Tone. —

En bedende Stemme svarede hende og Miron troede at kjende den.

Men i Diebliffet var det ham ikke muligt at vide hvor han skulde føre den hen.

Han hørte tydelig Madame Babiron sige:

„Men saa vær dog rolig, min søde Pige, vi vil kun Dit Vel! er Du ikke rolig, saa . . .“

Nesten tabte sig i en utydelig Hviſten. Miron kunde ikke forstaa et Ord. —

„Nu vel,“ mumlede han „det angaar ikke mig!“

Han tog Plads ved et Bord og ventede roligt paa Madamen.

Hun kom strax efter med et Smil paa Læben.

„Bosker til Pigebørn nuomstunder!“ sagde hun fortroligt „de vil ikke deres eget Vel!“

„Ikke?“ svarede Miron

„Nei, Hr. Miron; den unge Pige, som jeg har taget under min Beskyttelse og som opholder sig derinde, er faldet i Kløerne paa en gammel Bellystning, der har gjort hende halv forrykt; hun vender mintro efter ham baade tidlig og silde, men som hendes Tante har jeg endelig taget mig lidt af Sagen, for at frelse hende, medens det endnu er Tid —; det synes jeg hun burde takke mig for, — men i dets Sted teer hun sig som jeg ved ikke hvad; — ja, man har saamæn ikke andet end Sorg af sin Familie og Utaf, naar man vil sine Medmenneskers Vel.“

Hun tørte sine Dine og sulkede. —

Miron tænkte ved sig selv:

„Hun har et godt Hjerte, og den unge, vildledte Pige burde høre efter hendes Raad og følge dem!“

Madamen satte den varme Drik foran ham og modtog sin Betaling.

Miron rullede en Cigaret og sad snart indhyllet i blaalige Røgstjer. —

Efterhaanden kom flere Gæster, og en Time efter var „Salonen“ fyldt.

Det var nogle besynderlige Figurer man saa; skumle, enerverede Personer, som enten førte en hvivende Samtale indbyrdes eller støiede og larvende ved Brændevinsglasene, der bleve fyldte og tømte hvert Dieblif.

Miron reiste sig og gif, det Selskab synetes han ikke rigtig om.

De fleste Gæster kjendte ham og vidste, at han

var uskadelig og ærlig. De brød sig derfor ikke det mindste om ham. —

Da han var gaaet, afslaaede Madame Doren; Skodderne bleve skruede fast, og set udefra var Huset som uddøet; kun en forvirret Mumlen af Stemmer trængte ud i den mørke, regnfulde Nat.

Smidlertid var Rudstien kjørt hjem. Han havde ogsaa hørt Raabet om Hjælp, men istedet for at kjøre langsommere, pidskede han hurtigere paa Hesten, han ønskede ikke at komme i Berørelse med Maurice Gaden's ærede Slagsbrødre.

„Naar jeg kommer hjem!“ mumlede han „skal jeg efterse Sædet; der skulde jo ligge en Extra-Druffefilling

Den gode Mand vilde hellere lade den ryste ned i Bognen under Kjørstien, end holde og se efter.

Endelig naaede han ud af Gaden og kjørte sin trætte Hest hjem. —

Femte Kapitel.

Broder og Søster.

Den unge Mand, som Madam Babiron be-
nævnte ved Miron, hed Charles og var Jeannette
Miron's Broder.

De to Søskende var tidligt blevne forældreløse og havde allerede som meget unge maattet arbeide sig frem for at fortjene til Livets Ophold.

Charles var bleven en udmærket, dygtig Model-lerer, og Jeannette havde godt Arbeide som Stemp-lerste paa det Graveurværksted, hvor hendes Forlovede Poul Berner arbeidede.

Hun polerede de tilbaandede Stempler og gav dem den smukke Glans de havde i Handlen.

Begge Søskende boede i en lille, uanselig, stille Gade hos en Onke, der omgiffes dem som en Moder.

De vare meget afvante med deres Leie og det var derfor intet Under, at de allerede havde boet hos den gode Kone i otte samfulde Aar.

Madame Didon elskede dem inderligt

Selv barnløs var det ligesom om hun fandt Erstatning herfor i de to Søskende, og hun yttrede mange Gange til Naboerne, at de skulde være hendes Arvinger.

Staffels Kone, hun eiede saa at sige Intet, hendes Møbement var saa tarveligt som det vel kunde være, men for hende var det nok. —

Hun var næsten bleven vred paa Poul Berner, da Jeannette forestillede ham som sin Forlovede, thi hun forlangte den unge Piges Kjærlighed alene, men da hun fandt saamange gode Egenskaber hos Poul gav hun endelig, som hun sagde, sin moderlige Velsignelse til Deres fremtidige Forening.

Desværre fulede den værdige Kone ofte dybt, naar hun tænkte paa Charles.

Den unge Mand var paa Veie til at blive udsvævende. Det var ikke saa sjældent, at han kom beruset hjem, støiede og sang og vækkede Husets Beboere; sin Paaklædning forsmøgte han og mange Gange sit Arbeide, hvorimod man kunde træffe ham desto mere paa de smaa Vinstuer sammen med Bagabonder, hvis Selskab han i tidligere Tid havde skyet.

Seannette havde grædt for ham og bedt ham om at standse paa denne farlige Veie; han havde skammet sig og lovet det, men en skjøn Dag havde han glemt sit Løfte og tilbragt Dag og Nat mellem sine Drikkebrødre. —

Samme Dag, som Boul og Seannette var i Gaëté Theatret havde han sviret lystig med flere Kammerater, men da han ikke vilde gaa hjem, saalænge Rusen var at mærke, var han drevet om paa Gaderne, indtil han henad Klokkeren tolv traadte ind i „Den gyldne Ørn“, for at faa lidt Varmt i Kroppen, som han sagde.

Til hans Ære maa vi dog sige, at han aldrig havde indladt sig med Nogen af Gæsterne paa det Sted.

Rusen var fuldkommen forbi, da han endelig naaede hjem.

Klokkeren kunde vel omtrent være Et, og det regnede voldsomt.

Charles ringede, og Portneren, denne ubegribe-

lige Person, som aldrig sover og gjør Brugen af en Gadedørsnøgle overflødig i Paris, aabnede den gamle Port. —

„Et Hundeveir! mumlede Charles og nikkede til Portneren, der viste sig i Døren til sit Lukaf. —

„Veir er Veir,“ brummede denne „God Nat Hr. Miron!“

Han forsvandt i Lukafet, og Charles steg langsom og stille opad Trapperne.

Alt var som hensovet, man kunde høre Regnen kladske paa Gaden. — Beboerne vare uden Tvivl gaaede til Ro, Hver og En. —

Charles naaede endelig sin Dør og tog sin Nøgle frem. —

Han stak den forsigtig i Nøglehullet og traadte ind.

Han var netop bleven færdig med at tænde Lyset, da Madame Didon raabte ind til ham:

„Er det Dem, kjære Charles?“

„Ja, bedste Madam Didon!“ svarede han „er De endnu oppe, Kloffen gaar til To!“

„Tillader De jeg kommer ind?“ spurgte hun „jeg har Noget at spørge Dem om!“

„Kom De kun!“ svarede Charles og aabnede Døren, som førte ind til hendes lille, tarvelige Bærelse.

Han blev forbausset, da han saa hende træde ind. Hun havde grædt og saa meget urolig ud.

„Hvad fattes Dem, gode Moder!“ spurgte den

unge Mand deltagende og greb hendes Haand „der er da ikke hændet nogen Ulykke!“

„Hvor er Deres Søster, hvor er Jeannette?“ spurgte Madame Didon istederfor at svare.

„Min Søster! Jeannette!“ udbrød Charles heftig forskrækket „er hun ude paa denne Tid og i dette Veir?“

„Hr. Berner afhentede hende til Theatret da Kloffen var sex!“ vedblev Madame Didon „og lovede at bringe hende tilbage; men Ingen af dem er kommen endnu!“

Charles greb sig til Panden; den sidste Gnist af Rusen forsvandt.

Han elskede sin Søster, ja, han forgudede hende; Tanken om, at der kunde være tilstødt hende en Ulykke gjorde ham i høieste Grad urolig.

„Hr. Berner vilde tage en Drosche!“ vedblev Madam Didon, „da det var saadant et Gudsveir og kjøre tilbage fra Theatret; det er jo længe siden det var forbi, — og Hr. Berner er altfor nøiagtig i Opfyldelsen af sine Løfter. — Ak!“ vedblev hun „det aner mig, at der er sket en eller anden Ulykke!“

Charles hørte efter med spændt Opmærksomhed; han vidste af Erfaring, at det var en meget let Sag at falde i Kløverne paa de omstreifende Vagabonder, som gjorde saa at sige hele Paris usikker ved Nattetid,

„Seg vil gaa til Gaète Theatret!“ sagde han

„Gaderne er aldrig rigtig mennesketomme, maaske En eller Anden kan give mig Oplysning.“

Han glemte, at i Paris kan Ti være Vidne til en Hændelse, medens Ti-Tusinde forblive aldeles uvidende om den.

„Ja gør det, Hr. Charles, gør det min Dreng!“ svarede den stakkels Kone og klappede hans Kinder „det kan jo være, at det kun er mig, der er angst!“ tilføiede hun som for at trøste sig selv „men det kan jo ogsaa være at De kan være heldig og komme efter Sagen —, gaa min Dreng — gaa!“

Charles snappede sin drivvaade Hat, nikkede til hende uden at sige et Ord og var ude af Døren med det samme. —

Da han kom til første Sals Trapper forekom det ham, som om han hørte Noget ligesom liste sig forbi og derpaa trykke sig op imod Væggen.

„Er her Noget?“ spurgte han og standsede.

Ingen svarede.

Charles ilede videre, han antog det for en Feiltagelse; det havde maaske ogsaa været Vinden, som havde pidsket Regnen imod Vinduerne

Med hurtige Skridt løb han over Gaarden og traf Slaaen fra Borten.

Bortneren stod tilfældigvis i Døren og saa ham komme.

„Gjen ud!“ raabte han forundret. —

Charles svarede ikke, han rev Borten op og sthyrtede afsted.

Bortneren rystede paa Hovedet.

„Han er paa gale Veie!“ mumlede han „naa, det bliver hans egen Skade.“

Med disse Ord luffede han Døren og satte sig i sin magelige Sænestol, der næsten kunde træde i Stedet for en Seng. —

Smidlertid ilede Charles afsted, følgende de Gader, som Jeannette og Boul efter al Sandsynlighed vilde følge, men han hverken saa eller hørte det Mindste.

Gaderne var usædvanlig tomme paa Grund af Veiret, og da han endelig naaede til Gaëtè-Theatret havde han kun mødt et eneste Menneske, der, ligesom han, skyndte sig afsted.

Han fik pludselig en Ide.

Boul Berner kunde have taget Jeannette hjem til sig.

Rigtignok vilde det ikke være ganske rigtigt handlet, men han havde da maaste haft meget vigtige Grunde dertil.

Han satte sig derfor paany i March, eller snarere i Løb og naaede efter en halv Times Tid Rivoli Gaden, hvor Berner boede.

Han ringede paa Porten.

En gammel, gnaven Portner luffede op. —

„Er Hr. Berner kommen hjem?“ spurgte han pustende og stak Portneren et Franc i Haanden. —

Manden tabte strax det gnavne Udtryk.

„Nei, min Herre!“ svarede han „Hr. Berner er ikke kommen; hans Kogle ligger hos mig og han har ikke hentet den.“

„Er De vis derpaa?“ spurgte Charles.

„Guldkommen, min Herre, jeg begriber det ikke selv, thi Hr. Berner er ellers altid hjemme Kloffen ti og nu er den tre.“

Charles tørrede sin vaade Pande. —

„Saa, Godnat!“ sagde han „det er dog besynderligt!“

„God Nat, min Herre.“

Bortneren sukkede, og vor Ben stod raadvild paa Gaden.

Nu vidste han temmelig sikkert, at der maatte være hændet noget Uædvanligt. — Det var dog endnu ikke bestemt, at der kunde være indtruffet en Ulykke. —

Boul og Jeannette vare maaske tagne fra Theatret og til en Restauration, thi saadanne findes altid aabne i Paris til langt ud paa Natten. —

Der faldt ligesom en Sten fra hans Bryst, da denne Tanke kom.

Det var jo saa naturligt, at man kunde trænge til en Forfriskning efter en lang Theaterforestilling; — eller der faldt ham igjen noget Andet ind: de havde maaske ikke kunnet faa nogen Drosche paa Grund af det flette Veir, hvor der var Rift om dem, og havde derfor maattet gaa hjem.

At han ikke havde mødt dem var ogsaa ganske naturligt, de var maaske gaaet en anden Vej. —

Medens disse trøstende Forestillinger gjennemkrydsede hans Hoved ilede han hurtigt fremad og

naaede, næsten uden at vide af det, sin Bolig, hvor Madame Didon modtog ham i bange Forventning.

„Nu, Hr. Charles?“ spurgte hun og betragtede ham ængsteligt.

Charles fortalte, at han ikke havde opdaget det Mindste og fremkom nu med de mange forskellige Ting, som kunde have været Skyld i Seannettes lange Udeblivelse.

Madame Didon blev nogenlunde beroliget for sit kjære Barn, som hun kaldte hende, og trøstede sig med, at hun havde den høie Ismand, som hun kaldte Poul, fordi han var fra Norden, til sin Ledfager. —

Hun besluttede imidlertid at blive oppe, og efterat have ønsket Charles en god rolig Nat, gik hun atter ind i sit lille Værelse.

Charles klædte sig rolig af og gik i Seng, han var vis paa at se sin Søster hjemme den følgende Morgen. —

Om trent paa samme Tid sneg en mørk Skikkelse sig over Gaardspladsen og hen til Porten. —

Den saa sig forsigtig om til alle Sider, endskjøndt den kunde være temmelig rolig for ikke at blive set paa Grund af Mørket, og da den endelig naaede Indgangen til Porten, listede den sig frem med en Varsomhed, der vilde have gjort en Rat Vre. —

Uden at den gamle Portner mærkede det, blev Porten aabnet, men da Skikkelsen vilde ligesaa umærke-

ligt lukke den, kom et Windpust, som slog den i med et høit Rabalder.

Portneren fløi op og ud.

„For Fanden!“ raabte han „er da det ravgalt i denne Nat: før stod den aaben paa vid Gab, nu smækker den i!“

Den stod virkelig aaben, da Charles vendte tilbage, Noget, som ikke tidligere var forekommet i Portnerens mangeaarige Praxis.

Skikkelsen gled som en Slange langsmed Husene og forsvandt i en Sidegade, just som den patruillerende Politikonstabel standsede paa Hjørnet for at speide efter, om intet Mistænkeligt var tilstede.

Portneren vendte bandende tilbage til sit Lukas.

Charles sov haardt og vaagnede imod Sædvane sent. —

Gaarsdagens eller rettere Gaarsnattens Hændelser stode strax klart for ham, og overbevist om, at Jeannette var kommen hjem i Nattens Løb, klædte han sig hurtig paa og bankede paa Madame Didons Dør.

Da Ingen svarede strax, bankede han igjen, men fik intet Svar.

Han tog i Laasen, Døren var aaben.

Han traadte ind. — Stuen var tom, men en lille Seddel, som han nu først opdagede i Nøgle-

hullet og som han tog, oplyste ham om, at Madame Didon strax vilde komme.

Der stod:

„Seannette er ikke kommet! jeg gaar til Berners Bærksted.“

Charles blev nu meget urolig; hvor kunde hun dog være bleven af?

Han vidste næsten ikke, om han under saadanne Omstændigheder burde blive eller ikke og beredte sig allerede til at gaa, da Madame Didon traadte ind.

Hun saa meget bevæget og urolig ud.

„Seg vilde ikke forstyrre Dem, kjære Charles!“ sagde hun „og skrev derfor Sedlen, som jeg nok tænkte De fandt . .“

„Men sig mig!“ afbrød Charles hende heftig „har De —“

„Opdaget Noget!“ fortsatte den gamle Dame „af nei, ikke det Mindste. Paa Bærkstedet har Poul ikke været siden i Gaar Eftermiddags, og det Bud, som man havde sendt til hans Hjem, bragte den Bested, at hans Nøgle endnu laa hos Portneren.“

Madame Didon gav sig til at græde. —

Nu vidste hun ikke, hvad hun skulde gjøre.

„Seg maa til Politiet!“ raabte den unge Mand „det maa hjælpe mig! desværre ser det ud som om her er begaaet en Forbrydelse, maatte vi dog idetmindste faa fat i Gjerningsmændene.“

„Ja gjør det, min Dreng!“ sagde Madame Didon, „skynd Dig, jeg bliver hjemme saalænge!“

„Bil De ikke før gaa til en eller anden af Seannettes Veninder!“ svarede Charles „man kunde jo ikke vide, om de ikke vidste hvor hun var!“

„Jeg er nød til at vente desværre!“ svarede hun „for at sige Bescjed til en gammel Herre, som var her igaar med et Navnestempel til Seannette.“

„Hvem var den Herre!“ spurgte Charles.

„Jeg kjendte ham ikke!“ svarede Madame Didon „men han saa fornem ud. Han var vist herhen fra Bærstedet, sagde han, da Tomsfru Miron var særdeles dygtig til at polere, og overleverede mig et Stempel, som skulde gøres færdig til idag Formiddag. Han blev saamæn helt kjed af, at hun skulde i Theatret om Aftenen og bad mig bede hende om at spille sin Nattero, naar hun kom hjem, imod dobbel Betaling, da han absolut skulde have Stemplet som til i Dag.“

„Naa ja, det har jo desværre ikke med Sagen at gjøre!“ sukede Charles.

„Nei, men jeg maa dog vente og give ham Stemplet tilbage!“ svarede Madame Didon „han maa strax være her; Klokken er over Ni, og han vilde komme halv Ti. — Men gaa De kun, kjære Barn, saasnart Herren har været her, skynder jeg mig afsted til Enhver, som jeg kan tænke mig kan give Oplysning og vi ville da haabe, at Gnd er med os.“

„Ja lad os haabe det!“ mumlede den unge Mand „og han give, at vi ikke komme for sent!“

Han trykkede Hatten ned over Panden og

styrtede ud for at søge sig en Allieret i det verdensberømte franske Opdagelsespoliti.

Paa Trapperne havde han nær løbet en fin, ældre Herre omfuld.

„Om Forladelse, min Herre!“ sagde han og tog Hatten af „men jeg har Hastværk og saa Dem ikke!“

„Gjør ingen Undskyldninger, min Kjære!“ svarede den gamle Herre med et venligt Smil „jeg kunde jo være gaaet lidt tilside.“

Charles gik hurtig videre ned ad, medens Herren steg langsomt tilveirs. —

Da Charles var forsvunden for hans Blik, stak han sin lille ræveagtige Næse i Beiret og mumlede med et affkyldt Smil:

„Næste Sammenstød bliver værre, unge Slyn-gel, stol Du paa det.“

Han steg endnu nogle Trapper tilveirs og standsede foran Madame Didons Dør.

„Nu skal vi blot have Stempleet!“ mumlede han tilfreds „det giver hun mig, Resten tager jeg selv.“

Han ringede paa. —

Madame Didon aabnede Døren, og den gamle Herre traadte over Dørtærsklen med et venligt, spørgende Smil, som om han vilde sige:

„Naa! mit Stempel! er vel færdigt?“

Charles fortsatte imidlertid sin Gang eller snarere sit Løb og ankom efter tyve Minutters Forløb til den nærmeste Politistation. —

Efterat have fremsført sit Dufte om at tale med Politilieutenanten, blev han med megen Forekommenhed strax ført ind for denne.

Sjette Kapitel.

Den gamle Herre.

Madame Didon modtog den Indtrædende med et saa tungsindigt Ansigt, at han strax maatte bemærke det.

Hans Smil forsvandt derfor strax og gav Plads for et deltagende Udtryk.

„Min kjære Dame!“ sagde han „Deres Udseende smerter mig! jeg vil da ikke haabe, at jeg som Bildfremmed kommer til et Sorgens Hjem.“

„Åh, min Herre!“ sukede Madamen „det kan saa godt være, at min Sorg er ubegrundet, jeg vil da endnu haabe det, men ikke desto mindre er jeg, indtil Sagen kommer for Dagen, meget urolig!“

„Dg tør man vide Grunden?“ spurgte han „for at kunne bevidne min Deltagelse?“

„Den unge Dame, som skulde polere Deres

Stempel, er sporløst forsvunden i denne Nat!" svarede Madame Didon.

„Forsvunden! umuligt!" raabte den Fremmede med et vantro Smil.

„Seg forfikkret Dem, det er Sandhed!" ivrede Madame Didon og fortalte nu hele Historien fra Ende til anden.

Den Fremmede hørte efter med stor Opmærksomhed.

„Og De holdt meget af den unge Pige?" spurgte han deltagende.

„Seg elsker hende som om hun var mit eget Barn!" græd hun „jeg vil aldrig forvinde Tabet af hende.“

„Giv Dem tilfreds, min Kjære!" trøstede den gamle Herre „hun kommer nok tilbage! af," vedblev han med et egent Smil „disse forlovede unge Piger ere meget vægelsindede, de have Luner og Udsald, som Ingen drømmer om, og —“

„Og? gjentog Madame Didon.

„Og den unge Dame har maaske i et Anfald af Lune givet efter for sin Forlovedes Forestillinger og er tiltraadt Rejsen til hans fjerne Hjem, uden at underrette Nogen derom," vedblev den Anden „De skal se, De faar nok Underretning derom, pas kun paa!"

Madame Didon vilde nødig tro derpaa.

„Nei," sagde hun „saa havde hun medtaget sine Papiere, sin Døbeattest og mere, da hun neppe kunde undvære dem i et fremmed Land!"

„Dem har hun altsaa ladet blive liggende!“
spurgte den Fremmede hurtigt.

„I et lille Skrin, som staar inde paa Bordet i hendes Værelse!“ svarede Madamen „nei, reist uden dem er hun ikke, nei, nei, her er begaaet en Forbrydelse!“ sluttede hun bestemt „vi har allerede anmeldt Sagen for Politiet!“

Den Fremmede smilte næsten haanligt.

„Ja, det vil nok finde Rede i Sagen!“ sagde han roligt „det er et udmærket Politi. — Men, Madam, jeg staar formodentlig og opholder Dem, det vil jeg nødig, er De saa god at give mig mit Stempel tilbage, jeg maa da se at faa Arbeidet udført hos en Anden!“

Madame Didon svarede ikke, men aabnede Døren til et lille Værelse.

Det var Jeannettes.

Det saae saa jomfrueligt og hyggeligt ud. Man kunde se, at Behoerinden var Properheden selv. —

Den Fremmede brød sig kun lidt herom, hans Dine vare fæstede til et lille Skrin, der stod paa Sybordet. — Man skulde næsten tro, han vilde sluge det.

Madame Didon saa ikke dette besynderlige Blik, hun vendte Ryggen til ham og tog Stemplet, som laa, indsvøbt i Papir, paa Bordet.

„Tør man betræde denne fortryllende Helligdom?“ spurgte den Fremmede og satte Foden paa Dørtrinnet.

„Her er deres Stempel, min Herre! svarede Madame Didon hurtig og gik ham imøde.

Den Fremmede bukkede og tog det, men greb sig idetsamme for Brystet.

„Min Gud!“ stønnede han og segnede om paa en Stol med halvt tillukkede Dine. —

Madame Didon udstødte et lille Skrig.

„Hvad feiler Dem, min Herre!“ raabte hun „bliver De syg!“

„Na, det er min gamle Sygdom!“ stønnede den Fremmede og syntes at trække Beiret med Anstrengelse „Brystkrampe —, jeg — lider meget af den, naar jeg har gaaet opad mange Trapper — — o, hvor det piner mig.“

Han faldt næsten ned af Stolen og knugede Hænderne imod Brystet. —

Madame Didon tænkte paa at raabe om Hjælp og aabnede allerede Munden, da den gamle Herre standsede hende.

„Behøves ikke!“ hviskede han mat „naar De blot kan skaffe mig nogle Draaber Kamfer, Ether eller Sigtende —, o, hvilke Smarter!“

„Seg har ingen!“ svarede hun „men!“ tilspjode hun hurtigt „kan De undvære min Hjælp i nogle faa Minutter, skal jeg skaffe Dem Kamfer; Portneren har altid!“

„Gud velsigne Dem!“ stønnede den Fremmede „Gud velsigne Dem —, af, hvor jeg dog er uheldig at gjøre saamegen Uleilighed —, o, ja — skaf mig

nogle Draaber —, jeg skal nok holde mig tapper saalænge.“

Madame Didon var meget sølende for sine Medmennesker og skyndte sig ned ad Trapperne, idet hun tænkte: Den, som hjælper Andre, hjælper Gud igjen.

Den Syge fulgte Lyden af hendes Skridt med spændt Opmærksomhed.

Da han hørte hende løbe over Gaarden, sprang han op og styrtede hen til Vinduet. —

Han saa hende gaa ned til Portneren og loe tilfreds.

„Nu, ikke et Diebligs Betænkning!“ mumlede han og løb hen til Seannettes Bærelse, hvis Dør han aabnede „lad os nu se, hvad Dirkerne forma.“

Med disse Ord greb han det lille Skrin, som stod paa Bordet.

Han kastede kun et eneste Blik paa Nøglehullets Størrelse og trak hurtig en lille Dirk op af Lommen.

„Den vil passe“ mumlede han og stak den i Laasen.

Laaget sprang strax op med et lille Knald.

Den Fremmede greb paa Maa og Faa ned i det og udtog nogle sammenbundtede Papirer, der saa gule og falmende ud.

„Det maa være dem, Nøglen til Skatten,“ loe han tilfreds „i min Haand vil de gjøre mig til den rigeste Mand i Paris.“

Han smækkede Laaget til og satte Skrinet paa sin Plads.

Derpaa sneg han sig hurtig ud af Bærelset og satte sig paa Stolen, efter først at have lukket Døren i. —

De stjaalne Papirer gjemte han i sin Brystlomme og antog igjen det lidende Udtryk, som i et Nu gjorde ham ti Aar ældre.

Det var ogsaa paa høie Tid.

Madame Didon kom pustende op ad Trapperne og traadte ind med en lille Flaske i Haanden.

„Kan De se jeg er en tapper Karl!“ smilede han med „jeg sidder endnu paa Stolen.“

„Her er Draaber!“ svarede Madame Didon „lad mig nu hente en Ske og lidt Vand.“

„Hvordan skal jeg gjengjælde Dem Deres store Godhed!“ stønnede den Fremmede og saa paa hende med et taknemligt Blik.

„O, tal ikke derom, min Herre!“ svarede Madamen, som imidlertid havde aftalt et vist Antal Draaber i en Ske „lad mig nu give Dem disse.“

Den Syge slugte Medicinen og syntes øieblikkelig at befinde sig bedre.

„Det er det Gæste, der hjælper mig!“ sagde han strax efter „Kamferet tvinger næsten øieblikkelig Smerterne, det vil sige, naar de anvendes hurtigt, i modsat Tilfælde kan man gjerne være udsat for Døden!“

Han reiste sig og holdt sig for Panden.

„Seg er nu meget bedre!“ udbrod han fornøiet

„paa nogle enkelte ubetydelige Sting nær, i Brystet føler jeg Intet; den friske Luft vil gjøre Resten.“

Han greb i Lommen.

„Madame!“ sagde han „jeg modtager aldrig Noget uden Betaling, men jeg vil hellerikke fornærme Dem! tør jeg bede Dem om at anvende disse Penge paa at anstille nøiagtige Efterforskninger efter den Forvundne!“

Med disse Ord lagde han en Louisd'or paa Bordet.

Madame Didon vilde tale, men den Fremmede holdt hende smilende for Munden. —

„Ingen Indvendinger!“ loe han „jeg er meget rig og gav gjerne mere, men jeg har kun denne Guldmønt hos mig; De maa ikke krænke mig ved at tilbagevise dette svage Bevis paa min Erkjendtlighed.“

„Og nu Farvel!“ endte han og trykkede hendes Haand „Gud give, at De snart maa finde deres kjære Veninde.“

Han tog sin Hat og gik henimod Døren.

Før at komme ud maatte man passere Charles Barelse.

Nøglen til Døren sad indvendig, men den Fremmede var saa uheldig at rive den ud af Nøglehullet, da han tog fat i Haandgrebet.

„Seg er en gammel Klods!“ loe han muntert og tog Nøglen op „det kommer med Alderen!“ tilføiede han ligesom undskyldende sig selv.

Det lod virkelig til, at han var en Del ubehæ-

dig, thi han famlede længe med Røglen, inden han fik fat den i.

„Seg ryfter paa Haanden,“ sagde han „nu ja, jeg har jo ogsaa havt en slem Tour.“

Med disse Ord aabnede han Døren og traadte ud paa Gangen.

„Endnu en Gang Tak for Deres Venlighed, Madame,“ sagde han „hjertelig Tak!“

Han hilste og gik temmelig hurtigt ned ad Trapperne.

„Farvel, min Herre, overanstreng Dem nu ikke“ svarede Madame Didon og lukkede sin Dør.

Den Fremmede var allerede kommen halvveis ned ad Trapperne, da han pludselig standsede udfør et stort Vindu, som oplyste hele Trappegangen.

Han aabnede sin høire Haand, og betragtede en lille, gul Klump, som laa i den.

Den indeholdt et meget tydeligt og skarpt Aftryk af en Røglekam.

„Seg er dog ikke saameget flodset!“ mumlede han og svøbte Røgklumpen hurtigt ind i en Stump Papir „men jeg er hellerikke Den jeg er for Ingen-ting!“

Han lod Papiret falde ned i sin Sidelomme og gik rolig tversover Gaarden.

Madame Didon betragtede ham opmærksom fra Vinduet.

„Haa Gudstselv, han gaar jo meget sikkert“ mumlede hun „Gud ved, hvem han er og hvad han er.“

Men hun havde ikke Tid til at drøfte disse Spørgsmaal næiere; Tanken om Jeannette vendte tilbage med fornyet Styrke og hun imødesaa med Længsel Charles' Tilbagekomst, for at erfare, om Politiet havde kunnet give nogen Oplysning. —

Imidlertid fortsatte den Ubekjendte sin Vej.

Da han var kommen udenfor paa Gaden, stod han et Øieblik stille og saa sig om.

Derefter tog han et stort gult Lommetørklæde op af Lommen, pudjede sin Næse flere Gange og lod det ligesom slagre for Vinden.

Uden Tvivl var dette et Signal, thi strax efter kjørte en luffet Bogn, som holdt stille paa Hjørnet af den nærmeste Tvergade, langsomt nedad Gaden, henimod ham.

Herren gif den imøde.

Paa et Bink standsede Kudsken.

Herren steg ind.

Idetsamme passerede to Politikonstabler forbi, og Herren raabte nu meget høit til Kudsken:

„Til Patienten i Montfort-Gaden.“

Kudsken nikkede, og Bognen rullede afsted.

De Forbigaaende antog ham for en Læge, som aflagde Morgenbesøg hos sine Syge. —

Inde i Bognen foregik imidlertid en Forvandlingscene.

Den gamle Herre tog et Speil op af Lommen og hang det paa en Krog ved Siden af Sædet.

Derpaa aftog han sine smukke, graa Balkenbar-Jeannette Miron.

ter og sin firlige, graa Baryk. Østedsfor kom et fortklippet, rødladent Haar tilshne, og et Par smaa, ildrøde Baffenbarter, der gif et lille Stykke nedad Kinderne. —

De kostbare Guldbryller bleve ligeledes tagne af, og man saa nu et Par stikkende Dine, som fæstede sig gjennemborende paa enhver Forbigaaende. — Kun den rævelignende, spidse Næse blev paa sin Plads.

Der kunde ikke tænkes noget større Skurkesyftognomi, end det man nu saa. Det var en fuldkommen Typus paa en Mand fra Galeierne.

Han sad et Dieblif ligesom drømmende og betragtede sig selv i Speilet, derpaa foer han sig med Haanden over Panden og mumlede:

„Saadan ser jeg ud, naar jeg er Den jeg er.“

Derpaa aabnede han en Klap under Sædet og fremtog en firkantet Kasse.

Han luffede den op og holdt en smuk, fortglindsende Baryk i Beiret. Efter den fulgte Baffenbarter og Dverskjæg, sande Mesterværker af Parisens bedste Frisører. —

Disse Dele vare hurtigt anbragte paa deres Plads, og da han, efter endt Forvandling, for sidste Gang betragtede sig i Speilet udbrod han med et Smil:

„Saadan ser Arvingen til fjorten Millioner ud.“

Han var virkelig forvandlet til en smuk, ung Mand, med et ægte, sorgfrit Væsen. —

Klædedragten undergif ogſaa en lille Forandring.

Den brune Overfrakke veg Bladsen for en graa, ſom laa paa Sædet, en fin, ſort Silkehat afløſte den graa Filtſhat, og de aflagte Klæder bleve pakkede ned i Rummet under Sædet. —

Rudsſten havde ſikkert ſaaet ſin beſtemte Ordrer i Forveien, thi iſtedetfor at kjøre til Montfort Gaden, ſom Herren havde tilraabt ham, kjørte han en ganſke anden Wei, og ſtandsede forſt noget udenfor Byen i Nærheden af Baſtillepladsen.

Her ſtod han af og aabnede Bogdøren.

Han kunde ikke tilbageholde et lille Smil, da han ſaae Herren ſaaledes omſkabt, men et truende Blik fra dennes Baſiliskøine betog ham øieblikkelig Lyſten til at ſmile mere.

„Tilbage,“ befalede Herren „og hold din Mund!“

Rudsſten bukkede og ſkyndte ſig op paa Buffen.

Et Minut eſter kjørte han tilbage til Byen, men ad en ganſke anden Wei, end den, ad hvilken han var kommen. —

Han forſømte ei heller at ſe ſig godt om med detſamme; det lod næſten til at han ikke holdt af at blive bemærket. —

Endelig forſvandt han i en lille Sidegade og traf ſin trætte Heſt ind i et tarveligt udſeende Hus, hvis Port ſtod aaben, og hvor en hel Mængde Krybber tydede paa, at der var en Stald.

Herren var imidlertid bleven ſtaaende nogle

Minutter og saa sig om som en Mand, der ikke var rigtig paa det Rene med hvor han skulde gaa hen. —

Endelig nærmede han sig en lille, lav Bygning, som laa paa den anden Side af Veien og hvorfra lød Hammerslag og munter Sang. —

Det var et Smedeværksted.

Herren traadte nærmere og aabnede Døren til samme.

De blinkende Gnister dansede lystig om derinde for Hammerslagene; en tre, fire kraftigtbyggede Arbeidere sang muntert, medens de arbejdede, og Mesteren, en gammel, hvidhaaret Mand, traadte strax den Indtrædende imøde.

„Hvad er til Tjeneste, min Herre?“ spurgte han.

Den Fremmede smilede og slog sin Frakke tilside, saa man kunde se den glimrende Diamantnaal i hans fine Lintoi og den spæere Guldfjæde, som prydede hans Vest.

Der er noget Imponerende ved at se Rigdom og Overflod, det forfeiler sjældent sin Virkning; heller ikke her.

Han var uden Tvivl en rig Kunde.

Smeden bukkede endnu engang og saa spørgende paa ham.

„Det er kun en Bagatel!“ smilede Herren og tog en lille Klump Papir op af Lommen. „næsten ikke Umagen værd.“

Han viklede Papiret af, og en lille Box-Klump kom tilsynne.

Som vi vide indeholdt den Afstrykket af en Nøglesam.

„De maa lave mig en Nøgle, som passer her-
 efter!“ sagde han smilende „De ser nok, at jeg ikke
 er nogen Gavtyb; men det er derimod min Tjener;
 jeg har derfor i al Hemmelighed taget et Aftryk af
 hans Nøgle, for at overraske ham, naar han om
 Natten gjør sig tilgode med min Vin.“

Smeden blinkede med Dinene.

„Tjenerne er nogle store Skjelmer!“ sagde han
 „man maa passe paa dem. De kan lade Nøglen
 afhente om en Time!“

„Jeg gaar en lille Tour hver Dag!“ svarede
 Kunden „og skal selv hente den i Morgen.“

Med disse Ord lagde han et Femfrankstykke
 paa Ambolten, hilste og gif.

„Det er til et Glas Vin!“ sagde han i Døren,
 „Nøglen betales særskilt.“

Smeden bukkede og saa efter ham.

„Ja, det er af den Slags Folk, som har
 Penge nok“ mumlede han „Nøglen koster en Frank,
 og fem Frank giver han i Drifkepenge; hvem der
 havde Sit saadan paa det Torre!“

„Han kan alligevel være en stor Slyngel,“ be-
 mærkede en af Svendene, en høi, kraftig, ung Mand
 „de fornemme og rige Folk er undertiden de største
 Skjeltringer.“

Smeden rystede paa Hovedet, de Andre loe, og Arbeidet begyndte igjen med Sang.

Den Svend, som var fremkommet med ovenstaaende Bemærkning, fik det Arbeide at fabricere Røglen efter Voxstryffet. —

Den Fremmede gif imidlertid hurtig ned ad Veien, som førte til en Række prægtige Villaer og Bygninger, der ligesom dannede en Forstad til Byen paa den Kant.

Han standsede udenfor en, med overordentlig Luxus udstyret Villa, der laa, omgivet af Træer, til høire Side af Veien. —

Man skulde tro den var ubeboet, thi de fleste Vinduer vare kridtede, og kostbare Kullgardiner dækkede for de andre. —

Han saa sig forsigtig om og gif derpaa gjennem en Havelaage.

Efter at have tilbagelagt en Snæs Skridt, standsede han udenfor en spidsbuet Dør.

Han bankede tre Gange paa en eiendommelig Maade.

Kort efter aabnedes Døren, og Herren forsvandt bag den.

Der var kun En, som havde set ham gaa ind.

Det var en pjaltetklædt Person, som stod skjult mellem Buskene, da han passerede forbi. —

„For Satan!“ mumlede han og krøb frem af sit Skjul „skulde det være ham!“

Han sneg sig ud af Haven og gik langsomt ned af Veien, som førte ind til Byen.

Syvende Kapitel.

Hos Hundeklipperen.

Som vi vide arbejdede saavel Boul Werner som Jeannette Miron paa et og samme Værksted.

De pleiede at komme omtrent samtids om Morgenen og fulgtes gjerne ad hjem om Aftenen.

I Førstningen vilde Jeannette ikke tillade det, men senere, da de vare blevne forlovede, fulgte Sagen ganske af sig selv.

Da deres Arbeidskammerater holdt meget af de to unge Mennesker, og da saavel han som hun altid havde udvist en god Opsørjel, og navnlig vare meget bestemte til at møde til Arbejde, vakte deres fuldstændige Udeblivelse først Forundring dernæst Uro. —

Man udtømte sig i Gissninger, hvor de vel kunde være bleven af, og studerede ivrigt de daglige Løbesedler, som udkom, og hvor Ulykkestilsælde af enhver Art stod anført.

Men man fandt Intet, deres Forsvinden var indhyllet i et fuldstændigt Mørke.

To Dage efter Overfaldet ved Gaëtè Theatret, kom Charles Miron paa Bærkstedet, for endnu engang at forhøre, om man ikke vidste hvor Boul var bleven af, men fik samme Svar som første Gang. —

Alle kjendte Charles Miron; før Boul blev forlovet med Søsteren havde han mange Gange fulgt hende hjem, naar hun havde arbeidet over Tiden, og man kunde godt lide den unge Modellerer som altid var glad og lystig og kunde fortælle Nyheder fra alle Byender, med et Lune, der klædte ham godt.

Nu var imidlertid dette forspundet; hans Kinder vare blege, og Dinene omgivne af mørke Rande, en Følge af den Uro, hvori hans Sjæl befandt sig, og af den Søvnløshed hvoraf han led paa Grund af denne.

„Politiet kunde ingen Oplysninger give mig!“ sagde han mismødig, „man lovede mig blot at gjøre Alt muligt; men da min Søster og hendes Forlovede er fattige Folk, saa gjør man sig vel sagtens ikke synderlig Umage.“

Det var desværre en Hovedfeil hos det franske Politie dengang; det lod sig bestikke og tog først fat for Alvor, naar det var rige Folk, som var blevne forulæmpede. —

Men saa kunde man ogsaa være temmelig sikker paa, at dets bedste Støvere gjorde sig Umage,

og det hørte næsten til Sjældenhederne, at en større Forbrydelse blev uopdaget.

Charles havde derfor ingen synderlig Forhaabning til, at man vilde opdage de Forbundne og havde sat sig for at tage fat selv og gjøre Alt, hvad der stod i hans Magt, for at finde Rede i den mystiske Begivenhed.

Han fik en Hjælp, som han ikke havde gjort Regning paa.

Samtlige Arbeidere tilbød at staa ham bi. —

Det var Folk, som kjendte Paris; Folk, som var vant til at komme overalt og som satte en Værd i at vise sig nyttige.

„Vi vil søge til vi finde!“ sagde Formanden, en kraftig Mand paa henved et halvt hundrede Aar, „vi er i alt tyve Gutter, som just ikke er bange af sig! der er min Haand, Ven Charles, vi ville hjælpe Dig!“

„Ja!“ raabte de Andre „vi vil hjælpe Dig.“

Og En efter En rakte ham en kraftig Haand, der ikke var bange for at slaa tilside, naar det gjaldt.

„Men for en Ulykke!“ loe Formanden „vi glemmer jo rent Somfru Jeannettes Veninde, den smaa Cecilie! hun skal saagu ogsaa være med til at søge. Hun er et Fruentimmer og den Slags Mennesker skal være Boffers durkdrevne! — ikke sandt, Somfru Cecilie, De vil ogsaa hjælpe til at gjenfinde Deres Veninde og hendes Forlovede!“ vedblev han og vendte sig til en ung Pige, som sad bøiet over

sit Arbeide, hvormed hun syntes meget beskæftiget „ja, jeg ved jo nok, at De har et Horn i Siden paa Somfru Jeannette, fordi hun forlovede sig med Boul, skjøndt De gjerne vilde have havt ham, men det kommer vel ikke i Betragtning? — De er med i Laget, ikke sandt?“

Den unge Pige var bleven blussende rød ved Hentydningen til Boul, men reiste sig strax.

„Savist vil jeg hjælpe!“ sagde hun og gav Charles sin lille, velbannede Haand „og I skal faa at se, at Cecilie Carbonne er klogere end I Alle tilsammen.“

Et besynderligt Smil krusede hendes Læber, og hendes Dine skjød Lyn ved disse Ord, men Alt veg ligesaa hurtigt Bladsen for et blidt Smil, idet hun gjentog:

„Savist vil jeg hjælpe.“

„Saadan, det kan jeg lide!“ loe Formanden Cecilie hjælper til at finde sin Rivalinde, det kan jeg lide, — De er en god Pige.“

Somfru Cecilie smilede igjen ved sig selv og gik tilbage til sit Arbeide.

„Saa er Forbundet sluttet,“ vedblev Formanden „saasnart det er Thyraften, begynder Enhver for sig at søge og spørge, og saasandt jeg hedder Henri, saasandt har vi Lys i Sagen inden otte Dage.“

Han smilede tilfreds og saa sig om med en vis Stolthed. —

Den brave Mand overvurderede sig selv, han vidste ikke, at han indlod sig i Kamp med det far-

ligste Komplot, som nogensinde havde bestaaet i Paris, og stillede sig imod et Forbund, der havde Magt, Rigdom og Midler ihænde til i lang Tid at skuffe Politiet og ustraffet begaa alleslags Forbrydelser.

Kort efter gif Charles.

Skjøndt han ikke havde stor Tiltro til sine Hjælpere, kunde det dog ikke nægtes, at der var større Udsigt til at komme paa Spor end tidligere.

Da Kloffen var syv raabte Formanden:

„Thraften“, og alle Svendene standsede strax Arbeidet. —

„Saa vandre vi Alle tilsammen afsted,“ nyndede Formanden „Allesammen! for en Ulykke, Eventyret interesserer mig, og det skulde glæde mig, om Snusshanerne, — en Bencævnelse paa Opdagelsespolitiet —, maatte lade være med at opdage Noget.“

„Sa kan Depart ikke opdage Noget, kan Ingen i hele Paris,“ bemærkede en ung Arbejder.

Depart var den snueste og dristigste af alle Politiets Betjente.

Man fortalte de vidunderligste Ting om hans Bedrifter, han var næsten en Berømthed.

Ingen kjendte ham imidlertid rigtig, da han aldrig viste sig i sin naturlige Skikkelse, det vil sige

med sit rette Udseende, men altid i tusinde For-
klædninger, der gjorde ham fuldstændig ukjendelig.

„Le-part er en Klodrian imod os!“ loe For-
manden „han er En, vi er Tyve! naa —, lad os
saa komme afsted. For Pokker, mine Herrer Kolleger,
jeg længes efter et Eventyr.“

Cecilie havde taget sit Overtøi paa og var alle-
rede henne ved Døren.

„Jeg haaber De bringer gode Tidender imor-
gen!“ raabte Formanden leende „De er den klogeste
af os Alle, eftersom De er et Fruentimer.“

„De skal høre fra mig, det lover jeg Dem,“
smilede den unge Pige „jeg skal finde ham, om han
saa sover paa Seinens Bund.“

Hun nikkede venligt og hoppede ud ad Døren
og ned ad Trappen. —

Formanden rystede paa Hovedet.

„Hun elsker Boul!“ sagde han „det er Kærlig-
heden, som gjør hende skarpsynet.“

Med disse Ord aflaaede han Døren, efter at
Arbejderne var gaaet, og fort efter befandt Alle sig
paa Gaden.

Da de boede i Byens forskjellige Kvarterer,
skiltes de snart ad, og saa Minutter efter var der
fuldstændigt stille udenfor den store Bygning, som
om Dagen gjenlød af Sang og af den Støi Arbej-
det førte med sig. —

Cecilie Carbonne var forsvunden, da Arbei-
derne kom ned paa Gaden. Hun var strax gaaet

tilvenstre gennem en lille Gade og ilede nu nedad denne med en Hurtighed som en Skøiteløber. —

„Hende bryder jeg mig ikke om, men ham, ham!“ mumlede hun! „o, ham elsker jeg saa høit man kan elske Noget. Jeg vil søge til jeg finder ham, om jeg saa skal gennemstøve hele Paris, og jeg vil finde ham, jeg vil — jeg vil“ raabte hun ganske høit, saa de Forbigaaende hørte det „— saa vil jeg sige ham, hvor inderligt jeg elsker ham, og vil han saa ikke besvare min Kærlighed, saa —“

Hun knyttede sine smaa Hænder, og hendes smukke Dine skjød Lyn. —

Uden at bryde sig om de Forbigaaendes lystige Bemærkninger over den unge, smukke Pige, der oienhulig var i en oprørt Sindsstemning, løb hun videre og standsede først efter næsten en Times Forløb ved Begyndelsen af en lang, smal Gade i Forstaden Batignolle. —

Uden at bekymre sig videre om de uforstammede Blik og Bemærkninger de Forbigaaende tilkastede hende, traadte hun ind i et gammelt, spidsgavlet Hus, der saa ud til at være bygget for et Par hundrede Aar siden. —

Den usle Trappe, som førte til det Indre af hele den uhyggelige Bygning, havde en affrækkende Lighed med en Hønsfæstige, og Trinene vare saa brøstfældige, at det næsten var livsfarligt at passere dem.

Cecilie Carbonne steg raskest tilbeirs og standsede først paa femte Sal udfor en smudsig, ornstykket

Dør, paa hvis Midte fandtes en Adresse, som oplyste de Besøgende om, at her boede en Mand, der befattede sig med at klippe Hunde. — Der stod nemlig skrevet med tykke, uformelige Bogstaver.

Simon.

Hundeklipper.

Cecilie stod et Dieblif stille udenfor og lyttede.

Det var tydeligt at se, at hun kun nødigt traadte indenfor, thi et haanligt Smil krusede hendes røde Læber, og hun mumlede halvtøit:

„Var det ikke fordi jeg trængte til Dig, vilde jeg heller gøre mig den Fornøielse at se Dig blive hængt!“

Hun ordnede Baandene paa sin lille, kofette Hat og bankede paa. —

Et Slags Brøl, der indeholdt de to Ord: Kom ind! besvarede hendes Banker.

Cecilie aabnede Døren og traadte ind.

Der mødte hende et alt andet end hyggeligt Syn.

Udstrakt paa Ryggen paa en simpel Træbænk laa en kæmpestor Mand, dampende paa en lille, sort Rridtpibe. Foran ham paa et smudsigt Fyrrebord stod en halvtomt Brændevinsflaske, og en uhyre, stor, gul Hund, som laa paa Gulvet ved Siden af Træbænken, sprang rasende op ved Synet af den unge Pige og gjøede af alle Kræfter.

En tung Knippel, hvormed man kunde slaa Dødsflag, stod i Værelsets ene Hjørne, og en grov

Rappe af brunt Løi hang som det eneste Klædningsstykke paa Væggen. —

Hunden vedblev at gjo og nærmede sig mere og mere den unge Pige, som forfærdet thede hen i en Krog.

„Hvad Satan, er det Dig, min Løs!“ loe Kæmpen og sprang op, „det er længe siden Du har bevist mig en saadan Vre. Stille Samson, gamle Løsfe!“ raabte han og gav Hunden et Spark, saa den fløi en halv Snes Fod tilside „kjender Du ikke din Herres gamle Kjæreste!“

Hunden knurrede vedvarende og saae uafbrudt paa hende med sine lumste Dine.

„Samson tror Dig ikke, Cecilie!“ vedblev Kæmpen i en spottende Tone „den husker godt, at Du holdt Simon Hundeklipper for Nar og spottede hans Kjærlighed, og den vil paa et Vink af mig spare Dig for at gaa ned af Trapperne igjen.“

Cecilie blegnede.

„Hvad mener Du, Simon?“ spurgte hun

„Om!“ loe Manden „jeg mener kun, at dersom jeg vilde, saa kunde jeg nu benytte Leiligheden til at hævne mig tilgavn's paa Dig; Du husker jo nok, at vi To ikke er saameget fremmede for hinanden, og at der var en Tid, da jeg troede, at det kun var os To.“

„Ja, og det er endnu kun os To, Simon,“ svarede hun blidt „jeg kommer for at sige Dig det og bede Dig tilgive mig, at jeg traf mig tilbage fra Dig.“

Simon betragtede hende med et gjennemborende Blik.

Den unge Pige følte, at den mindste Blinken kunde have farlige Følger.

Hun forandrede derfor ikke en Mine, men besvarede hans Stirren med et hjærligt Smil. —

„Du tror altsaa ikke, at jeg kan angre,“ sagde hun „og at jeg endnu kan elske Dig! at, Simon, din egen Boldsomhed var Skyld i at jeg forlod Dig og hævede vort Forhold; jeg var vistnok ikke Den, som gav Andledning dertil.“

„For Pokker!“ brummede Kæmpen „Du taler godt for Dig.“

„Siger jeg maaske en Usandhed!“ vedblev den unge Pige fornærmet, „slog og mishandlede Du mig ikke mange Gange.“

„Det havde jeg Grund til!“ raabte Kæmpen „Du drillede mig!“

„Gjorde jeg, Simon!“ svarede den unge Pige ømt „var det at drille Dig, at jeg bad Dig om at være forsigtig, naar Du drak med dine Kammerter; husk paa, hvis Alle kjendte, hvortil Du mange Gange har brugt din Knippel derhenne og din Særnkno, saa — —“

„Tys, stille, er Du forrykt!“ hviskede Kæmpen og holdt hende for Munden „det kommer jo Ingen ved.“

„Nei!“ svarede den unge Pige og skjød hans Haand tilside „men kunde Du da fortænke mig i at jeg advarede Dig, det var jo til dit og mit Vel.“

„Naa, Du har maaske Ret!“ brummede han „og jeg vil ikke længer være vred paa Dig, naar Du ellers vil være en god Pige, der er min Haand.“

Han rakte hende sin plumpe, fenestærke Næve, der aldeles dækkede den lille, fine Haand, som hun gav ham.

„Kom nu her og sæt Dig!“ loe han og forsøgte at give sig et elskværdigt Udseende, „nu, da vi er gode Venner, ville vi pasfiare lidt sammen. Hvad bestiller Du nu?“

„Jeg sjer paa et Modemagasin!“ svarede den unge Pige „og tjener meget godt! se her!“

Hun aabnede sin Pengepung og viste ham flere Frankstykker.

Simon loe.

„Er det Noget!“ brummede han „nei, se her!“

Han greb ned i Brystlommen og fremtog en tre, fire Guldstykker.

„Hvormed tjener Du saamange Penge?“ spurgte hun roligt.

„Med at klippe — Hunde!“ tilspøiede han langsomt „de betaler baade for at blive klippede og for ikke at blive det! ha, ha, ha.“

Han loe og tog sig en Slurk af Flasken.

„Ja, ja, Du tjener rigtignok mere end jeg!“ svarede hun „men om kort Tid har jeg mere end Du!“

„Saa, hvordan?“ spurgte han.

„En af mine Veninder er rimeligvis død!“ sagde hun roligt „saa arver jeg hende!“

„Dg hvad hedder den fortræffelige Veninde?“
spurgte Simon og gæbede, Samtalen kjædede ham
øiensynlig.

Cecilie tilkastede ham et Sideblik, idet hun gan-
ske ligegyldigt svarede:

„Jeannette Miron!“

Det gav et Sæt i Simon; han reiste sig halvt
op og raabte:

„Jeannette Miron!“

„Han ved Noget!“ tænkte den unge Pige hos
sig selv; jeg tog altsaa ikke fejl.“

Derpaa tilspøiede hun høit:

„Kjender Du hende, fiden Du bliver saa over-
rasket?“

„Nei, ikke en Smule!“ svarede Simon roligt
„det var kun et Sting i Siden, som fik mig til at
fare op!“

Cecilies Hjerte bankede; hun var vis paa, at
hun var paa Sporet; nu gjaldt det blot om at faa
at vide, hvor Boul Berner var, Jeannette kunde det
være det samme med.

„Dg denne Veninde er pludselig død!“ fortsatte
Simon roligt „og har testamenteret Dig alle sine
Eiendele?“

„Ja, idetmindste er hun forsvunden!“ svarede
Cecilie „formodentlig druknet i Seinen, eller omkom-
men paa en anden Maade; det gjør mig ondt for
hende, hun var saadan en god Pige.“

„Na, død er hun vel neppe!“ bemærkede Simon

langsomt og med en sælsom Betoning paa hvert Ord „saa vilde hun snart blive funden.“

„Hun har maaske været ene!“ indvendte den unge Pige og tilkastede Simon et nyt Sideblik, „og saa, at, Simon, har man maaske overfaldet og dræbt hende!“

Hun holdt Haanden for Dinene som om hun græd.

„Ene!“ loe Simon „vær Du kun rolig, min Tøs, hun har nok havt en Kjærest med, hvor hun end har været.“

„Han kjender Saumenhængen!“ tænkte hun „Resten skal jeg nok saa pillet ud af ham.“

„Simon!“ vedblev hun høit og purrede ham i det sorte, stride Haar, der kunde have prydet en Hest istedetfor Manke, „Du kjender til saadanne Sager; sig mig, tør jeg ikke uden videre tage Jeannettes Giendele, nu da hun er død?“

„Hun er ikke død, siger jeg jo!“ raabte Simon ubetænksoomt, men fattede sig i samme Dieblik „det vil sige, jeg tror ikke hun er det!“ skyndte han sig at tilføie „men Du kan vist godt tage for Dig af Retterne; er hun først forsvunden paa en hemmelig Maade, kommer hun neppe saa snart tilbage.“

Han lagde en saa stærk Betoning paa disse sidste Ord, at de ikke let kunde misforstaaes.

„Du holder naturligvis ren Mund!“ vedblev han i en truende Tone „jeg er tilfældigvis kommen under Veir med den hele Historie, men jeg ønsker ikke at filtres ind i Suppedadsjen.“

„Har jeg nogenfinde forraadt Dig?“ svarede Cecilie i en bebreidende Tone.

„Det skulde Du ogsaa nødig have prøvet paa, min Smukke!“ loe Simon og tilkastede hende et uhyggeligt Smil „Folk af min Haandtering gjør kort Proces, ligesom Retten gjør med os.“

Den unge Pige foer sammen; en saadan Trudsel havde noget Affrækkende ved sig.

„Seg ser Du ikke har rigtig Tillid til mig!“ sagde hun og reiste sig „maaske er det min egen Skyld, men jeg skal vise Dig, at jeg ikke vil svigte Dig eller røbe et Ord af hvad Du har omtalt i saa forblommede Ord.“

Simon trommede med sine tykke Fingre paa Bordet.

„Gaar Du?“ spurgte han og reiste sig.

„Ja!“ svarede hun „i Aften kan jeg ikke blive hos Dig, og Du skal desuden vel sagtens ud?“

„Ja!“ mumlede Simon utilfreds „men derfor behøver Du ikke at gaa endnu!“

„Jo!“ sagde hun „jeg vil endnu i Aften tale med Jeannettes Forlovede, jeg lovede ham i Morges at skaffe ham de Oplysninger jeg formaaede.“

„Det er Bogn, hvad Du der siger!“ raabte Simon med raa Latter „den lille Somsrues Forlovede har vist ikke sagt Noget i Morges.“

„Og hvorfor ikke?“ spurgte Cecilie, medens en isnende Kulde foer igjennem hende.

„Fordi han for nogle Aftener siden gjorde Bekjendtskab med denne!“ svarede Banditten og fremtog

en plump Serngjenstand, der dannede fire Knoer og var indrettet til at spænde fast om Haanden. „Herren“ befalede det!“ vedblev han undskyldende „og saa gav jeg ham et Raffedrag, som lukkede hans Mund for evig.“

Den unge Pige var bleven bleg som et Lig, men nu blev hun blussende rød. —

„Har Du dræbt ham!“ sagde hun i en truende dæmpet Tone „saa vogt Dig!“

„For hvem?“

„For mig?“ vedblev hun „thi vid, jeg elskede denne Mand, hører Du, Sturk, jeg elskede ham højere end jeg elsker nogen Anden paa den hele Jord; jeg elskede ham, uagtet han spottede min Kjærlighed og foretrak en Anden for mig, — og forstaar Du un, at Du skal komme til at betale hans Liv med dit Hoved.“

Hun lignede en skjøn Furie, som hun der stod for ham med den lille Haand hævet truende i Beiret og med Dinene lynende af Bredde.

Simon hørte hende med en vis, forbausset Uro, men Banditten var altfor vant til at befinde sig under farlige Omstændigheder til at han ikke snart skulde gjenvinde sin Rolighed.

Da den vendte tilbage efter et Dieblitz Forløb betragtede han hende med et Blik, der indeholdt et næsten glødende Had.

„Ah saaledes!“ hviskede han i en truende Tone „saaledes! man kommer altsaa herop som Spion og hykler baade Anger og Kjærlighed for at faa Under-

retning om hvor den elskede Gjenstand befinder sig, ha, ha, ha! det er morsomt, uhyre morsomt; og da man saa faar at vide, at den stakkels Simon har gjort det af med den pyntede Herre, saa er man dum nok til at røbe alle sine hemmelige Tanker, formodentlig i det glade Haab, at jeg skal tage det for gode Varer! ha, ha, ha, det var morsomt!”

Med disse Ord sprang han hurtig imellem den unge Pige og Døren.

„Du har imidlertid glemt en Ting, min Putte!“ fortsatte han med et affstyeligt Smil „og det er, at jeg holder forbandet meget af at beholde mit Hoved. Gif Du nu herfra og hen til Politiet, vilde jeg om et Dieblisk have en halv Snes pæne Konstabler paa Halsen, og jeg lever altfor stille og roligt til, at jeg holder af Besøg. Jeg kunde jo!“ vedblev han med samme stygge Smil „gjøre Dig ligesaa taus som din bortgangne Elsker, men det vil jeg ikke! jeg er en Mand med Følelse og Hjerte, og jeg er slet ikke hævnjerrig. — Du skal tvertimod leve, og jeg vil desuden berede Dig den Glæde, at vi aldrig skilles mere.“ —

„Hvad mener Du?“ spurgte den unge Pige med et foragteligt Smil.

„Du bliver her i mit Bærelse baade Dag og Nat!“ svarede Simon „han der skal nok passe paa Dig, han er en opmærksom Kavaler!“

Med disse Ord pegede han paa den glubste Hund, som laa i en Krog og fæstede sine store, gule Dine spørgende paa sin Herre.

„Reis Dig, Samson, kom her hen, min søde Dreng!“ vedblev han og knæpsede med Fingrene „Du skal fra i Dag fungere som opvartende Kavalier.“

Hunden reiste sig og gik henimod ham.

„Det er denne Dame Du skal passe paa, lille Samson!“ vedblev Banditten og klappede den „lad mig se Du passer paa, at hun ikke smutter bort!“

Samson gjøede og viste sine frygtelige Tænder, som om den vilde sige, vær kun rolig, jeg er stærk og tro.

„Na, det er et dejligt Dyr!“ vedblev Simon i en iskold Tone „og Fandens godt dresseret! paa et Vink af mig griber den sin Mand i Brystet og fastholder ham til Jorden, paa det næste Vink bider den hans Strube over, — jeg vil ikke stille mig ved den for meget Godt.“

Cecilie hørte alt dette med et spottende Smil.

„Du maa anse mig for meget dum!“ svarede hun „siden Du troer jeg er uforberedt paa dette Tilfælde! se min Ven, er Du saa god at lade mig komme ud, ellers bliver jeg nødt til at sende baade Dig og din Hund lidt uventet ind i Evigheden.“

Med disse Ord trak hun en nydelig lille, sexløbet Revolver frem fra Brystet og spændte Hanen.

Simon blegnede; hun sigtede lige paa ham.

„Et smukt Legetoi! vedblev hun, „ikke sandt.“

Hun betragtede ham med et foragteligt Smil.

„Gaa tilside og kald din Hund til Dig, at jeg kan komme ud!“ vedblev hun efter en lille Pause

„jeg ønsker ikke at være under Tag med en Røver og Morder! gaa tilside!“

Simon blev staaende.

Den unge Pige frummede sin lille Finger om Afstrækkeren; trykkede hun haardere til, vilde Skudet gaa af.

Han bemærkede det og gjorde et Skridt til Siden, saa Døren var fri.

„Helt hen i Krogen med Dig!“ vedblev hun og sigtede paany paa ham „skynd Dig!“

Banditten retirerede endnu længere tilbage, idet han fremmumlede endel ryggesløse Eder.

Den modige unge Pige gif baglæns hen til Døren, stedse holdende Revolveren i Linie med Simons Hoved.

Hun var den allerede paa tre Skridt nær og raabte triumferende:

„Hvem vandt saa?“ da hun udstødte et forfærdet Skrig. —

Døren var bleven aabnet, uden hun havde hørt det, og en Haand havde i et Dieblik vriflet Revolveren fra hende.

I samme Nu følte hun sig omslynget af et Par kraftige Arme og holdt fast.

„Slip mig!“ raabte hun „hvem vover —“

„Hold hende!“ skreg Simon jublende „hold hende, det var Fanden tage mig godt gjort, Ven Jerome; ha, ha, ha, hun var lige ved at jage mig en blaa Bønne gennem Knappen. Tak, Ven Jerome, Tak; Resten kan jeg selv besørge!“

Med disse Ord gif han hen til hende og rev hende ublidt ud af den uventede Omfavnelſe.

„Hvem vandt ſaa?“ loe han og ruſkede hende voldsomt „Simon eller Du!“ — ja, vidſte jeg ikke nok, at vi To aldrig kunde ſkilles!“ tilſpøiede han med raa Latter, „dertil holde vi altsor meget af hinanden!“

Han betragtede hende med et ſaa dæmonifk Udtryk, at den unge Pige gjøs.

„Er det din Kjærefte?“ ſpurgte den Perſon ſom var bleven kaldt Jerome.

„Ja!“ ſvarede Simon „nu er hun det igjen; hun har rigtignok forgabet ſig i en fin Herre med Handsker og Stof, men han har ſaaet Forfald, den Staffel, og kommer neppe mere til at flotte ſig i Theatret; Du forſtaar mig nok.“

Jerome nikkede. —

„Se nu, mit Puds,“ vedblev Simon „nu maa Du ſige Farvel til Friheden for ſtedſe; ellers ſkal der ikke vederfares Dig noget Ondt, ſkjøndt Du havde fortjent at jeg dreiede Halsen om paa Dig, — og da Du rimeligviſ er træt og trænger til Hvile, vil jeg ikke forſtyrre Dig.“ —

„Samſon:“ vedblev han „paa paa hende, min Dreng, og lad mig ſe, at hun ikke forloffter Dig med ſine Kjærtegn; gjør hun Mine til at forlade Værelſet, kan Du gjerne bide hende lidt i Struben, det betager hende nok Lyſten.“

Den ſtore Hund knurrede og logrede med Halen,

idet den tilkastede den unge Pige et Blik, som syntes at sige: Vogt Dig, jeg giver ikke Bardon!"

Hun lod imidlertid ikke til at have tabt Modet; hun maalte Banditten med et stolt Blik og satte sig taus paa Bænken.

Hunden tog Blads ved Siden af hende. —

Simon knappede sin Vams og tog den brune Kappe ned fra Væggen.

„Jeg er færdig, Blyshyge!“ sagde han. —

Jerome nikkede bifaldende.

Navnet „Blyshyge“ lod ikke til at forundre ham.

Ligesom hans hæderlige Ven betjente sig af en Sernkno, saaledes betjente han sig af en tynd Læderrem, hvis ene Ende var forsynet med en vægtig Blyfugle. —

I en Kamp var den et frygteligt Vaaben, naar den blev slynget frem; hvor den traf knuste den Benene, hvis den traf saadanne. — Da han altid brugte den i Haandgemæng, havde han faaet Hædersnavnet „Blyshyge“, og han var derfor ligesaa farlig som sin Ven Simon.

Begge kunde, uden at faare deres Beskedenhed, med Bestemthed regnes til de to største og farligste Kjeltringe i Paris.

„Lad os saa gaa!“ sagde Simon og liggede ud af det lille, smudsige Vindue „Himlen er mørk, og Aftenen begyndt. — Farvel saalænge, min Stump!“
Løe han og vendte sig mod Cecilie „Du undskylder

jeg gaar; men jeg sagde Dig jo, at jeg skulde ud og desuden har Du jo en Kavaler til Underholdning!"

Dg idet han vendte sig mod Jerome tilspøiede han i en dæmpet Tone:

„Dette Fruentimmer ved formeget, men jeg haaber, at Somson har bragt hende til at tie for evig, naar jeg kommer tilbage!"

Han stak Revolveren, som Jerome endnu holdt i Haanden, i Lommen og gik med sin værdige Ben, efter endnu engang at have opfordret Hunden til Paapasfeligbed. —

Cecilie hørte ham dreie Døren i Laas og gaa ned ad de brøstfældige Trapper.

Hun aandede lettere og reiste sig.

Men i samme Nu sprang Hunden op, udstødte en rasende Anurren og lagde sine vældige Forpoter paa hendes Skuldre.

Den unge Pige bleguede og satte sig igjen.

Nu saa hun først, hvilken frygtelig Bevogter hun havde. —

„Han vil tilsidst dræbe mig!" mumlede hun „det vil more ham, naar han kommer beruset hjem!"

Hun soer sammen ved denne Tanke; den var altfor rigtig og overensstemmende med Bandittens Karakter, til at den kunde være feil; det Gnefte, der var tilbage var Haabet om at undslippe, men hvorledes. —

Hun lod sine Dine løbe rundt i det mørke Værelse, men opdagede Intet, som hun kunde anvende til sin Frelse. —

Ikke desto mindre smilede hun; hun havde fundet et Baaben, et overordentlig farligt Baaben i en Kvindes Haand, det vilde hun bruge.

Dette Baaben hedder Forstillelse og anvendes af utallige Kvinder.

Hun brød sig derfor kun lidt om Hunden, som laa som naglet til Gulvet, men lænede sig tilbage til Væggen med lukkede Dine, men opmærksom paa den mindste Støi! —

Lidt efter lidt tabte Larmen fra de tilstødende Gader sig; de faa Lygter blev slukkede; Bærket blev mørkere og mørkere, og fra en Kirke i Nærheden lød tolv Slag. —

Det var Midnat.

Hun sad endnu lysvaagen med lukkede Dine, og den store Hund laa ubevægelig paa Gulvet foran hende. —

Ottende Kapitel.

I Fangenskab.

Efterat Læseren i det foregaaende Kapitel har faaet Leilighed til at gjøre sig nærmere bekendt med

vor Fortællings Hovedpersoner, ville vi gaa videre og blive Vidne til en Kamp paa Liv og Død imellem det Gode og det Onde.

Vi ville erfare Ting, som synes utrolige, men som ere Sandhed, og vi ville maaske i utidig Harme bebreide Forsynet, at Skurkene her i Verden gaa ustraffede saa lang en Tid, før den evige Gud knuser dem med Dommens Lyn.

Vi ville derfor vende tilbage til Jeannette Miron, som vi forlod i Droschen Nr. 218, medens Poul Berner laa blødende og tilsyneladende livløs ved Gaëtè-Theatret.

Som man vel har gjættet, var den unge Pige, som Madame Babiron holdt skjult i „den gyldne Drn“ ingen Anden end Jeannette.

De to Mænd havde bragt hende derhen, efter en rasende Kjørsel, kort efter at de havde bemægtiget sig hende.

Den Mindste af Herrerne havde sagt til Madame Babiron:

„Jeg betroer Dem denne unge Pige for i Nat; De behandler hende godt, men er hun gjenstridig, da kjeuder De ingen Skaaufel! i Morgen hører De nærmere fra mig!“

Med disse Ord var han steget op paa Bukken og kjørt hurtigt bort, medens hun havde neiet dybt og puffet Jeannette ind i den tilfældigvis tomme Gæstestue.

Jeannette havde ikke været istand til at gjøre Modstand.

Man havde bundet hende et Tørklæde for Munden, for at hindre hende i at skrige, og dette Tørklæde var fugtet med Cloroform.

Som Følge deraf var hun næsten bevidstløs, da Madame Babiron førte hende ind i det bag Gjestestuen liggende Værelse.

Først en god halv Time efter var hun kommen til sig selv og var strax løbet hen til Døren for at gaa ud.

Men den var aflaaet, og hun horte desuden Lyden af grove Stemmer, som talte i det Værelse hun vilde gaa ind i. —

Hun begyndte at samle sine Tanker, men kunde ikke erindre Andet, end, at en Person var traadt ind i Bognen istedetfor Boul, og at denne Person havde kvalt hendes Skrig ved at binde hende et Tørklæde for Munden.

Mere erindrede hun ikke.

En forfærdelig Angst greb hende. — Hvor var hun og hvor var Boul?

Hun saa sig om i det lille Værelse. Det var møbleret med en vis, plump Luxus, som vidnede om en meget slet Smag.

Væggene vare prydede med grove, uhyggelige Malerier, og Vinduerne saa solide, at det godt kunde anvendes i et Fængsel. —

Hun prøvede paa at aabne et, men det var sømmet fast til Vinduesposten. —

Det lod heller ikke til at man bekymrede sig vi-

dere om frisk Luft, thi Atmosfæren var stinkende og ligejom opfyldt af giftige Dunster.

Hun følte sig en Afmagt nær og udstodte et lille Skrig.

Kort efter aabnedes Døren, og en Kone traadte ind.

Det var Madame Babiron.

Hun neiede dybt for Jeannette og sagde med et sødt Smil.

„Naa, Lille, er det nu gaaet over?“

„Hvilket?“ spurgte Jeannette forundret. —

„Oh min Gud, Besvimelsen!“ svarede Madame Babiron med udmærket godt forstilt Forundring „Herregud, saa det kan De slet ikke hufte, Lille! ja, De var saamæn ogsaa syg! Du milde Skaber, De lignede mere en Død end en Levende! men nu er De bedre, ikke sandt?“

Jeannette betragtede hende forundret.

„Men jeg forstaaer Dem ikke, Madame!“ sagde hun.

„Nei, det vil jeg saamæn gjerne tro!“ loe Madame Babiron venligt „De var aldeles fra Sands og Samling, da de to gode Herrer førte Dem hertil, for at De kunde finde Ro, til Besvimelsen var forbi!“

„Sa, Madame!“ svarede Jeannette „jeg er endnu lige klog! vær af den Godhed at forklare mig det Hele!“

„Gjerne, Lille!“ svarede Madamen og klappede

hende „ser De, Sagen er den, at De er bleven fundet af de to gode Herrer i en bevidstløs Tilstand!“

„Men det er umuligt, Madame!“ sagde Jeannette, „jeg kom tilligemed min Forlovede fra Theatret.“

„Sa, rigtig!“ fortsatte Madame Babiron med en uforstammet Sikkerhed „fra Theatret, saa besvime de i Droschen og blev bragt hertil —, saadan var det ogsaa de gode Herrer sagde!“

„Seg er aldeles forstumlet!“ svarede Jeannette og holdt sig for Panden „men Boul, hvor er han?“

Madame Babiron vidste ikke hvad hun skulde svare.

„Boul!“ gjentog hun.

„Sa, min Forlovede.“

„Naa!“ svarede Madamen „han er gaaet efter en Læge!“

„Og han vil snart komme?“ spurgte Jeannette.

„Om et Diebluk, Lille!“ smilede Madame Babiron „at sige, hvis han træffer en saadan paa denne Tid af Natten!“

Jeannette tænkte sig om.

„Madame!“ sagde hun pludselig „De bedrager mig da ikke?“

Hun fæstede sine store Dine paa Madamens rødfinnede Ansigt.

„Bedrage!“ gjentog denne „bedrage, hvorfor?“

„Al, man hører saa meget!“ vedblev den unge Pige „og der findes saamange slette Mennesker.“

Madame Babiron blev rødere end hun var.

„Seg er intet slet Menneske!“ svarede hun skarpt
„jeg er en ærlig, trofskyldig Kone!“

„Tilgiv,“ bad Jeannette, „det var ikke Menin-
gen! vær saa god at sige mig Deres Navn og hvor
jeg er!“

Madamen betragtede hende med et lurende
Blik.

„De er hos mig!“ svarede hun kort „det er
nok.“

Jeannette foer sammen.

Dette korte Svar havde noget Hemmelighedsfuldt
ved sig. —

Hvorfor vilde Konen ikke sige sit Navn eller
Stedet, hvor hun var?

Hun fattede sig imidlertid hurtigt og svarede
roligt.

„Hvorfor vil De skjule Deres Navn og Bopæl
for mig, jeg vil Dem jo intet Ondt!“

Madame Babiron loe.

„Det skulde De ogsaa have Ondt ved, min lille
Dueunge!“ svarede hun „især da jeg kun har be-
vist Dem alt Godt; men jeg har nu mine Grunde,
hvorfor jeg ikke vil give Dem nærmere Oplysninger,
og naar jeg har Grunde, er jeg Kone for at forsvare
dem.“

Disse Ord bleve sagde i en kold, spottende Tone
og tjente kun til endnu mere at overbevise Jean-
nette om, at hun var falden i en eller anden farlig
Snare.

Hun tog derfor hurtig sin Bestemmelse.

„Behag at lade mig komme ud!“ sagde hun og svøbte sit Dverstykke fastere om sig „naar min Forlovede kommer, kan De sige ham, at jeg har været mig ene hjem, og hvis De forlanger Betaling for den Omhu De har vist mig, er han meget villig til at give den!“

Med disse Ord gjorde hun et Skridt henimod Døren.

Madame Babiron rørte sig ikke af Stedet. —

Hun smilede blot ondskabsfuldt og sagde.

„Som De vil, min Bedste!“

Seannette aabnede Døren, der førte ud til Gæstestuen, men gik ikke derind.

Stuen var opfyldt af Gæster, der saa høist ubehagelige ud.

En af Dem fæstede sit Blik paa den unge Pige.

„Før Fanden!“ raabte han „en fød Unge!“

Dg reisende sig fra sin Plads ravede han hen til hende med udstrakte Arme og lallende Tunge.

Seannette slog hurtig Døren i og traadte et Skridt tilbage.

„Vil Frosenen saa ikke gaa,“ spurgte Madame Babiron i en drillende Tone „De ser, jeg lægger Dem ingen Hindringer i Veien?“

„Nei,“ svarede Seannette „idetmindste ikke nu, men hvis De tillader det, vil jeg gaa, naar Dagen gryer!“

„De er et underligt Pigebarn!“ smilede Mada-

men „De støder dem fra sig, som vil Deres Vel og som ikke tog i Betænkning at huse Dem, da De var ude af Stand til at hjælpe Dem selv. — Jeg vil ikke bestylde Dem for Utaknemmelighed, men taknemmelig er De ialtsald ikke!“

Hun foer med Haanden over Dinene og tørte dem med sit Forklæde.

Jeannette tænkte ved sig selv.

„Du gjør hende maaske Uret; hun kan jo godt være skikkelig, fordi hun ser saa styg ud, jeg vil være mere venlig imod hende.“

„De maa ikke være vred,“ Madame „sagde hun „men efter hvad der er passeret med mig, kan De nok indse, at jeg er meget ophidset, saa — —“

„Ik!“ sukede Madame Babiron „lad os ikke tale mere om det! slaa Dem blot til Ro til Deres Forlovede kommer; det kan jo ikke vare saa længe; og vær ganske stille, thi, som De vel allerede har set, er jeg Værtshusholderste og har alle Slags Gæster, forstaa mig! alle Slags, og som enlig Fruentimmer maa jeg være meget forsigtig i min Optræden, — husk paa, — enlig Fruentimmer.“

I den Henseende lød hun grovt; hun havde Hestekræfter og forstod at bruge dem.

Idetsamme hundrede det paa Døren og en Stemme raabte:

„Lad Pigebarnet komme herud og faa et Glas med af Deres bedste Vin, Madame Babiron! her er kun Kavalerer tilstede!“

„For Guds Skyld!“ stammede Jeannette og foer helt hen i den anden Ende af Værelset „lad dog ikke dette Menneſte komme herind.“

Madame Babiron smilte stolt.

„Herind tør Ingen komme!“ ſagde hun „ſaa De kan være fuldkommen rolig, ſæt Dem kun ned; Deres Forlovede vil ſtrag være her, ſaa er De fri, men før tør jeg ikke lade Dem gaa, hertil er jeg dog for ſambittighedsfuld. — Desuden“ vedblev hun „er det Nat, og De har vel hørt, hvorledes Paris ſer ud ved Nattetider.“

Jeannette følte hun havde Ret og gjorde ſig ſelv Bebreidſe over, at hun havde tvivlet om denne Kones Retsſtaffenhed.

„Madame, jeg betroer mig til Dem!“ ſagde hun og greb hendes ſtore, grove Haand „tilgiv at jeg for et Dieblif kunde tvivle om Deres Godhed.“

„Ja, ja, lad nu det være glemt!“ ſvarede Madame Babiron og flappede hende, „forhold Dem blot ganſke rolig, at ikke mine Gjaeſter mærke Noget; Reſten ſkal jeg nok ordne!“

Hun nikkede til hende, aabnede Døren og gik ind i Skjenkeſtuen. —

Her nærmede hun ſig den drukne Perſon, ſom havde havt den uhorſte Driſtighed at banke paa hendes Dør.

„Betal, hvad Du har ſaaet!“ ſagde hun „og ſkrup ſaa af!“

Syren kjendte hende og betalte.

Madame Babiron strøg Bøgene til sig og aabnede Døren.

„Ud!“ sagde hun „Fred her.“

Den forbløffede Gæst listede ud, ledsaget af de andre Gæster's skraldende Latter.

„Figen deroppe!“ vedblev Madame Babiron „er min Datter; den Første, der fornærmer hende, faaer med mig at gjøre!“

Alt dette passerede før Kudsken, som havde Droschen Nr. 218, var kommen.

Jeannette lyttede ved Døren, men kunde ikke høre et Ord.

Madame Babiron havde nemlig, da hun gik, trukket en Uldportiere for Døren.

Hun holdt ikke af, at Nogen skulde høre, hvad der ofte foregik i hendes særskilte Kabinet.

I Samtalens Løb havde Jeannette imidlertid lagt Mærke til et Navn, som Personen ved Døren havde udtalt.

Det var Babiron, — Madame Babiron.

Jeannette kjendte dette Navn; hun havde flere Gange hørt sin Broder omtale det i Forbindelse med uhyggelige Historier.

Hun tog Plads i en gammel Lænestol og tænkte efter.

Fandt hun først ved hvilken Leilighed Navnet var blevet brugt, kom hun nok efter Sammenhængen. —

Hun sad næsten en halv Time og grundede men forgjæves.

Da reiste hun sig pludselig forfærdet og holdt Haanden for Brystet. —

Hendes Hjerte bankede voldsomt, som om det skulde sprænge sit Fængsel.

Hun var kommen efter ved hvilken Leilighed hendes Broder havde udtalt Navnet Babiron.

Han havde fortalt om en Koblørsk, der hed saaledes og boede i Maurice-Gaden, hvor hun havde en Beværtning, et Samlingssted for Folk af tvivlsom Haandtering.

Der var bleven begaaet affhyelige Gjerninger hos denne Madame Babiron, og Politiet enten kunde eller vilde ikke blande sig deri.

Han havde selv været der, fortalte han og beskrev den affhyelige Kones Udseende, og nu, da hun tænke efter passede Beskrivelsen fuldkommen.

En unævnelig Rædsel greb hende.

Hun erindrede, at hendes Broder havde fortalt at Madame Babiron besørgede unge Piger, der skulde tjene til rige Vellystningers Behagelighed.

Hun stod som truffet af Lynet og lyttede.

Men Alt var stille omkring hende, hun hørte kun Stormens Larm og Vanddraaberne, som dryppede fra Taget ned paa Gaden.

For anden Gang forsøgte hun at aabne Vinduet og tilkalde en mulig Forbigaaende, men forjæves. —

Da var det, at hun knuste Ruden og udstødte det Skrig, som var bleven hørt af hendes Broder, der befandt sig i Gjæstestuen, og af Rudsfen, som

havde afhentet sin Vogn og nu kjørte henad Maurice-Gaden. —

Ingen af dem havde imidlertid taget videre Notits af det; et Skrig var saa almindeligt i den mørke Gade. —

Kort efter traadte Madame Babiron ind til hende.

Hendes Ansigt var kobberødt af Brede og idet hun greb den unge Pige ved Armen, kastede hun hende voldsomt tilbage. —

„Du vil altsaa have, skarnagtige Tøs!“ sagde hun i en truende, dæmpet Tone, „at jeg skal bruge Magt og vise hvad jeg er istand til! — nu vel, Du skal saa det at vide.“

Seannette greb en tung Skammel.

„Luf mig ud!“ raabte hun „jeg trodser Alt, for at slippe for Opholdet i Deres Hus!“

Hun hævede Skamlen, parat til at kaste den ved det mindste Angreb fra Madame Babirons Side. —

Denne var imidlertid altfor øvet i den Kunst, at slaas. —

Inden Seannette vidste deraf, var Skamlen vristet fra hende, og hun selv havde faaet et Slag i Hovedet, som næsten bedøvede hende.

Hun segnede om paa Gulvet og blev liggende som livløs.

Madame Babiron høiede sig over hende. —

„Den Stivnakke,“ mumlede hun „kunde nær have fordærvet mig det Hele! jo, det havde været en

net Historie, dersom nu et Par Konstabler havde været her i Nærheden og havde havt Mod til at komme ind."

Hun bemærkede i detsamme en rød Stribe, som bevægede sig henad Gulvet.

Det var Blod.

„For Satan!“ mumlede hun „skulde jeg have flaaet for haardt!“

Hun løftede hendes Hoved op og saa efter.

Der var kun en stor Bule lige oven i Tæssen, men intet Hul.

Blodet kom fra Haandledet.

„Ah!“ mumlede hun „den Smaa har flaaet sig paa Ruden, da hun slog den ud; ja, saadan gaar det, naar man vil spille rasst Fyr, — naa lad os se engang.“

Hun tog Armen op og saa efter.

„En dygtig Flænge,“ mumlede hun med Ajen-dermine „men Pulsken er ubeskadiget; nu, lad det kun bløde lidt, det vil skille hende af med det hidtige Blod, saa bliver hun lettere at tumle; siden kan vi forbinde hende.“

Med disse Ord vendte hun hende Ryggen, efter først at have viklet hende et Klæde om den saarede Haand. —

Først efter to Timers Forløb kom Jeannette igjen til sig selv; hun var yderst mat, og hendes Hoved værkede. —

Blodet var standsset af sig selv og sad som en størknet Masse om Haanden.

Hun reiste sig op og vakkede hen til en Stol.

„Min Gud!“ stammede hun „hvor jeg er uhykkelig og hjælpeløs og hvor er jeg!“

Hun maatte atter anstrenge sine Tanker for at orientere sig, og snart stod det Passerede for hende som et forvirret Chaos.

„Seg ved ikke, jeg kan ikke!“ stammede hun „hvor mit Hoved er ømt og hvor min Haand dog smerter!“

Idetsamme traadte Madame Babiron ind, ledsaget af en lille, ældre Herre.

Med Synet af hende udstødte Jeannette et Skrig og vilde reise sig af Lænestolen.

Men hun var for mat, og maatte blive siddende.

„Her er Lægen,“ sagde Madame Babiron og pegede paa Herren „ja, De fortjente rigtignok ikke, at man viste Dem en saadan Opmærksomhed, men jeg er en god Kone og samvittighedsfuld ligeoverfor mine Medmennesker.“

Jeannette betragtede hende med Afsky og Rædsel, men svarede ikke et Ord.

Den lille Herre nærmede sig høfligt.

„Lillader De!“ sagde han „denne gode Kone har sagt mig, at De har skaaret Deres Haand, lad os engang se.“

Han tog den skaarede Haand og viklede Klædet af. —

Saaet var bredt og langt, men ikke synderlig dybt.

Herren betragtede det opmærksomt. —

„De bør gaa til No, jo før jo heller!“ sagde han „for ikke at Blodet skal begynde at strømme paany; De boer maaske her i Nærheden.“

Jeannette nævnede Gaden og Husnummeret. —

„Ja, det er rigtignok langt herfra!“ sagde Herren i en fortrædelig Tone „men hvis De tillader det, skal jeg ledsage Dem. De ser, jeg er en gammel Mand, saa Deres Rygte vil Intet lide derved, desuden er min Nærværelse som Læge i dette Tilfælde nødvendig.“ —

Jeannette nikkede bifaldende, tale kunde hun næsten ikke.

„Gode Nøne!“ sagde nu Herren og vendte sig mod Madame Babiron „tror De at kunne skaffe en Vogn paa denne Tid af Døgnet?“

„Ja, Hr. Doktor!“ svarede Madame Babiron og neiede „stjøndt den gode Dame næsten ikke har fortjent det, men, naar De befaler — —“

„En Vogn maa vi have!“ sagde Herren „hun vil besvime, hvis hun skal gaa!“

Madame Babiron saa som tilfældigt ud af de smaa Vinduer.

„Hvor heldigt!“ raabte hun „der holder en nedensfor; jeg kan se Rudsens glindsende Vordugskappe!“

„Bevis mig da den Godhed at kalde paa ham!“ sagde Lægen „jeg skal imidlertid drage Omsorg for Patienten.“

Madame Babiron neiede og gif.

„Befinder De Dem bedre?“ spurgte Lægen.

„Den friske Luft vil gjøre mig godt!“ sagde hun, „men jeg beder Dem, min Herre!“ tilføiede hun næsten hvistfende „lad os skynde os.“

„Vær De rolig!“ svarede Lægen „vi vil se at komme hurtig afsted; lugt imidlertid lidt til denne Flacon!“ vedblev han og tog en lille Flaske med en spids Prop op af Lommen „det vil styrke Dem og forjage Svimmelheden.“

„De er altfor god, min Herre!“ svarede Jeannette „jeg er virkelig halvt bevidstløs endnu!“

Hun lugtede et Par Gange til den lille Flacon, som Lægen holdt hen for hende og indaandede den skarpe, syrlige Dunst, som steg op af den. —

Flaconens Indhold lod til at have en forunderlig Kraft.

Thi Jeannette reiste sig hurtig op og saa sig om. —

Men Alt løb rundt for hende: grønne og gule Farver dandsede hende forbi, Vinene luffede sig, og uden at udstøde en Lyd sank hun fuldstændig bevidstløs tilbage i Stolen. —

Lægen smilede tilfreds og glemte Flaconen.

„Se saa!“ mumlede han „lad nu Simon sørge for Resten.“

Idetsamme kom Madame Babiron.

Hun saa strax den sovende, bevidstløse Jeannette.

„Ah!“ loe hun „De har . . .“

„Er Vognen parat?“ afbrød Herren hende fort.

„Sa, Herre!“ svarede Madame Babiron ydmygt og neiede.

„Saa affted!“ befalede Lægen „tag fat!“

Han løstede den Bevidstløses Hoved i Beiret.

„Det er vel bedst at faa hende denne Bei ud!“ sagde Madame Babiron og pegede paa den modsatte Væg.

Herren nikkede.

Madame Babiron tog et lille Maleri tilside, som skjulte Laasen til en Dør. —

Denne var fuldstændig ensmalet med Panelet og udfordrede stor Opmærksomhed for at opdages.

Hun aabnede den, og Lampen i Værelset oplyste en lille Trappe paa en tre, fire Trin, som førte ud til en lille, mørk Gaard.

Droschen holdt lige neden for.

Uden at veyle et Ord med den store Kudsk, som sad paa Bukken, bar Lægen og Madame Babiron den bevidstløse Pige ned ad Trappen og ind i Vognen.

Lægen satte sig ind hos hende og lukkede Døren til; for at være aldeles usete, uagtet det var mørkt, trak han Jaloufierne for.

Kudskfen vendte Vognen og fjørte langsomt ud ad Gaarden og ned ad Gaden.

Denne var aldeles tom.

Kun fra enkelte Kvistvinduer tindrede et lille Lys; det var maaske en fattig Sypige, som sad oppe for at tjene Brodet til næste Dag.

Ellers var der sluffet overalt. Gadens Beboere sov, eller var maaske ikke kommen hjem endnu.

Bed Enden af Gaden stod en Politikonstabel.

Da han saa Droschen komme, traadte han saameget frem paa selve Gaden, at han kunde standse Hesten.

Formodentlig forekom det ham mistænkeligt, at en Drosche kjørte paa den Tid temmelig langsomt gennem den berhyggede Gade.

„Holdt!“ sagde han og traadte nærmere hen til Kudsken, der øieblikkelig standsede Hesten.

„Hvilket Nummer har Din Drosche, gode Ven?“ spurgte han.

„Det staar her!“ svarede Kudsken og pegede paa Siden af Bognen „staar det bagpaa, kradse Drenge det af, naar jeg kjører!“

Konstablen traadte nærmere for at se det, men tumlede idetsamme baglæns til Jorden.

Kudsken havde givet ham et Slag med en Knippel tværsøver Ansigtet.

„Lig der, Snushane!“ loe han „og tænk paa hvad Nummeret vel kan være.“

Han pidskede paa Hesten, og Droschen rullede rask afsted i den mørke Nat. —

Madame Babiron havde imidlertid lukket sin Forretning for den Nat.

De sidste Gjæster vare gaaede, og Kloffen nærmede sig fire.

Den gode Kone var træet af Dagens Nøie, og trængte til Hvile desuden havde hun en Forretning tilbage, som hun helst udførte, naar Tugen saa det. —

Hun pleiede nemlig gjerne at tælle sine Penge, og det skjottede hun ikke om, at Andre saa.

Indtægten var saadan nogenlunde, men den brød hun sig næsten ikke om, derimod var hun mere ivrig i at undersøge Indholdet af en lille Skindpung, som hun tog op af sin Lomme. —

„Herren“ er dog en velsignet Mand!“ mumlede hun og aabnede den „lad os engang se, hvad han giver for at man huser et Pigebarn!“

Hun aabnede Pungen og udtog fem Guldstykker.

„Død og Ulykke!“ mumlede hun „den Fugl maa have været mange Penge værd, siden man giver mig saameget; Gud ved, hvad „Herren“ vilde give mig, for at tie stille med den Historie!“

Hun behøvede ikke at vente længe paa Svar.

Hendes Dine faldt netop paa den Seddel, som var svøbt udenom Pengene.

Der stod tre Ord paa den, som betog hende al Lyst til at sladdre af Skole.

De tre Ord vare: Tavshed eller Døden.

„Sa, ja!“ hviskede hun „jeg tier, jeg tier!“

Hun gjemte alle Pengene i en Skuffe i en gammel Komode og gik til Ro.

Kort efter sov hun som om hun havde den bedste Samvittighed af Verden. —

Niende Kapitel.

Kjeltringepøen.

Naar man fra Bastillepladsen følger den brede og smukke Lyonergade og fra denne Kaien, langs med Seinen, kommer man omfider til den fortryllende Vincennesfod, hvis kostbare Park med sine vidunderlige Anlæg, sine kæmpemæssige Springvand og sine prægtige Statuer hører til en af de skønneste Dele af Paris.

Følger man Skovens Sydgrændse kommer man snart til en Bro over Seinen, som fører til en i denne liggende langstrakt Ø, der paa vor Fortællings Tid havde det mindre hyggelige Navn: Kjeltringepøen. —

Navnet tilhørte iøvrigt ikke Datiden, men var flere hundrede Aar gammelt og givet den paa en Tid, da Den henlaa ubeboet og var et Tilflugtssted for Parises Gavtyve og Forbrydere. —

Disse var i temmelig Sikkerhed her.

Politiet var dengang svagt og holdt ikke af at foretage sine bekjendte Razziar paa den lille Ø, hvor det meget let udjatte sig for at faa en varm Modtagelse, og Kjeltringepøens fredløse Beboere levede derfor temmelig sorgfrit imellem det tætte Krat og i

de smaa Kønner, som var blevne opførte Tid efter anden.

Senere var Den bleven stærkt bebygget i Forhold til sin Størrelse, og paa vor Fortællings Tid var den beboet af flere skikkelige Familier, men kunde ikke blive af med det fameuse Navn. —

At der imidlertid ogsaa boede eller opholdt sig Folk af tvivlsomt Rygte, vil Læseren snart blive overbevist om. —

Tæt ved Flodens Bred paa den Side, som vendte fra Byen, laa et lille Hus.

Det var beboet af to Personer, en Mand og en Kvinde.

Manden fiskede paa Seinen og kaldte sig Ja'er Jerome; Konen hed Babine og levede af at handle med Frugt.

Vi har tidligere haft den Ære at hilse flygtigt paa Hr. Jerome, da han kom Simon til Hjælp i et krittigt Dieblif.

Han var nemlig meget ofte ude i „Forretninger“ ved Nattetid, som han sagde, for at sætte Garn, hvad der vel paa en Maade kunde have sin Rigtighed, men for hvem han satte Garnene fik Ingen at vide.

Fisk var det imidlertid ikke for, thi dem fangede han om Dagen, og Garnene laa altid paa Land om Natten.

Han var en stærktbygget, robust Person med et af Svir og Nattevaagen stærkt medtaget Ansigt. —

Alle Beboerne paa Den skyede ham, og man fortalte, at Ingen vovede sig i Nærheden af hans Hus for ikke at fornærme ham.

Han holdt nemlig ikke af Besøg.

Hans Egtehalsvold Babine passede fuldkommen til ham.

Ubehageligere Person var det vanskeligt at finde.

Hendes Virksomhed havde ogsaa sine Hemmeligheder; den var neppe saa aldeles lovlig. —

Hun beskæftigede sig nemlig meget med at sælge Gjenstande, som vare erhvervede paa en egen Maade, og dette gjorde hun saa behændigt, at Politiet, trods alle Efterforskninger, endnu ikke havde funnet overbevise hende.

Hun havde været arresteret et Par Gange, men var hver Gang bleven frikjendt.

Saa havde hun let haanligt, naar hun var kommet hjem og havde begyndt sin Hælderforretning med fornyet Kraft, men med fordoblet Forsigtighed.

Hun havde tidligere havt Pleiebørn, men da hun stadigt havde det Uheld, at de smaa Bæsnere døde, som hun mente Uddunstningerne fra Seinen var Skyld i, forbød Politiet hende under Tugthusstraf nogensinde at befatte sig med denne Erhvervsgræn.

Disse to Personer var netop hjemme, da den fremmede Herre kjørte med Jeannette fra Madame Babiron.

Udenfor stormede det, og af og til lod et høit Drøn fra Floden, naar den slog sine gulladne Bølger imod den flade Øbred.

Regnen pidskede imod Ruden, og to gamle, halvtudgaaende Trær, som stod for Enden af Huset, slog de tørre Grene sammen med en uhyggelig, knagende Lyd.

Jude i Huset brændte en mat Olie Lampe og oplyste Manden og Konen, som hver var beskjæftiget paa sin Maade.

Serome tilfilede en Mængde Dirker og Røgler, og Babine forterede en Del forskjellige Klædningstykker, som en „Kunde“ havde bragt hende Dagen i Forveien.

Skinnet fra Lampen oplyste hendes affhyelige Træf.

Madame Babiron var en Skjønhed i Sammenligning med hende, og hun hørte, som fortalt, ikke engang til de nette Fruentimmer.

Der laa noget Djævelsk i de smaa, halvtillukkede, sorte Dine, og de graa Haartotter, som stak frem under en smudsig, gammel Hue, gav hende Udseende af en Høy.

Af og til udstodte hun en drøi Ed, naar hun opdagede en Feil ved Kosterne, thi hun gav gjerne Sælgerne paa Haanden, og endte altid med, at ønske Bedragerne, som hun kaldte ham, alt muligt Ondt.

Serome var saa vant til disse Udbrud, at han slet ikke hørte dem, men vedblev at haandtere Filen, for at blive færdig med sine Røgler og Dirker. —

Bludselig lagde hun sit Arbeide fra sig og reiste sig op.

„Hørte Du Intet, Jerome?“ sagde hun i en dæmpet Tone og hviiede sig forover, som om hun vilde lytte. —

Jerome sprang hurtig op og fastede Nøgler og Dirker ned i Bordskuffen. Tilen stak han ind paa Brystet. —

„Nei,“ hvistede han „hvad var det?“

„Det forekom mig, som om jeg hørte Trin herudenfor,“ vedblev Konen hvistende „og som om man standsede ved Vinduet.“

„Saa gjem Pjalterne, for Satan!“ svarede Jerome „skynd Dig!“

Konen bukkede sig ned og aabnede en Lem i Gulvet, og i næste Nu var Alt skjult i et nedenunder værende Rum.

Begge lyttede paany, og Jerome satte en tyf Knippel ved Indgangsdøren, for at have den ved Haanden.

Wanden holdt, som sagt, ikke af Besøg.

Men hvormeget de end anstrængte sig, hørte de ikke andet end Stormen og Floden. —

„Du maa have hørt feil,“ sagde omsider Jerome „her er Ingen udenfor.“

Han aabnede Døren og saa ud.

Udenfor styrtede Regnen ned i Strømme, og Natten var bældørk.

„Et prægtig Veir til Forretninger,“ mumlede han „et Satans deiligt Veir!“

Han vilde lige til at gaa ind igjen, da en skingrende Fløiten lod gennem Mørket.

„Signalet!“ raabte han „jeg skal til Byen!“

„Det vilde jo ogsaa være en Skam, om man lod saadant et velsignedt Veir ubenyttet;“ svarede hans Egtehalvdal „skynd Dig og tag Picefferten og Børdugshatten paa, der er maaske Godt at tjene!“

Serome var hurtig i Klæderne og parat til at gjøre „Forretninger“; for en Sikkerheds Skyld tog han den tunge Knippel med, og gif bort fra Huset.

Han gif ligefrem, tversover den smalle D, til den modsatte Side, hvor der laa en Baad, som tilhørte ham. —

Just, som han naaede til denne, lod den samme skingrende Fløiten for anden Gang.

„Ja, ja, nu kommer jeg!“ brummede Manden og gjorde Baaden løs „det har nok Hastværk! maaske Smushanerne er i Hælene paa dem.“

Han steg i Baaden, greb Rorerne, og roede over med en Færdighed, som vidnede om mange Mars Dvælse. —

Da han kort efter naaede den modsatte Bred, bemærkede han en Vogn, som holdt under Træerne, knapt fem og tyve Skridt fra Floden, og to Personer, som kom ham imøde, bærende Noget imellem sig. —

„Ah!“ mumlede Serome „igjen et Pigebarn.“

„Godt, at Du kunde komme,“ sagde den ene af Mændene „Du erindrers vel, at Signalet er alt-

for iørefaldende til at man saadan kan give det to Gange."

"Seg maa have Tid til at komme gjennem Den," brummede Serome.

"Seg spørger ikke om Undskyldninger," svarede Manden "se her, denne Pige tager Du med Dig hjem og beholder hende, til jeg har taget nærmere Bestemmelser med hende; Du passer saa godt paa hende som muligt og omtaler ikke til Noget, at Du huser hende; — hører Du, ikke til Noget."

"Skal hun „fiske?" spurgte Serome med en betegnende Bevægelse ud imod Floden. —

"Du oppebier nærmere Ordre," svarede Manden "jeg har endnu ikke taget nogen Bestemmelse med hende; skal hun „fiske", skal Du nok saa nærmere Ordre."

Bed at „fiske" forstod man i Kjeltringesproget: at blive druknet i Seinen.

Serome lettede paa Huen og tog den endnu bevidstløse Jeannette, thi at det var hende, har Læseren vel allerede gættet, i sine Arme som en Fjærboldt og lagde hende ned i Baaden.

Strax efter stødte han fra og forsvandt paa Floden med sit Bytte.

Den ene af Mændene saa efter dem, til de forsvandt.

"Det var den Ene," sagde han ved sig selv "nu kommer Touren til den Anden."

Hans Ledfager, den hæderlige Simon, nikkede bifaldende og tilkastede ham et beundrende Blif. —

Han tænkte:

„En saadan Mand bliver jeg aldrig.“

Og han havde Ret, thi den lille, spinkle Person, som befalede her, var virkelig Sjælen og Aanden i den parisiske Forbryderverden, ukjendt af Politiet, og beundret af alle Kjeltringe.

Ingen overgik ham i Snildhed og Mod, og Ingen udflækkede saa dristige og heldige Planer til et eller andet Foretagende som han.

Han hed kun „Herren“; hans virkelige Navn eller Stilling i Samfundet kjendte ikke engang hans Fortrolige i Banden, og at spørge derom kunde let koste en Kugle for Banden.

Han var en Hemmelighed endog for sit materielle Værktøi, den uhyggelige Simon, som engang havde vovet at spørge ham derom, men ikke havde gjentaget dette Forsøg paa at komme efter Navnet, da den lille Mand meget koldsendigt havde sat Mundingen af en Pistol for hans Tinding, og givet ham sit Vresord paa, at han skjød ham ned, dersom han paany gjorde sig den Uleilighed at være nysgjerrig. Simon havde da skyndt sig med at forsikre ham om, at hans Navn og Stilling altid skulde være ham fuldkommen ligegyldig. —

For imidlertid at give ham et Navn, kaldte han ham Tippo, et indisk Navn, der indgød Rædsel under den engelsk-ostindiske Oprørskrig. —

Og Tippo kaldte nu hele Banden ham: Noget, som den lille Mand smilende tog imod. —

Uden at vegle et eneste Ord med Simon, der

havde stor Lyst til at faa en Konversation igang, gik han hen til Vognen, satte sig ind og lukkede Døren til.

Simon var allerede paa Bukken, da han saae „Herrens“ Hensigt, og kjørte fra Stedet; men ikke samme Wei, idet han nemlig vedblev at følge Floden et godt Stykke, dreiede derpaa tilvenstre udenom Skoven og kjørte nu rask til i nordlig Retning.

Omtrent en god Time efter kjørte Vognen ind gjennem Montreuil Porten og fortsatte Weien hele Prins Eugen Boulevarden igjennem, hvor den forsvinder for vore Blikke.

Jerome havde imidlertid naaet den modjatte Flodbred med sit Bytte, der indtil videre var betroet til hans Varetægt, og gik nu, efter at have fortoiet Baaden, langsom Weien tilbage med Jeanette fastet over Ryggen, en Byrde, der dog ikke lod til at genere ham synderligt.

Hans Egtehalvdal havde imidlertid igjen taget fat paa Sorteringen af „Kosterne“, medens hun lyttede med spændt Opmærksomhed efter den mindste Støi udenfor. —

Den gode Kone var nemlig meget forsigtig og holdt, ligesom hendes Egtesælle, ikke af Besøg, især naar det var skikkelige Folk som aflagde dette.

„Jerome kommer vel neppe hjem for det første,“

mumlede hun, da hun endelig var færdig og igjen lod Barerne synke ned under Gulvet, ordnet i smaa Pakker, „og for mig er Intet mere at udføre i Nat!“

Hun var just i Begreb med at stænge den gamle Dør, da Lyden af Fodtrin naaede hendes Øren.

„Det er Jerome,“ mumlede hun „saa hurtig tilbage, altsaa ingen Affairer.“

I det samme traadte Jerome ind med den bevidstløse Pige.

„Ei, ei!“ loe Babine „en skøn Jomfru, Jerome; skal hun have Logis hos os?“

„Indtil videre,“ svarede Jerome og lagde hende ned paa det smudsige Gulv „nærmere Ordre giver Herren.“

„Sikken deilige Guldørenloffer hun har, den Smaa!“ smilede Babine og lagde sig paa Knæ ved Siden af hende „dem vil jeg gemme for hende; de kunde ellers let blive borte.“

„Ja, og Broschen,“ tilføiede Jerome „den kan saa let tabes; det er bedst Du tager den med.“

Babine smilede igjen.

„Jeg tænkte netop derpaa,“ svarede hun og tog den af „unge Piger er saa skjodesløse med deres Tøi; de kaster det baade her og der.“

Og Guldsmykkerne forsvandt hurtig i den omhyggelige Kones dybe Lomme. —

„Skal hun monstro blive her længe!“ begyndte hun igjen „eller skal hun . . .?“

Hun pegede ud af Vinduet.

Jerome trak paa Skuldrene.

„Herren“ har ingen bestemt Ordre givet mig,“
brummede han „vi skal kun passe paa hende, det
er det Hele, og han paalagde mig desuden at holde
hendes Opholdssted hemmeligt for Alle.“

„Hvem mon hun er?“ hviskede Fruentimmeret
„hun er ret fjøn.“

Hun bøiede sig over hende og betragtede hende
med ondsfabsfuld Glæde.

Hun kunde ikke taale, at Nogen var fjøn; hun
var jo selv saa uhyre sthg. —

„Na, hvad hendes Skjønhed angaar, vil Du nok
sørge for at den taber sig!“ loe Jerome „det er jo
din Fornøielse, men jeg vil dog raade Dig til at
lade hende blive som hun er, indtil „Herren“ lader
høre fra sig, det kunde ellers let være, at Du kom
til at gjøre Bekjendtskab med ham, og det har Du
vel ingen synderlig Lyst til!“

Babine mumlede Noget imellem Tænderne, men
svarede ikke. —

„Ja, jeg advarer Dig kun!“ vedblev Jerome
„jeg har nemlig ikke Lyst til at miste hvad „Herren“
betaler i Dufør, og en god Betaler er han, det vil
Du vel ikke nægte.“

Babine nikkede, men vedblev at betragte Sean-
nette med et uhyggeligt Smil.

„En lille Smule af mit Vadskevand vilde pynte
hende for Tid og Ewigbed!“ loe hun.

„Ja prøv, om Du tør!“ sagde Jerome i en

truende Tone „saa saaer Du med mig at bestille!
Du rører hende ikke, hører Du —!“

Babine betragtede ham trodsigt.

„Det er ynkeligt at høre Dig true,“ svarede hun „ligesom om jeg ikke havde den største Magt af os To; men ligemeget; jeg skal ikke „pynte“ hende, for jeg saaer fri Raadighed over denne lille, fine Figur, saa skal hun betale for al den Spot, hvormed hendes eget Skjøn overdynger mig.“

„Ja, lad mig se det,“ brummede Jerome „det kunde være, at Betalingen blev saa god, at der faldt nogle Guldstykker af til Dig, de er altid gode at have og nemme at gemme.“

Idetsamme slog Jeannette Dinene op.

„Hvor er jeg!“ raabte hun forfærdet og reiste sig „hvor er jeg?“

„Stille, min Puttehøne!“ loe Babine „Du er hos skikkelige Folk, som har sat sig for at beskytte Dig imod dine Forfølgere!“

„Lad mig gaa!“ raabte hun „det begynder allerede at lysne, jeg vil vove mig hjem alene!“

Og hun gif hurtig henimod Døren, for at aabne den.

Jerome greb hende om Haanden.

Jeannette udstødte et Skrig; han havde taget om det saarede Haandled.

„Naa, naa, gjør ingen Allarm,“ brummede han „De er hos pæne Folk, som ikke holder af Spektakler ved Nattetider! ei se!“ vedblev han ved at se nogle Bloddraaber dryppe ned fra Haanden „De er oven-

ikjøbet faaret og vil gaa, nei paa ingen Maade, min Bedste, dertil er jeg dog en for samvittighedsfuld Mand."

Seannette lagde nu først Mærke til det faarede Haandlede og som et Lyn stod hele den foregaaende Scene i Værtshuset for hende. Hun bemærkede strax, at hun havde skiftet Opholdssted og Omgivelser; det forrige Sted forekom hende endog som et Himmerig imod dette.

"Ja," sagde hun „jeg ved ikke, hvorledes Alt er gaaet til, men jeg ønsker at faa en Ende paa denne skrækkelige Tilstand; lad mig gaa, og forlang hvad De vil, jeg skal da søge at tilfredsstille Dem."

Jerome loe.

"Ja, min Bedste," sagde han „saadan har Mange sagt for De, men det har ikke nyttet dem Noget. Jeg har desuden mit Liv fjærere, end at jeg saa ubesindigt skulde vove det for at lade en Person, som er mig anbetret, undslippe; det smerter mig dybt, men De maa blive her, indtil jeg faaer nærmere Ordre."

"Men med hvilken Ret behandler De mig saaledes!" raabte Seannette „hvor tør De vove det; De maa jo være en følesløs Usling, en Glendig, for at samtykke i . . ."

"Hold Mund!" befalede Jerome „ikke et eneste Ord til, eller . . ."

"Eller?" gjentog Seannette og tilkastede ham et Blik, som fik ham til at slaa Dinene ned.

"Eller jeg svarer ikke hverken for Dem eller

„mig!“ tilspøiede han truende „her er jeg Herre og ingen Anden. Hvem jeg adlyder kommer Tingen ved, men det forsikkrer jeg Dem, De slipper ikke levende ud af den Dør, hvis De prøver paa at aabne den uden min Tilladelse.“

Han udtalte de sidste Ord med en saa vild Geberde, at Jeannette foer sammen.

„Men saa hav dog Medlidenhed med mig, min Herre,“ bad hun og sank paa Knæ „De vil dog vel indse, at jeg er Offer for slette Menneſker, som forfølge mig af en eller anden mig ukjendt Grund; og ikke ſandt, De har dog et Hjerte, som ſoler for en Ulykkelig, De vil tillade mig at forlade dette Sted og vende hjem til min Bolig —, ikke ſandt, — De vil“

Hun omfavnede hans Knæ og braſt i Graad.

„Hun ſkaber ſig akkurat ligesom en Theaterdame,“ loe Babine, „hør ſig mig, Lille, er De maafte Skueſpillerinde?“

Dg den afſkyelige Kone loe, ſaa det klukkede efter.

„O hav dog Medlidenhed med mig!“ bad Jeannette, „ſer De ikke, jeg lider; og ſer jeg ud ſom et ſlet Menneſke, der har fortjent at blive ſaadan behandlet; hav Medlidenhed med mig, — lad mig gaa og min Taknemlighed“

„Taknemlighed,“ afbrød Jerome hende „ja, den ſkal man blive fed af; nei, min ſmukke Dame, ſpar alle Deres Fixſaxerier, jeg er ikke den Mand, ſom ſader mig overtale! De bliver her, indtil jeg ſaaer

Ordre til enten det Ene eller det Andet," tilføiede han nølende. —

„Reis Dig, og søl ikke din pæne, gode Kjole mere til end nødvendigt;" sagde Babine og puffede til hende „vi er bestemte og ærlige Folk, som ikke lader os snakke Noget for af den første den bedste Gadestrygerste! reis Dig!"

Opfordringen var ledsaget af et nyt Pus, der næsten fastede den Ulykkelige omkuldb.

Jeannette indsaa, at ligeoverfor saadanne Folk var Intet at opstille og reisste sig roligt.

Hun havde gjenvundet hele sin faste og bestemte Karakter, og skammede sig næsten over at have tryglet disse affyelige Mennesker om Miedlidighed.

Ligeover for dem maatte man anvende List og den besluttede hun at benytte.

Den i Forbindelse med en alvorlig Trussel er sommetider langt kraftigere end selve Magten.

Hun tilkastede derfor Begge et stolt, udfordrende Blif.

„Ved Du, hvem jeg er?" spurgte hun pludselig og vendte sig imod Jerome, som øiensynlig var kjed af den hele Scene.

„Det er mig ganske ligegyldigt," svarede Bandidten trodsigt, „men jeg ved, hvem jeg selv er!"

Jeannette vidste, at der var et Navn i Paris, som indgjød alle Kjæltringe en vis Respekt, og hun besluttede at bruge det.

„Kjender Du Lepart?" spurgte hun haanligt.

Det gav et Sæt i det værdige Ugtepar.

Lepart var Politiet snildeste Sporhund og alle Banditters farligste Modstander. —

„Javel kjender jeg ham,“ mumlede han „men her kommer han aldrig.“

„Jeg er hans Søster!“ vedblev Seannette med isnende Kølighed „og I kan være overbeviste om, at han hviler ikke, før han finder mig —, rør mig nu, om I tør.“

De to Egtesfolk saa paa hinanden med forfærdede Miner.

At udøve Vold imod den mægtige Politimands nære Slægting kunde have meget farlige Følger.

Galeierne var i alle Tilfælde den mildeste Straf, maaske for Livstid.

Seannette saa, hvilken Virkning den Nødlogn havde gjort og besluttede strax at benytte sig af den.

„Lader I mig gaa,“ vedblev hun „indestaar jeg Eder for fuldkommen Tilgivelse og en god Dufør, men berøver I mig min Frihed eller tilføier mig det mindste Ondt, gaar jeg ikke i Forbøn for Eder, men lader Retten have sin Gang.“

Serome vaklede pienlynt; det var meget troeligt, at Lepart vilde sætte Himmel og Jord i Bevægelse for at gjenfinde sin Søster, og at han ikke vilde skaane hendes Kansmand, men paa den anden Side stod „Herren“, denne Mand, der trodsede baade Lepart og alle hans Hjælpere.

Hvem af disse to Overhoveder var egentlig den Stærkeste?“

„Naa!“ udbrød Seannette „hvad svare I?“

„Vi svare, at Du er en udspekuleret Løgneriske, min Putte!“ loe Babine „siden Du vil indbilde os, at Du er Leparts Søster. Tossje!“ vedblev hun og puffede til Jerome „kan Du da ikke tænke, at det er en Historie den Smaa laver, for at sætte os Skræp i Livet; nu skulde en saa fin Dame som hun saadan lade sig fange og tumle med som hun her! nei, nei, min gode Dame, Babine er ikke saa dum; De er ikke mere Leparts Søster end jeg er.“

Jeannette blev baade rød og bleg i samme Nu! —

„I vover at betvivle mine Ord!“ raabte hun.

„Se, Jerome, se!“ vedblev Fruentimmeret og holdt Lampen, som stod Bordet, hen for hende „se, hun skifter Farve, det gjør Tungen, som taler Sandhed! nei, hun vilde blot prøve paa at overliste os, men Babine var klogere, meget klogere! ha — ha — ha —!“

Hun loe og stirrede hende ind i Dinene med en triumferende Glæde. —

„Naa saaledes?“ jagde Jerome „Somfruen kan altjaa lyve! se, se —, det troede jeg kun Fjolk af vor Haandtering var istand til! ei, ei! det forandrer Sagen! saa ved man med hvem man har at gjøre og kan tage sine Forholdsregler; havde Du ikke nær faaet mig til at tro Dig, din Laptaske!“ vedblev han leende „jeg var minsjæl næsten bleven bange for, at Du talte sandt, men nu —, nu følger jeg hvad der er mig befalet!“

Han gav Babine et Bink.

Den værdige Kone aabnede en lille Dør i Baggrunden af Værelset.

„Gaa derind!“ befalede Jerome bydende og pegede henimod Døren „der bliver dit Kvarter indtil videre; Du skal blive behandlet godt, men ved det mindste Forsøg paa Flugt eller ved det ringeste Skrig om Hjælp Du udstøder, er min Taalmodighed forbi, og Du kommer til at gaa samme Vej, som flere af de Personer, der har opholdt sig derinde! Gudsod, jeg er ikke at spøge med.“

Den uhyggelige Pige indsaa, at Alt var tabt. — Hun sank igjen paa Knæ.

„Forbarm Dem, min Herre!“ bad hun „jeg har aldrig gjort Noget noget Ondt!“

„Nu spiller hun Komædie igjen!“ fniste Babine „jeg vil give mit Hoved paa, at hun er Skuespillerinde.“

„Gaa!“ svarede Jerome „jeg er kjed af alle de Dikkedarer; skynd Dem, før jeg kaster Dem derind!“

Jeannette reiste sig og saa sig fortvivlet om.

Udenfor var det endnu halvt mørkt og stormfuldt; og inde saa hun kun de to uhyggelige Personer, som betragtede hende med kolde, ligegyldige Blik. —

Hun kastede et Blik gennem den lille, smudsige Rude op imod Himlen, som om hun vilde hente Trost fra den; men hun saa kun Skyerne jage afsted, af og til skyggende for Maanen.

„Naa!“ brummede Jerome og stampede i Gulvet „bliver det til Noget?“

Seannette foldede Hænderne og gik henimod det uhyggelige, mørke Rum.

Just da hun vilde træde ind ad Døren fik hun tilfældigvis Die paa Noget, som tændte en Gnist af Haab i hendes Hjerte.

Paa en Bunke Tissegarn laa et Barn og sov trygt.

Det saae ud til at være en Knos paa en ni, ti Aar.

Hun tænkte strax at vinde ham som sin Allierede, et Barn kunde her være hende til uberegnelig Nytte.

Hun lod imidlertid som om hun ikke havde set ham og traadte ind i det mørke, lille Værelse, hvis Dør Jerome strax aflaaede.

„Se faa,“ mumlede han „nu skal jeg indestaa for, at hun bliver hvor hun er.“

Da hun var lukket inde, bøiede Jerome sig ned over Drengen og ruskede i ham.

„Op!“ mumlede han „Natten er snart forbi, skynd Dig!“

Barnet reiste sig og gned sine Øine. —

„Kom herhen og tag Garnene med Dig,“ befalede Jerome i en dømpet Tone „vi skal fiske, naar Morgenens gryer.“

„Skal vi da ikke stjæle i Nat?“ spurgte Barnet forundret „nu er det jo hele tre Nætter siden!“

„Vil Du tie, Slyngel!“ hviskede Jerome og slog ham i Hovedet med knyttet Haand.

Drengen tog sig til Hovedet, men knyede ikke, han var altfor vant til den Behandling.

„Natten er forbi og om Dagen stjæler man ikke, min Dreng!“ tilspøiede Babine „saadant Noget maa Du aldrig glemme!“

Efter at have givet denne gyldne Læreregel lagde hun sig paaklædt paa Sengen, medens Serome og Drengen bragte Garnet udenfor og ned i Baaden, der laa tæt ved Huset. —

Babine stod op, lukkede Døren og lagde sig igjen til at sove, efterat have slukket Lampen.

Hun sov snart ind med Tankerne henvendte paa den unge Pige, som hun glædede sig til at berede alle de Kvaler hendes onde Opfindsomhed kunde tænke sig.

Omtrent paa samme Tid satte Serome Garn ud og modtog de sædvanlige Morgenhilsener af de andre Flodfiskere, der kom seilende En efter En og ikke noksom kunde udtale deres Ros for den udholdende Flid Serome altid lagde for Dagen.

Han var nemlig altid den første Mand paa Floden.

Det havde, som vi ved, sine gode Grunde. —

Tiende Kapitel.

Det grønne Silketørklæde.

Det var hengaet næsten fjorten Dage efter det her sidst Fortalte, da flere unge Herrer traadte ud af et Hus i Sulpice Gaden og tog Veien henover Pladsen foran Palais Louxembourg.

Det var Lægen Henri Duvant, Grev Tonard og den tredie Person i Venneforbundet, Hr. Alforce, tilligemed den nylig helbredte Poul Berner, der nu, efter sin omhyggelige Læges Raad, burde søge fuldstændig Restitution i den friske Luft.

Poul Berner var vel svag endnu og meget bleg, men disse legemlige Lidelser var for Intet at regne imod hvad hans Sjæl led dagligt, efterat han ved et Bud havde erfaret sin Forlovedes pludselige og sporløse Forsvinden. —

Hans første Tanke var at underrette Politiet herom, men Lægen var af en anden Mening.

Han havde erfaret af Berner, at den Forsvundne hed Jeannette Miron, og erindrede sig strax, at netop det samme Navn var bleven udtalt i Forbindelse med fjorten Millioner hin Nat, da han tilligemed sine to Venner lyttede efter Støien i den gamle Kjælderhvælving.

Han sluttede derfor deraf, at den unge Piges

Forpinden maatte staa i Forbindelse med en eller anden mystisk Sag, som befandt sig i „Munkenes“ Hænder. —

Desuden vidste han, at Politiet var afmægtigt ligeover for denne Forbryderklub, om hvis Medlemmer der gik de forunderligste Rygter. — Han vilde derfor forsøge paa at finde Oplosningen alene, og bad Berner om at betro Sagen i hans Hænder, og taalmodig stole paa et godt Udfald.

Den unge Mand lovede det, og anstillede nu i Forening med de tre Andre de mest udstrakte Efterfølgelser, men forgjæves.

Jeannettes Broder, Modelieren Charles Miron, afslagde daglig sin Rapport hos Lægen, hvor Berner foreløbig boede, men den stakkels Tyr bragte altid den samme Efterretning, at hun ikke var kommet tilbage, og at han ikke havde fundet det mindste Spor.

Som sagt, de fire Herrer var igjen paa Opdagelse, hvad de jo var hver Dag, og forsoiede sig strax til en af Kafeerne i Louxembourg's prægtige Have, der var aabnet for Publikum. —

Disse Kafeer var altid besøgte af Folk, som bevægede sig i alle Paris's forskjellige Kredse. —

Her fik man alle Nyheder fra første Haand, baade de sande og de opdigtede.

Bladenes Referenter kom her; en hel Hær af unge Mænd, som vovede de mest fortvivlede Eventyr for at finde Spalteføde til deres Blade. — Desuden traf man her Paris's første Bons vivants, og en

uhyre Mængde Handelsfolk, som affluttede mangen Affaire under Havens skyggende Træer.

Lægen pleiede at komme til en lille Kafe i Havens Udkant, hvor han ubemærket af Alle drak sin Vin eller Kaffe i et lille Vjsthus, og styrede strax sine Skridt derhen.

„Her er det mest fortryllende Sted i hele Haven!“ sagde han til Berner „og det har desuden en fortrinlig Belliggenhed. Man dominerer hele Haven og kan ovenikjøbet, paa Grund af den særegne Byningsmaade, høre hvert Ord, som udtales høit fra de andre Kafeer, medens al Samtale i denne kun lyder som en forvirret Mumlén.“

De fire Herrer tog nu Plads og nød de fremfattede Forfriskninger, der bleve serverede med stor Hurtighed. —

Kafeen var den Dag sparsomt besøgt, hvorimod de omliggende var fyldte med Gjæster. —

I den nærmeste sad en Del unge Herrer, der efter Samtalen at domme var Referenter for Ræmpestadens talrige Blade.

„Har I hørt!“ raabte en puer ung Herre „den sidste Nyhed?“

„Nei fortæl!“ raabte de Andre.

„Na, den er saagu forresten ikke saa vigtig!“ vedblev den Første „men jeg troer dog at jeg bliver første Mand med den.“ —

„Grev Chaiseul har ægtet sin Søsters Kammerpige!“

„Ikke andet!“ svarede de Andre „den kunde Du

faa at vide hos os, den er allerede gammel; Brylluppet stod jo for fire og tyve Timer siden i St. Clemence Kirken."

"For Fanden, det er rigtigt!" mumlede den Første ærgerligt „saa bliver jeg ikke den Æneste, som glæder Paris med at fortælle det!"

De Andre lœ, enhver lille Seir paa Bladenes Omraade havde altid en vis Interesse. —

Og nu paafulgte den ene Nyhed efter den anden, men de kjendte den Alle, den Æne havde ikke det Mindste at berette, som den Anden ikke kjendte. —

Omjæder raabte en Herre, som hele Tiden havde forholdt sig tavs, og som refererede til det store Pariserblad „Moniteuren":

„Ah, mine Herrer, jeg er vis paa, at Ingen kjender den Nyhed, som om en Time vil blive læst af hele Paris: en Nyhed, saa spændende, at de unge Damer og de unge Herrer ville kappes om at kjøbe „Moniteuren" for at erfare noget Nærmere i de følgende Numere!"

„Fortæl den da, George!" sagde en tre, fire Stykker „en Nyhed, som Ingen af os skulde kjende, er noget Nytt igjen."

Referenten for „Moniteuren" tog et lille Stykke Papir op af Lommen og læste:

„Efter en Meddelelse fra vor Korrespondent i det østlige Frankrig, er en uhyre Arv, som længe har været en Hemmelighed, endelig kommet for Dagen. — Arvingerne ere to Per-

soner, to Søskende, som hidtil have levet i Fattigdom, kun ernærende sig ved strengt Arbeide, og . . ."

„Na, det er jo ikke andet end en almindelig Hverdagshistorie,“ afbrød en Anden ham.

„Vent — vent!“ svarede Referenten „der er mere endnu.“

Dg,“ fortsatte han, „som Begge opholdt sig i Paris. Smidlertid er den Ene af dem, Damen, sporløst forsvundet, uden at man har den mindste Formodning om, hvor hun er blevet af; den anden Arving, Broderen, maa formodenlig være uvidende om det Hele, siden han ikke har fulgt Opfordringen i Bladene og meldt sig.“

„Dg det kalder Du en Nyhed!“ loe en Anden af Selfabet „ved Guderne, Du er uvis om af Dig.“

„Men Arven er fjorten Millioner!“ svarede den Første „det er det Interessante ved Sagen; alene for Pengenes Skyld vil Parisens Mordere med Glæde lade en ung Pige forsvinde, om hun end var nok saa smuk!“

„Dg det kan de med stor Lethed!“ bemærkede den Anden „Politiet sover; — det snorksover og beskymrer sig Pokker om Borgernes Sikkerhed, naar blot det kan hytte sig selv.“ —

„Lad nu Politiet være i Fred!“ begyndte Moniteurs Referent igjen „og hør videre. — Den unge Pige!“ vedblev han og kiggede af og til i Papiret „er forsvundet, rimeligvis dræbt, men Broderen, der

altsaa er den eneste levende Arving, er endnu ilive. — Advokat Dupelin averterer i Bladene, at han ønsker hans Nærværelse for at bringe Arvesagen i Orden, men Tyren, der naturligvis lever i den største Uvidenhed og Fattigdom, har ikke meldt sig endnu. — Advokat Dupelin er derfor gaaet videre endnu; i Moniteurs Morgenummer for igaar udlover han 20,000 Fres til Den, som kan give Anvisning paa den unge Mand. — Ikke sandt, mine Herrer, en saadan Sum blot for at bringe Underretning om en Person er glimrende.”

Bore fire Venner havde hørt hvert Ord.

Lægen havde fulgt Samtalen med den største Opmærksomhed, da den netop angik den Sag hvormed han beskæftigede sig. —

Referenterne fremkom nu med deres Bemærkninger, uden just at gjøre sig synderlig Samvittighed af hvad de sagde, da Opmærksomheden pludselig blev henledt paa en elegant klædt Dame, som skred rast henimod Kafeen og forlangte en Kop Kaffe og Cigaretter.

Ligesom Lægen og hans Venner havde hun i Fraastand lyttet til Samtalen imellem de unge Mennesker, medens hun, gaaende meget smaat, betragtede Havens Blomster, men da Samtalen var forbi, traadte hun nærmere, hilste og tog Plads ti Skridt fra dem. —

De unge Herrer hilste og fortsatte Samtalen.

„Advokat Dupelin!” vedblev lidt efter den Ene „er Parijses første Lovkyndige; en sjelden dygtig

Mand af uplettet Vandel; hans Praxis er uhyre, og man forsikkrer at han allerede eier Millioner. — En vis Grev Miron, som styrkede ned i Rhinen for en Snes Aar siden, lagde Grunden til hans Rigdom ved at betro ham Gudssets Sager, og siden den Tid har han vundet mere og mere i dets offentlige Anseelse.“

Idetsamme kom Opvarteren med det Forlangte til Damen.

Denne nikkede tilfreds, men hvor meget saavel Opvarteren som nu ogsaa de unge Herrer figgede, kunde dog Ingen af dem se hendes Ansigt, der fuldstændig skjultes af et tæt, sort Slør, som forblev nedslaaet hele Tiden.

Selv da hun nød sine Forfriskninger løstede hun det kun til Side, og da hun tændte Cigaretten og pustede en drabelig Røgsky fra sig, skete det med en saadan Behændighed, at man kun fik en lille Smule af Rinden at se. —

Herved blev Nysgjerrigheden større.

Samtalen blev ført hviskende om ganske andre Ting end Nyheden i Moniteuren, og de unge Herrer forhandlede aabenbart det vigtige Spørgsmaal, om Damen var smuk eller ikke? —

En ældre Herre, som kort efter ankom og tog Plads saa Stridt fra Selskabet og som var klædt som en gammel Don Juan, følte ogsaa en levende Interesse for den Ubekjendte, der saaledes blev Gjenstand for Angreb fra to Sider.

Den gamle Herre lod til at være en Person af Anseelse.

Opvarteren kom springende og standsede for ham som en Menig for en Officer.

Den gamle Herre sagde blot: som sædvanligt! — og Opvarteren forsvandt som en Pil.

Damen med Sløret vedblev imidlertid at ryge sin Cigaret og udsendte vældige Røgfyer. —

Tilsyneladende var hendes Omgivelser hende fuldkommen ligegyldige, men havde man kunnet se under det sorte Slør, vilde man have bemærket, at hendes mørke, stikkende Dine snart hvilede paa den gamle Herre, snart paa Lægen og de tre andre Personer, som sad i Sidesæden, lyttende til Referenternes Samtale. —

Den gamle Herre var meget elegant paaklædt, og da Opvarteren netop kom med „det sædvanlige“, der bestod af Chokolade, trak han en tung Silkepung op af Lommen, udtog en Del Guldmønter og betalte med en af disse.

Den gamle Herre betalte nemlig altid med Guld. —

Idet han kom Resten af Pengene tilbage i Bungen, raslede han med denne, smilede og kastede et flygtigt Blik til den tilslørede Dame, der imidlertid lod som om hun ikke bemærkede det. —

Imidlertid havde der stedse indfundet sig flere og flere Personer i Haven.

Næsten alle Stænder vare repræsenterede ligesaa

Bikonten og hans Matraïsse til Haandværkeren og og hans Forlovede.

Det var nemlig netop en Søndag. —

Og om Søndagen maa og skal Paris ud; at blive hjemme vilde være en Umulighed. —

Haandværkeren ifører sig sit Søndagsstads, den lille Sypige klæder sig saa koket som muligt, Grisetten fæster, i Mangel af Floilsbaand, friske Blomster i sit Haar, og ud, ud gaar det, for at indsuge den friske Luft og se det travle Liv, som kun eksisterer i Paris, og intet andet Sted paa Jorden. —

Louyembourg's store Have var derfor snart propfuld af Spadserende.

Overalt hørte man Støi og Latter, kun engang imellem opstod Trætte, thi Pariseren skammer sig ved at lade den mindste Raahed skinne igjennem, naar han er pyntet, og gaar for at promenerere. —

Damen med Sløret reiste sig og tog Plads ved et andet Bord, hvor hun var mindre udsat for nysgjerrige Blikke. —

Hun kom derved saa nær Lægen og hans Venner, at hun med Lethed kunde høre deres Samtale.

„Se, se!“ udbrod pludselig Alfonso og pegede henimod en Alynge Mennesker, som havde omringet en Mand af kæmpemæssig Størrelse, der havde en lille Dame ved Armen. —

Det lod til at denne var bleven fornærmet af En eller Anden, thi hendes Ledfager, Kæmperen, truede med at slaa Panden itu paa Enhver, der vovede at tiltale hende.

De Omkringstaaende besvarede denne Trussel med en haanlig Latter.

„For Fanden! min bedste Ven!“ raabte En „maa man ikke sige God Aften til en gammel Befjendt! — sy for Pokker!“

„Hun er min Forlovede og jeg vil ikke have, at hun tiltales af Nogen!“ svarede Ræmpen. —

„Maa saa lille Cecilie Sarbonne er blevet forlovet!“ loe en Anden „ja, det forandrer Sagen; det er alt-saa Grunden til at hun saa pludselig forsvandt; horer De, Henri, nu ved vi, hvorfor Cecilie ikke kommer paa Bærkstedet!“

Den han talte til var Henri, Formanden, som havde lovet at finde Jeannette Miron og hendes Forlovede i det store Paris. —

„Undskyld, min Herre!“ sagde han og tog Hat-ten af for Ræmpen „men denne brave Mand har fuldkommen Ret. Deres Forlovede, som De kalder hende, har virkelig arbejdet paa samme Bærksted som vi, og det glæder os derfor at hilse paa hende.“

Ræmpen saa trodsigt paa ham.

„Men jeg vil nu ikke have det!“ raabte han.

De Omkringstaaende loe.

„Han er skinsyg, den lange Dumrian!“ raabte Nogle.

„Hun er meget for kjon til saadan en Bavian!“ tilspjoede Andre. —

„Vi vil hilse paa Somsfru Cecilie raabte en

Klynge unge Mænd „hun har arbeidet sammen med os; vi kjende hende!“

Kæmpen blev ildrød i Ansigtet.

Hans Læber blev blaafige og bevægede sig frampagtigt, medens hans høire Haand famlede i Kommen, som om han søgte Noget. —

Han lignede en Granat, som blot behøvede en Gnist for at springe. —

Hans Ledjagerste var bleg og klyngede sig fast til ham, som om hun frygtede at blive revet bort fra ham. —

Det var virkelig Cecilie Carbonne, der, som vi vide, var i Simons Magt. —

Han havde tilladt hende at gaa ud idag, men svoret en frygtelig Ed paa, at det mindste Forsøg paa Flugt eller den mindste Hentydning til hvor hun var og til Simons „Forretninger“ vilde blive betalt med et Slag af Kniplen, som gjorde det af med hende med det samme. —

Hun havde lovet at blive hos ham og hun vilde holde dette Løfte.

Desuden kunde det jo være, at hun muligvis kunde faa Boul Berner at se, og ham elskede hun jo saa høit, saa inderligt. —

Hun vilde betale et Blik af ham med sit halve Liv. —

Vel havde Simon sagt, at han havde dræbt ham, men Simon løi saa tidt, det kunde han ogsaa have gjort denne Gang. —

Hun var gaaet endnu et Skridt videre.

Hun havde lovet at gifte sig med Simon, naar han blot vilde være oprigtig imod hende og sige, om Boul var levende eller ei. —

Simon havde fløet sig i Rakken, som han altid gjorde, naar han befandt sig i Forlegenhed og erklæret, at det kunde han ikke afgjøre med Bestemthed. —

Var den unge Herre levende, var det idetmindste ikke hans Skyld.

Han pleiede at dræbe med et eneste Slag.

Cecilie foer sammen ved denne Bemærkning, men erklærede sig ikke destomindre villig til at gifte sig med sin Elskedes Morder, naar han vilde give hende lidt større Frihed og tillade hende engang imellem at trække frisk Luft. —

Simon vidste, hvor hæslig han var, og følte sig overordentlig smigret ved den unge Piges Tilbud. —

Han gav hende virkelig mere Frihed, det vil sige, han tillod hende at spadserere med sig en Gang om Ugen, helst om Aftenen, Dagen brød han sig ikke synderlig om.

Tilfældet havde denne Gang ført dem ind i Palais de Louxembourg's prægtige Have. —

Simon havde i den Anledning pyntet sig paa det Bedste.

Endskjøndt man befandt sig i den barskere Mars-tid, og skjøndt Haven var berøvet sine bedste Blomster, kunde man dog godt gaa lidt sommerligt klædt, især naar man ikke tog det saa nøie med

Bynten, og Simon havde derfor iført sig en kort, staalgraa Frakke med grønne Snore, lyse Benklæder og sort Silkehat, en komplet Lapsedragt, hvoraf ingen Del passede ham. —

Hele Habiten havde uden Tvivl tilhørt en Anden; kun den kolossale Halsfløise, der var bundet meget kunstfærdigt, passede altfor nøiagtigt; der var snæret om Halsen og gav Manden nogen Lighed med en Synder, som skulde kvæles. —

Saaledes udstaseret og med tindrende Dine stirrede han omkring sig, medens hans store Næve søgte Noget i Lommen. —

Heldigvis var det han søgte der ikke; Læseren kan vel gætte, at det var Jernknoen.

„Se, hvor han graver i Lommen!“ begyndte de Omkringstaaende igjen, „søger Du Sukkergodt gamle Dreng; ja, Du ser ogsaa temmelig sur ud.“

En Skoggerlatter fulgte ovenpaa disse Ord.

Simon rystede af Brede; hans Dine skjød Lyn, og det var med Nød og Meppe, at han kunde presse Ordene frem imellem Læberne. —

„Tag Jer iagt!“ sagde han „tag Jer iagt!“

Henri og hans Benner indtog en truende Holdning.

De mustuløse Arme bleve blottede, og Senerne spændte sig; det var Folk, som ikke vare vant til at lade sig gjøre Nar af.

Ibetsamme traadte den tidligere omtalte gamle Herre sig igjennem Mængden og nærmede sig Si-

mon, der havde sluppet sin Dame og indtaget en Forsvarsstilling.

„Hvad er paafærde?“ spurgte han „slaa man her?“

Disse Ord bleve fremførte i en kort, bestemt Tone og ledsagede af et Smil, som om Intet var paafærde. —

„Ja, min Herre!“ svarede Henri og løftede paa Hatten „det er denne Herre, som behandler os som Bøvel; tænkt Dem, min Herre, han vil ikke tillade, at vi hilse paa Somsfru Carbonne, vor Kollega, der har arbejdet sammen med os og nu er denne Herres Forlovede.“

Han pegede paa Simon, som ærgerligt havde vendt sig mod den gamle Herre.

„Sy, min Ven,“ sagde denne og vendte sig imod Kæmpen „man bør altid være galant! tillad dog disse Herrer at hilse paa Deres smukke Forlovede.“

„Reis ad Helvede til,“ svarede Simon „Sagen angaar ikke Dem.“

Han hævede Haanden ligesom til Slag, men standsede næsten forfærdet.

Han betragtede den gamle Herre med aaben Mund og stirrende Dine.

Den gamle Herre var nemlig blevet roligt staaende og havde taget et grønt Silketørklæde med rød Bort af sin Lomme.

Han tørrede sig om Panden med det og vedblev at smile.

Simon stirrede paa dette Tørklæde og mumlede en Del uforstaaelige Ord ved sig selv. —

„Man skal aldrig forivre sig,“ vedblev den gamle Herre og viftede med Lommetørklædet „det er meget farligt; kun rolig, altid rolig, min Ven, det bringer længst tilsidst.“

Med disse Ord bukkede han høfligt for Cecilie og kneb hende i kinden.

„En kjon lille Kjærest,“ loe han „paa min Være en nydelig lille Slut; tillad mig gamle Mand at overbringe de Herrer's Hilsen til Dem.“

Han pegede paa de Omkringstaaende, som betragtede ham med Forundring.

„Mine Herrer,“ vedblev han „den unge Dame takker Dem fordi de mindes hende endnu, hendes Forlovede er lidt jaloux, det er Grunden til at hun ikke kan have den Være at gjengjælde Deres venlige Hilsen.“

Han loe igjen høit og gav den smukke Cecilie et let Slag med Lommetørklædet paa kinden.

Simon, der ellers ikke tillod Nogen en saadan Frihed, stod endnu ganske forbauset og betragtede, ikke saameget Manden, som hans grønne Silketørklæde med den røde Bordt.

Det var som om han slugte det med Dinene.

Den gamle Herre bemærkede det og vedblev, henvendt til ham:

„De er ganske forbauset, min Ven, fordi jeg uden videre opfaster mig til Mellemmand imellem

disse Herrer og Dem; men jeg er en Hader af unødvendige Voldsomheder og hindrer dem, hvor jeg kan, og jeg tror, det er Noget De selv staar Dem bedst ved."

Med disse Ord betragtede han Simon stift og tørrede sig igjen over Panden med det grønne Silketørklæde. —

Simon buffede feitet.

„Jeg ved ikke," stammede han.

„So vist ved De, hvad De skal gjøre," loe den gamle Herre „De ved det meget godt."

Simon betragtede ham endnu forbausset, som en Mand, der ikke kan begribe hvad han ser. —

Derpaa tog han Cecilie ved Armen.

„Kom," sagde han hurtigt, „lad os gaa."

„De er en fornuftig Mand," sagde den gamle Herre „De gaar."

Med disse Ord lagde han roligt sit Tørklæde sammen og stak det i den høire Brystlomme. —

Simon dreiede strax af til Høire og vilde gaa, men kunde med Nød og Næppe afholde sig fra at udstøde et Skrig, da han befandt sig næsten Ansigt til Ansigt med Lægen og Poul Berner, der var kommet nærmere for at høre Marsagen til Larven. —

Uagtet han kun flygtigt havde set Poul Berner, da han forsøgte at myrde ham ved Gaëtè Theatret, foer der dog ligesom en elektrisk Strøm igjennem ham, da han saae en Mand for sig, der idetmindste lignede ham forfærdeligt.

Forsærdeligt er det rette Ord.

Ligheden med en formentlig Myrder er altid forsærdelig for Morderen.

Om der saa gik tyve Aar, vilde han dog kunde gjenkjende ham, selv om han kun har set ham i det halve Minut, da han vilde tage hans Liv.

Det var derfor, at Simon næsten fløi tilbage, da han saa Boul Berners blege Ansigt ligesom sig. —

Cecilie overlod sig mere uforbeholden til sin Overraskelse.

Med det Udraab:

„Den hellige Tomfru være lobet; han lever!“ vilde hun rive sig løs fra sin Ledfager og styrte sig henimod ham, men Simon knugede hendes Arm i sin, saa hun udstødte et skingrende Skrig af Smerte. —

„Na, tog jeg for haardt, min Butte!“ loe Kampen og klappede hendes Kind „jeg kunde ikke gjøre for det, men her er saadan en slem Trængsel.“

Og idet han knugede hende endnu tættere til sig, hvistede han i en truende Tone. —

„Forraader Du mig ved den mindste Bevægelse, dræber jeg Dig.“

Den unge Pige foer sammen og tilkastede Boul et langt Blik, som imidlertid forblev ubesvaret, da han kun saa sig om, for om muligt, at saa Die paa Jeannette.

Hun lod sig derfor næsten slæbe afsted af Si-

mon, i Hjertet inderlig glad over, at han, som hun saa at sige tilbød, levede. —

Lægen, saavel som hans Ledsaagere med Undtagelse af Werner, havde imidlertid iagttaget ham med stor Opmærksomhed, og Personens raa Ydre, kæmpemæssige Størrelse og slyngelagtige Optræden bragte strax, fornemmelig den Første, paa den Tanke, at de havde den noksom berhyttede Simon Ferkno for sig. —

Grev Tonard, der, som tidligere fortalt, var en sand Herkules, brændte derfor af Begjærlighed efter at stifte Hr. Simons Bekjendtskab og foreslog strax, at afdvinge Kjeltringen en Tilstaaelse af det natlige Overfald, men Lægen modsatte sig; thi, mente han, det var ikke den enkelte Person, men hele Banden som burde rammes, ikke Værktoiet, men Mesteren.

Han raadede derfor til endnu at forholde sig rolig i nogen Tid, indtil en mere afgjørende Veilighed tilbød sig. —

Idetsamme gif den omtalte Dame med det sorte Slør forbi dem. —

Hun ilede efter Simon, som tog lange Skridt og slog ham kofet paa Skulderen med sin Parasol.

Simon standsede og vendte sig om med et forbittret og forstræffet Udtryk i Ansigtet. —

„Na, min Herre,“ sagde Damen „De maa finde det meget besynderligt, at jeg uden videre standses Dem, men da jeg tidligere har været tilfreds med Deres Arbeide, er det en Selvfølge, at jeg henvender mig til Dem igjen.“

Simon rystede paa Hovedet.

„De tager mig vist for en Anden, Madame,“ brummede han „jeg har ikke havt den Værelse at arbejde for Dem.“

„O, jeg forstaar Dem meget godt, min Herre,“ vedblev Damen og tog sin Pung op af Lommen „De er utilfreds med den sidste Betaling; nu vel, jeg er ikke ubillig, — Deres Arbejde er godt, særdeles godt, — jeg var maaske vel knap med Betalingen —, men — se her, jeg vil ikke være Noget den tilstræffelige Løn skyldig,“

Hun løe og stak ham et Guldstykke i Haanden. —

„Tamen,“ indvendte Simon, medens han dog lod Guldmønten forsvinde i sin store Lomme. —

„Ingen Indvendinger, min Kjære,“ løe Damen „De har ærlig fortjent Pengene.“

„Se blot engang, hvor mesterlig denne lille Tingest gaar af.“

Og før Simon tænkte paa Noget rev hun en lille Revolver op af Lommen.

Der fløi netop en Spurv henover hende.

I næste Nu sigtede hun, Skuddet gik af, og Spurven styrtede gjennemboret ned.

„Se, det kan jeg takke Dem for,“ vedblev hun leende „kun Dem, min Herre; De gjorde min Revolver istand, nu er jeg istand til at træffe hvad jeg vil.“

„Gi, min Herre,“ fortsatte hun leende til den gamle Herre med Silketørklædet, som var kom-

met til „maa De ikke indrømme at denne Mand,“
 — hun pegede paa Simon — „fortjener Roes; han
 har istandsat mit Revolver, saa jeg aldrig feiler No-
 get med den —; kast Deres Hat i Veiret, min
 Herre — saa rammer jeg Bullens Midte for ti
 Louisdorer — men saa kast dog, min Herre! — jeg
 ønsker at give Dem en Prøve paa min Dygtighed
 —, eller vil De maaske først have Hatten betalt —
 nu vel — jeg betaler den!”

Hun aabnede sin Portemonnaie. —

Den gamle Herre vinkede med Haanden. —

„Madame,” sagde han „jeg er Kavaler, for
 Deres Skyld vil jeg gjerne bøde min Hat.”

Han tog den af. —

„Nu vel!” loe Damen „De kaster den tilveirs,
 naar jeg siger tre.”

Herren nikkede.

Eventyret morede ham oienfynligt.

„En — To — Tre,” talte Damen og hævede
 Revolveren.

Hatten fløi tilveirs, Skuddet knalbede, og Kug-
 len foer midt igjennem Bullen.

Thve tjenstivrige Hænder tog den op, og et
 høit Bravoraab hilste den gode Skytte.

Kuglen havde virkelig gjennemboret Hattepullen
 paa det Sted, hvor Haarerne ere strøgne sammen
 lige i Midten. —

Den gamle Herre betragtede den smilende.

„Ja,” udbrod han „det er et Mesterskud, affu-

rat Midten som De sagde; den Hat vil jeg gjemme som en Erindring."

"Paa ingen Maade," ivrede Damen og loe ad fuld Hals „paa ingen Maade, min Kjære —, De maa love mig at gaa med den ved alle festlige Leiligheder; De vil blive bekjendt derved, og jeg ogsaa. Vil De engang se —, de gode Herrer Bladreferenter ere allerede ifærd med at notere Begivenheden." —

Hun havde Ret, Referenterne skrev Begivenheden op, det var altid en Nyhed. —

"Men jeg ved ikke . ." indvendte den gamle Herre. —

"Hvem jeg er," tilspøiede Damen „nu vel, her er mit Kort."

Hun rakte ham et lille, firligt Kort med Guldsnit.

Der stod:

Madame du Bonin.

Kunstberiderske.

"Jeg er bekjendt over hele Italien!" vedblev hun „kun ikke i Paris, hvor jeg endnu ikke er optraadt; men jeg haaber, at De vil besøge den Cirkus, som jeg vælger, — med Hatten paa." — tilspøiede hun smilende. —

Hun betragtede ham samtidigt gjennem sit Slør med to sunklende Dine. —

"Nu vel, jeg lover det!" svarede den gamle Herre, „men til Gjengæld maa De tillade mig at se Deres Skjønhed."

Han bukkede meget ceremonielt ved denne Kompliment.

Damen syntes at betænke sig lidt, men rev tilsidst med en rask Bevægelse, Sløret tilside.

Man saa et blegt, ret smukt Ansigt med blide Træk.

Dinene vare store og funklende og kunde godt lignedes ved to Raardeklinger, som funklede en Modstander imøde. —

Munden var lille og veldannet, og da hun idetsamme smilede, saa man to Rader Tænder af blændende Hvidhed.

Hun var med et Ord ganske smuk, uden derfor at være nogen Skjønhed; ikke engang af sidste Rang. —

„Se nu, min Herre,“ sagde hun og trak atter Sløret for, „har De set mit Ansigt; jeg er ikke kjon, endog langt fra, men Folk, som kjende mig, paastaa, at jeg er interessant, og det er mere værd en Skjønhed. — Nu kommer Touren til mig til at forlange en Opmærksomhed af Dem.“

„Forlang kun, min Smukke,“ svarede Herren „er det mig muligt, saa er Deres Bøn i Forveien bevilget.“

„De vil maaske tro, at jeg er en Taabe, en Nar,“ sagde hun „det er jeg imidlertid ikke, men jeg er en Elsker af aparte Ting, og en saadan eier De.“

„Jeg!“ udbrød Herren.

„Ja,“ smilede hun „giv mig det grønne Silke-

tørklæde med den røde Bord, som De har i Deres Lomme.“

Herren foer næsten forskrækket tilbage. —

„Umuligt, Madame, umuligt!“ raabte han.

„Nei, De er morsom!“ loe hun „uhyre morsom!

De nægter en Dame, som har givet efter for et næsten uforkammet Forlangende, De nægter hende, at vise Dem som Kavaler; De sætter Deres Lommeørklæde høiere end hendes kvindelige Undseelse.“

Hun rev paany Sløret tilside og saa sig om med et udfordrende Blik. —

Mængden holdt med hende. —

„Bravo, hun har Ret!“ raabte man „hun har efterkommet hans Forlangende, han bør nu efterkomme hendes.“ —

„De maa give hende Tørklædet,“ tilspøiede Andre „hun bør have det.“

„Giv hende det, før hun skyder nok et Gul i Deres Hat!“ raabte en bloufeklædt Mand, og traadte nærmere. —

„Men, mine Venner, jeg vil nu ikke af med dette Tørklæde,“ svarede Herren „det er en kjær Erindring.“

„Om en Maitresse,“ vedblev den bloufeklædte Mand „ikke sandt, giv det fra Dem, gamle Don Juan, De er dog for gammel til Kjærlighedseven-tyr.“

De Tilstedeværende loe.

Herren saa sig om; hans mørke Dine traf Simon, som havde været en opmærksom Tilskuer. —

De syntes at sige:

„Hvad skal jeg gjøre?“

„Ah, min Herre,“ vedblev Damen „enten giver De mig Tørklædet, eller De er bange for Deres Kone, hun kunde let favne det i Vadsken og bestylde Dem for Uorden, og det vilde maaste skaffe Dem en urolig Nat.“

Hun loe og vendte ham Ryggen med et saa usigeligt Udtryk af Foragt, at man ikke kunde tage feil deraf. —

Lægen var traadt nærmere.

„Min Herre,“ sagde han „jeg tror De bør vise Dem som Kavaler, ellers tror jeg . . .“

Han pegede paa Damen, som havde taget sin Revolver frem og nu ganske roligt sigtede i Retning af den gamle Herre. —

„For Ganden, det Fruentimmer er jo gal“ raabte han og rev Lommelørklædet op af Lommen „der, tag det, og lad mig være i Fred.“

Han kastede det til hende.

Damen greb det paa Enden af Revolveren og opslug en hoi Latter. —

„O, min Herre!“ raabte hun „De er meget galant, det vidste jeg! jeg skal ikke glemme Dem.“

Hun glemte Lommelørklædet og vedblev:

„Nu har jeg fem hundrede forskjellige Lommelørklæder, som ligger firkligt nedpakkede; dette her skal ligeledes ligge urørt som Erindring om en sand Kavaler;“ — Tak, min Herre.“

Med disse Ord hilste hun og gif roligt hen til
Opvarteren for at betale sin Regning. —

Alle saa efter hende; et saa bestemt Fruentim-
mer havde Ingen af dem endnu set. —

Kun Simon holdt Die med den gamle Herre,
der betragtede ham med et stift Blik. —

Der maatte existere en Forbindelse imellem disse
to Personer, men Ingen bemærkede det. —

Derfor lagde heller Ingen Mærke til, at den
gamle Herre skrev Noget paa et Stykke Papir og
lod det falde paa Jorden. —

Simon tabte just da sin Cigaret.

Da han tog den op, fandt han Papiret med
det samme.

Han gif strax hen til Siden og foldede det ud.

Der stod:

Det maa skaffes tilbage!

„Ah!“ mumlede Ræmpen „jeg forstaar det.“ —

Han knugede Cecilies Arm, hilste og gif roligt
i samme Retning som Damen. —

Grev Tonard saa efter ham. —

„En prægtig Karl at brydes med,“ sagde han
ved sig selv „nu, vi vil vente.“

Den gamle Herre gif ligeledes, som det syntes
i et meget fortrædeligt Lune. —

Han betalte Opvarteren og gif hurtig ud gjen-
nem Haven. —

„Hvem var den Herre?“ spurgte Lægen Opvar-
teren.

„Advokat Dupelin, Parises første Retslærde,“
svarede denne „en komplet Hædersmand!“

Lægen stod som lynslagen.

„Det var hans Stemme, jeg hørte hin Nat,“
mumlede han „eller jeg har været affindig.“

Han foreslog at gaa.

Hans Venner fulgte ham, uden at spørge om
Grunden til hans adspredte Humeur. —

Damen fortsatte imidlertid ogsaa sin Vei.

Da hun kom udenfor Haven, vinkede hun ad
en gulmalet Drosche, som holdt i Nærheden. —

Den kjørte strax nærmere.

„Til Station Nr. 30,“ sagde hun og steg ind.

„Ja, Hr. Lepart,“ svarede Kudsken, men foran-
drede det i samme Nu til „ja, Madame.“

Droschen rullede afsted, just som Simon kom
hurtigt gaaende, slæbende Cecilie med sig. —

„Forsilde,“ raabte han „fordømt.“

Han vinkede ad en anden Drosche.

„Efter den gule!“ raabte han „hurtigt, tab den
ikke af Sigte!“

Han løftede Cecilie ind og tog Plads ved hen-
des Side. —

Kudsken kjørte raast til, men den gule Drosche
var sporløst forsvundet. — I dens Sted kjørte han
forbi en sortmalet, som bevægede sig fremad med
stor Langsomhed. —

Damen sad indeni den.

Hun havde forladt den gule og var steget ind

i den sorte, der netop holdt stille paa hendes Bei, men det havde Sengen bemærket. —

Det var en Forsigtighedsregel, og Damen var virkelig meget forsigtig! hun var vant til at være det, fordi hendes Navn var Hr. Lepart —, Paris's første Opdagelsesbetjent. —

Ellevte Kapitel.

Flugten.

Der er et meget langt Stykke fra Louxembourg til Batignolle, hvor Simon boede. —

Da han forgjæves havde eftersøgt den gule Drosche, gav han Kudsken Ordre til at kjøre til Batignolle, idet han uafbrudt bandede den uheldige Skjæbne, som havde ladet den gule Drosche forsvinde. —

Cecilie sagde ikke et Ord.

Hun var fordybet i sine egne Tanker; hendes Kinder glødede, hendes Hjerte bankede, — hun havde jo set ham hun elskede; han var altsaa ikke dræbt, han levede endnu og kunde maaske komme til at elske hende. —

Dg hvad bedre var, hun havde set ham uden Jeannette, uden denne farlige, forhadte Rivalinde, som havde været hans Kjæreste paa Jorden, men som Skjæbnen havde berøvet ham. —

Rvindehertet er en uudforskelig Hemmelighed.

Underføj det om Dukan, min ærede Læser, og kan Du finde Bunden, vil jeg sige Du har fundet Mere end Alverdens Vise tilfammen.

Det kan hade og det kan elske, begge Dele til en Hvide, hvorom Ingen uden Dffrene, har det rette Begreb; og hvad endnu mere er, det kan haabe, selv der, hvor Haabet ligner det slukkede Meteor, der for kort siden glimrede som et Stjernesud.

Cecilie haabede, at han endnu kunde komme til at elske hende, hende, den stakkels Fange, som hvert Dieblif faae Døden under Dinene i en raa, brutal Slagsbroders Magt, hvor Lidensfaben blev pirret ved Rydelsen af stærke Drikke. —

Men alt dette brød hun sig ikke om; hun tænkte ikke engang over, at han mulig i sit onde Lune kunde faa isinde at dræbe hende, naar de kom hjem, og naar han, opildnet af Salouji, slog hende som man mishandler et Dyr; hun tænkte kun paa en Ting, paa Flugt. —

I de Uger, hvor hun havde været indespærret hos ham, havde hun udtænkt alle mulige Maader, men altid med det samme Resultat.

Var han ikke hos hende, var Hunden der, og hun vidste næsten ikke, hvem der var den værste af de To. —

Ikkedestomindre lovede hun sig selv, medens de fjorte, endnu en Gang at forsøge at flygte, og brød sig ikke om den raa Fyrs voldsomme Pus til hende, naar hun ikke besvarede hans Spørgsmaal.

Endelig standsede Droschen. —

Simon sprang først ud og satte Foden imellem Hjulegene. —

Han var forsigtig, den samme Mand.

Han tænkte som saa: hun kunde maaske faa i sinde at tilraabe Kudsken et: kjør! og saa var han maaske ikke istand til at indhente hende.

Naar han satte sin brede Fod paa Hjulets Ege, kunde Hesten ikke saa nemt faa Bognen igang. —

Men Simon behøvede ikke at frygte,

Cecilie hoppede let ud og klyngede sig til hans Arm.

„Kjære Simon,“ hviskede hun „lad os skynde os op, jeg fryser.“

Hun frøs virkelig, Tænderne klappede i Munden paa hende. —

Simon blev helt forundret.

Et bredt Smil krusede hans Læber, da han svarede:

„Som Du vil, min Unge.“

Han betalte Kudsken og steg op ad Trappen, bagefter hende. —

Det var en Forsigtighedsregel som han aldrig glemte, hun kunde maaske faa i sinde at smutte fra ham paa Trappen, hvis hun gif bagest. —

Endelig naaede de op, og Simon aabnede Døren. —

En ildevarslende Knurren modtog dem. —

Det var Samson, som aldrig var sikker i sin Sag, og som ikke gjorde Forskjel paa Ven eller Fjende, naar den blev forstyrret i sin Sovn.

„Hold Mund!“ raabte Simon og tændte Lys „det er mig, gamle Dreng!“

Den uhyre store Hund udstødte en fornøiet Gjoen og sprang op ad ham, medens den samtidig fastede et mistroisk Blik til Cecile, der holdt sig lidt tilbage. —

Da Lyset var tændt, gif Simon hen til Bordet og greb en derpaa staaende Flaske. —

Han satte den for Munden og tomte den.

Cecilie blev bleg; hun vidste, at Simon vilde blive beruset af det uhyre Kvantum Brændevin, og naar han var beruset, hang hendes Liv i en Traad.

„Den forbandede Døs,“ mumlede han og satte Hænderne i Siden „hun stak af med Lommestørklædet, og skaffer jeg det ikke tilbage, er jeg istand til at miste min Post for flere Maanedes.“

En voldsom Strøm af Eder og Forbandelser fulgte paa, medens han af og til greb sig for Panden, maaske for at dæmpe Brændevinens voldsomme Virkning.

Cecilie tog imidlertid rolig sit Overtøi af, og gif derpaa hen til ham.

„Min Ven,“ sagde hun „hvorfor er Du i slet Humør?“

„Hvorfor?“ brølede Tyren og greb hende voldsomt i Skulderen „hvorfor? spørger Du, uforkammede Tøs; fordi Du koketterede med den blegnæbede Slyngel, som Satan maa have frelst fra Døden.“

Han betragtede hende med Dine, som dem hvormed Ratten betragter Musen. —

Hun udholdt rolig dette Blik.

„Hvor Du ser uskyldig ud!“ loe han „man skulde tro, Du ikke forstod mig! — ha, ha, ha! men Du forstaar mig meget godt! Du blev baade rød og bleg, og det bliver man ikke, naar man har en god Samvittighed, men den mangler Du; Du elsker ham endnu, Du forguder ham og gjør Nar af mig, — o, Du kan tro jeg har gennemskuet Dig.“

Han stødte hende saa voldsomt fra sig, at hun faldt henover den skarpe Kant af Dvnen og slog Hovedet imod samme.

Med en rasende Gjævn fastede Samson sig over hende. —

„Det var Ret, gamle Dreng, det var Ret,“ loe Simon „bid hende kun, hun har ærligt fortjent det, hun har din Herre til Nar —, bid hende, gamle Dreng, bid hende.“ —

Cecilie udstødte et hvinende Skrig. —

Den frygtelige Hund havde virkelig strax adlydt og bidt hende i Armen. —

Skriget sfingrede gjennem hele Huset og gjorde Slynghen urolig. —

„Kom hid, Samfon!“ raabte han „er Du forrykt; bide min egen, fjære Cecilie, som elsker mig faa høit —, fy, skam Dig!“

Hunden adlød knurrende og krøb tilbage til sin Herre. —

„Bed den Dig, min Putte,“ vedblev Ræmpen i en spottende, jød Tone „ja, den er nu faa Satans tilbøielig til at tage mit Parti, — kom, lad mig se — det er maaske kun et Lopperstik.“

Cecilie reiste sig og gif hen til ham. —

Hadde Simon jet det Blik, fuldt af Had og Hævnlyst, hvormed hun nærmede sig, vilde han maaske have jet den frygteligste af alle sine Sjender med detsamme.

Han tog Kjølecermet tilside og undersøgte Armen.

Biddet var dybt og blødte stærkt.

„Ja, det er en deilig Hund,“ loe han „en prægtig Hund; se, dette er kun saadant et venfabeligt Bid, det har den gjort faa tidt; det er ligesom en Paamindelse om at opføre sig godt; — havde den bidt rigtig til, havde den knust din Arm, min Stump, — jeg vilde ikke sælge den Hund for fem hundrede Francs.“

Cecilie svarede ikke et Ord, men badede sin Arm med Resterne af Brændevinen, som fandtes i Flaflen. —

Det var ikke mange Draaber, som var tilbage, men de hjalp dog lidt paa det farlige Vid.

„Svier det ikke?“ spurgte Simon.

„Jeg mærker Intet,“ svarede hun „og selv om Du lagde et gloende Jern paa, vilde jeg tie stille ligeoverfor en saa stor Usling som Du er.“

Den raa Karl blev imponeret af denne frygtelige Foragt, der aandede et saa dødeligt Had.

Han slog Dinene ned og greb sig til Banden.

„Du maa ikke være vred,“ stammede han „men dette Brændevin . . .“ han fuldendte ikke, men tog sig paany til Banden. —

„Du svarer ikke!“ brølede han „Du svarer ikke, — for Satan, hører Du ikke, jeg taler til Dig!“

Cecilie betragtede ham, men sagde ikke et Ord.

Han nærmede sig hende, truende, vild, med et dyrist Udtryk i Ansigtet.

„Du elsker denne pyntede Duffe,“ mumlede han imellem Tænderne „Du foretrækker ham for mig, Manden med det frastødende Ydre! Du kunde gjerne dræbe mig, blot for at ile i hans Arme et eneste Dieblis, men Du glemmer rent mig, min Stump. — Du glemmer rent den stakkels, lille Simon Hundeskipper, for hvem hele Paris ryster, og som Politiet ikke kan faa Fingre i, fordi jeg er dem for klog! — Ser Du, Cecilie,“ vedblev han med isnende Kulde, „vi maa se at komme paa det Reene med hinanden, og jeg er, som Du ved, god at komme ud af det med. Jeg har derfor to Forslag at gjøre Dig.“

Han betragtede hende med et saa ondskabsfuldt Blik, at den unge Pige foer sammen. —

Hun vidste, at han havde en eller anden djævelsk Plan i Sinde, naar han talte i denne Tone.

„Nu skal Du høre,“ vedblev han og rykkede hende nærmere „hvad jeg har tænkt paa; ser Du, vi To kunne jo umuligt skilles, dertil holde vi dog formeget af hinanden. — Hvad tror Du derfor jeg har i sinde?“

Han smilede om muligt endnu mere ondskabsfuldt.

„Vi maa gifte os,“ vedblev han, slutte os saa tæt sammen, at Du udsætter Dig for at blive henrettet samme Time som Du forraader mig.“

Den unge Pige veg forskædet tilbage. —

Det var et frygteligt Forslag.

Før vilde hun ti Gange lide Dødens Kvaler, før hun vilde binde sig for hele Livet til en blodbestænkt Morder. —

Du synes nok ikke rigtig om den Ide, min lille Engel!“ loe Simon „aa, nei, den er jo ogsaa lidt original, efter som jeg altid har sagt, at jeg vilde forblive ugift, men jeg kan paa min Værelse ikke taale, at Du engang i Tiden maaske kunde komme til at tilhøre en Anden; det vilde blive stakkels Simons Død, og Du kunde dog vel ikke nænne at være Nar-sag til den.“

Han betragtede hende triumferende.

„Paa den Maade,“ vedblev han lidt efter „er den ene forpligtet til at hjælpe den Anden, og skulde jeg

være saa uheldig at blive nappet af Snusshanerne, skal jeg nok alligevel sørge for, at vi blive sammen. — Jeg angiver da Dig som min Medskyldige, og hvad kan vel være mere sandsynligt, end at Konen tager Del i Mandens „Arbeide“.

Cecilie var bleven blegere og blegere.

Biddet i Armen smertede frygteligt, og Blodet randt stærkere end før. —

Simon befandt sig derimod rigtig i sit Øs. — Det var hans Glæde at pine den uhykkelige Pige, som ikke kunde elske hans afskyelige Person. —

„Jeg vil endnu i Dag gjøre Alvor af Sagen,“ vedblev han „og henvende mig til en eller anden Præst. Vielsen kan da foregaa allerede i Morgen, og da jeg er en Hader af alle Dikkedarer, bliver den afholdt i al Stilhed; er det ikke ogsaa dit Ønske at denne høitidelige Handling sker saa hurtig som muligt, og saa stille som muligt.“

Han ventede, at hun skulde sige nei. Men han tog feil.

„Havde din Hund ikke bidt mig saa voldsomt,“ sagde hun endelig, „havde jeg ikke Noget imod at lade en Præst vie os, om det saa var i denne Time, blot for at vise Dig, at jeg ikke elsker denne Mand, som for kort siden udgjorde alle mine Længsler og al min Glæde.“

Hun jukkede, og Taarerne traadte hende i Dine.

Simon betragtede hende tvivlende.

„Du taler godt for Dig min Putte,“ sagde han

„og tror formodentlig, at Du igjen kan faa mig til at tro, at Du virkelig kan elske mig.“

„Du kan jo lade være at tro det,“ svarede hun koldt „Du kan jo blot hente en Præst og lade Dig vie til mig, saa ser Du da idetmindste, at jeg hverken hader eller affstyer Dig.“

Simon svarede ikke. —

„Er Du maaske bange, at jeg skal løbe min Vej imedens,“ vedblev hun i en spottende Tone „Du har jo din Hund, den vil næppe svigte Dig.“

Hun betragtede ham med en saa usigelig Foragt, at Sturken pludselig fik fuldkommen Biskhed om, at han var hadet saa dybt, som hun kunde have Nogen. —

„Du skal for denne Gang have din Villie,“ loe han „jeg skal netop i Byen, og skal da med detsamme lade en Præst forberede Alt til vor Forening; Honoraret skal ikke mangle,“ tilspioede han leende og slog paa Lommen, „og i Morgen Aften er Cecilie Særbonne Madame Simon.“

Han ruskede hende voldsomt i Armen.

„Saa kan Du jo prøve paa at angive mig,“ loe han „man vil da paa det mindste Ord af mig sætte Dig under samme Laas og Luffe som jeg; Mand og Kone er Et for Gud og Menneſter.“

Han tog med disse Ord en tynd Strikke ned ad Væggen. —

„Kom med dine søde, smaa Hænder, min Butte,“ sagde han „jeg vil blot binde dem lidt sammen, forinden jeg gaar. — Jeg skal nemlig sige Dig, jeg

kan se paa dine Dine, at Du har Noget ifinde, nei, nei, det nytter ikke, at Du vil modfise mig, jeg tager ikke feil, dertil fjender jeg Dig for nøie —, kom med Hænderne."

Cecilie foer tilbage. —

"Simon," bad hun „lad mine Hænder være fri; jeg beder Dig derom; tænk, om din Hund skulde faa ifinde at anfælde mig, saa kunde jeg jo ikke engang forsvare mig."

"Hunden anfælder Dig ikke, undtagen den har Grund dertil," svarede Uslingen „og selv om den gjorde det, vilde ikke Meget være tabt. — Jeg har svoret ved Satan og alle hans Engle, at belønne Dig som Du fortjener, og Du ved, at Simon er Mand for at holde sit Ord. —

Cecilie sank paa Knæ. —

"Simon," græd hun „behandl mig ikke saaledes, Hunden hader mig, det har jeg tusinde Beviser paa; blot jeg sender den et Blik, som den ikke synes om, knurrer den, og naar jeg er bunden, kan jeg jo ikke engang undgaa den, hvis den skulde faa ifinde at angribe mig."

"Det kan Du ikke alligevel!" raabte Simon forbitret „derfor har jeg for længe siden sørget. Døren tør Du ikke engang nærme Dig, saalænge Samson er tilstede."

Cecilie sprang op som et Lyn og styrtede hen til det lille Bindue.

Hun rev det op, før Simon kunde hindre det, og udstødte et høit Raab om Hjælp. —

Men Ingen hørte det; Tummelen paa Gaden overdøvede langt hendes Stemme.

„Grib an, Samson!“ brølede Simon „grib an.“ —

Dg anden Gang slog det gule Uhyre sine Tænder i den ulykkelige Piges Arm og det med en saadan Voldsomhed, at hun blev revet baglæns om paa Gulvet. —

Hun følte dens skarpe, spidse Tænder i sit Kjød og udstødte et hvinende Skrig.

„Naade, for Guds Skyld, Naade, Simon!“ skreg hun „den sønderriver mig.“

Simon opslug en høi Latter.

„Ja, det er en Hund!“ raabte han „et Satans godt dresseret Bæst!“

„Naade, Naade!“ skreg hun igjen „min Gud, min Gud!“

Dg den ulykkelige Pige vred sig under Hundens Tænder.

„Den dræber mig!“ raabte hun og udstødte et skingrende Skrig; Hunden slog sine Tænder i hendes høire Bryst. —

Simon blev angst.

Et Mord i hans Bopæl kunde let have farlige Følger.

„Samson, giv løs!“ raabte han hurtigt „giv løs!“

Hunden adlød knurrende; det lod slet ikke til at den havde Lyst til at slippe sit Bytte.

„Reis Dig,“ sagde han til hende „det er din

egen Skyld; hvorfor raabte Du om Hjælp, der var jo Ingen, som gjorde Dig Noget."

Cecilie reiste sig og vaskede hen til Træbænken.

Blodet randt ud af et nyt Bid i Armen og i Brystet.

"Der kan Du se, jeg er dog god," mumlede Banditten „jeg kaldte Hunden tilbage, den vilde ellers have bidt Dig ihjel."

„Som Erstaining skal Du blive fri for at bindes," vedblev han, „det er en Naade jeg viser Dig, da jeg maaske er gaaet lidt vel voldsom frem; men det er din Egenfindigheds Skyld, alene din egen Skyld."

Han lukkede Vinduet og saa med det samme ned paa Gaden. —

Det forekom ham, som om en Person stod nedenfor og saa op ad Huset, ja som om han netop saa op til hans Vindue. —

Simon saa nøiere efter, og traf hurtigt Vinduet til. —

„For Pokker," mumlede han „Herren".

Uden at sige et Ord greb han sin Hat og tog denne Gang sin Særkno i Lommen.

„Smorgen," sagde han raat „bliver Du viet til mig! hover Du med et eneste Ord at forraade det Mindste af hvad Du ved, binder jeg Dig først til Bænken og overlader Dig til Hr. Samsons Benskabstegn."

Med disse Ord gik han henimod Døren.

Hunden trak sig tilbage og tog Blads, foran Træbænken.

„Ja, det var Ret, gamle Dreng,“ sagde Simon „pas kun paa, Du ved, hvad Du har at gjøre, ifald hun vil gaa.“

Han pegede paa Døren og derpaa paa Cecilie. —

Hunden forstod ham: den knurrede og tilkastede den halvtbevidstløse Pige et truende Blik fra de blodrøde Dine. —

Simon aabnede Døren og gik ud.

Han aflaafede den ved at dreie Nøglen to Gange om og gik ned ad Trappen, idet han mumlede:

„Har den bidt hende ihjel, naar jeg kommer tilbage, bliver det ikke min Sag.“

Trappen knagede under Kæmpens Trin og kort efter stod han nede paa Gaden.

Paa Hjørnet stod en ældre Herre, som syntes at vente paa Noget.

Da Simon slentrede ham forbi, hviskede han:

„Forsigtig, man er paa Spor. Lommeørklædet kan røbe Alt.“

Simon hørte det tydeligt.

„Jeg skal finde det,“ svarede han „om jeg saa skal streife Paris igjennem paa Kryds og Ters.“

Herren rystede tvivlende paa Hovedet og gik langsomt ned ad Gaden, efterfulgt af Simon, som gik bagefter fløitende en lystig Dandsmelodi. —

Paa et Hjørne holdt en Drosche, der havde Nr. 218.

Rudsfen studsede, da han saa den gamle Herre og Simon og vilde lige til at tiltale dem, da han idetsamme blev anmodet af en Dame med sort Slør om at kjøre hende til Rivoli-Gaden. —

Han sprang derfor op paa Bukken og greb Tømmen. —

Boguen fatte sig i Bevægelse.

Damen sagde til ham:

„Kjør kun smaat, min Ven og følg den gamle Herre, som De ser derhenne.“

Hun pegede paa den Mand, som havde tiltalt Simon i Forbigaaende, og som nu gik langsomt ned ad Gaden og ind imod selve Byen.

„De faar gode Drifkepenge, naar De bliver ved at følge ham,“ vedblev Damen.

„Jeg skal altsaa ikke kjøre til Rivoli-Gaden?“ spurgte Rudsfen.

„Nei, svarede Damen „det er min Mand, som jeg vil udspionere; han er mig utro.“

Rudsfen smilede.

Han sammenlignede den aldbrende Mand's Skikkelse med den ungdommelige Dame, og kom til det modsatte Resultat. —

Han kjørte derefter langsomt efter Herren. —

Ti Minuter efter at Simon havde forladt Huset, vaagnede Cecilie af sin halvbevidstløse Tilstand. —

Hun reiste sig og saa sig om; den store Hund knurrede og betragtede hende med glubste Dine.

Det saa næsten ud som om den vilde fare løs paa hende paany.

Den unge Bige turde næsten ikke røre sig. — Biddene smertede frygteligt, og Blodet vedblev at piple frem, hvormeget hun end pressede et Tørklæde imod Saarene. —

Vedblev det saaledes at bløde, var hun vis paa en ny lang Besvimelse, ja maaske paa Døden,

Hun lavede derfor en Bandage af vaade Tøistykker, som hun bandt om Armen saa fast hun formaaede, og havde den Glæde at se Blodet standse.

Hun begyndte derefter at overtænke sin Stilling, der langt fra indgjød hende nogen Beroligelse. —

Hun tvivlede ikke om, at Simon vilde gjøre Alvor af sin Trudsel, og ægte hende, — eller dræbe hende, naar Tid og Leilighed gaves. —

Var Hunden blot ikke tilstede, vilde hun vove at flygte; men denne frygtelige Vogter tabte hende ikke af Syne; den syntes næsten at kunne forstaae hendes Tanker. —

Den lagde vel ikke som i Førstningen hende Hindringer i Veien, naar hun gik fra det ene Sted i Bærelset til det andet, men den holdt Die med hende, og knurrede næsten uophørligt.

Hun gik hen til Vinduet, fulgt af det gule Uhyre, og saa ned.

Det var en svimlende Hvide; et Spring fra den og ned paa Gaden, vilde med Et gjøre Ende paa hendes Lidelser. —

Hun saa ned, hvorledes Gadeløgterne skinnede som smaa ubetydelige Blus fra de omliggende Gader; i den hvor hun boede, hang kun en eneste døsig Lampe, baaret af et fra det ene Hus til det andet, udspændt Tov. —

Hvad vilde hun ikke give for at være dernede, langt fra det frygtelige Sted, hvor hun var prisgivet til en raa Bandid's Forgodtbefindende.

Hun kastede et længselsfuldt Blik op til Himlen og saa sig derpaa omkring i det skumle, halvmørke Bærelse, hvor Hunden var det eneste levende Væsen, som delte Ensomheden med hende. —

Med Et blev hun staaende, ubevægelig, med vidt opspilede Dine.

Hun vidste ikke om hun drømte, eller om Blodtabet havde forvirret hendes Synsevner.

Men ligesom hende, paa den modsatte Væg, saa hun tydeligt en blank, klar Plet af en Skillings Størrelse. —

Den stammede uimodsigeligt fra et Lys, som maatte være tændt i et Rum bag Bærelset, hvori hun befandt sig.

Væggen maatte altsaa enten være meget daarlig, eller ligesom af Træ, skjøndt Simon havde sagt, at den var en Ydermur af svære Sten. —

Under alle Omstændigheder var det klart, at der var et Hul i Bæggen, hvorigjennem Lyset skinnede. —

Denne Opdagelse gav hende et hidtil ukjendt Mod.

Da der var Lys derinde, maatte der ogsaa være et levende Væsen, som hun kunde sætte sig i Forbindelse med. —

Hun tilkastede Hunden, som spærrede hende Veien, et foragteligt Blik. —

Hun folte i et Nu den store Overlegenhed Mennesket til alle Tider har ligeoverfor Dyret. —

„Læg Dig,“ sagde hun kort og bestemt og gav den et voldsomt Spark i Siden „læg Dig.“

Hun havde hørt Simon bruge samme Befalingsmaade, og Hunden havde da altid adlydt,

Samson betragtede hende med et forbausset Blik, men rørte sig ikke af Pletten.

„Naa, læg Dig!“ raabte hun anden Gang og ledsagede Befalingen med et ligesaa kraftigt Spark.

Dg den store, glubste Hund adlød for første Gang.

Knurrende traadte den hen til Træbænken og lagde sig plat ned paa Gulvet med Hovedet imellem Forbenene.

Cecilie var bleven ligbleg ved dette farlige Experiment; men nu foer Blodet lynsnart til hendes Kinder. —

Hun vidste nu, at Dyrets Magt var brudt, og at den adlød hende. —

Det var en Seir, den største hun endnu havde vundet, og hun benyttede sig strax af den.

Uden i mindste Maade at bekymre sig om Samson gif hun hurtig tværsøver Gulvet hen til den vidunderlige, blanke Plet i Bæggen.

Hun lagde Diet til og tittede ind.

Hun saa der et øde, tomt Rum, hvis hele Møblement udgjorde et Bord og en Stol.

Foran Bordet sad en gammel Mand og skrev flittigt, idet han af og til saa i nogle Papirer, som laa paa Bordet. —

Da det var første Gang hun havde set Hullet i Bæggen, maatte den gamle Mand sikkert være flyttet ind samme Dag.

Hun bankede tre Gange paa Bæggen, for at henlede den Fremmedes Opmærksomhed paa sig.

Det skete ogsaa.

Den gamle Mand reiste sig næsten forstræffet og skjulte hurtigt sine Papirer.

Derpaa saa han sig om til alle Sider i det store Lofttrum, thi andet var det ikke, men kunde ikke komme paa det Reene med, hvor Lyden kom fra. —

Han var nemlig aldeles ikke lokaliseret i sin egen Stue, da det kun var en halv Time siden han havde betraadt den. — Portneren, en affkyelig Person af et skummelt Udseende, havde leiet ham den for sexten Francs om Maanedes. —

Han havde betalt en Maanedes Leie og var strax flyttet ind, det vil sige, han var gaaet ind og

havde modtaget Nøglen; thi af Giendele førte han ingen med sig, med Undtagelse af en Pafke Papirer og nogle Skrivematerialier. —

Han havde dernæst kjøbt et Lys og sat det i en Flaske, der stod paa Bordet; og derpaa havde han strax sat sig til at skrive. —

Det var netop paa samme Tid, som Cecilie havde banket paa Bæggen. —

Den gamle Mand tog Lysen og gik langs Bæggen for at se, om der muligvis var en Dør, han ikke havde bemærket, og for at aabne den, dersom man bankede endnu en Gang.

I det samme saa han en Papiersstrimmel, som bevægede sig paa Bæggen, og greb den.

Cecilie havde kradset nogle Ord op paa en saadan og stak den igjennem det lille Hul.

Der stod:

„Hjælp mig, hvis De kan, det gjælder mit Liv.“

Den gamle Mand studsede og saa sig om.

Hans sammenboiede Skikkelse rettede sig pludseligt; hans Dine tindrede, og hans hele Person syntes at blive tyve Aar yngre.

„Det gjælder et Liv,“ mumlede han „altsaa en Ulykkelig, maaske hende.“

Uden at tøve længer undersøgte han Bæggen paa det Sted, hvor Hullet var og opdagede snart en gammel, med en Spindelbælv omgivet Dør.

Hullet, som Cecilie endnu stedse figgede igjennem, havde rimelvis engang været forsynet med

Glas, som et almindeligt Righul, der var stort i Brug mange Steder, hvor f. Ex. Veiligheden var bleven benyttet som Pakhus og Kontor. —

Og der var ingen Tvivl om, at det store Loftsrum engang i sin Tid havde tjent som Pakhus for en eller anden Forretningsmand.

Bærelset, som Simon nu beboede, havde da rimeligvis tjent som Kontor, hvorfra man da igjennem Righullet kunde føre Kontrol med hvad Pakhusfolkene foretog sig. —

„Om det nu var hende, om det nu var hende!“ mumlede den Gamle „saa kunde vi endnu saa Regnskabet opgjort.“

Han forsøgte med det samme at aabne Døren ved at dreie i Laasehaandtaget, men Laasen var rustet fast og vilde ikke lade sig aabne.

Da Samson hørte denne uventede Lyd, sprang den op og foer henimod Bæggen med en rasende Gjøen. —

„Skynd Dem, skynd Dem!“ raabte Cecilie nu saa høit hun kunde „det gjælder mit Liv.“

Den gamle Mand rev saa voldsomt i Døren, at Bæggen rystede, men forgjæves.

Samson gjæde steds mere rasende og sprang med begge Forbenene opad Bæggen, for at kaste sig over den Forbovne, som vovede at trænge ind.

Cecilie saae hvor optaget den var af denne ufjendte Begivenhed og besluttede at benytte sig deraf. —

Uden at den rasende Hund bemærkede det, nærmede hun sig mere og mere den tunge Knippel, som stod i Krogen,

Hun greb den med begge Hænder i den tynde Ende og hævede den i Veiret. —

Dødsfaren gav hende dobbelte Kræfter.

I næste Nu fuserede Mordredskabet gennem Luftten og faldt med knusende Kraft paa Samsons Bænde. —

Med et langt, flagende Hyl tumlede Uhyret baglæns til Jorden og blev liggende, fuldstændig bedøvet af det voldsomme Slag. —

I det samme lykkedes det den gamle Mand at rive Døren op, og Cecilie styrtede ind til ham, bleg, forfærdet og halvt affindig af den udstandne Fare.

Uden at sige et Ord tumlede hun nogle Skridt frem og styrtede derpaa bevidstløs om paa Gulvet.

Hun var fæst. —

Den gamle Mand kastede kun et flygtigt Blik ind i det forladte Værelse og paa den store Hund, der laae fuldstændig ubevægelig, og luffede derpaa igjen den tykke Brædedør.

Derpaa boiede han sig over Cecilie og betragtede hende meget nøie. —

Han rystede sørgmodig paa Hovedet.

„Det er ikke hende!“ mumlede han „det er ikke hende.“

Og uden at sige et Ord mere løftede han den bevidstløse Pige op og lagde hende hen paa Sengen. —

Paa Grund af den frygtelige Angst, hvori hun havde været, var Saarene paany sprungne op at bløde og forværrede hendes Tilstand.

Den gamle Mand gjøs, da han saae de frygtelige Bid, som han tydelig kunde se stammede fra et Dyr, og forbandt dem paany. —

„Vilde hun blot komme til sig selv!“ mumlede han „her er det ikke raadeligt for hende at blive.“

Han tænkte nemlig, at Den, som havde holdt hende i Fangenskab, kunde vende tilbage. —

Han greb Glasfen, der tjente ham som Lysestage og ilede ud ad Døren, medens Lyset brændte, sat fast i en stor Kevne i Bordet.

Lidt efter vendte han tilbage med Glasfen fyldt med Vand.

Han badede hendes Tindinger og Isjen og havde den Glæde, at hun snart efter aabnede Dørene og saae sig forundret om. —

Men det varede kun et Dieblif.

Hun sprang hurtig op.

„Flygt,“ hviskede hun „flygt, saasandt De har Deres og mit Liv kjær, kommer han, vil han strax opdage Døren og sprænge den, og da er vi Begge Døden vis; kom, kom, tøv ikke!“

Hun trak ham næsten henimod Døren, som han havde ladet staa aaben. —

„Men Deres Saar?“ indvendte den gamle Mand.

„O, bryd Dem ikke derom!“ raabte hun „de er for Tøtet at regne mod de frygtelige Kvaler,

som venter os, dersom han kommer, for den kjære Guds Skyld, flygt!"

„Nu vel,“ sagde den gamle Mand som De vil, mig er det ligemeget, hvor jeg er, saa kom da i Guds Navn.“

Han samlede sine Papirer sammen og lyfte hende hen til Døren.

Ligesom hun traadte ud af denne og stod i Begreb med at betræde den mørke Trappe, hørte hun Nogen komme op den modsatte Wei, som førte til Simons Værelse. —

Hun knugede Haanden imod Brystet og blev staaende. —

„Hør!“ hviskede hun og greb den gamle Mand ved Armen „hør, han kommer!“

Den gamle Mand lyttede og hørte tydelig, hvorledes man stak en Nøgle i en Dør paa den anden Side af Vokstrummet og aabnede den. —

„Det er ham, det er ham!“ hviskede Cecilie skjælvende.

De to Flygtninge lyttede. —

Med Et hørte de et forbitret, rasende Skrig.

„Han har opdaget min Flugt!“ sagde hun „kom, min Herre, om lidt vil han sprænge Døren til Deres Værelse; kom!“

Den gamle Mand foer sammen, den unge Pige talte med skjælvende Stemme, som røbede en uædnelig Rædsel.

„Saa lad os gaa i Guds Navn,“ svarede han

„men lad mig først aflaafe Døren ud til Trappen!“

Han dreiede Nøglen to Gange om, efterat have truffet den tykke Egetræes Dør til. —

„Denne Dør sprænger han ikke saa let,“ mumlede han. —

„Men den anden,“ hvistede Cecilie.

Hun havde knapt udtalt, før der lød et høit Brag indenfor.

Cecilie fœr sammen.

„Han har opdaget ad hvilken Vei, jeg er flygtet!“ sagde hun, „Døren er sprængt!“

Og just som hurtige Skridt lød henimod Døren, ved hvilken de stod, gik de ned ad Trappen.

De hørte ham ruske rasende i den tunge Egetræes Dør, men den modstod hans Ræmpekræfter.

Faa Minutter efter stod de paa Gaden.

„Følg mig!“ sagde den gamle Mand „jeg vil føre Dem til et Sted, hvor De er i Sikkerhed!“

Hun talte og tog hans Arm.

Den gamle Mand dreiede af til Høire, og gik hurtig ind ad Byens Midte til.

Cecilie esfulgte ham vakkende, og Begge forsvandt snart i den uhyre Mængde Smaagader, som føre bort fra Forstaden Batignolles. —

Trettende Kapitel.

Kampen.

Imidlertid rasede Simon mod den aflaaefede Dør.

Han stemmede sine vældige Skuldre imod den, satte Hælene mod Gulvet og trykkede til, men for-gjæves. —

Døren holdt, kun en voldsom Knagen i den var det hele Resultat han opnaaede. —

Han udstødte et nyt, forbittret Brøl.

„Løbet sin Bei, undsluppet!“ mumlede han og ruskede paany rasende i Døren „det er skjændigt; hun vil bringe mig enten under Guillotinen eller paa Galeierne; mig, mig, som alle Parises Spor-hunde tilfammen endnu ikke har kunnet nappe.“

En forfærdelig Strøm af Eder og Forbandelser fulgte efter, medens han bearbejdede Døren med Hænder og Spark. —

Den var imidlertid for solid og trodsede alle hans Anstrængelser. Han spildte kun Tiden til ingen Nytte.

„Og her har boet Nogen,“ vedblev han og saae sig om i det mørke Rum „de har brændt Lys; man kan endnu lugte den slukkede Tane; for Djæveln, maafse jeg allerede i dette Dieblik er angivet for

Politiet og kan vente Snushanernes Besøg hvert Dieblif.“

Denne Tanke gjorde han opmærksom paa sin egen farlige Stilling, og han skyndte sig derfor tilbage til sit Bærelse.

Her var Samson imidlertid kommet paa Benene og modtog ham med en glad Knurren.

Simon udstødte et Skrig af Glæde.

„Du lever, gamle Dreng!“ raabte han og klappede dens gule Skind „det Skarns Fruentimmer har ikke dræbt Dig, — saameget desto bedre, jeg burde egentlig straffe Dig, fordi Du har ladet Dig overliste af hende, men denne Gang vil jeg tilgive Dig. Du skal følge mig, gamle Dreng, og Du skal se, vi skal nok finde hende; Du har en fin Næse, lille Samson, og finder Du hende, giver jeg Dig Lov til at sønderslide hende Stykke for Stykke.“

Han tog en lille Kappe, som havde tilhørt Fhgtningen og lod Hunden lugte til den.

Samson gjoede rasende og soer imod Døren.

„Ja, ja, jeg forstaar Dig!“ loe Banditten „Du vil sige hende Tak for sidst, giv Tid, giv Tid, jeg lover Dig, at Du skal komme dertil, men først! . . .“

Han holdt inde og aabnede en gammel Komode, forsaavidt man kan kalde fire uhøvlede Brædder med Laag og Bund for en Komode. —

Han lod til at være ret velhavende, thi han udtog flere smaa Poser, hvis Vægt tydede paa, at de var fyldte med ædelt Metal.

Det var Frugterne af hans Virksomhed, Belønninger for udførte Skurkestreger. —

„Lad nu kun Snushanerne komme“ loe han „De vil da Intet finde andet end Sedlen paa Døren og et tomt Bærelse, mig finder de ikke, jeg forstaar at skjule mig.“ —

Han aabnede Døren paa Alem og lyttede.

Alt var stille, ikke en Lyd hørttes paa Trappen.

„Kom saa, Samson,“ hviskede han og tog den tunge Knippel i Haanden „kom, min søde Hund, vi To ville arbejde sammen, for at frelse Skindet paa os Begge.“

Han pustede Lyset ud og gif.

Hunden fulgte ham lige i Hælene, snusende ved hvert et Skridt, men uden at kunne opdage det mindste Spor af Flygtningen, der, som vi vide, var gaaet ned ad den modsatte Trappe, om hvis Tilværelse Simon hidtil var uvidende. —

Da han naaede Gaden regnede det.

Simon smilede tilfreds.

Det var netop et Veir for ham, jo mørkere jo bedre. —

„Satan staar ogsaa i Alt idag,“ mumlede han ved sig selv, idet han gif ned ad den skumle, næsten mennesketomme Gade „den blegnæbbede Dame reuder med Herrens Silketørklæde og min egen, lille Kjæreste er rendt sin Veir, det kan man kalde Uheld.“

Han udstødte nogle Eder og naaede omsider Enden af Gaden.

Her standsede han og saa sig om.

Hvilken Bei skulde han vælge?

Gaderne krydsede her hverandre i alle Retninger, og det var nu Kunsten at udfinde den, at hvilken Flygtningen var gaaet.

Det var imidlertid et meget vanskeligt Stykke Arbejde, som udfraeviede en overordentlig skarpsindig Dømmekraft og et stort Held.

Han havde imidlertid en Hjelper med, som redede ham ud ad Forlegenheden. — Det var Samson. —

Den løb frem og tilbage og tog endelig Farten ned ad Mironnes Gaden, der forsættes i lige Linie ned imod de elysæiske Marker. — Den gjøede samtidigt fornøiet, som om den vilde tilkjendegive sin Herre, at nu havde den fundet Flygtningens Spor.

Simon fulgte den øieblikkelig.

„Ah,“ mumlede han „Hunden er paa Sporet, nu vilde jeg ikke være i Cecilies Sted for alle Verdens Skatte til sammen.“

„Samson, Samson!“ raabte han høit „hvor skal Du hen, gamle Dreng; løb dog ikke saa forbandet hurtigt, tag mig med, — hun undgaar os dog ikke.“

Hunden standsede og oppebiede sin Herre. Derpaa begyndte den igjen sit Trav, idet den af og til snusede til Stenbroen og fornøiet slog sin lange Hale til alle Sider. —

Simon knugede Kniplén fastere i Haanden og forstærkede sin Gang. Han var nu i den sydlige

Del af Gaden, der paa den Tid var meget tyndt beboet, og behøvede derfor ikke at frygte for, at blive bemærket. —

Imidlertid tog Regnen til; Gaderne svømmede, og det nedstyrtende Vand fyldte flere Kjældere, hvis Beboere fik travlt med at øse. — Simon foer dem forbi saa hurtigt han kunde; Folk, som saa ham, troede, det var en Mand, som søgte at komme hjem, for at undgaa at blive aldeles gjennemblødt.

Banditten smilede tilfreds og fulgte stedse Hunden, der imidlertid var bleven noget usikker i sin Søgen og tilsidst standsede fuldkommen raadvild ved en Gade, som gjennemskjar Mironnesgade og dannede et Kors.

Hundens skarpe Lugtesands formaaede ikke at veilede den længere frem. —

Regnen havde fuldstændig absorberet Lugten af Flygtningens Spor. —

Samson udstødte en klagende Hylen og saae paa sin Herre.

„Fordømt,“ mumlede denne og standsede „Regnen har udslettet Sporet.“

Det var virkelig en meget ubehagelig Opdagelse.

Hvert Minut var kostbart, da det gjaldt om at affære hende Veien til den nærmeste Politistation, thi at hun havde begivet sig til denne var udenfor al Tvivl.

Der gaves imidlertid to Veie til denne.

Den ene førte langs de elysæiske Marker, den

anden førte tilhøire henimod Invalidebroen, en af Broerne over Seinen.

Stationen laae paa den anden Side af denne Bro, endnu et godt Stykke Bei borte.

Den Bei, som førte langs de elysæiske Marker var meget ensom og skummel, ja endog usikker for enlige Vandrerer, og det var derfor usandsynligt, at hun havde valgt den. — Den anden derimod var vel længere, men bebygget og fuldkommen sikker.

Simon betænkte sig et Dieblit og valgte endelig Beien langs de elysæiske Marker; han var overbevist om, at Cecilie havde valgt den anden og længere, og nu vilde han simpelthen affkære hende og standse hende ved Broen over Seinen.

Der var det mørkt og skummelt, ret et passende Sted til ustraffet at kunne begaa en Forbrydelse. —

„Kom, Samson,“ mumlede han „nu er det nok bedst at jeg viser Dig Bei; kom, gamle Dreng, og tag Benene med Dig.“

Med disse Ord fortsatte han Beien i lige Linie og befandt sig snart paa den store, aabne Plads, som bredte sig næsten helt ned til Seinen og kun havde en Kjørevei paa høire Side.

Det var ad denne, at Simon ilede frem med en Hests Hurtighed, fulgt af den glubste Hund, der uafbrudt, men til ingen Nytte, snusede Lusten til sig, før paany at fange Binden fra Flygtningens Bei.

Endelig saa han Seinefloden ligesom et gult Baand, oplyst af utallige Lamper, ligesom sig og

hørte kort efter Bølgerne slaae imod Bolværket med en dump Larm. —

Han standsede og saa sig om. —

Knappt tyve Skridt fra ham var Invalidebroen.

Paa begge Sider af den laa store Joustager, Tønder, Seildugspakker og andet Gods, som skulde indstibes den næste Dag paa de smaa Flodstibe, der vuggede frem og tilbage paa Seinen. —

Simon stillede sig bag ved en stor Joustage, og holdt Die med den anden Bei, der ligesledes førte til Broen. —

Samson laa ved hans Fødder, beredt til at anfælde Flygtningen, saasnart hun viste sig.

Saaledes stod han næsten tyve Minuter, medens Regnen pidskede ned over ham, og Stormen truede med at rive ham Hatten af Hovedet, og endnu kom Jagen.

Han begyndte at blive urolig, det lod næsten til, at han havde taget fejl.

Hun havde maaske valgt en anden Bei, der førte hen i en ganske anden Retning og havde opfat at gaa til Politikomissairen til den følgende Dag.

Det var det, som gjorde Vanditten urolig, han havde langt hellere set, at hun var kommet og at han da, uden at gjøre videre Omstændigheder, havde ladet Hunden sønderrive hende. — Han var da selv uskyldig.

Der gik endnu ti Minutter, uden at Noget kom, og han var lige ved at opgive det Hele, da Samson udstødte en truende, tilfreds Knurren.

Binden havde vendt sig lidt og det havde været tilstrækkeligt for den til igjen at fange Luften af Flygtningen.

„Stille,“ befalede Simon „stille for Satan, — der er hun.“

Han knugede Hundens Hoved ned mod Jorden med den ene Haand og greb fast om Kniplen med den anden. —

Der kom virkelig to Personer gaaende ned mod Broen, det var et Mandfolk og et Fruentimmer.

Simon havde ikke strax bemærket, at de var To i Følge og troede, at han tog feil, men saa sluttede han meget rigtigt, at Mandfolket maatte være den Person, som havde hjulpet hende paa Flugt.

„Den Opmærksomhed skal han betale med sit Liv,“ mumlede han „hun har naturligvis allerede fladdret af Skole til ham, saa det er bedst han gaar samme Vej.“ —

Begge Personer var nu saa nær, at han tydeligt hørte Cecilie sige:

„Tak, min Herre, jeg modtager med Glæde Deres Tilbud, og De vil kunne bevidne Sandheden af den Forklaring jeg agter at afgive til Politikommissairen.“

„Ah,“ mumlede Simon „Du kan spare Dig Uleiligheden.“

Han holdt endnu Hunden tilbage, da Offrene ikke var komne nær nok, — men Samson var altfor hævnjerrig til at lyste blindthen, den gjorde et Forsøg paa at rive sig løs, og kom derved til at

støde imod en tom Tønde med saa stor Kraft, at den rullede ned ad Broen til.

De to Flygtninge standsede øieblikkelig.

„Saa De det?“ hviskede Cecilie og klyngede sig til ham „der er Noget skjult imellem Tønderne.“

„Det troer jeg ikke,“ svarede hendes Ledfager, „det har uden Tvivl været Vinden, som har blæst den fra sin Plads! vent, jeg vil se efter.“

Og uden at robe den mindste Frygt, gik han henimod Tønderne og standsede foran den, bag hvilken Banditten og Samson laae skjult.

Han stirrede omkring sig, men opdagede Intet.

„Det har været Vinden,“ sagde han og gik tilbage til hende „kom, mit Barn, De kan gaa dristigt fremad, her er Ingen.“

„Jeg blev saa angst,“ svarede den unge Pige jeg forestillede mig strax, at han kunde ligge skjult bagved og dræbe mig, idet jeg kom forbi.“

Simon loe og løsenede Grebet om Samsons Hals. —

Hunden reiste sig halvt op, parat til at kaste sig over de Kommende. —

„Endelig,“ mumlede Simon, da de to Personer nu kom saa nær, at Samson kunde naa dem i to Spring. —

Han slap Hunden, som sprang frem med en rasende Gjøen.

Cecilie udstødte et forfærdet Skrig og tumlede afmægtig til Jorden, medens Samson kastede sig

over hende, for med et eneste Bid, at sønderflide hendes Strube.

Da knaldede et Skud fra Broen, og den glubste Hund styrtede hylende om paa Ryggen med gjennemboret Hoved, medens en Herre og en Dame pludselig viste sig paa Scenen.

Damen holdt den endnu ryggende Revolver i Haanden. —

Simon, som havde reist sig op, for at se hvorledes hans tro Hund besørgede sit blodige Hverv, og for at kaste sig over den Person, som ledsagede Cecilie, stod som lynslagen, da han hørte Skuddet og saae dets Birkning, men i næste Dieblif sprang han frem, svingende den tunge Knippel til et eneste dræbende Slag. —

Han var allerede den bevidstløse Pige saa nær, at han umulig kunde feile hende, da hans Arm pludselig blev greben og holdt fast, Knippen revet ud af hans Haand, og han selv kastet til Jorden med saadan en Kraft, at han tumlede om imellem Tonderne.

Alt var foregaaet saa hurtigt, at den Fremmede, som ledsagede Cecilie, ikke begreb det Mindste af det Hele.

Banditten var imidlertid hurtig paa Benene, og før med en affhyelig Ed ind paa sin Modstander, der stod ganske rolig og modtog hans Angreb med forslagte Arme. —

Bed Lygternes Skin saa man de to Mænds Ansigter. —

Den Enes var roligt, næsten spottende, den Andens et Udtryk af Dandskab og Raseri. —

Simon maalte ham, som om han vilde beregne hans Styrke og famlede i Lommen efter sin bekjendte Terntno. —

„Sa den faaer Du intet synderligt Brug for, min gode Simon,“ loe den Anden og trak paa Skuldbrene „saa Du kan spare Dig Meiligheden at spænde den paa.“

Banditten saa sig robet og udstødte et Brøl.

„Du kommer dog til at smage den alligevel,“ skreg han „for første og vistnok ogsaa for sidste Gang.“

Med disse Ord sprang han ind paa ham og førte et frygteligt Slag efter hans Hoved med sin bepandsrede Haand. —

Men den blev greben i Luften og holdt tilbage saa fast som om den sad i en Skruestif.

„Du er den Lille!“ loe hans Modstander „det er jo ikke andet end Borneværk at brydes med Dig, jeg havde troet Du var meget stærkere.“

Disse Ord bragte Simon i det hvieste Raseri.

Med et voldsomt Ryk lykkedes det ham at løs-
rive Armen og føre et nyt Slag, der streifede Mod-
standerens Skulder, men i samme Dieblik fik han et
bedøvende Slag for Banden og følte sig omslynget
af to Kæmpearme, som løstede ham fra Jorden,
holdt ham derpaa noget ud i Luften, svingede ham
omkring i en Halvcirkel og kylede ham tilsidst hovedfulds
udover Bolveerket og ned i den oprørte Flod. —

„Det var ikke Meningen!“ raabte Damen, som havde været en rolig Tilskuer til Kampen „De berøver os derved et vigtigt Vidne.“

„Den Skurk!“ raabte den Anden „han havde fortjent jeg havde knust hans Hoved.“

„Han kan maaske svømme i Vand,“ indvendte Damen „og vi kan da endnu lade ham gribe.“

„Han kommer neppe levende i Vand,“ svarede den Anden „det Slag jeg gav ham for Panden, har bedøvet ham, jeg vædder, han gaar tilbunds som en Kampesten.“

Idetsamme sfingrede et Raab om Hjælp gennem Ratten.

Det løb ude fra Floden og hørtes tydeligt af Personerne paa Flodbredden.

„Det er ham,“ sagde Damen „han maa ikke drukne.“

Hun løb nogle Skridt henad Broen og stirrede ud.

Men alt var Mulm og Mørke. Stormen tudede henover Floden, og Bølgerne tordnede imod Bolværterne.

Endnu engang sfingrede et ængsteligt Skrig om Hjælp ude fra Flodens Midte, saa blev Alt stille.

Man hørte kun Regnen, som pidskede ned i Strømmen, og Bølgerne, som larmede derude. —

„Jeg frygter for, Skurken er druknet,“ sagde endelig Damen „Floden har revet ham med sig, og der findes ingen Baade ude ved denne Tid.“

„Seg vil haabe, at han er gaaet Fanden ivold,“ svarede hendes Ledfager „der er mere vundet end der er tabt derved.“

Damen rystede paa Hovedet og gik hen til Cecilie, som imidlertid var kommet til sig selv og stirrede paa den dræbte Hund med unævnelig Rædsel.

Hun vilde takke sin Redningsmand, men Damen afbrød hende. —

„Følg os til vor Bogn, Lille,“ sagde hun „i Morgen tales vi nærmere ved.“

Hun satte en lille Sølvpipe for Munden og udstødte en gennemtrængende Piben, som hørtes paa den anden Side af Broen.

Kort efter kjørte en Bogn over denne og optog de fire Personer.

Den Ubekjendte, som havde hjulpet Cecilie med at flygte, fik nemlig ligeledes et høfligt Tilbud om at følge med. —

Rudsken pidstede paa Hesten, og Bognen forsvandt paa den anden Side Invalidebroen. —

Fjortende Kapitel.

Bastevandet.

Der kunde ikke tænkes uhyggeligere Opholdssted end det, der var anvist Seannette Miron.

Kammeret hun beboede, var mørkt og lille og laae saa nær Floden, at Væggen, som vendte ud til denne, var grøn af Fugtighed og begroet med Svampe.

Var Floden i Oprør, slog dens Bølger imod den skrøbelige Trævæg med en Voldsomhed, som afsvang hende det ene Angstraab efter det andet, da der var Udfigt til, at de mægtige Slag tilsidst vilde knuse Træværket, og aabne en Bei for Vandet. —

Hun dundrede da paa Døren, som førte ind til Hr. Jeromes Leilighed, men fik ikke andet Svar paa sin Bøn om at maatte komme ud end: De behøver ikke at være bange, Væggen holder nok. —

Saa kunde hun høre Hgteparret le høit ad hendes Angst og more sig over Dødsfarens Tilstedeværelse. —

Det var en frygtelig Tilværelse, stedsse svævende imellem Liv og Død og stedsse nærmere den sidste.

Hun havde flere Gange forsøgt at røre Jerome, knælet for ham og tilsvoret ham en rigelig Belønning, naar han vilde tillade hende at gaa, men

Skurken havde kun let ad hendes Bønner, og hans værdige Ugtehalvdal, den skrækkelige Babine, havde grebet hende i Haaret og trukket hende bort, idet hun spottende havde let ad dette Forsøg paa at vinde hendes Mands Kjærlighed.

„Hun var just ikke skinsyg,“ havde hun tilføiet „men hun holdt nu engang ikke af de Narrestreger.“

Og den affhyelige Kvinde havde derpaa overdaenget hende med de affhyeligste Skjældsord.

Jeannette var nemlig, som vi vide, meget smuk, og Skjønhed var Noget den hæslige Kvinde hadede.

Det var i hendes Dine en Fornærmelse imod hende at være smuk, og hun følte en djævelsk Glæde ved at tilintetgjøre unge Pigers Skjønhed, naar hun blot kunde komme til det.

Hun havde strax tænkt derpaa den første Nat hun saae Jeannette, men Jerome, som ikke vidste, om han senere skulde aflevere sit Offer i udstadt Stand, havde forbudt hende det.

Knurrende havde hun adlydt, men pinte nu den unge Pige ved at tillægge hende de raaceste Navne og paa alle andre optænkkelige Maader.

Den usle Tynde og det kolde, fugtige Leie viste snart sin Virkning.

Hun begyndte at blive bleg og mager, Dinene tabte deres Glæde, og af og til gif en krampagtig Skjælven gennem hendes Legeme.

Det var tydeligt nok at se, at en alvorlig Sygdom var i Begreb med at indfinde sig.

Babine saae det og glædede sig; var hun først Døden vis, fik hun nok Lov til at gjøre med hende, hvad hun vilde; Jerome var da altid meget føielig og tog det da ikke saa nøie.

Hun kunde desuden maaske kjøbe hans Tillaelse ved at forære ham en Flaske Brændeviin, Noget, som Jerome aldrig vægrede sig ved at modtage. —

Han fandt, nemlig som saamange Andre, en Glæde ved at ophidse sig ved at drikke. —

Trods sit sygelige Udseende var Jeannette dog vedvarende smuk, og naar hun saae paa sin Blageaand med sine smukke Dine og med et bebreidende Udtryk, følte Babine sit Hjerte spulme af Had. — Hun tav vel stille, fordi Jerome tilfældigvis var tilstede, men lovede sig selv at tilintetgjøre denne Ynde, som vedligeholdte sig trods alle Pinsler. —

Den første Nat han var ude i „Forretninger“ vilde hun udføre sin Plan, saa maatte han rase saameget han vilde, naar han kom hjem.

Saltfald haabede hun desuden, at en Flaske Brændeviin vilde dæmpe hans Bredde. —

Hun havde derfor kjøbt den og skjult den imellem Kosterne under Gulvet.

Der hengik imidlertid flere Dage, i hvilke Jerome stedse var hjemme, men endelig bragte en luvvetklædt Person ham en Eftermiddag henad Aften en Seddel, hvorpaa stod nogle ulæselige Tegne. —

Jerome lod imidlertid til at kunne forstaae dem, thi han udbrød strax:

„Seg skal ind til Byen!“ og tog hurtig sin Piækkert ned fra Bæggen.

„Naar kommer Du igjen?“ spurgte Babine ligegyldigt.

„Det ved jeg ikke,“ brummede Manden „rimeligvis er der en eller anden Kommission for mig, og den vil maaske tage Tid.“

„Skal Arnould med?“ spurgte Babine videre og pegede paa Drengen, som sad sammenbøiet og halvsjov paa en Bunte Fiskegarn.

„Nei,“ svarede Jerome „jeg gaar alene.“

„Drengen kunde have godt af at se sig om,“ bemærkede Babine, som gjerne vilde have ham afsted. —

Jerome saa paa hende. —

„Seg har sagt, han skal blive,“ brummede han „det kan Du vel forstaa.“

Babine svarede ikke, hun vidste, at Jerome havde Nykker, som hun kaldte det, naar han engang imellem slog hende, fordi hun vovede at indvende Noget imod hans Mening og Bestemmelse.

„Pas paa Pigebarnet,“ sagde han endelig og pegede henimod Seannettes Dør „man kan ikke vide, om det dreier sig om hende; maaske hun skal afleveres.“

Babine nikkede smilende, men Jerome saa det ikke. — Havde han set dette Smil, havde han ogsaa forstaaet det.

Hun smilte nemlig altid, naar hun havde Ondt i sinde.

Jerome aabnede Døren og gik.

Han tog Veien tversover Den og forsvandt snart i det tætte Krat, som begyndte tæt ved Huset og strakte sig helt over til den modsatte Side. —

Babine saae efter ham og nikkede tilfreds, da hun saae ham forsvinde.

Derpaa figgede hun op imod Himlen, som var bedækket med sorte Skyer, der jog forbi i stærk Fart.

„Egjen et velsignet Veir,“ mumlede hun og traadte tilbage i Stuen, „Vorherre er god imod os, han giver os Arbeide.“

Det var affskyeligt at høre hende tale saaledes.

Det Arbeide hun mente var Mord og Plyndring. —

Hun lyttede endnu i nogle Minutter om Alt var stille og om Jerome ikke kom tilbage, for at hente Noget, men hun hørte Intet.

„Nu skal hun blive pæn,“ mumlede hun ved sig selv, „saa nydelig, at hun ikke kan kjende sig selv, og hun skal selv faa Lov til at besørge Forskjønnelsen, den søde Smaa.“

Hun aabnede et Skab og tog en lille Flaske frem, holdt den op imod Lyset og rystede den.

„Der er nok til ti saadanne Dukker,“ loe hun „og jeg haaber da jeg faar Brug for det Altsammen for Vorherre lukker mine Dine.“

Hun satte Flasken paa Bordet og lyttede paany.

Det forekom hende som om Jeannette kaldte.

Dette var virkelig Tilfældet, og Babine skyndte sig denne Gang hurtig ind til hende.

„Hvad vil De, mit Barn?“ spurgte hun i en sød Tone „Serome er gaaet ud, forlang hvad De vil, og jeg vil opfylde det, hvis jeg ellers kan.“

Seannette studsede og betragtede hende forundret.

Hun talte saa kjærligt som ingensinde før og smilede, da hun klappede hendes magre Kinder.

„Ak,“ vedblev hun „dersom jeg turde, gav jeg Dem gjerne Friheden strax, men jeg tør ikke; min Mand vilde dræbe mig, naar han kom hjem og saa at Fuglen var fløiet; jeg forstaar saa godt, hvad De lider, og De kan tro, det skærer mig i Hjærtet, hvergang jeg maa tale haardt til Dem, men anderledes tør jeg ikke, naar min Mand er hjemme.“

Hun tørrede Dinene, der stode fulde af Vand og trykkede Seannettes Haand.

Den unge Pige var imidlertid bleven altfor erfaren til at lade sig stufte, hun horte derfor kun efter, men troede ikke et eneste Ord.

„Jeg vilde bede Dem, Madame,“ sagde hun „om Tilladelse til at trække lidt frisk Luft; jeg er nærved at kvæles af denne evige Indespærren.“

Madame Babine traadte et Skridt tilbage.

„Kjære Barn,“ sagde hun „De forlanger der Noget, som jeg ikke tør opfylde; om Serome kom hjem i det samme, han var istand til at slaa mig halvtfordærvet; nei, Lille, det tør jeg ikke —, jeg tør ikke.“

„Tag da idetmindste Laasen bort, som holder Vinduet lukket,“ vedblev hun „jeg kan ikke udholde det længere.“

Ferome var nemlig i alle Henseender en forsigtig Mand; han havde forsynet sit Vindue i det lille Værelse med en Laas; den bandt sikkrere end en Haspe, og Nøglen befandt sig stedse i hans eller Babines Væрге.

Han havde nemlig engang havt en Fange, som havde benyttet sig af hans Godtroenhed og var flygtet gennem Vinduet, og hans Kredit var bleven svækket ved samme Leilighed.

Det var derfor han havde afslaaet Vinduet.

„Jeg kan desværre heller ikke opfylde dette Ønske, min Lille,“ svarede Babine „Ferome har taget Nøglen med.“

Hun frygtede nemlig for, at Fangen kunde blive baade hørt og set, dersom hun anraabte en forbi-seilende Baad om Hjælp gennem det aabne Vindue.

Som det var havde det ingen Fare, da det ovenikjøbet var dækket ved Halvstodder.

Jeannette udstødte et Suk.

„Saa har jeg Intet mere at bede dem om,“ sagde hun „det var kun frisk Luft jeg saa gjerne ønskede at indaande.“

„Tab nu blot ikke Modet,“ trøstede Babine „Alt kan blive godt endnu; jeg ved naturligtvis ikke, hvorfor De er bleven sendt hen til os, og vi lod Dem saamæn gjerne løbe, da vi har knapt nok til os selv, men min Mand er Medlem af et hemmeligt

Selstaa, hvis Befalinger han maa adlyde, og derfor maa vi beholde Dem, indtil han faar Ordre til at sætte Dem paa fri Fod."

Det var første Gang, at Babine havde talt Sandhed og Jeannette troede det; hun kunde mærke paa hende; at hun ikke løi.

"Følgelig," vedblev hun venligt „skal jeg bidrage Mit til at komme paa Spor efter Hovedmændene og gaae i Forbøn for Dem, stol De derpaa og giv Dem tilfreds. —

Jeannette sukede, hun tænkte paa alle sine Kjære; paa Poul, som hun elskede saa høit, paa sin Broder og den gode Madam Didon, og brast i en heftig Graad.

„O Gud," hulkede hun „o, Gud, hvorfor mon jeg skal prøves saa haardt."

Babine smilede ondskabsfuldt, det gjorde hende godt at se Andre græde. —

„Naa, naa," sagde hun „græd nu ikke; De faar nok Friheden tilbage, stol de derpaa, men vi tør ikke give Dem den paa egen Haand, det vil styrte os i Ulykke."

„Tør nu Deres Dine," vedblev hun og klappede hende „og gjør et lille Smule Toilette; jeg skal bringe Dem friskt Vand; og kan det da lade sig gjøre, vil jeg vove at lade Dem komme ud, ja maaſte udenfor, naar De tilsværger mig, at De ikke løber Deres Bei."

„Vil De virkelig," sagde hun glad og greb hendes Haand „Gud velsigne Dem derfor."

„Sa, ja, puds Dem nu lidt op,“ mumlede Babine „nu skal jeg bringe Badskedand, saa taler vi siden om jeg tør lade Dem komme helt udenfor eller kun ind til mig.“

Hun nikkede smilende til hende og vilde lukke Døren.

Der var imidlertid kommet Noget imellem, som stoppede.

Det var Fiskegarnet paa hvilket Drengen Arnould endnu laa tilshneladende sovende. —

Babine sparkede til ham. —

„Op med Dig, dovne Slyngel,“ sagde hun „træk Garnet til Dig, saa Døren kan lukkes i.“

Drengen gned Dinene. —

„Sa, Moder,“ sagde han og begyndte strax at hale Garnet til sig, men det sad saa fast imellem Døren og Karmen, at han maatte lægge sig paa Knæ for at faae bedre fat.

Madame Babine vendte Ryggen til ham og tog en Badskeskaal ned af Hyllen, som gik Stuen rundt, langsmed Loftet.

Drengen saae sig hurtig tilbage og kastede med det samme en lille Nøgle hen for Jeannettes Fod.

Hun fattede strax Meningen og tog den op; det maatte naturligvis være den, som passede til Laasen i Vinduet.

„Naa, Dreng, bliver det til Noget,“ raabte Babine „eller skal jeg hjælpe Dig lidt paa Gled.“

„Det var gledet ud af Bundet,“ svarede Ar-

nould og trak hurtig Resten ud „nu kan Døren lukkes.“

Han reiste sig op med Blikket stift heftet paa Seannette.

Hun foer næsten tilbage ved at se det Udtryk af Rædjel, som stod skrevet i det.

Det var som om han vilde sige hende Noget eller advare hende mod en eller anden frygtelig Fare; — thi han foer sig flere Gange hurtig henover Ansigtet med Haanden, og tørte sig strax efter med sit Troieærme, begge Dele paa en Maade, der syntes at have en bestemt Betydning.

Seannette forstod ham ikke, men mødte igjen hans advarende, forfærdede Blik, da Babine greb ham i Nakken og kastede ham tilside, medens hun hurtig trak Døren til.

„Skulde Du maaske sladdre af Skole skarnagtige Dreng,“ hviskede hun i en truende Tone og rusede ham rasende i Haaret „røb mig, om Du tør, med et eneste Ord, og jeg skal sønderrive Dig Stykke for Stykke.“

Barnet foer forfærdet sammen, et saadant Udtryk havde han endnu aldrig set i Moderens Ansigt. —

„Moder, Moder,“ bad Drengen sagte og pegede paa Glasfen, som stod paa Bordet, „af, lille Moder, hun er saa smuk.“

„Vil Du tie, Ulykkesfugl,“ svarede hun i samme truende Tone „eller jeg dræber Dig, før Du faar Tid til at bede om Naade,“

Hun greb en Øxe og svang den over hans Hoved.

Barnet veg gysende tilbage og betragtede hende med Dine, der næsten var stive af Rædsel: — Det var hans egen Moder, som truede ham saaledes.

„Dræb mig ikke,“ bad han „dræb mig ikke.“

„Ikke naar Du er en god Dreng og adlyder din Moder,“ svarede Kvindemennesket og satte Øxen fra sig, „men ved den mindste Mine Du gjør til at forraade mig.“

Arnould skjælvede og trykkede sig endnu fastere til Døren, men tav bomstille; Moderens frygtelige Trussel havde næsten berøvet ham Mælet.

Imidlertid tog Babine Vandskaalen og fyldte den halvt med Vand; derpaa tømte hun omtrent Fjerdeparten af Flaskens Indhold i Skaalen og satte igjen Flasken paa sin Plads i det lille Skab.

Vandet bruste strax op som om det kogte, men var i næste Dieblit roligt og ligesaa klart som før.

Det var „Madame Babines Vaskevand“, en skrækkelig Komposition, som efterlod frygtelige Saar i Ansigtet.

En halv Time efter at man havde brugt det, mærkede man en brændende Hede, som voldte ulidelige Smerter, og i den næste halve Time var Ansigtet ufjendeligt.

Det var da ikke andet end dybe Saar, som efterlod forfærdelige Ar.

Den gode Kone havde lært det at kjende af en Ungdomsveninde, som endte sine Dage under Bød-

deløyen, og som havde bragt Recepten med sig fra Indien, hvorfra hun var kommet med sit Herfskab.

Den Ulykkelige, som brugte det, mærkede Intet strax, men var skamferet for sin hele Levetid.

Babine havde anvendt det paa en ung Pige, der havde fornærmet hende og som hun havde faaet loffet hjem til sig, og Arnould, der dengang var sex Aar gammel, havde hørt hendes hvinende Skrig og set, hvor forfærdeligt hun saae ud.

Han kjendte Flasken og begreb strax hvad den djævelske Kvinde havde iſinde.

Seannette skulde undergaa samme Stjæbne, og det var det han vilde forhindre.

Han havde derfor gjort den ovenomtalte Bevægelse med Haanden og Troieærmet, og ventede med bankende Hjerter, at hun havde forſtaaet, hvad han mente.

Babine tog Staaalen i Haanden og nærmede sig Døren.

Hun ſkjælvede af Glæde over at være Vidne til sit Dffers. Kvaler og ſe Skjønheden ſaa frygteligt ødelagt.

Hun ſtod allerede ved Døren, der førte ind til Dfferet og vilde lige til at lukke den op, da en Tanke faldt hende ind.

Hun ønskede ikke at have Vidner.

„Gaa ned til Floden, Arnould,“ ſagde hun „og vent paa din Fader; det er en Opmærksomhed, Du er ham ſkyldig, fordi han er ſaa god imod Dig.“

Den stakkels Dreng kjendte ingen anden Godhed end evindelige Misshandlinger fra Morgen til Aften. —

Da han ellers aldrig maatte forlade Hytten uden Tilladelse, kom denne Befaling ham tilpas.

Han havde nemlig fattet en Plan, som vilde frelse den unge Pige, og for at udføre den, maatte han nødvendigvis være udenfor.

Han adlød derfor strax.

„Ja, Moder,“ svarede han „jeg vel gaa tværs-
over Den og vente ved den modsatte Flodbred.

Med disse Ord snappede han sin Hue og traadte hurtig udenfor.

Det var allerede meget mørkt, og Vinden kom stødvis susende. —

Drengen lyttede et Dieblik og løb derpaa hurtig bagom Huset.

Her klattrede han op paa en afhugget Pilestamme, der stod udenfor Seannettes Vindue, og befandt sig nu i Hvide med Skodderne.

Han holdt sig fast i en afstumpet Gren og lagde Øret til Skodderne. —

Idetsamme aabnede Babine Døren og traadte ind, med en Skaal og et tændt Lys.

„Se her,“ sagde hun venlig „er Vand, mit Barn; vask De Dem nu rigtig og græd for Guds Skyld ikke mere; jeg indestaar Dem for, at der om en Time vil være foregaaet en Forandring med Dem, som vil sætte Dem i den største Forbauselse.“

Seannette saae forundret paa hende.

„En Forandring,“ spurgte hun „hvilken, — er den til det Bedre?“ —

Den affskyelige Kvinde smilede sødt og nikkede.

„Skynd Dem nu,“ vedblev hun „og pudse Dem lidt op; se, her er en deilig blød Svamp, som jeg har taget med til Dem; sæt Deres smukke Haar op, og lad mig endnu engang se Deres Skjønhed.“

„Endnu engang,“ bemærkede Jeannette.

„Savist,“ svarede Fruentimmeret hurtig „endnu engang, da jeg, efter visse Solemærker at domme, har grundet Haab om, at Deres Fangenskab er tilende en af disse Dage.“

Jeannette udstødte et Skrig af Glæde.

„Troer De,“ sagde hun.

Babine nikkede.

„Skynd Dem nu lidt,“ vedblev hun „naar De er færdig, kommer De ind til mig, det vil sige: De maa smutte bort, naar jeg hører min Mand komme; — o, jeg kjender hans Trin paa den bløde Jord, — og skal give Dem et Tegn itide. Jeg gaar ind saalænge og koger en Kop Kaffe med Vanille.“

Hun nikkede endnu engang venligt og gik ind i sin smudsige Stue, med Hjertet svulmende af Glæde over, at det endelig var lykkedes hende at iværksætte sin djævelske Plan.

Jeannette var ogsaa glad; Babine havde talt venligt til hende og givet hende Haab om snarlig Frihed.

Hun længtes efter denne, efter at gjense sin Boul og sine Veninder, og hun tilgav af Hjertet

den ukjendte Fjende, som havde beredt hende disse maanedlange Kvaler, naar blot hun fik sin Frihed.

Hun kastede et Blik i det lille, usle Stump Speilglas, som sad i Vinduet og bemærkede for første Gang, hvor lidende hun saa ud.

„Og hun talte om, at jeg endnu engang skulde vise mig i al min Skjønhed,“ smilede hun tungjindig „o, jeg har forandret mig meget, jeg ser syg og daarlig ud.“

Hun sukede og greb den lille Svamp, som Babine havde lagt paa Bordet. —

Stallen havde i sin lange Indespærring ikke benyttet Vaskvand. Babine havde ment, at det var en overflødig Luxus og nægtet hende det.

Da det endelig nu blev hende tilstaaet, glædede hun sig som et Barn til dets friske, velgjørende Virkning.

Hun smogede Vermerne op og kastede Svampen i Vandskaalen for at den kunde blive gennemtruffet af den klare Vædske.

Luft som hun strax efter udstrakte Haanden, for at tage den op og føre den henover Ansigtet, lod et sagte Slag paa Skodderne.

Seannette vendte sig næsten forskrækket og saa i samme Dieblik, hvorledes de smudsige Skodder bleve tagne ned.

Trods Mørket gjenkjendte hun strax Drengen Arnould.

Hun saae hvorledes han med næsten fordreiede Træk pegede paa Bandet og samtidig hvissede:

„Røglen, Røglen!“

Jeannette begreb, at en frygtelig Ulykke truede hende, og huffede først nu paa den lille Røgle, som Barnet havde kastet ned til hende. —

Hun havde taget den op og gjemt den i sin Lomme.

Det faldt hende strax ind, at det var den, som hørte til Laafen, der holdt Vinduet tilluffet og aabnede det nu med skjælvende Hast.

„De har da ikke vasket Dem med det skrækkelige Vand?“ spurgte Drengen rystende af Angst „har De vel, Mademoiselle?“

„Nei, nei,“ hviskede Jeannette „men sig mig . . .“

„Ikke nu, ikke nu,“ svarede Drengen „tiden, naar vi ere fri! — o, jeg tænkte nok, at De havde forstaaet hvad jeg mente med mine Bevægelser over Ansigtet! — jeg er saa glad, fordi De vedbliver at være saa smuk.“

Jeannette gjøs.

Hun begreb pludselig, at den affhyelige Kvinde havde havt en eller anden ond Hensigt med Vandet; hun havde sandsynligvis kommet en Gift i det, som vilde, om ikke dræbe hende, saa idetmindste efterlade skrækkelige Spor.

Vi vide, at dette var Planen.

„Kommer hun efter, at De ikke har vasket Dem?“ vedblev Drengen gysende, „saa dræber hun Dem, eller ogsaa min Fader gjør det, for han tør ikke andet, naar hun vil have det, ellers angiver hun alle de Mord Fader har begaaet; og saa vil hun

ogfaa dræbe mig med den tunge Dø, det ved jeg! o, gode Dame, jeg er saa bange, hun vil snart faa at vide, at jeg har advaret Dem og taget Skodderne fra —, kom — stig ud gennem Vinduet, — der er Ingen der ser det — jeg vil da tage den lille grønne Jolle og roe Dem over Floden."

Seannette folte sit Hjerte banke voldsomt ved at høre Drengen tale saaledes. — Det var hævet over al Tvivl, at han talte Sandhed, og der var derfor ingen Grund til at vægre sig ved at betræde den eneste Vej til Frelse, den første hun havde øinet i lang Tid.

"I Guds Navn," hvistede hun og flyttede Stuenes eneste Stol hen til Vinduet „her vil jeg dog dø tilsidst, hvis jeg bliver her."

Skjælvende af Bevægelse steg hun op paa Stolen og greb fat i Vinduesposten med den ene Haand.

Idetsamme bankede Madame Babine paa Døren. —

"Seg har tilberedt en lille Forfriskning," sagde hun i en honningsød Tone „har man snart den Ære at se den lille Skjønhed?"

Trods Vinden, som pøb gennem Krattet udenfor og Lyden af Regnen, der styrtede ned i Strømmen, kunde dog Seannette høre sit Hjerte banke. —

Hun tænkte paa, at Babine blot behøvede at aabne Døren, for at se, hvad hun havde i sinde.

"Kom, for Guds Skyld, kom," bad Drengen udenfor og trak hende i Kjolen.

„Ja, gjør Dem bare i Orden, lille Dame,“ vedblev Kvindemennesket inde i Stuen, eller trænger De maaske til min Hjælp.“

Hun lagde Haanden paa Laafen og dreiede den halvt om.

„Luf ikke op!“ raabte Jeannette forfærdet „De vælter mit Vassevand.“

Babine slap diebliffelig.

„Ja, ja, Lille, kom naar De er færdig,“ svarede hun „jeg skal ikke forstyrre Dem.“

Jeannette hørte hende gaa fra Døren og tovede ikke et Dieblif længer.

Det næste Nu kunde maaske bringe hende Døden.

Med skjælvende Haand greb hun fast i Vinduesposten og svang sig iveiret, idet hun traadte op i Karmen med den ene Fod.

Arnould tog imod hende.

Den stakkels Dreng skjælvede af Skræk og holdt uafbrudt Die med Døren, som førte ind til Babine.

„Guds Moder være med os,“ julkede han „tag fat i Grenen, Mademoiselle, og sving Dem ned paa Jorden.“

Jeannette tovede.

Det var bælmørkt og hun frygtede for at falde. Idetsamme raabte Babine indensfor:

„Nu bliver jeg utaalmodig, lille Dame, det er bedst jeg hjælper Dem.“

„Hun kommer,“ stønnede Arnould „for Guds Skyld, Mademoiselle, vent ikke længer.“

Jeannette følte ligesom en isnende Gysen fare gennem alle Lemmer.

Hun slap Grenen hun holdt fast i og lod sig glide ned paa Jorden. —

Den var fedtet og glat, og Jeannette, der ikke var forberedt herpaa, faldt ved Foden af Træet.

Hun reiste sig imidlertid strax op igjen og steg ned i Baaden, som laae lige ved Bredden, ghygende op og ned paa den oprørte Flod.

Arnould greb Rarerne og stødte fra, og i næste Dieblik før det lille Fartøi ud paa Floden, hoppende som en Røddeskal.

Den mørke Kyst af „Kjæltringøen“, viste sig som en stor, sort Streg.

Midt paa samme skinnede en lille Lysplet.

Det var Lyset fra Jeannettes Fængsel. —

Jeannette stirrede med Rædsel paa det, just som en sort Skikkelse traadte hen til Vinduet.

De to Flygtninge kunde tydelig se hende.

Det var Babine, skjælvende af Bredde og Ræseri. —

„Flygtet, løbet sin Vej!“ hvinede hun og holdt det viftende Lys hen til det aabne Vindue „og Arnould —, den Satans Dreng —, han har hjulpet hende —, han har forraadt sine Forældre —, sine gode, omhyggelige Forældre, som slide for at give den Hund Føden —; o, gid Floden maatte opsluge dem begge — gid de blive til Fiskeføde, de forbandede Skabninger, — o, gid Jerome vilde komme —, vi er om en Hals, — hun angiver os til Politiet,

den Laptaske, man vil komme og slæbe os til Fængslet, Jerome vil komme til at neie for Guillotinen, og jeg vil blive dømt til livsvarigt Arbeide, — o, det er skammeligt —, o, gid . . .“

En ny Strøm af Forhandelser naaede ud til Flygtningene, som nærmede sig mere og mere den modsatte Bred.

Jeannette havde taget den ene Aare, Arnould roede med den anden, og Tollen foer afsted, trods Strømmen, som væltede sig tværsfor den med vilde, skummende Bølger. —

Kort efter tørnede Tollen voldsomt imod Strandbredden.

Flygtningene sprang iland. —

Idetsamme saa de „Kjæltringeøen“ oplyst af et rødtligt Skjær. —

Det var et Hus ved Kysten, som brændte. —

„Se, se,“ hviskede Drengen og pegede skjælvende paa det brændende Hus „Det er mine Forældres Hus, som brænder; nu har Moder stukket Ild paa det, for at Politiet ikke skal finde Noget.“

Afstanden var ubetydelig, og Begge saa tydelig en Figur løbe frem og tilbage foran Huset, som lignede et kæmpemæssigt Baal.

Det var Babine. —

Snart var Brandstedet omgivet af Dens Beboere, som forsøgte at redde hvad de kunde.

Men Ilden havde altfor stor Magt.

Efter en halv Times Tid sank Alt sammen til en brændende Hob, og noget efter, da Dagen

brød frem, væltede en tung Røgsky tilveirs fra de sammenstyrtede Ruiner.

En Kvinde sad foran disse og græd bitterligt.

Rundt om hende stod Naboerne og beklagede hende.

„Vi har mistet Alt,“ hulkede hun „vort velsignede Barn, vor elskede Arnould er omkommet i Ilden, — o, jeg kunde ikke frelse ham.“

Hun skjulte Ansigtet i sine Hænder og græd endnu heftigere.

„Den Stakkel,“ sagde Folkene „hun har mistet sit eneste Barn og alle sine Eiendele.“ —

De mest Godlidende tilbød hende Hus og Hjem indtil videre.

Men hun afflog det, hun vilde blive hvor hun var, til hendes dyrebare Serome kom tilbage, saa vilde de i Forening søge efter den lille Drengs forfullede Lig. —

Folk lod hende have sin Willie og fjernede sig efterhaanden.

Da den Sidste var gaaet, hævdede hun Hovedet og saa efter dem. —

„I Tøsser,“ loe hun „I medlidende Narre! løb I kun med den Løgn, udbred den, saa at den kommer lille Arnould for Dre —, saa at han kan blive mere tryk, den søde Unge, og tro at vi holder ham for død —, og saa finder vi ham nok en skøn Dag — og saa . . .“

Den affhyelige Kvindes Ansigt fik et skrækkeligt Udtryk.

„Saa . . .“ stønede hun fort — „saa skal jeg dræbe ham langsomt uden Naade, om han saa ti Gange kalder mig sin Moder.“

Hun reiste sig og saae sig forsigtig om.

Da hun saa at Alle havde fjernet sig, gif hun bagom den rygende Tomt og standsede foran Kesterner af den nedbrændte Brønd.

Hun løstede et Brædt op og figgede ned. —

Et tilfreds Smil opklarede hendes Ansigt.

I Rummet nedenunder Brættet laae en anselig Stabel af forskjellige Stoffer; alle hendes Tyvekoster.

„Det er surt fortjente Varer,“ sagde hun „det er rimeligt, at man bringer dem i Sikkerhed.“

Hun luffede igjen i og slæbte en Mængde forfullede Træstumper og Jordklumper henover Brættet. —

„Godt at jeg kjender Recepten til det deilige Vaskvand,“ mumlede hun paany „en Anelse siger mig, at jeg engang saae Brug for det, naar denne forsløine Laptaske paany er i min Magt.“

Derpaa satte hun sig rolig ned ved Kysten, resigneret som en Brandlidt, og græd paany, hvergang en deltagende Nabo nærmede sig for at trøste hende. —

Hun ventede paa Jeromes Ankomst.

Men det lod til, at den brave Mand var bleven opholdt, thi den ene Time gif og kom efter den anden, uden at den værdige Egtesælle indfandt sig.

„Skulde han være nappet,“ mumlede hun „saa er jeg om en Hals; Jerome vil ikke tage i Betænk-

ning at angive mig for at faa Selskab i Jængslet; han har altid holdt meget af mig, det Skind, men under Bøddeløgen følger jeg ham dog ikke.“

Dagen var imidlertid brudt fuldstændig frem og kastede sit Lys over Kæmpestaden paa den anden Side af Den.

Men uagtet man uden Tvivl havde bemærket Ilden, var dog Ingen kommet til Hjælp, enten det nu var fordi den saa hurtig var forbi, eller fordi der ingen Sprøiter var i Nærheden.

Parises Brandvæsen stod dengang hellerikke paa noget synderligt høit Trin. Store Ildbrande ødelagte ofte hele Gader, men disse bleve snart opbyggede langt prægtigere end tidligere, og man tog det heller ikke saa nøie med et Par Menneskeliv mer eller mindre. —

Babine forblev derfor aldeles uforstyrret med sin Sorg, der imidlertid blev alvorligere med hvert Dieblif.

Bel havde Jerome ofte været fraværende i flere Dage, men hans Fraværelse under disse Omstændigheder var farlig. —

Den unge Pige vilde angive ham, det var klart, og da var Alt tabt. —

Hun var imidlertid altfor snu og forslagen til at vække Mistanke ved en ubetimelig Flugt. —

Hun besluttede derfor at blive og gif hen til Nabohuset for at bede om Spise og Drikke.

Efterat have nydt dette vendte hun roligt til-

bage til Brandstedet og tog Plads ved den gamle Brønd for at vente paa Jerome. —

Genad Aften raslede Bussene og en Person traadte frem bag Huset.

Babine vendte hurtig Hovedet og udstødte et overrasket Skrig.

Personen var Simon.

Han saa bleg og forstyrret ud og vakkede henni- mod hende.

„Hvad er sket?“ spurgte Babine forkræffet.

Banditten lagde Fingrene paa Munden.

„Stille,“ hviskede han „Smushanerne er ude.“

„Fortæl,“ svarede hun roligt.

Simon fatte sig hos hende. —

Femtende Kapitel.

Et farligt Treklover.

„Naa?“ begyndte Babine.

„Jeg er blevet overvundet, gjennebanket som en Skoledreng,“ sagde endelig Kæmpen og knyttede rasende Hænderne „min Kjæreste er flygtet og min Samson, min tro Hund, har man skudt.“

Babine saae paa ham.

„Dg hvad har det med Snushauerne at gjøre?“
spurgte hun.

„D meget,“ vedblev Simon, „grumme meget, Madame; vil De blot høre efter.“

Dg Simon fortalte nu hvad Læseren allerede ved om Cecilies Flugt og Samsøns Død. —

Derpaa fortsatte han.

„Seg ved ikke, hvem det var, som greb mig og slyngede mig udover Bolværket, men en umaadelig stærk Karl var det. — Det frygtelige Slag han gav mig for Panden, berøvede mig Bevidstheden for et Dieblif, men heldigvis gjorde det kolde Vand i Flo- den god Virkning.“

„Seg kom til mig selv og begyndte strax at svømme af alle Kræfter. — Oppe paa Broen skimtede jeg Omridset af en Mand og en Kvinde, som stirrede udover Bolværket efter mig. Seg tænkte derfor det kunde være passende at udstøde nogle høie Raab om Hjælp, og derpaa lade dem blive svagere og svagere. — Ha, ha, ha, tilsidst tav jeg bomstille, og er overbevist om, at de antager mig for druknet, de Dumrianer. — Min Forlovede tilligemed den Skurk, som har hjulpet hende fulgte uden Tvivl med dem og lidt efter hørte jeg tydelig en Vogn kjøre fra Stedet.“

„Seg vidste nu, at Veien var fri og svømmede af al Magt ind til Broen, som jeg besteg, klattrende opad Pillerne.“

„Som en Rasende løb jeg efter Droschen, der

fjorte stærkt til og holdt Die med den hele Tiden. — Veiret var haardt; Storm og Regn slog mig i Ansigtet, men Haddet og Hævnen gav mig en Udholdenhed, som jeg ikke troede mig istand til at bejdsde. — Jeg fulgte Drojschen hele Tiden og saa den langt om længe standse udfør et Hus i Sulpice-Gaden.

Lygterne brændte endnu paa Gaderne og ved Skjæret af dem saae jeg tydeligt at to Herrer og to Damer steg ud af Bognen og traadte indenfor.

Den Ene af Herrerne var uden Tvivl ham, som havde slynget mig i Seinen, den Anden var ældre og ham, som havde hjulpet Cecilie. Den anden Dame indgjød mig Skræk.

Det var hende „Herren“ havde befalet mig at passe paa, og som tog „Herrens“ grønne Silketørklæde i Louxembourg Have. Hendes Ansigt saa jeg ikke, men det var hende, jeg glemmer ikke saa let en Person, naar jeg har set en saadan en Gang.

De gik alle Fire ind i Huset, og Damen, som gik sidst, sagde temmelig høit til Kudskten:

„Station Nr. 6, Rapporten kommer senere.“

Jeg gik til Side, da Bognen vendte, og trykkede mig helt ind til Muren. Tro mig, Madame, jeg har aldrig været saa bange, og jeg skyndte mig derfor strax herhen for at advare Jerome, der uden Tvivl er aldeles uvidende om den Fare, som truer baade ham og mig!”

Babine saa spørgende paa ham.

„Hvad angaaer hele den Sag Jerome,“ spurgte hun haanligt „vi har Tattet med Politiet at gjøre.“

Simon betragtede hende forbausjet, men Forbauselsen forandrede sig snart til et spottende Smil.

„For den Sags Skyld Tattet,“ mumlede han „jeg kan kun ikke undgaa at angive ham, dersom man fordrer, at jeg skal være oprigtig og det er nu min Svaghed.“

„Og for hvad vil Du saa angive ham, Simon Hundeklipper?“ spugte Babine.

Simon loe.

„Na, kun for nogle Bagateller,“ svarede han „det er kun en Snes Indbrud og et Par Mord.“

„Jerome vil benægte det,“ mumlede Babine.

Simon studsede.

„Ah, saaledes,“ loe han „man vil lade en gammel Ben i Stikken, ja, ja, som man vil; det er ikke pænt, sy, det er næsten stygt.“

Og Banditten loe spottende.

„Ja vi har Byrder nok i Forveien,“ svarede Babine „se, Alt hvad vi eiede er brændt, om det saa er Drengen med.“

Simon forandrede ikke en Mine.

„Jeg har hørt tale derom,“ svarede han, „men det Dødsfald gaaer Dig vel ikke synderlig til Hjerter, Madame Jerome, da Arnould jo var et stjaalet Barn og ikke Dit.“

Babine vendte sig hurtig imod ham.

„Hvad er det for Snak!“ raabte hun „Arnould er ikke mit Barn!“

„Nei,“ loe Simon „nei, Arnould er Sønnen af den gamle Enke Lepart, som Simon for flere Aar siden snørede Halsen sammen paa, medens Du opbrød hendes Gjemmer og stjal Pengene.“

Babine blev bleg og stirrede forvirret paa ham.

„Du lyver,“ stammede hun.

„Gjør jeg,“ svarede Simon „ja, maaste, men Sagen er den, at Jerome tog Drengen i Forsvar, da Du vilde dræbe ham, fordi han grædende bad om at I vilde skaane Moderens Liv.“

„Han var kun en lille Stump dengang,“ vedblev han drillende „saa lille, at den fortræffelige Jerome, din retfrafne Vgtehalvdel, ikke nænede at dræbe ham, men tog ham med sig for at opdrage ham! ha, ha, ha; ser Du, Madame Babine, jeg er Poffers godt underrettet, langt bedre end Jerome, der ikke engang ved den myrdede Enkes Navn, — og Lepart er dog godt kjendt i Paris.“

Babine blev urolig. —

Hun begreb, at Simon var den Stærkeste, og at hverken hun eller Jerome kunde være tjent med at Politiet bemægtigede sig hans Person.

„Sa, ja lille Simon,“ smilede hun „det er heller ikke min Mening, at vi ville lade Dig i Stikken, men vi har jo Ingenting.“

Simon loe endnu høiere.

„Virkelig,“ sagde han „I har dog nogle skjønne Guldstykker liggende imellem de gamle Pjalter, og I er altfor godlidende til at nægte mig et Par

Stykker til en lille møbleret Leilighed i en anden Byende, ellers maa jeg ty til Politiet og bede det om Kvarter."

Babine skjælvede af Bredde og Skræk. —

"Du skal faa dem," sagde hun „vi ere godgjørende, baade Jerome og jeg."

Idetsamme knagede de tørre Grene i den lille Lund bag Brandstedet, og de to Personer blev stille som Mus. —

Simon greb ned i Lommen og fremtog sin Sernkno, som han hurtig spændte om.

Derpaa stak han rolig Haanden igjen i Lommen og vendte sig mod den Kommende, hvis faste Skridt nu lød bag den.

Men ligesaa hurtigt spændte han den af, da han saae, at det var hans Ven og Kammerat, den brave Jerome. —

Denne traadte virkelig frem.

Han saa anstrængt og søvrig ud.

„Naa," brummede han „det er en net Historie, Du er om en Hals."

„Hvorledes?" spurgte de to Andre.

„Politiet har allerede aflagt Dig et Besøg, Simon," sagde han „den Smaa har meldt det Hele, og hele Paris's Støverkompagni er paa Venene efter Dig."

„Her hos Dig vil man ikke søge mig," svarede Simon.

Jerome trak paa Skuldrene.

„Jeg holder just ikke af at huse Dig,“ mumlede han.

„Vil Du maaske hellere dele Fængsel med mig?“ spurgte Simon. —

„For Satan“ skreg Terome og greb sig til Banden „Du er eftersøgt, mit Hus nedbrændt, og den unge Dame,“ tilføiede han pludseligt, ligesom halvt affindigt „ligger hun der under Ruinerne eller er hun ilibe og i Sikkerhed?“

„Hun er flygtet,“ svarede Babine roligt „Arvould hjælp hende.“

Terome udstødte en frygtelig Ed. —

„Flygtet, flygtet!“ raabte han „for Helvede, fordømte Kvinde, hvor kunde Du tillade det.“

Han greb Babine i Halsen og rustede hende voldsomt.

Den affhyelige Kvinde snøede sig ud af hans Hænder.

„Er Du forrykt,“ jagde hun „tror Du, at jeg har ladet den smukke, lille Tingeste løbe med Billie.“ —

„Saa fortæl, fortæl!“ skreg Terome og stam-
pede rasende med Foden.

Simon loe.

„Nu er Du nok om en Hals, Terome,“ jagde han tørt, „stakkels Tyr.“

Babine fortalte Alt omstændeligt og forklarede, at hun af sig selv havde stukket Ild paa Huset, for at svække alle Dphsninger om dette uhyggelige Gjemmested.

„Kun rolig og besindig, og Intet er tabt!“ endte hun sin Beretning „Arnould er let at finde, og han ved hvor hun er.“

„Men,“ tilføiede hun „fremfor Alt Forsigtighed.“

De tre Personer samtalede endnu længe i en dæmpet Tone og forlod kort efter Stedet.

De gik tværs over Den og steg ned i Baaden, som Jerome havde paa den anden Side.

Da de roede fra Den, var det igjen bældmørk Nat.

Ligeover for „Kjæltringeøen“ laa, som vi vide, Vincennes Skoven.

Dens tætte Lunde, dens skyggesfulde Lovsøle, som for mange Aar siden havde lyttet til de franske Kongers kjæle Ord i de maaneklare Nætter og til den fornemme Verdens Uhygghed for Revolutionen gjorde Ende derpaa, stode nu tavse og stille, omgivne af Ensomhed og Mørke.

Der var noget Uhyggeligt ved at opholde sig i Skoven ved Nattetid. —

Hvar var Usikkerheden stor, da Parisers Gavtyve her havde frit Spil, langt fra Politiets Virksomhed. —

Man kunde derfor næsten altid se mystiske Jeannette Miron.

Personer streife om i Skoven, og Folk, som maatte tidlig op for at naae deres Arbeidssteder inde i Byen i rette Tid, saa ofte mistænkelige Personer udhvile sig imellem Træerne, eller ligesom staa paa Lur bag de store Træstammer. —

Voire tre Personer brød sig imidlertid ikke herom.

De lagde Jollen hi ved Flodbredden, og gif iland, uden i mindste Maade at bryde sig om de to, tre lurvetklædte Personer, som drev om langs Bredden, enten det nu var fordi de ventede paa Nogle fra den ligeoverfor liggende „Kjælstringe“, eller fordi de opsogte et passende Nattekvarter. —

Simon og Babine steg først iland, medens Jerome gjorde Baaden fast. —

Derpaa begav alle Tre sig hurtig paa Vej, idet de stedse fulgte Kysten, som de undersøgte med største Nøiagtighed.

Det kunde nemlig gjerne være, at Jeannette og Arnould var gaaet iland her og ikke paa den anden Side af Floden. —

Var dette Tilfælde, vilde man snart finde den lille, grønne Jolle, som Arnould havde taget. —

Jeannette var desuden udmattet af det lange, frygtelige Fangskab, og Arnould var kun et Barn, som snart vilde blive træet. —

Man havde derfor grundet Haab om at finde Sporet. —

To Trætte undgaar aldrig at efterlade et saadant. —

„Naar jeg først Fingre i ham, den fordomte Skarns Unge,“ mumlede Jerome „bliver jeg nød til at lade ham foretage en Svømmetur i Seinen. Rigtignok er Vandet temmelig koldt, men det er jo en dygtig Svømmer.“

Han loe raat.

„Jeg vil kvæle ham som en Skadeunge,“ grynede Babine „den Dreng har aldrig bragt os Andet end Ulykker.“

Simon tænkte kun paa Cecilie og paa Damen med Silketørklædet. De gav ham nok at bestille, efter som hans Fremtid var ubehagelig truet, dersom den unge Pige opdagede hans Tilflugtssted.

Nu var det ham, som flygtede for hende og som maatte skjule sig, indtil han fik en ny Bopæl, hvor han ikke var udsat for Overhæng af Politiet.

„Det er sandt,“ udbrod han pludselig og standsede „jeg er fattig, hid med et Par Guldstykker, at jeg kan leie mig ind i en eller anden Alfrog.“

Serome loe. —

„Det er en egen Sag, lille Simon,“ mumlede han „vi er nok Venner, men vi er selv fattige.“

„Ja jeg gjør ikke mange Omstændigheder,“ vedblev Simon „jeg har talt til Babine, din smukke Hgtehalvdel, om Sagen og udviklet for hende, hvorfor jeg troer, at Du gjerne overlader mig de Par Skilling; hun kan forklare Dig det Altsammen, jeg gider ikke tale om den Sag.“

„Jeg har lovet Simon Pengene“, svarede Babine „han er vor Ven og vil ikke forraade os.“

„Saa maa Du selv gjøre Udlægget,“ brummede Kæmpen.

Babine greb i Lommen.

„Se her,“ sagde hun og fremtog to Guldstykker, „her er saameget som Du behøver for at leie en anstændig Bopæl, og saa troer jeg, det er bedst vi skilles. — Gif en Snushane Die paa os, kunde han maaske i sin Dumhed falde paa at udspørge os.“

Simon stak Guldmønterne i Lommen.

„Skilles,“ mumlede han „vi skilles aldrig Mo'er Babine, Jerome og jeg har formeget sammen, til at vi saadan kan skilles; tværtimod foreslaar jeg, at han og jeg følges ad en Stund endnu; Skilsmisjen kan altid komme tidsnok.“

Serome traf paa Skuldrene.

„Jeg føler dog ingen synderlig Trang til at præsentere mig paa Parises Gader med Dig ved hvoilys Dag,“ mumlede han „Politiet har allerede aflagt Dig et Besøg, og det kunde jo let hændes, at man nappede Dig som Du bedst gif og stod, og saa er jeg overbevist om, at Du klyngede Dig saa fast til mig, at man tog mig med det Samme.“

„Det er sørgeligt at høre en Ven tale saaledes,“ svarede Simon „det vidner ikke om, at Du har gode Tanker om mig.“

„Tanker er toldfri,“ svarede Jerome og traf ubemærket en lang Læderrem med en tung Blyfugle i den ene Ende op af Lommen „men jeg har Familie, en kjærlig Hustru, som jeg nødigt vil styrte i Ulykke, og det kunde let hændes, at det blev Til-

fældet, dersom Du i din altfor store Kjærlighed til mig, sørgede for, at jeg kom til at gjøre Dig Selskab i Fængslet."

Babine havde set ham tage Remmen frem og viste sig som en tro Egtefælle.

Simons Selskab kunde bringe Egteparret i alvorlig Fare, og det var derfor rimeligt, at de søgte at blive af med ham.

Hun greb derfor ind paa Brystet og trak en spids Kniv frem. —

At hun forstod at bruge den havde hun vist flere Gange.

„Det er saadan en underlig Fremgangsmaade imod mig," sukkede Simon „i mine Belmagts Dage, da jeg havde Hus og Hjem, var Du altid en velkommen Gæst hos mig; og nu, da jeg er husvild, forraadt og forfulgt, nu skyer Du mit Selskab, som om jeg kunde være et giftigt Dyr, der vilde bringe Dig Død og Fare."

Han sukkede endnu dybere og spændte hemmeligt Jernknoen om Haanden. —

Rundtom var det mørkt og uhyggeligt.

Regndraaberne faldt tungt og ensformigt paa Træernes Blade, og engang imellem kom Vinden susende og ryttede Draaberne ned, saa det lød som en pludselig Bladstregn. —

Det var ret et Veir, passende til at udøve Forbrydelser i.

Kæmpestaden sov bagved dem, og Lyden af Bognene, som endnu rullede henover Stenbroen lød

faa svag og sparsomt, at man kunde slutte sig til, at der endnu kun var Faa paafærde.

De tre Personer havde under Samtalen standjet ved Bredden paa et Sted, hvor et kæmpemæssigt Træ hældede sin Krone helt udover Vandet.

Udfor dette Sted var Seinen meget dyb.

Man talte om en Dybde af henved ti Favne, og om et cirkelrundt Hul ligeudfor med meget steile Sider.

Man kaldte det „de døde Mænds Grav“, fordi at Mange, som enten havde været berusede eller uforsigtige, vare tumlede ud og blevne der med det Samme.

Serome kjendte det, ligesom han overhovedet kjendte hver Tomme af Flodbredden.

Han søgte derfor at faa Simon mellem sig og Floden, som ogsaa fuldstændig lykkedes.

Den kæmpemæssige Bandit standsede paa det uheldbringende Sted med Ryggen vendt mod Floden og Ansigtet imod de to Vgtefolk.

„J vil altsaa skilles fra mig,“ sagde han sørgmodig.

„Ja, Simon Hundeklipper,“ svarede Babine „lad Hver sørge for sig; Farerne er altfor store, og desuden er Du jo stor nok til at sørge for Dig selv.“

Hun loe ad sin egen Vittighed og fastede et hurtigt Blik til Serome, som var traadt nogle Skridt tilbage, for at faa bedre Plads til at svinge Væderremmen.

Simon svarede ikke, men syntes pludselig at ane Faren, thi han sprang hurtig et Par Skridt til Siden, saa at han kom til at staa under det gamle Træes Grene. —

I samme Nu pøb Blyfluglen gennem Luften, fastholdt af Læderremmen.

Men da Maalet for den var gaaet tilside, ligesom Kastet blev gjort, traf den kun Luften og faldt ned i Sandet ved Bredden.

Jerome udstødte et forbittret Brøl og vilde trække Remmen til sig, men i samme Nu følte han sig greben af en senestærk Haand, som rev ham omkuldb som om han kunde have været et Barn. —

Han saa en Mand staae bøiet over sig med hævet Haand.

Det var Simon, som havde kastet sig over ham med Lynets Fart og slaaet ham til Jorden.

Babine udstødte et Skrig og foer ind paa ham fra Siden for at bore sin Kniv i ham, men et voldsomt Spark fra Simons jernbeslagne Hæle kastede hende baglæns til Jorden.

„Sy, Jerome,“ loe Simon i en haanlig Tone „sy, min søde Dreng, Du maa jo skamme Dig ved saadan at slaa fejl. Du, som er en gammel Knægt, kunde staa saadanne og tjatte med en Smule Blyfugle; nu var det godt, at det var mig, men havde det nu været en Anden, kunde Du jo ikke slikke den Skam af Dig, foruden at Du kunde resitere at man slog Dig ihjel bagefter! — sy, Jerome, er det Sikkerhed, er det Benskab!“

„Slip min Hals, Du kvæler mig,“ stønnede Jerome

„Og saa Babine, din søde, smukke Ægtefælle,“ vedblev Simon seende, „hun vilde prikke mig lidt i Siden med sin Kniv, — sy — hun maa ogsaa skamme sig; er det Lønningen fordi jeg har bragt hende mangen god Stump Tøi, og mangen Franc i Skuffen —, hun duer virkelig ikke til at assistere Dig, — hun er ligesaa feitet som Du.“

„Slip, slip,“ rallede Jerome og slog rasende ud med Arme og Been „Du myrder mig.“

„Gjør jeg,“ loe Simon „og det vilde Du ikke gjøre ved mig, vel, min Hjertensven, Du fik af en ren Feiltagelse din smukke Blyshynge op af Lommen og kastede den ved et rent Tilfælde henimod det Sted, hvor jeg stod, — ikke sandt —, ja, saa kan Du ogsaa ganske rolig bande paa, at jeg af en Feiltagelse staar i Begreb med ligefrem at hindre Lufften i at trænge ned i din Hals.“

Og for at give sine Ord Eftertryk, klemte han endnu fastere med sin fenestærke Næve.

Dødsfaren gav Jerome Kæmpekræfter.

Allerede blaasort i Ansigtet, halvt grebet af Krampen, rev han sig løs med Anvendelse af alle sine Kræfter og slyngede med det samme Simon fra sig som en Boldt.

I næste Nu var han paa Benene og vakkede henimod Babine, der ligeledes havde rejst sig og nu dækkede sin halbevidstløse Ægtefælle, der havde søgt Tilflugt bag hende.

Hun lignede en Furie, en rasende Kvinde.

Det graa, uredte Haar pidskede om hendes Tindinger, Dinene gnistrede, og hendes Stemme sfin-grede, da hun svang Kniven hun igjen havde faaet i Haanden og raabte:

„Kom kun, Simon Hundeklipper, kom kun, rig-tignok er jeg kun en ussel Kvinde ligeoverfor Dig, men min Haand ryster ikke, og min Kniv er skarp og spids.“ —

Simon havde imidlertid reist sig og stod der, ikke ulig en ond Aand, mørkt og uhyggelig.

„Hvad tror Du jeg bryder mig om din Kniv!“ raabte han „jeg vil knuse Dig som en Eggestal før Du faar Tid til at bruge den.“

Og ude af sig selv styrtede han henimod hende med sin bepannsrede Haand løftet i Beiret til et dræbende Slag, da Scenen pludseligt forandrede.

En lydende Stemme, der lød bagved de Kæm-pende, udtalte et kort, bestemt:

„Holdt!“

De tre Forbrydere vendte sig hurtigt og forfær-det om.

Trods Mørket skimtede de tydeligt Omridset af en Person, som stod imellem Træerne. —

Simon kjendte ham strax.

„Herren,“ mumlede han „Herren.“

„Ja, netop ham,“ svarede Personen og traadte helt frem „hvad foregaar her, hvor tør I vove at slaas indbyrdes, istedetfor at tjene vor Sag, — ved

3 ikke, at et Ord af mig kan bringe Jer alle Tre under Bøddeløgen."

Han stak sin spidse Næse tilveirs ligesom for at opsnuse Bildtet.

"Han vilde myrde mig," undskyldte Simon og pegede paa Serome „baade han og Babine, og da det saa slog feil, saa . . ."

"Saa vilde Du til Gjengjæld myrde dem," afbrød „Herren" ham strengt „det er imod Loven; i slige Tilfælde ved Du, at Du kun har at klage til os, og vi vilde da undersøge din Klage og straffe den Skyldige."

„Der var ingen Tid til at betænke sig eller overveie hvad man skulde gjøre eller ikke gjøre," svarede Simon raat „naar man overfalder mig, forsvarer jeg mig, det er det Hele."

„Di," torduede „Herren" og løstede sin Haand der var bevæbnet med en Ridepidsk „ti, for Du faar min Pidsk at smage ligesom en Hund."

Maanen traadte idetsamme frem bag Skyen og oplyste den Nyankomme.

Han saa virkelig imponerende ud.

Hans Dine lignede, og en paafaldende Blegthed tydede paa, at hans Sind var i heftig Oprør.

De tre Forbrydere, som ellers ikke gjøs tilbage for Noget, stod forlegne og frygtfomme for ham.

„Dg Du, Serome," vedblev „Herren" „hvor kommer det sig, at Du er her, jeg vilde netop begive mig til Dig, for . . ."

„Mit Hus er brændt!" muanlede Tyren.

Det gav et Sæt i „Herren“.

„Brændt,“ raabte han forfærdet „og hende — den unge Pige, som . . .“

„Hun er undsluppet tilligemed Arnould, den Slynge!“ svarede Babine.

„Hvad siger Du!“ skreg „Herren i en rasende, opbragt Tone og rustede hende voldsomt i Armen „tal, svar, fordømte Hex, hvordan er det gaaet til?“ —

Babine havde mistet al sin Frækhed ligeoverfor denne Mand og fortalte Alt, kun fortaug hun Bassevandet. —

„Herren hørte tavs paa hende.

Da hun var færdig, stod han et Dieblif henskunket i Tanker.

„Hun maa findes,“ udbrod han omsider „ellers er vi alle Galeierne vis, Du Simon og Du Jerome maa under et eller andet Paaskud faa Indpas i Sulpice-Baden, hvor det gule Baabenskjold staar over Døren, der er kun et Hus som er mærket saadanne. Der boer en Læge, som fornylig er kommet hjem fra Indien, ham opsoge I og giver Eder i Samtale med ham I Samtalens Løb maa I lægge Mærke til Omgivelserne og navnlig til om ikke den unge Pige her har fundet et Tilflugtsted.“

„Var det ikke bedre, at jeg gif,“ indvendte Babine „Simon er saa fjendt.“

„Du har Ret, gaa Du istedetfor,“ raabte „Herren“ „saa undersøger Simon Byen fra en anden

Side. — Findes maa hun —, endnu kan Alt blive godt.“

Samtalen blev endnu ført en kort Tid, saa forlod alle Fire Stedet og begav sig hver for sig ind til Byen.

„Herren“ forsvandt for de tre Ordre undervejs, hvormeget de end saae sig om, opdagede de ham ikke.

Kort efter raslede Grenene tæt ved Stedet, hvor de havde kæmpet og aftalt hvad der var at gjøre.

En gammel Mand traadte frem.

„Ah,“ mumlede han „nu dages det, det var en heldig Ide af mig at gjøre denne lille Spadsjeretour.“

Han gik hurtig ind ad Byen til.

Da han naaede Skovens Udkant, floitede han.

En Drosche kom strax kjørende.

Manden steg ind,

Rudstven spurgte ikke om Noget, men kjørte rast afsted i den mørke Nat. —

Syttende Kapitel.

Indierinden.

Som vi vide boede Lægen Henri Duvant i Sulpice-Gaden, hvorfra han gjemmen en meget lang Korridor let kunde komme til det tidligere omtalte „røde Hus“, hvor Parises Forbryderbander holdt sine natlige Møder.

Lægen modtog, ligesom enhver Anden af sine Kolleger, Besøg af Syge til bestemte Tider, men havde desuden givet bestemte Ordre til, at hverken Zambo eller Maja maatte bortvise Nogen, som søgte hans Raad udenfor disse bestemte Tider.

Han havde derfor indrettet et meget stort Sideværelse til Forsamlingsstue, og til hans Værelse maatte man sige, det var aldrig tomt.

Hans Ry som Læge naaede til alle Parises Kvarterer, og man fortalte utrolige Ting om hans Vidunder-Koure.

Han helbredte Sygdomme, som andre, langt ældre og mere berømte Læger havde erklæret for incurable, og snart efter blev han lovtalt af Personer, som tidligere havde kaldt ham „den indiske Kvaksalver.“

Poul Berner, som nu var fuldstændig helbredet

efter det frygtelige Slag han havde modtaget, boede hos ham.

Lægen havde sine bestemte Grunde herfor og tillod ham paa ingen Maade at flytte.

En Menneskeven som han var og en udholdende Bekæmper af al Uret, havde han foresat sig at komme til Ende med den mystiske Historie, som satte hele Paris i Bevægelse.

Thi, takket være Moniteurens utrættelige Referent, vidste hele Paris nu, at Arvingen til en uhyre Sum var pludseligt og sporløst forsvundet.

Man udtømte sig i Gissninger og skjældte Politiet ud, men Intet hjalp.

Arvingen lod til at være godt gjemt, eller ogsaa Politiet var meget daarligt.

Begge Dele var Tilfældet.

Vi vide, at Politiets Embedsmænd, efter hvad man sagde, stod i Forbindelse med den velorganiserede Forbryderbande.

Det var derfor ikke saa underligt, at man ikke opdagede det Allermindste.

Lægen Duvant var den Eneste, som interesserede sig for Sagen. Han havde, hvor ung han end var, prøvet Livet og været Gjenstand for grusomme Skuffelser.

Disse stammede fra onde Mennesker.

Og det var dem han bekæmpede, og desværre følte han ofte de vægtige Slag, som Skæbnen tilføjede ham i denne ulige Kamp.

Selv blandt sine Patienter, som han hjalp

baade med Raad og Daad, traf han Mange, som hurtig glemte hvad han havde gjort for dem; ja, som ligefrem udlo ham, naar Andre omtalte hans Menneſtefjærlighed.

Men Henri Duwant blev ved.

Han forfulgte ſin Plan til det Yderſte og havde tre Allierede i Grev Tonard, Alfonſce og endelig i Poul Berner. —

Den berømte Lepart fulgte ham, uden at han havde Anſeſe derom, og hvad Lægen ikke ſaa, ſaa han.

Desuden havde han ſin Tjener Zambo, en ſnu Hindu, ſom var ham hengiven med Liv og Sjæl og gjerne gif i Døden for ham.

Han vaagede over ham ſom over et Barn, Noget han var vant til fra det fjerne, deilige Indien, hvor han ligeledes var kommet til Lægen, lidende af en uhelbredelig Sygdom, var bleven reddet og derefter taget i Tjenefte.

Zambo glemte aldrig Lægens Omhu for den fattige Hindu og ſvor ved Kiva ham Troſkab og Hengivenhed til Døden.

Hans andet Tjenethende var Hindupigen Maja, eller „Flodernes Blomſt“, ſom hun hed, da Lægen tog hende til fig. —

Da var hun et fattigt, forladt Barn, uden en eneste Ven i det uhyre Land, ja uden en eneste Ven paa hele den ſtore Jord.

Lægen frelſte hende en Dag fra en gruſom Miſshandling, ſom hendes daværende Herre, en raa

Engländer, stod i Begreb med at tilføie hende, og fra den Dag traadte Maja i hans Tjeneste.

Hun var endnu et Barn.

Men Indiens Born blive hurtig modne, og to Aar derefter var Maja en voksen Pige.

Hun hang ved sin Herre, som en tro Hund, men snart vaagnede andre og mægtigere Følelser i hendes Bryst, og som et Lyn steg Kjærligheden med i hendes Sjæl.

Hun elskede Lagen med hele sin glødende Sjæls Magt.

Og han, han saa det ikke, han troede det var Troskab.

Han bemærkede ikke den brændende Ild i hendes Dine, ei Længslen i hendes Blik.

Naar han arbejdede imellem sine Patienter fulgte hendes Dine ham med Beundring og Erbødighed, og naar han omsider, træet af Anstrængelsen, undte sig en Smule Hvile, vaagede hun ved hans Leie, at Ingen og Intet skulde forstyrre hans knapt tilmaalte Sovn.

Kort sagt, hun elskede ham med sit Fødelands brændende Ild, men han saa det ikke.

Han var venlig, næsten kjærlig imod hende, men i hendes Dine var det Kulde, Ligegyldighed.

Og da hun ikke faae sin Kjærlighed besvaret, tændtes lynsnart en anden Følelse i hendes Sjæl, — Hadet.

Hun hadede ham, men bag dette Had, dette Til-

flngtssted for en fortvivlet, forsmaaet Sjæl, laa endnu Kjerligheden, inderlig, ren og altopofrende. —

Synet af Poul Berner havde gjort et mægtigt Indtryk paa hende. —

Hans mandige Skjønhed, Lidelsen, som stod tegnet i hans Dine og paa hans Bænde, vandt hende strax.

Han kunde erstatte hende Lægen.

Dag og Nat vaagede hun over ham og pleiede ham som man kan pleie et Barn. Hun badede hans Tinding, naar den brændte i Feberens Ild og astørrede Sveddraaberne, som rullede ned over hans Bænde.

„Tak, Maja,“ sagde da Lægen og klappede hendes Kind „Tak, jeg ser, Du er mig hengiven.“

Og hvergang han saadan klappede hende, følte hun sit Hjerte krympe sig sammen, thi det var jo ikke for hans Skyld hun handlede saaledes.

Paa Grund af den ypperlige Pleie kom Berner sig hurtigere, end man havde kunnet vente, og nu kunde hun tale med ham, adsprede ham og høre ham tale til hende.

Saa erfarede hun da Alt.

Berner fortalte hende om Jeannette, om sin inderlige Kjerlighed, om sin Fortvivlelse ved at erfare hendes pludselige Forsvinden, og Maja hørte efter med blussende Kinder og lynnende Dine.

Hun havde altsaa en Rivalinde, en deilig Kvinde, maaske smukkere end hun.

Hun følte Hjertet banke som om det skulde sprænge sit Fængsel, og hun knyttede i afmægtigt Raseri sine Hænder. —

Altjaa han elskede hende heller ikke.

Hun var og blev den stakkels, farvede Pige fra det fjerne Indien, som Ingen brød sig om; og hun, som kunde elske som ingen Anden!

Saa blev hun tavøs og indesluttet.

Dinene tabte sin Glands, Smilet veg fra hendes Kinder, Nætterne bleve søvnløse, og onde Tanker fødtes i hendes Sjæl.

Hun vilde hævne sig paa dem Begge, men først vilde hun forsøge en sidste Gang, hun vilde tilstaa Berner sin Kjærlighed. —

Det var en Aften han var hjemme og som sædvanlig sad sorgmodig og drømmende i det store Bærelse, som Lægen kaldte sine Benneres Asyl.

Lampen var skruet halvt ned, og udbredte et dæmrende Lys over hver en Gjenstand.

Han sad med Hovedet støttet i sine Hænder, bøiet over Bordet, ligegyldig for Alt omkring sig.

Med Et aabnedes Døren, og Maja traadte ind.

Hendes Kinder vare farvede med en eienommeligt Rødme, hendes Dine tindrede, og Læberne dirrede.

Det var jo hendes Fremtid, som stod paa Spil.

Vilde han kunne elske hende, havde han været blind for den Kjærlighed han selv havde skabt!

Hun gif lydloft nærmere og standsede bagved hans Stol.

Hvor svag end Larmen var, da hun lagde Haanden paa Stolerhyggen, havde Berner dog mærket det og vendte sig hurtig om.

„Er det Dig, Maja,“ sagde han venlig, „hvad godt?“

Hindupigen betragtede ham med glødende Blik, men svarede ikke.

Berner smilede.

„Hvad er hæendet?“ spurgte han uroligt og reiste sig „Du er saa bevæget.“

„Du har Ret, Herre,“ mumlede hun utydeligt „jeg er saa bevæget.“

„Gjen en Ulykke?“ spurgte Berner videre „fortæl.“

„Nu er Du helbredet, Herre,“ begyndte Maja „helbredet ved min Hjælp.“

Berner smilede.

Han mente rigtignok, at Lægen havde en væsentlig Del i denne Helbredelse, men fragik ikke, at Maja havde vist sig som en kjærlig, opofrende Søster.

„Ja, Du har gjort Meget for mig, Maja,“ sagde han og greb hendes Hænder „saa Meget, at jeg aldrig vil glemme det.“

„Vil Du virkelig ikke glemme det, Herre,“ svarede hun „vil Du altid huske paa den stakkels Hindupige, som vaagede over Dig, naar Du sov og som selv ikke kunde sove, for at tænke paa Dig!“

„Jeg vil aldrig glemme Dig,“ sagde han „vertimod, Du har erhvervet Dig en Plads i mit Hjerte, som Ingen nogeninde kan trænge Dig ud af.“

Maja skjælvede.

Mon han virkelig elskede hende ?

„Og dersom jeg nogeninde vender tilbage til mit Fødeland, og Du skulde ønske at følge mig, da behøver Du blot at udtale dette Ønske, og det vil ske; men hvorfor ser Du saaledes paa mig?“

Hindupigen stirrede virkelig paa ham med vidt-opspilede Dine.

Saadanne Ord vare efter hendes Begreber en Kjærlighedstilstaaelse. —

„Hvorfor jeg saaledes ser paa Dig, Herre,“ svarede hun ydmygt „gjætter Du det ikke?“

„Nei,“ svarede Berner forundret „jeg gjætter det ikke.“

„Da skal jeg sige Dig det,“ hviskede hun „jeg ser saaledes paa Dig, fordi Du ligner Den, jeg har set i mine Drømme.“

„Din Elskede maaske?“ smilede Berner.

Maja nikkede.

„Ja, Du ligner min Elskede,“ vedblev hun i en dømpet, bevæget Tone „men jeg har aldrig set ham andre Steder end i mine Drømme.“

„Hvorledes vil Du forklare det?“ spurgte Berner, der begyndte at finde Interesse for det besynderlige Naturbarn.

„Hvor I dog ere kolde, I Mænd fra Nord, hvor Isen kommer,“ svarede hun smerteligt „I forstaa

ikke Kjærlighedens Sprog! for Eder findes intet Smil, I vil høre Alt med Eders Øren, I glemmer at føle med Eders Sjæl; hvis I ellers har nogen,“ tilføiede hun langsomt.

„Savist har vi Sjæl,“ smilede Berner „men jeg forstaar Dig endnu ikke, Du brune Datter af det fjerne Indien, forklar mig din Tale.“

Maja betragtede ham smerteligt. —

Hun begreb, at hun havde taget feil.

Han elskede hende ikke.

I hendes Hjem vilde hendes Ord have været nok til at kaste en Mand for hendes Fødder.

„Hør mig,“ hvistfede hun og greb hans Haand „hør mig, Herre og forstaa mig.“

Hun trak ham hen til Vinduet og pegede op paa den stjerneklare Himmel.

„Ser Du alle disse Stjerner,“ vedblev hun „dem har den store Mand skabt! ethvert Menneske paa den hele Jord er knyttet til en af disse Stjerner, baade Du og jeg har vor iblandt dem, og ligesom de skinner, saaledes lyser ogsaa vor Skjæbne; snart omsvæver Lykken os, snart indstulles vi i Sorgens Skyer ligesom Stjernerne! det er vor Skjæbne hervede, som affpeiler sig paa Himlen! se,“ vedblev hun og greb paany hans Haand „ser Du det Stjernestud, som suser ned imod Jorden! det var et stakkels Menneske Sjæl, som blev slynget ud af sin Bane, revet bort fra alle sine Kjære, fra alle sine Forhaabninger og Længsler og som nu slukkes ligesom Livet hervede, naar Døden kommer.“

Hun pegede med det Samme paa et prægtigt Stjernesud, som fór gjennem Luften og sprang langt ude i det Fjerne.

Berner betragtede hende forundret.

„Seg forstaar Dig ikke Maja,“ sagde han „Du taler saa underligt.“

„Forstaar Du mig ikke Herre,“ svarede hun langsomt „forstaar Du ikke, at hint Stjernesud var mit Liv! ligesom det nu er sluttet, sporløst forsvundet, saaledes er al min Fremtid, min Lykke tilintetgjort — ved Dig!“ tilføiede hun næsten vildt.

Berner gjorde et Skridt tilbage.

„Bed mig!“ raabte han „forklar mig det.“

„D,“ svarede hun sørgmodig „jeg troede, at min Stjerne var knyttet til din, men se, din straal er endnu klart og lysende deroppe, medens min er forsvundet.“

Hun pegede igjen mod en stor, prægtig Stjerne.

„Men Maja,“ sagde Berner „jeg . . .“

„Du, ja Du,“ sukkede hun „Du forstaar ikke at den stakkels, fattige Hindupige tør elske den stolte, kristne Mand, Du forstaar ikke, at Indiens farvede Barn tør elske den hvide, skjøne Mand, fordi han i Forveien elsker den hvide Pige, o Herre, — hvor Du dog er kold og grusom.“

Hun skjulte Ansigtet i sine Hænder og græd.

„Arme Barn, hun elsker mig,“ mumlede Berner. —

„Men jeg vil at Du skal elske mig,“ brød hun pludselig ud „hører Du, jeg vil det; jeg kan kun

elske eller dø, — hvad er din blege Pige imod mig, Is imod glødende Lava! jeg vil, at Du skal elske mig, jeg kan ikke leve uden Dig.“

Hun greb hans Haand og kyskede den.

„Maja, kom til Dig selv, Du drømmer,“ sagde han venlig „Du er syg.“

„Ja, jeg er syg,“ hviskede hun „jeg kan ikke aande her i disse kolde Lande, hvor Alt er Is og Kulde, — jeg er syg, men Herre, tillad mig idetmindste at elske Dig, at vaage over dit Liv, at følge Dig som en Hund, spark til mig, om Du vil, træd mig under Fødder, men vær ikke vred, fordi jeg elsker Dig.“

Hun havde under disse Ord kastet sig paa Knae og strakte bedende Hænderne imod ham.

Maanelystet faldt gennem Vinduesruden og oplyste hendes vidunderlige, skønne Ansigt.

Der stod en Angst, en Fortvivlelse i hendes Træk, som gjorde et mægtigt Indtryk paa den unge Mand.

„Maja,“ sagde han kjærligt og reiste hende op „Du ved, at jeg elsker en Anden, og Du vil vist ikke kunne elske en Mand, som brød sit Ord, vær min Veninde, bliv hos mig saalænge Du vil, omgaaes mig som en Broder, det er Alt, hvad jeg kan give Dig, fordi Du har pleiet mig i min Sygdom.“

Den unge Piges Ansigt antog et mørkt, truende Udtryk.

„Du elsker mig altsaa ikke,“ mumlede hun. Berner rystede paa Hovedet.

„Men Du elsker den Anden?“ vedblev hun med dirrende Læber.

„Maja, det ved Du.“

Hun betragtede ham med isnende Kulde.

„Og nu vil Du have, at jeg skal nydes med dit Benskab,“ sagde hun endelig „Du vil, at jeg skal følge Dig, for daglig at se den Kjærlighed Du ødsler paa en Anden, vogt Dig, Herre, vogt Dig, husk paa at det er Sydens Børn Du gjør slikt et Forslag.

Hendes Dine lystte med en uhyggelig Glands, da hun sagde disse Ord og hun bevægede Fingrene hurtigt ligesom i Krampe.

„Hør mig,“ begyndte Berner.

„Ti,“ afbrød hun ham „forsøg ikke at fremkomme med Undskyldninger; jeg er tilsidefat, jeg ved det nu.“

„Men Pige, raser Du,“ brød Berner omsider ud „Du ved jo, jeg er forlovet.“

„Ja,“ svarede hun „det skal jeg aldrig glemme.“

Hun lagde en Betoning paa disse sidste Ord, som gjorde et ubehageligt Indtryk paa vor Helt.

Han havde læst om Indiernes Lidenskaber, om Kjærligheden iblandt dem, som forsmaaet, forvandler sig til dødeligt Had. —

„Du vil hade mig,“ sagde han og betragtede hende alvorligt.

Hun forandrede ikke en Mine, da hun svarede:

„Frygter Du mig, saa sig Alt til min Herre din Ven, han vil da straffe mig.“

„Fy,“ sagde Berner og følte Blodet fare sig op i Kinderne „fy, Du tænker ikke ædelt.“

Hun svarede ikke, men rakte ham Haanden.

„Seg vil ikke hade Dig,“ sagde hun, „men hende,“ tilføiede hun saa sagte, at han ikke hørte det. —

„Tak Maja,“ svarede Berner „jeg fortjener det heller ikke.“

Idetsamme løb Kloffen.

Berner foer sammen.

Det kunde være, at det var Oplysning om hende han elskede. —

Maja syntes at gætte hans Tanker. —

„Det er en ny Patient, Herre,“ sagde hun koldt „jeg maa skynde mig,“

Hun hilste ham ydmygt ved at lægge Hænderne over Panden og bøje sig til Gulvet, men da hun gik fra ham lignede hendes Gang en Dronnings, saa stolt og bydende var den.

Berner saa efter hende.

„Du er en Svartals,“ mumlede han „jeg vil tage mig iagt.“

Syttende Kapitel.

En ny Patient.

Paa Løgens Bopæl fandtes flere forskjellige Klokkestrengene, der alle stode i Forbindelse med den store Hovedklokke, hvis Klang kaldte ham naar han var tilstede.

Dg man kunde komme naar man vilde.

Henri Duvant var altid hjemme.

Rigtignok varede det stundom noget, inden han kom, men man gif aldrig forgjæves. — Han kom, gav sine Raad og gif.

Det lod ikke til, at denne Mand sov.

I detmindste havde Ingen endnu modtaget det Svar:

Han sover!

I den Henseende lignede han Cagliostro eller Joseph Balsamo som han egentlig hed. — Dg som denne var han en uudforskkelig Person, som Ingen kunde blive flog paa. —

Hans Koure vare sikke, kun Faa gif uhjulpne fra ham. —

Dg hvad Betalingen angif, da forlangte han aldrig nogen, tvertimod han gav mere end han tog.

Paa den Maade opnaede han en Popularitet, som gjorde ham til Paris's første Læge.

Da Maja derfor hørte Klokken lyde, løb hun afsted med en vis Stoltthed, thi, trods Alt, glædede det hende dog, at man tyede til den unge Læge, som beboede en tarvelig Veilighed, medens hans Kolleger holdt glimrende Ekvipager og beboede næsten fyrstelige Sale.

Hun skyndte sig derfor med at aabne Døren og ventede at se enten en Bogn med en fornem Syg eller en fattig Djævel for denne.

Men hun tog feil.

Der var Ingen at se, hverken nær eller fjern.

Kun en forvirret Larm, blandet med høie Raab, naaede til hende fra Sidegaden.

Maja, der var nysgjerrig som sit hele Kjon, blev staaende i Døren.

Bludselig løb to Personer hurtig henimod hende, slæbende en tredie imellem sig.

Denne tredie var et Fruentimmer, der saa ud til at være besvimet.

„Ah, mit smukke Barn,“ sagde den ene af Mændene, en høi, sværlemmet Karl med et rødlaudent Ansigt, hvis ene Die skjultes af en smudsig Klap „De er allerede paa Pletten, det var mig, som ringede, for at underrette Dem om, at vi bringe den berømte Doktor en stakkels Kone, som lider af Krampe, og som fornylig fik et Anfald her omme i Gaden.“

Og idet han bøiede sig nedover hende tilspøiede han i en medlidende Tone:

„Herregud, det gamle Skind er aldeles bevidstløst.“

„Var det ikke bedre at bringe hende hjem til hendes Bopæl,“ bemærkede Maja.

„Ik, min Kjære,“ svarede Gyren „jeg kjender hende; Staklen boer udenfor Paris, en tre Timers Wei herfra og har kun et ussel Bræddeskur til Hus.“

„Vi kan tage hende ind i Korridoren,“ svarede Maja „til hun kommer til sig selv, „Herren“ vil da sikkert lade hende besørge hjem i en Bogn, Krampe-tilsælde er saa almindelig.“

„O, det er mere end Krampe,“ styndte den anden Person sig at tilføie „da hun faldt paa Gaden, idstødte hun et høit Skrig — hun maa have enten brækket eller forstuvet det ene Ben.“

Og som for at bevise sine Ords Rigtighed lofede han hende op, men da hun satte Foden til, sank hun sammen med et klagende Skrig. —

„Det er en anden Sag, mine Herrer,“ svarede Maja „i saa Tilfælde har jeg Ordre til øieblikkelig at indromme den Tilskadekomne en Seng i vort lille Hospital.“

Idetsamme slog Fruentimmeret Dinene op og saa sig om.

Maja foer næsten tilbage ved at se hendes Ansigt.

Det var rødt, finnet og havde et dyrist Udtryk; kort sagt, hun var forfærdelig styg. —

Men Lægen havde en Gang for alle befalet, at

der ikke maatte gjøres nogen Personsanseelse og hun overholdt denne Befaling. —

„Vi skal hjælpe Dem, mit smukke Barn,“ sagde den ene af Mændene „vis os blot Veien.“

„Det behøves ikke, mine Herrer,“ sagde Maja „vi har vor egen Porteur.“

Hun trykkede paa en Knap i Væggen, og strax løb en Klokke noget borte.

„O, hvor jeg lider,“ sukede Fruentimmeret „jeg har bestemt brækket et Ben.“

Stemmen havde en vidunderlig, blød Klang og stod i fuldkommen Modsatning til det Ydre.

„Lad Du os bare tage fat,“ sagde den Høieste af Mændene til Maja „det varer før længe inden Porteuuren kommer; Konen lider altfor meget, — vis os blot Veien.“

Maja svarede ikke, men stillede sig i Veien for dem, da de paany løftede Fruentimmeret op og vilde trænge ind i Korridoren.

„Bent,“ sagde hun „der er vor Porteur.“

Zambos høie, smidige Skikkelse viste sig gennem en lille Sidedør, som Ingen af dem havde bemærket. —

Han kastede et hurtigt Blik paa Fruentimmeret, der havde lukket Dinene, bukkede sig ned, greb hende om Livet, løftede hende op som havde hun været en Gjør og forsvandt med hende gennem Sidedøren, før de to Ledsgagere fik fremsført et eneste Ord.

Maja trak Døren til.

„Om Forlæbse,“ sagde den Ene og satte sin

brede Fod imellem denne og Karmen „men Konen er vor gode Bekjendt, og vi kunne nok ønske . . .“

„Hm,“ vedblev Thyren „vi kunne nok ønske at faa at vide, hvad Doktoren siger.“

„Vil De komme igjen i Morgen tidlig,“ svarede Maja „faa skal jeg have Bested til Dem.“

Med disse Ord trak hun Døren saa haardt til, at Thyren maatte tage Foden bort, laasede den af og gik ind i det lille Hospitalsværelse, hvor Zambo havde lagt Patienten paa en Sofa.

„Saa, nu er Kæben i Hønsesgaarden,“ loe den Ene af Mændene tilfreds „nu gaar Sagen af sig selv.“

„Træk Frakkekraven op over Drerne, Simon,“ hvistede hans Kammerat til ham „der kommer en Politi-Patrouille.“

Den Store vendte hurtig Ryggen ud til Gaden og smogede Frakkekraven op.

Med det samme sank han helt ned i Knæene, saa han blev et Hoved lavere end han var.

Politimændene marcherede forbi, uden at lægge Mærke til de to Personer, som kort efter forlod Stedet og gik hurtigt ned ad en Sidegade.

Paa et Hjørne stod en lille Mand og betragtede Varerne i en Juvel-Boutif.

Da de to Mænd gik ham forbi, vendte han sig som tilfældigt om. —

„Kæben er bragt indensfor,“ sagde den Ene af Personerne til sin Kammerat, men lattede i det

jamme sin fedtede Hue, ligesom om han hilste den lille Mand.

Denne Loe tilfreds.

„Saa fanger den Hønen, naar den kommer,“ sagde han og fastede behændig sin Pung i den Enes udstrakte Haand, „jeg er tilfreds.“

Og idet han ligesom nikkede, gif han bagefter de to Bagabonder.

Den saakaldte Hospitalstue hos Lægen Henri Dubant var delt i to Rum, der hver havde sig egen Indgang.

De to Bærelser, der saaledes opstod, var kun belagte af en Person foruden den nyankomne Patient. —

Det var en gammel Mand, der havde været saa uheldig at brække Benet.

Han var imidlertid i Bedring og kunde være oven Senge.

Fruentimmeret hørte ham bevæge sig ved Siden af og vendte sig nøjsommelig om mod Maja, som hjalp hende af med Klædningsstykkerne.

„Er her mange Syge?“ spurgte hun svagt „o, jeg har saadan en Skræk for Hospitalet.“

Og i det samme udstødte hun et lille Skrig, da Maja tilfældigvis kom til at berøre det læderede Ben.

„Jeg skal tage mig iagt, Madame,“ svarede den unge Pige hurtigt „jeg kom vist til at berøre Deres Fod.“

„Gjør Intet, gode Barn, gjør Intet,“ stønnede den Syge „o jeg har saadan en Stræf for Hospitalet; og jeg hører her er Patienter i Sideværelset.“

„De gjætter rigtig, Madame,“ svarede Maja „vi har en Patient foruden Dem.“

„Maaske ogsaa et staaffels Fruentimmer?“ bemærkede den Syge og stønnede.

„Nei, en gammel Mand.“

Det lod til, at denne Opdagelse ikke behagede Fruentimmeret, thi hun vedblev:

„Døren er da laaset af imellem os.“

Maja smilede, og betragtede hende. — Hun havde Intet at frygte; der var Ingen, som vilde fornærme hende, dertil var hun altfor styg. —

„De kan være rolig, Madame,“ svarede hun „Døren er aflaaet“

Idetsamme løb en lille Klokke.

Maja skyndte sig hen til Døren.

„Forhold Dem blot rolig, gode Kone,“ sagde hun „det er Lægen, min Herre, som ringer; det gjør han altid for at erfare af mig, hvilken Patient han skal besøge; forhold Dem blot rolig, jeg er her tilbage med ham om nogle faa Minutter.“

Og uden at vente paa Svar aabnede hun Døren og skyndte sig afsted.

Fruentimmeret saa efter hende og laae aldeles stille nogle faa Diebliffe.

Med Et sprang hun op og løb hen til Døren ad hvilken Maja var gaaet.

„Seg maa kjende Lokalteterne,“ mumlede hun „det er godt i paakommende Tilfælde.“

Hun lukkede Døren op og saae, at der førte en Trappe opad, rimeligvis til Lægens private Bærelser. —

En Dør tilhøire førte tiensynligt ud til Gaarden eller maaske til en Gade.

„Har I faaet Babine i Huset, skal I ogsaa vide at hun er her,“ loc hun ondskabsfuldt, „og det skulde gaa til med Fandens Kunst, om ikke jeg skulde fange min bortfløine Fugl i denne hyggelige Rede! — o! Herren er en flog Mand, han har sagt, at hun enten er her eller kommer her, og saa bliver det saaledes. — Og saa Arnould, den søde Dreng, ham faaer man da ogsaa at se; — nu skal jeg blot være fuldstændig kjendt, saa lader jeg mig udskrive, ha, ha, ha, — den syge Babine, — ha — ha — ha —, det var et prægtigt Indfald af Jerome at gjøre blind Allarm i Doktorens Nærhed! — Den Tosse tager sig jo af Alle, ogsaa af mig — jeg skal vide at takke ham derfor.“

Hun hørte Nogen komme og skyndte sig tilbage til Sofaen, hvor hun lagde sig i samme Stilling som den, hvori Maja havde forladt hende og gav sig til at jamre saa smaat, da Døren aabnedes, og Maja kom tilbage med en alvorlig udseende Mand.

Det var Lægen Henri Duvant.

„Her er den stakkels Kone, som er kommet til Skade,“ sagde Maja og pegede paa Babine „hun har forstuvet eller brækket Benet siger hun.“

„Ja, ja,“ hylede Babine.

„Stille!“ befalede Lægen og traadte hen til hende „hvoreledes gif det til?“

„O, der var glat, unge Herre,“ jamrede Babine „saa glat, at jeg faldt, og vilde uden Tvivl være blevet fjort over, hvis ikke to brave Mænd havde taget mig op og ført mig til Side —, o, hvor det smerter.“

Og hun greb sig til Benet med et Udtryk af den høieste Smerte.

„Rør Dem ikke,“ sagde Lægen „stræk Foden frem.“

Babine gjorde det langsomt som med stor Anstrængelse.

Lægen smilede umærkeligt, men strax efter antog hans Ansigt et truende Udtryk.

Babine saa ned og bemærkede det ikke, tvertimod bemærkede Lægen, der var en udmærket Fysiognomist, at hun ligesom tvang sig til at antage et sygeligt Udseende.

„Det var den Fod De forstuvede eller brækkede, ikke sandt?“ sagde han.

„Ja, Hr. Doctor! o, hvilke Smerter.“

Lægen bukkede sig og greb, uden at hun saa det, fat i hendes Kjole, der hang tung og smudsig nede om Foden.

„Gjør det ondt, naar jeg tager saa haardt?“ spurgte han.

„Av — ja — o, rør mig ikke,“ hylede Babine, „det maa være der Guden er forstuvet.“

Lægen slap Kjolen.

Han var nu overbevist om, at han havde en Bedragerste for sig, men der maatte være en eller anden Grund til at hun forsøgte paa at komme i hans Nærhed.

Og denne Grund vilde han vide.

„Er De villig til at underkaste Dem en længere Kour?“ spurgte han „Guden er kun forstuvet, men i Deres Alder kan det være farligt nok.“

„Seg er saa fattig!“ klynkede Babine.

„Vi taler ikke om Betaling,“ svarede Lægen „men kun om De er villig til at blive her et Par Uger, thi saalænge vil det vare.“

„Som De vil, Hr. Doktor, Gud velsigne Dem!“ sagde hun.

Lægen vendte sig mod Maja.

„Gode Maja,“ sagde han „bring denne brave Kone til Sengs og følg den sædvanlige Kour for Forstuvning —, i Morgen kan Du bringe mig Besked.“

Han nikkede venligt og gik.

Babine saa efter ham.

„Gud velsigne ham!“ hvistkede hun.

„Ja, han er god,“ tilspøiede Maja „kom nu, lad mig hjælpe Dem til Ko.“

Babine hylede pligtsskyldigt, medens Maja hjalp hende, og laae snart i den bløde Seng.

Maja satte Vand paa Bordet ved Siden af Sengen og gik for at tilberede nogle Omflag.

Babine var igjen ene.

Hun laae paany nogle Dieblikke ganste stille, derpaa reiste hun sig hurtig op.

„Vand,“ loe hun og saae til Glasset, „Vand, nu ja, det drikker jeg foreløbig; er Tøsen først i min Magt, faar jeg nok Raad til at drikke Viin.“

Hun lo sagte, og indtog en mageligere Stilling.

„Foreløbig bliver jeg her,“ fortsatte hun „lidt No kan gjøre godt, og her søger Politiet mig ikke.“

Just da hun sagde dette blev en lille Dem lige over hendes Seng sagte luffet, og et Ansigt, som havde tittet ind ligesfra Maja gik, forsvandt.

Det var Lægen.

Han havde hørt Alt og vidste nu, at han havde en udlært Bedragerste for sig.

Men hvad vilde hun, det var Gaaden, hvis Oplosning han ikke kunde udfinde.

„Hvem mon hun mener med „Tøsen“,“ mumlede han og gik langsomt op i sit Værelse.

Med Et slog han sig for Panden. —

„Det er hende, den Forsvundne,“ hviskede han „det er Jeannette Miron hun mener. Endelig har jeg fat i Traaden.“ —

Attende Kapitel.

Gjenfundet.

Tunge, mørke Skyer foer henover Himlen.

Seinen var i Oprør og væltede sine Bølger gennem Kæmpestaden med en ejendommelig, rullende Larm, som satte Beboerne i Skræk.

Det var nemlig ikke saa mange Aar siden, at den var gaaet over sine Bredder og havde dengang anrettet store Ødelæggelser, ligesom ogsaa Mange vare bortrevne af Strømmen og omkomne i den oprørte Flod.

Det syntes næsten at skulde blive en Gjentagelse fra den Gang, thi Floden steg høiere og høiere og truede sine Steder med at gaa over Bolsværket.

De ligeoverfor Boende begyndte derfor saa smaat at tænke paa betimelig Flugt enten op i Husene eller helt bort fra Stedet, men da Vandet stod lige i Overkanten og kun engang imellem strømmede over Gaden, for strax at gaa tilbage i Flodleiet, blev det ogsaa kun derved, og den lystige Parisier blev igjen den samme spøgefulde Mand, som morede sig af Hjertenslyst med at betragte de Forbigaaende, som vare nødte til at træve gennem Uføret.

Det morede ham at se de fortvivlede Anstrængelser man gjorde for at slippe nogenlunde fra det,

og han løe høit, naar han, staaende i sin lave Stueleilighed, men fuldkommen paa det Tørre, saa de Forbigaaende hoppe ligesom Indianere gjennem en Mose fra Tue til Tue.

Efterhaanden sank Floden, men til Gjengjæld begyndte Stormen og Regnen med en uhyre Voldsomhed.

Skorstene blæste ned, og paa Gaderne var en fuldstændig Regn af Tag- og Skifersten, som den voldsomme Blæst rev løs og slyngede ned. —

Flere bleve ramte, og tilsidst retirerede man ind under Husene og trykkede sig opad dem, istedetfor at gaa enten paa Trottoiret eller paa selve Gaden.

Udfor Henrik IV. Kai herskede en fuldstændig Forvirring.

Seinen, som her steg i Leiets, var virkelig gaaet over sine Bredder, og Gaden stod under en halv Alen Vand.

Trængslen var uhyre.

Der var kun en Bro imellem til den ligeoverfor liggende St. Bernard Kai, og denne var kun smal.

Baade Gaaende, Ridende og Kjørende trængte paa hverandre; Fodgængerne skreg, Kudske bandede, og engang imellem etablerede et Par en større Kamp, som trods Veiret, fandt taknemmelige Tilskuere.

Politikonstablerne havde nok at gjøre med at sørge for at Fruentimmer og Børn ikke bleve enten trængte udover Broen og ned i Strømmen eller over-

fjorte af Bognene, og mangen Lommethv, og af dem var der altid mange tilstede, hvor der var Trængsel, gjorde uhindret gode Forretninger.

Bed Enden af Broen til den Side, som vendte til Henrik IV. Kai stod to Mænd, som det syntes indviklede i en dyb Samtale, uden i mindste Maade at lade sig anfægte af Varmen eller Uveiret.

Den Ene var klædt som en komplet Kavaler, men man kunde strax se, at han ikke forstod at bære de elegante Klæder, som han var iført.

Hans store, plumpe Hænder var ligesom halvveis begravede til Albuerne i Frakkens Sidelommer, og det kæmpemæssige rødhaarede Hoved stak frem imellem, to uhyre Flipper.

Et smukt Siltetørklæde lod sine Snipper falde ned over den fine, hvide Vest, som var prydet med en solid Guldkjæde, og naar man tillige saa et Par Guldbryller paa Mændens Næse, fik man uvilkaarlig Indtrykket af, at man havde enten en velhavende Kornhandler eller en Advokat for sig.

Run Et var paafaldende.

Han lod nemlig til at være meget urolig og holdt næsten hele Tiden sit Lommestørklæde for Ansigtet, hvergang Konstablerne paa Broen kom hen til det Sted, hvor han befandt sig.

Hans Ledfager saa ligeledes ud som en velhavende Borger.

Og desuden lod det til at han havde et godt Hjerte.

Man saa ham ofte tage sin Bung op af Lom-

men og tilkaste Børn, som nærmede sig, forskjellige Smaamønter.

„Det er en velhavende Særling, som holder af at blive gjennemblødt lige til Skindet, alene for at faa Leilighed til at være godgjørende!“ sagde Nogle.

„Han er maaske mere, end Nogen troer,“ mente Andre „det er maaske et Regjeringsmedlem, som ønsker at blive valgt næste Aar.“

„Han har ikkedestomindre et Ansigt som en Bulldog,“ sagde en ung Mand, som længe havde iagttaget ham „den Mand er bestemt en Slyngel.“

Manden havde paa en Maade Ret.

Den pyntede Herre havde virkelig et glubst Udtryk i Ansigtet.

Det saa ud til, at han godt kunde faa ifinde at bide som en Bulldog, dersom man fornærmede ham.

Hans rødladne, skinnende Ansigt var sine Steder prydet med smaa Haarbuske, der repræsenterede Skjæg, og de stikkende Dine, som kun bestræbte sig for at give det et elskværdigt, godlidende Udtryk, foer omkring til alle Sider, som om de søgte Noget.

Ganske i Modsetning til dem var en Tredie, som netop kom gaaende, medens de to Mænd samtalede, og som ligeledes stod stille for at betragte den oprørte Flod.

Indhyllet i en tyk Pels blev han staaende en halv Snes Skridt fra de to Mænd og betragtede Trængslen med Interesse.

Det var en fin, lille Herre, hvis aristokratifke Væsen indgjød en vis Respekt.

En Tjener i et broderet Livré fulgte ham i Hælene og bar en grøn Silkeparaplui med en rød Bord.

Det lod til at denne tiltrak sig de to Mænds Opmærksomhed, thi de afbrød hurtigt deres Samtale og vedblev at holde Die med Manden og med Tjeneren med Silkeparapluien.

Der gik omtrent en Snes Minutter, uden at noget Ufædvanligt passerede.

Konstablerne patruillerede frem og tilbage og trængte Kølerne fremad, for at Trængslen ikke skulde blive for stor, og Kudskene, som nødvendigvis skulde over med deres Passagerer, bandede uafbrudt som kun en Pariser kan bande, hvergang det hed:

„Holdt! Broen er ikke fri!

Det var Konstablerne, som udstødte disse Raab, idet de ligefrem greb Hesten i Toilerne og holdt dem tilbage.

Herved fik Jodgjængerne Tid til at komme over.

Det lod til de havde Hastværk, thi de pressede stærkt paa for at komme igjennem Trængslen, der imidlertid ikke lod sig rokke.

Det saa næsten ud som om de bleve forfulgte.

Den lille Herre med Tjeneren foer sammen.

Et Lyn glintede i hans smaa, stikkende Dine og han gik hurtig henimod Broen, idet han ved et Tegn

gav Tjeneren at forstaa, at han skulde slaa Parapluien op og holde den over ham.

De to Mænd fulgte ham sieblikkelig i Hælene.

„Der maa være Noget, Simon,“ hviskede den Mindre „Parapluien er oppe.“

„Seg ser det, Jerome,“ svarede den Anden „Herren“ maa være paa Spor efter noget Bigtigt, se blot, hvor han skynder sig.“

Dette var virkelig ogsaa Tilfældet.

Den elegante Herre trængte sig frem med beundringsværdig Færdighed. Hans spidse Albuer uddelte Stød til alle Sider, og man veg uvilkaarlig til Siden, som man altid gjør, naar man pludselig træffer paa en bestemt Villie.

De to Kavalerer fulgte efter.

Paa denne Maade naaede Herren og Tjeneren Broens Midte, hvor den unge Pige og Drengen stod aldeles stille.

Menneskemængden holdt dem pressede som i en Skruestik; de kunde hverken komme frem eller tilbage.

„Arnould; skynd Dig, min Dreng,“ sagde Damen „bed de gode Herrer at gjøre Plads, jeg besvimer af Udmattelse.“

„Na, værsgod at gjøre lidt Plads, mine Herrer,“ bad Drengen „den gode Dame faar Ondt, aa, værsgod at hjælpe mig frem.“

„Hogle adløb, Andre blev staaende.“

„Vi kan knapt selv komme frem,“ svarede de „Trængslen er altfor stor; det er ogsaa skammeligt, at Politiet . . .“

„Fremad, Blads, mine Herrer!“ raabte idetsamme Konstablerne „vær saa god at gaa til, ellers udsætter de dem for at blive fjorte over.“ Og med det Samme puffede de Rølerne fremad.

Den lille Herre med Tjeneren kom herved lige hen til Damen og Drengen.

„Min Gud!“ raabte han „min Gud, ser jeg gamle Mand rigtigt, eller er det virkelig Sandhed! — Mademoiselle Miron, De her.“

Den unge Pige foer sammen.

„Min Herre,“ svarede hun stammende „De kjen-
der mit Navn.“

„Ja, ja,“ svarede den lille Herre „min Gud, ja, kjen-
der De mig ikke — se ret paa mig.“

Jeannette Miron svarede ikke; hun saae paa ham, men rystede paa Hovedet.

Den frygtelige Fare hun var undsluppet, og Visheden om, at hun havde en usorsonlig, skjult Fjende havde gjort hende forsigtig. Hun forsøgte derfor at gaa videre, idet hun gjorde en afværgende Bevægelse med Haanden.

Men den lille Mand standsede hende.

„Kan De da ikke huske mig, skønne Jeannette,“ sagde han med et galant Blik, „jeg kom af og til hos Deres Værtinde, den gode Madame Didon.“

„Min Pleiemoder!“ raabte Jeannette.

„Sa vist, ja vist, men kjære Barn, hvor har De dog været henne,“ svarede den Gamle „man har holdt Dem for død, fortæl, fortæl! store Gud, den

gode Madame Didon gaar paa Gravens Rand af Sorg."

"Stakkels Pleiemoder!" sukede Jeannette.

"Kan De se, jeg kjender Dem," vedblev den lille Mand triumferende „o, jeg har en meget god Hukommelse —, kom Mademoiselle, lad mig vise Dem den Tjeneste at tilbyde Dem min Bistand; stakkels stakkels Barn, for hvilken forfærdelig Stjæbne har De dog været udsat."

Han tog hendes Haand og trykkede den, idet han skreg med gjennemtrængende Stemme:

"Blads mine Herrer! Blads; for denne stakkels unge Dame, hun er syg og trænger til Hvile, Blads, mine Herrer!"

Jeannette holdt Haanden for Panden.

Det løb rundt for hende. Den uhyre Glæde over at have gjenvundet Friheden gjorde hende næsten forvirret.

Hun vidste derfor ikke med Bestemthed, om hun virkelig kjendte den gamle Herre, men han kjendte ialtfald Madame Didon, og det var en god Afbesvarelse. —

"Tillad mig at tilbyde dem min Bogn," vedblev den gamle Herre og gned sig tilfreds i Hænderne „vi kjøre til Madame Didon; jeg er vis paa at Hr. Berner sidder og venter som sædvanligt."

"De kjender ham, De kjender Boul!" raabte hun „saa betroer jeg mig ganske til Dem! kom Arnould, kom min Redningsmand, vi To blive sammen."

Nu først lod det til at den gamle Herre bemærkede Arnould.

„Er den flinke Dreng der Deres Redningsmand,“ sagde han „er han mig velkommen! kom Begge kom, Gud skal vide Madame Didon og den brave Boul vil blive glade.“

„Gaa under Parapluien,“ vedblev han og bød hende galant Armen, „Jacques, hold Parapluien over os.“

Jeannette modtog hans Arm og gik med ham over Broen, der imidlertid var ryddet.

Arnould fulgte efter med Dinene speidende til alle Sider.

Med Et løb han hen til Jeannette.

„Mademoiselle,“ hviskede han „jeg har set en Mand, som lignede Fader.“

Den unge Pige foer sammen.

„Hvor?“ spurgte hun.

„Der,“ svarede Drengen og pegede paa en Mand som gik en halv Snes Skridt fra dem ved Siden af en høi, kraftig Person.

Jeannette saa derhen.

„Du tager feil, den Herre er ikke din Fader,“ svarede hun.

„Seg vil dog se ad!“ sagde Drengen og løb hurtigt i Forveien.

Men de to Mænd vare som sunkne ned i Stenbroen.

Han kunde intet Sted opdage dem.

„Hvad var det, Lille?“ spurgte den gamle Herre.

„Intet, min Herre, Intet,“ svarede Seannette og folte sit Hjerte banke af Skræk „men De lover jo at beskytte mig.“

„Vær rolig, jeg slipper Dem ikke!“ loe den Gamle „stol paa mig.“

Seannette blev beroliget og fulgte ham over Broen til Henrik IV. Kai,

Her holdt to Droscher.

Den gamle Herre vinkede ad den ene, som strax kjørte frem.

Han aabnede Vogn døren og bad Seannette stige ind.

Den unge Pige takkede, det forekom hende som et godt Tegn, at hun havde truffet en Mand, som vilde bringe hende tilbage til Hjemmet, til Madame Didon, til Boul, til alle de Kjære.

„Kom Arnould,“ sagde hun til Drengen, „kom lad os skynde os, denne Herre er vor Frelse.“

Hun greb ham om Haanden og trak ham hen til Vognen.

Idetsamme, just som hun satte Foden paa Vogntrinet, for, støttet af den gamle Herre at stige ind i Vognen, trak Hesten den fremad saa pludselig og med en saadan Fart, at hun vilde have faldet, dersom den gamle Herre ikke havde holdt fast i hende.

„Hvad betyder det,“ raabte han forbittret og

vendte sig mod Kudssten „hvorfør passer De ikke paa Deres Hest.“

„Det er ikke min Skyld, Herre,“ svarede denne og bestræbte sig for at holde Dyret, der teede sig som rasende „se blot se, hvor den tumler.“

Han havde Ret.

Hesten slog og sparkede og kastede Hovedet til alle Sider med Tegn paa Skræk og Smerte.

Folk veg tilside for det rasende Dyr, som Kudssten imidlertid holdt godt fast i —

„For Djævlén,“ bandede han „hvad er dette.“

Og med et hurtigt Greb rykkede han en brændende Tot Fyrsvamp ud af Hestens ene Dre „hvem Fanden har moret sig med at stifte Ild i min Hest.“

Han knyttede forbitret Hænderne og saa sig om, men der var Ingen som han kunde have mistænkt for denne grove Spøg.

„Hurtig, fjør saa,“ raabte den gamle Herre og tog Jeannette ved Armen „denne Dame kan virkelig ikke blive staaende her i et øsende Regnveir, stig kun ind, Mademoiselle og vær ganske rolig.“

Dette lod sig imidlertid paa ingen Maade gjøre.

Hesten var engang blevet saa forfkrækket, at den ikke vilde staa rolig. Den sparkede og steilede saa voldsomt, at Seletøiet truede med at springe.

„Saa!“ raabte Kudssten „der gif Buggjorden, Fanden ogsaa komme efter den Slynge, som har spillet mig dette Puds.“

„Her er Skadeserstatning,“ hvistede idetsamme

en Stemme ham ind i Dret „De har, uden at vide det, hidraget til at hindre en Forbrydelse.“

Han følte i samme Dieblit, at man stak ham Noget i Haanden og vendte sig hurtig om.“

Den Æneste han saa var en fattigklædt Kone, som hinkede forbi ham, holdende et hullet Schawl sammen om sig, for at modstaa Uveiret.

Rudstken aabnede Haanden og saa fem blanke Louis-d'orer.

„Død og Ulykke, det er Hestens hele Bærdi,“ mumlede han „vær saa god at forsøg Experimentet en Gang endnu.“

„Naa, min Ven,“ sagde den gamle Herre, som ikke syntes om at være Gjenstand for de Omkringsstaaendes Nysgjerrighed „nu er jo Hesten fuldkommen rolig, — fjør saa.“

Rudstken saa paa ham med et listigt Smil om Munden.

„Se at saa en anden Drosche, Herre,“ svarede han „min er for god for Dem.“

Med disse Ord spændte han igjen Buggjorden fast, sprang op paa Bukken og fjørte om ad Kaien.

Den lille Herre saa forbittret efter den.

Den anden Bogn var ligeledes fjørt, hans Galanteri truede med at blive til Latter.

„De ser, hvorledes jeg er narret,“ sagde han, og vendte sig mod Seannette „paa min Værelse, Skyl- den er ikke min, den dumme Karl vilde ikke fjøre, — men, tillad mig, Mademoiselle, Deres Arm, vi behøve kun at gaa nogle saa Skridt for at træffe en

anden Bogn, der sikkert vil være mere beredvillig til at tjene Penge."

Han vendte sig til Tjeneren, der stedsje havde holdt den grønne Parapluie oppe og sagde Noget til ham.

Han bukkede og forsvandt efter at have givet Parapluien til Herren.

"Min Tjener ved hvilken Vej vi gaa," smilede Herren „og sender os en Bogn i Møde."

"Seg gjør Dem altfor megen Uleilighed, min Herre," svarede Jeannette „og jeg skulde heller ikke modtage al Deres Artighed, dersom jeg ikke trængte til en Ledfager."

Hun skjælvede saa heftigt, at hendes Arm ry-
stede.

"Vær ubekymret, Mademoiselle," svarede hendes Ledfager „hos mig er De sikker, og jeg glæder mig til at erfare Deres Hændelser, naar jeg har lagt Dem i min brave Berners Arme."

"O, min Herre, De er altfor god!" takkede Jeannette.

Idetsamme rykkede Arnould hende heftig i Skjolen.

"Hvad vil Du, Arnould," spurgte hun og vendte sig om imod ham.

"Der, der," hviskede Drengen og pegede gysende paa to Mænd, som stod under en gammel Port-hvælving, som om de havde søgt Ly for Uveiret.

Det var de samme To, som tidligere havde staaet ved Broen.

Da de saa Seannette komme ved den gamle Herres Arm og Arnould ved Siden af dem, vendte de hurtig Hovederne til Siden og lod som de læste nogle gamle Plakater, der vare opklifrede i Porten, men i Virkeligheden holdt de Die med de Kommende og navnlig med Herren, som flere Gange hævede og sænkede sin grønne Parapluie.

„Det er ham, det er Jerome, min Fader,“ hviskede Drengen med dirrende Læber, „han har faaet andre Klæder paa, men jeg kjender ham godt, og han har ogsaa set os, det er jeg vis paa, o, Madame-moiselle, lad os tilkalde en Konstabel.“

„Hvad vil Du med en Konstabel, min lille Ven?“ spurgte den gamle Herre hurtigt og standsede uvilkaarlig et Dieblif.

„Det er Intet, min Herre, Intet,“ svarede Seannette „men jeg beder Dem, lad os skynde os.“

Hun næsten trak ham afsted forbi de to uhyggelige Mænd i den gamle Porthvælving.

„Hun maa uden Tvivl have set dem,“ tænkte den gamle Herre „den fordømte Dreng, ja vent—vent.“

Han tilkastede Arnould et rasende Blik og gik hurtig videre.

Kort efter saa de en Vogn komme hurtig kjørende henimod dem.

Paa Bukken, ved Siden af Kudstæn, sad Tjeneren, som havde baaret Parapluien.

„Ah!“ raabte Herren tilfreds „ah, der har vi en Vogn; min Tjener er meget flink.“

Han slap hendes Arm og slog Parapluien

sammen, idet han ligesom svingede den over sit Hoved.

Dette var uden Tvivl et kjendt Tegn, thi de to Mænd forlod strax Borthvælvningen og nærmede sig langsomt, stedse samtalende med hinanden, som to adstadige Borgere, der tale om deres Forretninger.

Jeannette saa dem komme og skyndte sig henimod Vognen, medens Arnould, der skjælvede over alle Lemmer, formelig gav sig til at løbe.

De naaede den strax efter.

Tjeneren var sprunget af og stod ærbødig foran Herren.

„Alt er i Orden, Herre!“ sagde han.

„Seg er fornøiet med Dig, overmaade godt fornøiet, min tro Jacques,“ loe den gamle Herre „og skal ikke glemme Dig; jeg sætter megen Pris paa Hurtighed og Accuratesse og Du har virkelig skyndt Dig med at skaffe denne Vogn.“

„Og stig nu ind, kjære Barn,“ vedblev han og vendte sig mod Jeannette, „at jeg kan bringe Dem til Deres anden Moder og Deres kjære Poul.“

Jeannette fandt Vogn døren aaben og steg ind.

Arnould fulgte hurtig efter.

Den stakkels Dreng glemte rent at være beskeden af Frygt for de to Mænd, som nu kun var tyve Alen borte, og som nærmede sig Vognen med hurtige Skridt.

Den gamle Herre gned sig tilfreds i Hænderne, da han saa de to Flygtninge stige ind i Vognen.

„Nu i Satans Navn,“ mumlede han „nu skal

jeg passe bedre paa end før —, hun skal aldrig komme til at krydse mine Planer —; jeg tjener syv Millioner.“

Han vilde stige ind i Vognen, da den pludselig tog Farten nedad Gaden.

Rudskfen pidstede rasende paa Hesten, der foer afsted som et Lyn.

„Stands, stop!“ skreg Herren og stampede rasende i Stenbroen „Forræder — for Døden og Djævelen, hvad betyder det?“

Han saa tydelig en Arm strække sig ud af Binduet og tilvinke ham et Farvel med et grønt Silketørflæde med rød Bord.

„Vi er forraadte,“ sagde han og vendte sig til Simon og Jerome, som nu havde naaet hen til Stedet „hun er undsluppet; — Faren er langt større end før; — og hun maa ikke undslippe — hører I, hun maa ikke,“ tilspøiede han i en lav, truende Tone „sker det, da er vi Alle Galgen vis! — I maa ufortøvet følge efter i en anden Drosche —, o — den fordømte Dreng, som fik Die paa Jer —, ellers havde hun ikke skyndt sig saameget —, hører I, følg efter hende — se, Droschen er synlig endnu, og der er langt til Gadehjørnet — afsted! — tusinde Francs til Den, som opdager, hvor man bringer hende hen og hvem der har spillet mig det Puds! — jeg stoler paa Jer. — Men skynd Jer — ellers er vi Alle om en Hals.“

De to Haandlangere begreb Faren og styrkede

afsted, men de traf ikke en eneste Drosche, som vilde kjøre for dem.

Boguen var enten optaget eller bestilt.

Forpustede og aandeløse standsede de omsider paa Bastillepladsen hvor de kom tidnok for at see Boguen forsvinde om et Gadehjørne som et Lyn.

„Vi gjør klogest i at forlade Byen, lille Jerome,“ sagde Simon „Luften begynder at blive trykkende.“

Den anden Bandit svarede ikke.

„Simon,“ mumlede han endelig „jeg fortryder at jeg ikke for længe siden har fulgt Babines Raad og slaaet den Skarnsunge ihjel, han bringer os tilsidst allesammen under Dren.“

Simon stak sine plumpe Fingre ned imellem Halstørklædet og Halsen og udvidede Pladsen imellem begge.

„Laver Du allerede Halsen istand,“ fniste Jerome og betragtede sin Kammerat med et uhyggeligt Blik „det er lovlig tidligt.“

„Ti, Hanekylling,“ brummede Kjømpen „den Dag jeg rækker Hals ser Du aldrig.“

„Kom,“ fortsatte han bydende „vi maa opjage Ham og fortælle, at man har narret os som Skolepoge, kom, følg mig.“

Uden at bryde sig videre om Jeromes Snak, gif han tværs over Bastillepladsen og forsvandt med sin Kammerat i en af de talrige Gader, som findes her.

Den gamle Herre var ligeledes forsvundet tilli-

gemed sin Tjener. — Heller ikke han havde kunnet faa nogen Bogn. Alle vare optagne.

„Seg er bange for vi har at bestille med Andre end Politiet,“ mumlede han „nu vel, vi vil se, hvem der er stærkest.“

Dg idet han saa sig om til alle Sider gif han hurtig den modsatte Vej som Simon og Jerome, fulgt af Tjeneren, der forresten havde tilsidelagt sit ydmyge Bæsen og nu førte en hvissende Samtale med sin Herre.

„Under alle Omstændigheder vil Jagen opdage hvem jeg i Virkeligheden er,“ mumlede han „og hvorfor skulde man ogsaa opofre sig selv.“

„Munkenes Love siger dog . . .“ beghindte den Anden.

„Ti,“ befalede Herren „jeg er hævet over disse Love, jeg er Livet og Sjælen, som holder Alt oppe; ved min Bortgang synker Alt sammen til Støv.“

„Eller til Galgerne!“ tilspøiede Tjeneren.

Herren nikkede smilende og fordoblede sine Skridt, og snart forsvandt Begge imellem den Mængde, som bevægede sig frem og tilbage paa Gaderne.

Men inde i Droschen, som de søgte, sad fire Personer.

Lægen Duvant, Arnould — og Boul Verner, holdende den bevidstløse Jeannette i sine Arme.

„Endelig,“ hvistede han og bedækkede hendes Læber med Hys „endelig har jeg Dig igjen, min dyrebare Skat, Gud i Himlen være lovet.“

„Ja,“ sagde Lægen „Gud være lovet, og Gud give os Kraft til at føre Kampen til Ende og til at seire.“

„De tror ikke, at denne Kamp er tilende?“ spurgte Berner forundret.

„Nei,“ svarede Lægen „man giver ikke saa let slip paa fjorten Millioner, men fra nu har jeg Kor-tene.“

Berner sukede og knugede sin Elskede til sig, det var længe siden han havde været saa lykkelig. —

Nittende Kapitel.

„Munkene“

I Begyndelsen af denne Bog omtalte vi „Munkene“, den farlige Bande Forbrydere, som var en Skræk for hele Paris og som Politiet, trods alle Efterstræbelser, ikke var istand til at opdage.

De holdt deres Sammenkomster „i det røde Hus“

gamle Kjælder, hvis Indgang næsten var en Hemmelighed for selve Bandens Medlemmer.

Thi om Dagen, naar de passerede Stedet, var den ikke til at opdage, uagtet de om Astenen forud havde benyttet den, for at naa ind i den uhyre Hvelving, hvor de forsamledes.

Den var ligesom borttryllet og istedetfor den ligefremme murede Indgang, der traadte tydelig frem og var forsynet med en gammel Halvdør, stod et kraftigt Buskads, bestaaende af Sazmin og Hyldebuste. —

Bandens Medlemmer vogtede sig imidlertid for enten at undersøge Sagen nærmere eller spørge om hvorledes det gik til.

De Enkelte, som havde været saa dristige, fik deres Afsted, og „Herren“, denne ubøielige Sermand, hvis Millioner kommanderede dem Alle, havde senere ladet dem bevogte med Arguspine.

De vare nemlig ikke tro, de vare nysgjerrige, og Nysgjerrighed taalte „Herren“ ikke.

Hvelvingen, som tjente til Forsamlingsaal, var uhyre stor.

Totusinde Personer kunde med Lethed faa Plads i den.

Den havde desuden flere Sidegemakker, hvoraf de to tilhørte „Herren“, der altid var tilstede, naar Forsamlingen havde vigtige Ting at forhandle.

Hvordan han kom, vidste Ingen.

Gjennem den almindelige Indgang var det ikke, og anden kjendte Ingen.

Der maatte altsaa være en til, men hvorfra kom den?

I al Hemmelighed havde Foreningens Medlemmer drøftet denne Sag og udtalt deres Forundring indbyrdes.

Man var da tilsidst bleven enig om at undersøge „Herrens“ Gemakker, men man fandt Intet, som tydede paa en hemmelig, skjult Indgang.

De kostbart tapetserede Vægge gjemte ingen Dør, og Binduerne vare tilgittrede med tykke, tæt ved hinanden siddende Jernstænger.

Man havde passet paa ved Døren gennem den almindelige Nedgang, men ad den var han ikke kommet, og dog traadte han pludselig frem, naar Kloffen kaldte til Møde.

Et Møde af udlærte Kjeltringe.

Saa traadte han pludselig frem, smilende, hilsende til alle Sider, kommende fra sine Bærelser, hvis Ufrænklighed altid blev respekteret.

Det vil sige, man aabnede aldrig Døren, naar der skulde være Møde.

En Dumdriftig, som troede at komme efter Hemmeligheden, ved pludselig at aabne Døren og se ind, for at opdage Veien, ad hvilken „Herren“ kom, udstødte vel et Glædeskrig, og raabte:

„Ah, saaledes . . .“

Men det var ogsaa hans sidste Ord.

„Herren“, der virkelig var derinde og sandsynligvis var kommet paa sin hemmelighedsfulde Maade,

havde ganske rolig hævet en Pistol og skudt ham en Kugle gennem Hovedet.

Manden styrtede bagover og blev ført bort; Ingen savnede ham, Ingen begræd ham, men siden den Tid vovede Ingen at aabne Døren til Helligdommen.

„Herren“ holdt streng Sustits.

Kort efter at han havde skudt Manden traadte han smilende frem i Hvælvingen med Pistolen i Haanden og underrettede høfligt den ærede Forsamling om, at Enhver, som kiggede indensfor hans Døre, uundgaaeligt vilde dele Skjæbne med det ærede Medlem.

„Det er nemlig en Bane hos mig,“ havde han tilføiet leende, „at træffe; jeg skyder sjelden feil, kun en Gang har jeg gjort det, jeg traf nemlig en Mand i det venstre Die istedetfor i det høire, som jeg tog Sigte efter.“

Forsamlingen hørte taus paa denne mindre behagelige Forsikring, og derefter afholdtes Mødet, hvor man forhandlede om Udøvelsen af uhyggelige Forbrydelser.

Hvorledes „Herren“ kom ind i sine Bærelser gik imidlertid meget naturligt til, skjøndt det ikke var til at opdage for den Uindviede.

Gulvet aabnede sig nemlig, og gennem det kom „Herren“.

En bælgmørk, stenet Gang, rimeligvis en forlængst forglemt Katakombe, førte fra Stedet til langt

ind under Byen, og udmundede i en gammel Binfjælder i St. Honorè Gaden.

Ad denne kom „Herren“, og ad denne forsvandt han igjen.

En meget findig Mechanisme, som han havde ladet en duelig Mechaniker, ogsaa en ulykkelig Forbryder, udføre, satte ham istand til, ved Anvendelse af en ubetydelig Haandkraft, at aabne og lukke Lømmen i Gulvet, der ikke var synlig for Uindviiede.

Arbeidet havde han betalt paa sin Vis.

Mechanikeren forsvandt.

Sagen vidste, hvor han var bleven af, og hans Broder, der arbeidede hos en Smed i Byens Udkant, søgte forgjæves Lys i Sagen.

Den Forsvundne var og blev borte. —

Aftenen efter at Berner havde gjenfundet Jeanette, var der stor Forsamling i den gamle Hvælving.

Disse Tegn, som Medlemmerne havde meddelt hinanden paa Gaden, hvor de traf sammen, indbød til talrigt Møde, og vi maa derfor ikke undre os over at se hele Hvælvingen opfyldt af disse uhyggelige Skabninger, baade Mænd og Kvinder, som grupperede sig om de vældige Baal i Dønen, eller om de ofsende, stinkende Lamper, som hang ned fra Loftet.

Det var interessante Fysiognomier, de samme Herrer Kjæltringe.

Alle Laster stode afprægede i dem, affskyelige, vilde, truende Miner, blandet med Forslagenhed og Feighed.

Bluseklædte Mænd, laset paaklædte Kvinder, Børn indtil sex Alar, skønne unge Piger og hæslige Megærer færdedes om imellem hverandre som Brødre og Søstre.

Nogle elegant paaklædte Herrer og ligesaa elegante Damer havde samlet sig i den anden Gruppe, ligesom Adelen i et Selskab.

Det var de finere Forbrydere, Falsknere, Duelanter af Profession, snu Bedragere og farlige Kour-tisaner, hvis Opgave var at drage rige, unge Mænd til sig og plyndre dem for den sidste Skilling; den første Gruppe var simplere Forbrydere, Indbrudsthyve og Mordere.

Og alle disse udgjorde „Herrens“ Garde; det var den Vagt, som omgav ham med den Nimbus, som udstraalede fra alle hans Handlinger.

Men Alle adlød de ham; han havde deres Liv i sin Haand; han var deres Fader og deres Dommer.

Kloffen var henved tolv, næsten Midnat, og „Herren“ var endnu ikke kommet.

„Han har faaet andre Forretninger,“ mente nogle fine Herrer, som dampede deres duftende Cigarretter „han er meget aktiv.“

„Men i Nat vil han dog meddele os Noget om den uhyre Arv, som her kommer os tilgode,“ indvendte en Anden „saa han maa komme.“

„Hverken „Jernkno“ eller „Blyshyngge“ lader høre fra sig,“ bemærkede en robust Person med et hæsligt, næsten kobberrødt Ansigt „de gode Herrer har maaske ogsaa faaet Andet at bestille end at besøge os.“

„De er „Herrens“ Fortrolige,“ indvendte Andre „de gør hvad de vil.“

„Hold Botten i om dem,“ befalede en lille Mand med et smilende Ansigt „Simon og Jerome udretter mere end alle 3 andre Slynkler tilsammen.“

„Men de er ogsaa store paa det,“ bemærkede de Andre „faa store, at de knapt hilse os paa Gaden.“

„Cecilie Carbonne har nok bragt Simon i en slem Forlegenhed,“ sagde en ung, smuk Pige „sy, er det Kjærlighed.“

„Hun har aldrig elsket ham, men tvertimod en Mand, som Simon slog halvt ihjel!“ raabte en anden ung Pige, som, placeret imellem to røvermæssigt udseende Kavalerer, tomte det ene Glas Absinth efter det andet „hun har aldrig elsket den rødhaarede Hundeklipper, og Skam skulde Den faa, som skulde finde Behag i det Uhyre.“

Idetsamme ringede Kloffen.

„Herren,“ raabte Alle. —

Der indtrådte en formelig Dødsstille.

Kloffen, som angav, at et Medlem kom, hang under Loftet, og blev sat i Bevægelse af Portneren, som modtog de hemmelige Tegn fra hver Kommende.

Kort efter aabnedes virkelig Døren til Hvælvingen, og en lille Mand traadte hurtig ind.

Det var „Herren“.

Han lignede sig ikke selv.

Hans Ansigt var næsten skjult i et gult Tørflæde, som var bundet høit op over Kinderne, og Hatten var trykket saa langt ned over Panden, at man netop kunde skimte de smaa, stikkende Dine, som foer om til alle Sider.

„Han har havt et eller andet Uheld,“ mumlede den tidligere omtalte unge Pige, som nu havde tømt det sjette Glas Absinth „saa fortrædelig har jeg længe ikke set ham.“

Den lille Mand stod stille midt i Hvælvingen og saa sig om, men han sagde ikke et Ord.

Det saa næsten ud som om han ventede paa, at Medlemmerne skulde tale til ham først.

„Hvor er „Sernkno“, hvor er „Blyshynge?“ spurgte han endelig „hvorfor er de her ikke?“

„De er ikke komne endnu!“ svarede Flere.

Den lille Mand stampede i Gulvet.

„De bringe vigtige Efterretninger,“ vedblev han i en snøvle Tone „meget vigtige —, lad mig vide naar de kommer —, luk Døren til mit Værelse op, — Ingen maa forstyrre mig.“

Og han tørrede sig flere Gange hurtigt over Ansigtet med et grønt Silketørflæde med rød Bord.

Flere af „Munkene“ betragtede ham smilende og hviskede derpaa til hinanden indbyrdes:

„Herren“ talte nemlig i en besynderlig, snøvlende Tone og hiffede af og til.

„Han er beruset,“ sniste nogle unge Piger „paa min Vre han er druffen.“

Det lod virkelig til det, thi han svinglede lidt, da man havde aabnet Døren til hans Værelser og han gik ind.

Han smækkede Døren i, idet han raabte:

„Singen maa forstyrre mig.“

Der opstod en øieblikkelig, forbigaaende Pause, da „Herren“ havde truffet sig tilbage.

Den Gne saa paa den Anden, thi det var endnu ikke hændet før, at han nogensinde var mødt beruset.

Man var imidlertid nysgjerrige, og da man ikke maatte aabne Døren, vilde man idetmindste lytte ved den.

Men man hørte Intet.

Alt var stille indenfor, og det var næsten sandsynligt, at „Herren“ sov Rusen ud.

Simon og Jerome kunde maaske forklare dette Fænomæn, men de kom ikke.

Alt han, Fjernmanden, kunde have nydt mere end han kunde taale var næsten utænkeligt, men det var udenfor al Tvivl, at det var Tilfældet.

Respekten var imidlertid altfor stor til at man

vovede at forstyre ham og man slog sig derfor tiltaals indtil videre.

Omtrent en halv Time efter lød Klokken igjen.

Der maatte altsaa være En ved den almindelige Indgang, som ønskede at indlades.

Dørvogteren aabnede den og kiggede ud i det lille, firkantede Rum, som førte ned til Hvælvingen.

Han foer næsten forfærdet tilbage.

Tre Personer traadte hurtig ind og gik heni- mod Hvælvingens Midte.

Det var Simon, Serome og „— Herren —“.

Denne Gang saa han ganske anderledes ud end før.

Han var iført andre Klæder, og Tørklædet om Hals og Kind var taget af.

Hatten skyggede hellerikke for Panden og hele Ansigtet udviste ikke det mindste Spor af nogen Rus.

Man betragtede ham derfor med en nysgjerrig Opmærksomhed, blandet med Skræk og Forundring.

Hvorledes var denne Forandring foregaaet og hvorledes kom „Herren“ i Selskab med Simon og Serome? —, og endelig, hvorledes var han kommet den Vej?

„Herren“ bemærkede det og spurgte:

„Hvortil al denne Forundring, kjende I mig ikke igjen?“

Stemmen var ogsaa forandret, den var fast og bydende som før, det Baklende var faldet bort.

„Ja vi maa vel forundre os,“ sagde omsider

en „Munk“ „for lidt siden kom De vakkende og beruset . . .“

„Holdt! hvad siger Du?“ afbrød „Herren“ ham „kom jeg her for lidt siden?“

„Ja!“

Og nu fortalte man i Munden paa hinanden om „Herren“, som havde været her, og om hvorledes han saa ud.

„Herren“ skjælvede, da han hørte dette.

„Fordømte Narre og Tosskehoveder,“ skreg han „hvor har I havt Forstanden henne, at I ikke strax kunne se, at denne Mand har været en Spion! — Vi er forraadte —, man har trængt sig herind, Satan maa vide, paa hvilken Maade —, vi er opdagede og kan hvert Dieblif vente Besøg af Politiet.“

Dette havde altid indgydt de værdige Medlemmer Skræk.

Bed det kom man uvilkaarlig til at tænke paa Galgen, Tugthusene og alle de andre forskjellige Straffeanstalter.

„Og hvor er han, hvor blev han af?“ raabte „Herren“.

„Han befalede os at aabne Døren til Deres Bærelser „Herre!“ svarede en Stemme.

„Der har vi det!“ raabte „Herren“ — „der har vi det; han har ikke vidst, hvor mine Bærelser var beliggende, og derfor var det nødvendigt, at I Andre sagde ham det. — O, I fordømte Døsmere, I styrte os Alle i Ulykke.“

Uden at sige Noget løb han henimod sine Bærelser, rev Døren op og styrtede ind.

Bærelset var fuldstændig tomt.

Den hemmelige Medgang i Gulvet var urørt, det saa han strax.

Ingen anden brød sig om den, eftersom Ingen fjendte den.

Anføreren for „Munkene“ kastede sig skjælvende paa en Stol.

„Hvem kan det have været,“ stønnede han „hvem kan det have været, som er listigere end jeg.“

Der herskede dyb Stilhed rundt om ham.

Ingen vovede at afbryde den; Alle følte, at Alt var afhængigt af denne Mand, som for Tiden befandt sig som en General efter et tabt Hovedslag.

„Herren“ sad vel ti Minutter i denne Stilling, hensjunktet i dybe Tanker.

Hans utrolige Skarpsindighed støvede om i alle Kroge som en Sporhund for at finde blot et ubetydeligt lille Spor, men forgjæves.

Man havde overlistet ham i hans egen Hule; gjort sig bekendt med Forholdene, og hvad det Værste var, man havde efterlignet ham i den Grad, at Bandens snu Medlemmer var førte bag Lyset.

Hans Fjende maatte desuden være i Besiddelse af en utrolig Dristighed, forenet med en beundringsværdig Snuhed.

Med Et sprang han op og begyndte at undersøge Bærelset, efter først at have lukket Døren for sine næsvise Tilskuere.

Han undersøgte Alt, men forgjæves.

Det Eneeste han fandt var en afrevet Anap.

Han gjemte den i Lommen.

Den kunde maaske engang lede ham paa Spor, hvor simpel den end var, og hvor almindelig den end saa ud.

Derpaa aabnede han Døren til den store Forsamlingsaal.

„Forlad hurtig Alle Pladsen,“ befalede han „skjul Indgangen, og bortfjern Jer ad forskjellige Veie. I vil blive underrettede om hvad jeg bestemmer, men fremfor Alt — tag Jer iagt for Politiet.“

„Du Simon og Du Jerome,“ vedblev han „begive Jer til Lægen Duwants Bolig. — Babine vil hjælpe Jer. — I bemægtige Jer den unge Pige, som uden Tvivl er der og bringe hende med Eder til Bastillepladsen, hvor en Vogn, forspændt med en hvid og en sort Hest vil vente Eder, ligegyldigt naar I komme —, Resten overlader i til mig — gaa.“

Han vinkede med Haanden og lukkede Døren.

Kort efter var Hvælvingen tom.

„Herren ventede lidt endnu.

Derpaa skjød han en lille Lem i Gulvet tilside og steg ned.

Gulvet lukkede sig igjen efter ham. —

Lyvende Kapitel.

Kjærlighed, Skinsyge, Had.

Ligesom Solen synes dobbelt skjøn, selv om ogsaa den kun skimmede, omgiven af en Taage, efterat den i lang Tid har været usynlig, tilhyllet af mørke Skyer, jaaledes syntes ogsaa Livet at have faaet sit sande Værd for Poul og Jeannette efter deres Gjenforening.

Lægen Duvant havde med sin sædvanlige Forekommenhed indrømmet den unge Pige en særskilt Leilighed i sit Hus og givet hende Hindupigen Maja til Opvartning.

Maja var blevet baade rød og bleg ved at høre dette, men hun havde som sædvanlig adlydt uden at sige et eneste Ord.

Hun havde kastet sig for Jeannettes Fodder og tilsvoret hende Hengivenhed og Troskab.

Staffels Pige; hendes Hjerte blødte, hendes Hænder skjælvede, thi Den hun skulde tjene, var hendes Ikkelige Rivalinde, den skjønne europæiske Kvinde, hvis Kinder havde Rosens og Liliens Farve, medens hendes var farvet af Indiens Sol og gennem Blodets Baand. —

Men samtidig hermed, medens hun ydmyg knælede for den hvide Pige, som Slavinden knæler, havde

hun følt sit Hjerte spulme af Skinsyge, af Had; hun følte tilfulde det Ydmygende i at bøie sin Nakke for Den, der besad den Mand's Kjærlighed, som hun vilde offre sit Liv for.

„Befal over mig, Mademoiselle,“ sagde hun, „byd over mig; jeg er Deres Slavinde.“

Hun sagde disse Ord med sænket Hoved, men med lynende Dine og dirrende Læber.

Da havde Jeannette løftet hende op i sine Arme og kysset hende.

„I vort Land,“ svarede hun og strøg hendes ravnfarvede Lokker tilside „i vort Land findes ingen Slavinder; her er Alle lige! Du og jeg, og dersom Du mener disse Ord ærligt, saa vær ikke min Slavinde, men min Veninde.“

Maja hævede forundret sine store Dine og saa paa hende.

„Mademoiselle,“ stammede hun „jeg er kun en stakkels Pige.“

„Kan Jeannette Miron's Venskab glæde den stakkels Pige,“ svarede Jeannette, „da har hun det fra denne Time; — giv mig din Haand, — jeg trænger til en Veninde, som kan dele min Glæde, min Lykke og være hos mig, naar jeg er bange.“

Og hun trykkede Maja til sig og kysfede hende.

Hindupigen foer tilbage som bidt af en Slange.

Hendes Læber havde berørt den hvide Pige.

Hun havde kysset Den hun hadede.

Det var efter hendes Begreb en Ydmygelse, større end nogen anden.

Hun rettede sig derfor stolt i Beiret.

Hendes glødende Natur viste sig i sin hele Majestæt.

Det var med Et Pigen fra Ganges; den deilige Kvinde fra Palmernes Land, fra Farvernes Rige, fra Verdenshistoriens Bugge.

Skjøn, truende, fortryllende saa hun ud.

„Mademoiselle,“ hviskede hun „Mademoiselle maa ikke kysse sin Slavinde.“

Seannette havde reist sig og betragtede hende med Forundring.

„Maja,“ sagde hun „Maja!“

„Du maa ikke kysse din Slavinde,“ vedblev Hindupigen og traadte hende nærmere „thi derved gjør Du hende til din Lige! Du giver hende fri Hænder og løser hendes Sjæl fra de Baand, som knytter hende til Dig gennem Bud og Befaling. Du giver hende da Veilighed og Frihed til at søge efter samme Maal som Du, til at opnaa den samme Lykke og til at lide de samme Smerter. Du maa derfor ikke gjøre mig til din Fortrolige,“ vedblev hun og saa igjen truende og ond ud „jeg har ogsaa et Hjerte, som elsker og kan h a d e,“ hviskede hun „et Hjerte, som har mere Ild i sit Indre end den hvide Pige blot kjender af Navn —, men dette Hjerte glemmer i Slaveriets Lænker enhver Videnskab, det har nok at gjøre med at krympe sig sammen under Slaveaaget.“

Dg uden at tilføie mere eller bryde sig om hvad Seannette sagde, gif hun.

I Døren vendte hun Hovedet om imod hende og sagde hdmig:

„Naar Mademoiselle ønsker min Tjeneste, da ring paa Klokken, og Maja er strax tilstede, hvad enten Solen skinner eller Stjernerne funkler deroppe paa Himlen.“

Igjen lagde hun Hænderne over Kryds paa Brystet, boiede sig dybt og forsvandt.

Jeannette saa forbauset, næsten bange efter hende.

„Et forunderligt Væsen,“ hviskede hun ved sig selv „yndig at se, men saa truende i sin Tale — hm! — hvad kan jeg dog have gjort hende, at hun tilbageviser mit Venstreb.“

En pludselig Tanke foer igjennem hendes Hoved og jog Blodet op til hendes Kinder.

Hun tænkte paa, at Poul Werner var blevet pleiet af den unge Pige.“

„Nei, nei,“ sagde hun „nei, ingen uværdig Tanke, han er ædel i sit hele Væsen.“

Hun satte sig ved Vinduet og saa ned paa Gaden.

Det var næsten noget helt Nyt for hende.

Synet af dette brogede, travle Liv, af den store Færdsel var længe blevet hende berøvet, nu forekom det hende næsten utroligt, at det kunde være muligt, at hun virkelig saa det, fri og frelst.

Hun tænkte paa sit frygtelige Opholdssted paa „Kjæltringen“.

Det forekom hende som om hun hørte Seinen

flaa sine Bølger opad den fugtige Mur, som adskilte hende fra den, og naar et Vindstød foer susende henover Gaden, var det affurat som det var Vinden, der ruskede i de gamle Piletræer udenfor Seromes Hytte.

Hvorfor man forfulgte hende vidste hun ikke. Lægen havde fortiet det, og de Andre ligeledes efter hans Opfordring.

Han mente nemlig, at den største Hemmelighedsfuldhed burde anvendes; et eneste, uforsigtigt Ord kunde bringe Forfølgkerne paa Spor.

Og at de støvede om, derom var han fuldkommen overbevist.

Poul Berner besøgte hende daglig.

Den unge Mand havde igjen taget fat paa sit Arbeide, i hvilket han vilde opnaa den størst mulige Færdighed, for engang, dersom Jeannette nogensinde blev hans Hustru, da at kunne ernære hende.

Hendes store Formue vilde han nemlig ikke røre.

Han tænkte som en Mand bør tænke:

Du bør ikke gjøre din Kones Formue til din Fremtids Støtte.

Han stræbte derfor efter, saameget som muligt, at erhverve sig den Duelighed, som kunde sikke ham Fremtiden, og da han var en ualmindelig dygtig Mand og flittig, blev det snart klart for hans Kammerater, at Poul Berner vilde blive en af Landets første Gravbør.

Den sidste Tids uhyggelige Hændelser havde vel

vist ham, at mægtige Modstandere vilde lægge ham Hindringer i Veien, men ung og lykkelig som han nu var brød han sig kun lidt om disse uhyggelige Fjender.

Naar han om Aftenen gik fra Bærkstedet til Jeannette, var han altid forsynet med en solid Stok, der var prydet med en Blykugle i den ene Ende, og som, ført af hans Haand, vilde kunde uddele Dødsflag.

Han havde desuden en Vagt om sig, som han ikke vidste af.

Grev Tonard ledsagede ham altid i en eller anden Forklædning.

Det var Noget for den kæmpestærke Greve.

Simon, som han hin Nat havde slynget som en Boldt udover Bolværket og ud i Seinen, Simon var ikke død.

Og hvad mere var, Banditten stod i den usynlige Fjendes Sold; der var derfor al Sandsynlighed for, at han vilde optræde endnu en Gang paa Scenen, og da havde Tonard lovet sig selv, at han ikke skulde slippe.

Naar han derfor fulgte Boul i Hælene, forklædt enten som Sømand, Arbejder eller i en overordentlig elegant Dragt, der svarede til hans Stand, fløi hans Dine om til alle Sider for at opdage Simon.

Men ogsaa denne var forsvundet.

Rigtignok forekom det ham som om han en Aftenstund havde set to Mænd, hvoraf den Eine lignede Slagsbroderen i en paafaldende Grad.

Han traf dem ved en af Stationerne paa Versailles-Banen, tæt udenfor Paris.

Men han maatte dog vist tage fejl.

Thi den Største, hvis hele Bygning lignede Simon, var altfor fint paaflædt til at det kunde være den fordums Hundeklipper.

Vel havde han studset, da Grev Tonard, greben af en pludselig Indskydelse, uden videre gif hen til Simon og sagde:

„Ah, je god Dag Hr. Simon, hvordan befinder De Dem efter Dufferten i Seinen?“

Dg den Tiltalte havde ogsaa ligesom af gammel Bane grebet i Lommen, som Simon ellers gjorde, naar han bevæbnede sin Haand med de uhyggelige Jernknoer, — men det var kun for at tage en Snus-tobaksdaase frem, tage sig en Pris og svare med ægte Gascogne-Dialekt:

„Herren maa tage fejl; jeg hedder ikke Simon, men Jaer Josè og er Forpagter af en Gaard hundrede Mile fra Paris. — Jeg har saamæn knapt set Seinen, endfige faaet en Duffert i den.“

Hans Ledfager havde let, og Grev Tonard havde noget forvirret gjort en Undskyldning, idet han bortfjernede sig.

Derfom han havde set tilbage, vilde han have set den kæmpestore Forpagter true rasende efter ham, medens hans Ledfager tyssede paa ham og traf ham til Side for at Folk ikke skulde lægge Mærke til hans Bevægelse.

Boul Berner vidste, som sagt, ikke det Mindste

om denne Sauvegarde, og stolede her, som forresten altid, paa sin fysiske Styrke og sin retfærdige Sag.

Underledes gik det Arnould, som ogsaa maatte færdes paa Gaden i Lægens Vrinder.

Den stakkels Dreng var ubekymret, saalænge det var Dag, men naar Mørket faldt paa, og selv esterat Gasfen var tændt i Ræmpestaden, følte han sig ingenlunde sikker.

Han havde set Terome flere Gange, og Blodet var blevet til Is i hans Arer.

Saa havde han tænkt at ville anmode en Konstabel om at gribe den farlige Person, men saa faldt det ham paa den anden Side ind, at Skurken havde været ham i Faders Sted, skjøndt han havde behandlet ham værre end en Hund.

Og hvad vilde saa Følgen blive, dersom det lykkedes Konstablen at bemægtige sig Forbryderen?

Han vilde tage Arnould med sig som Vidne, og saa vilde Alt komme op.

Alle de Rædsler, som vare foregaaede derinde paa Kjæltringøen i den mørke Nat.

Alle de uhyggelige Gjerninger, som kunde saa Haarene til at reise sig paa Tilhørernes Hoved.

Og man vilde da beholde ham som Medvidne; man vilde faste ham i Fængsel, maaske sammen med Terome, og saa vilde den frygtelige Pleiefader myrde ham i Arresten.

„Nei, nei! han turde ikke angive ham, men flygtede som en Hvirvelvind, saasnart han saa En, som lignede Terome.

Lægen Duvant havde ligeledes taget sig af ham og overgivet ham til Madame Didon, som næsten forgubede ham, da hun erfarede, at han havde frelst hendes dyrebare Jeannette.

Arnould maatte fortælle hende Alt fra først til sidst, og han skjulte Intet.

Den gamle Kone bleguede af Rædsel ved at høre „Kjæltringens“ Mysterier, men ogsaa hun tav stille; Lægen havde forbudt hende at omtale Bortførelsen for Noget, men fortælle de Nysgjerrige, at Jeannette pludselig var reist for at hæve en stor Arv.

Og Madame Didon udrettede troligt denne Befaling. Hele Gaden vidste ikke Andet, end at den smukke Pige var reist for at hæve en betydelig Penge- sum.

Selv Jeannettes Broder var uvidende om Sagens rette Sammenhæng, skjøndt han bad om at faae Sandheden at vide.

Alt var indhyllet i et Mørke, som kun havde til Hensigt, at bringe Paris til at glemme Sagen, der nogle Maaneder tilbage vakte en saa uhyre Sensation.

Og det lyffedes.

Paris glemmer Alt, kun ikke at det vedbliver at være Paris.

Jeannette sad, som vi tidligere sagde, ved Vinduet og stirrede ned paa Gaden, idet hun hvert Dieblif saa mod Døren.

Det var hende nemlig ligefrem forbudt at sidde ved Vinduet.

Man kunde se og gjenkjende hende, og nye Farer vilde da ophobe sig.

Endskjøndt Lægen var en overordentlig behagelig og artig Mand, vilde han dog uden Tvivl tage det ilde op, at man saaledes overhørte hans Befaling; hun passede derfor paa Døren for hurtig at kunde smutte bort fra Vinduet, dersom han kom tilligemed Poul og Tonard, hvad han ofte gjorde.

Med Et fængsledes hendes Opmærksomhed paa to Personer, som slentrede forbi Vinduet og saa op til det.

Det var, efter Klædedragten at dømme, Sø-mænd og som det lod til, vare de ikke ganske ædru.

Da de vare passerede forbi en Gang, vendte de om og gik samme Vej tilbage, stedse holdende Die med Lægens Hus.

Bludselig saa Jeannette Maja gaa tversover Gaden, paaklædt, som om hun skulde bringe Fødemidler til en eller anden Syg i Byen, — en Skif som Lægen strængt overholdt, naar der var Fattigdom tilstede —, og, ligesom greben af en fremmed Indskydelse, forlod hun hurtig sin Plads ved Vinduet og traadte bag de tætte Silkegardiner.

Hun kiggede frem bag disse, ængstelig tilmode, uden selv at vide hvorfor.

Hun saa da de to Sømænd pludselig standse og tale med hinanden, da Maja kom henimod dem.

De havde tillige stillet sig saaledes, at Hindu-pigen ikke kunde komme frem for dem.

Da de saa hende tæt ved, lettede de skodesløst paa Hattene og traadte lidt til Side.

Maja gif hurtig midt imellem dem, og tabte idet samme sit hvide Lommetørklæde.

Den Høieste af Sømændene bukkede sig galant og tog det op, men inden han gav det tilbage, samlede han ved det, som om han udtog en i samme skjult Gjenstand og leverede da Maja det med et flodset Buf.

Alt var sket meget hurtigt, men dog ikke hurtigere, end at Bevægelsen forekom Jeannette baade unaturlig og beshynderlig. —

Den anden Sømænd havde derpaa ligesom i Raadhed omfavnet Maja, men Jeannette saa ogsaa her, hvorledes han trykkede hende Noget i Haanden, idet han kysede hende.

Derpaa løb Maja tversover Gaden, uden at bekymre sig videre om de to Sømænd, som, efterat have kastet nok et Blik til Vinduerne, flentrede ned ad Gaden, skraalende en Sømændsvis. —

Alt dette var Jeannette paafaldende, hun glemte rent Vægens Forbud, aabnede Vinduet og kiggede ud.

I samme Nu blev et andet Vindue aabnet noget fra hende til høire Side, og hun saa et Hoved vise sig.

Dette Vinduet hørte til Vægens saakaldte Hospitaal.

Det var altsaa rimeligt, at enten Lægen eller Maja havde aabnet det, da Patienterne ikke kunde foralde deres Senge.

Men Hovedet tilhørte hverken den Ene eller den Anden af disse To.

Det var et Fruentimmerhoved, næsten helt indhyllet i et stribet Tørklæde.

Det dreiede sig helt til Siden og saa efter de to Sømmænd.

Jeannette studsede.

Hun vidste, at Beboerne af de Værelser, hvortil Vinduet hørte, var Patienter; det maatte altsaa være en af dem, der overtraadte Lægens Forskrifter.

„Min gode Kone,“ sagde hun i en tydelig, men dæmpet Tone til hende „tag Dem iagt, at ikke Lægen ser det.“

Fruentimmeret vendte hurtig Hovedet til Siden og stirrede Jeannette lige ind i Ansigtet.

Der unge Pige foer forskædet tilbage.

En uhyre Rædsel greb hende.

Var det virkelig et Dienbedrag — eller havde hun set rigtig?

Fruentimmeret lignede Babine, den forskædelige Kvinde fra „Kjæltringøen“.

Var hun under samme Tag med hende?

Nei, nei, det havde været En, som lignede hende.

Det var en pludselig Hjernerystelse hun havde været Dffer for, eller ogsaa var det Grindringen om

denne Kvinde, som afmalede hendes Træk i en fremmed Kones Ansigt.

Desuden, vilde Lægen tillade at hendes Fangevogterske var i hendes Nærhed?

Nei! hun havde taget feil, det havde ikke været Babine, — og hun knugede Haanden mod Brystet for at dæmpe Hjertets Slag.

Hun loe ad sin Angst, ad sin taabelige Indbildning og besluttede ikke at sige Noget hverken til Boul eller Lægen. —

Saa slap hun da idetmindste for at blive udlet.

Hun gif fra Vinduet og gav sig til at tænke over Maja.

Hvem var de to Sømænd, og i hvilken Forbindelse stod hun til dem?

Dgsaa her maatte hun smile over sig selv.

„Seg er en Taabe,“ hviskede hun „jeg er bange og har endnu ikke forvundet Følgerne af disse skrækelige Dage! disse Sømænd komme maaske fra hendes Hjem; hun faar et Brev fra det; men Ingen maa vide det! stakkels fremmede Pige, behold din Hemmelighed, jeg skal ikke røbe den.“

Og trøstet ved denne Tanke tog hun Plads ved sit lille Arbeidsbord og begyndte at arbejde som tidligere, thi dette havde hun udtrykkelig forlangt, og Boul Berner havde bragt hende tilstrækkeligt Arbeide hjem. —

Mørket var imidlertid faldet paa, Gaslygterne paa Gaden bleve tændte, og Folketærdslen fulminerede

som den altid pleiede, naar det var paa den Tid, at Arbeidstiden ophørte og den arbejdende Klasse begav sig hjem.

Maja var for længe siden vendt tilbage og havde bragt Jeannette The.

Den unge Pige havde smilet til hende og truet leende ad hende, men Hindupigen forstod hende ikke, eller lod ikke til at forstaa hende, thi hun svarede ikke et Ord, men betragtede hende forundret og forlod Bærelset som hun pleiede med en ydmyg Hilsen, men med tindrende Dine.

Udenfor Jeannettes Dør stod hun nogle Minutter stille og lyttede.

Men Alt var stille rundt om hende.

Der var endnu henved en Time til at Herren kom, og Poul Berner arbeidede til temmelig langt ud paa Aftenen.

Den unge Pige aabnede Korridoren og saa nedad Trappen, som førte til Indgangsdøren.

Der var Ingen, som kunde belure hende.

„Nu,“ hviskede hun „nu skal jeg faa al min Kval betalt.“

Hun greb ind paa Brystet og tog et lille, sammenlagt Stykke Papir frem.

Det indeholdt et hvidt Pulver.

Hun betragtede det med et tilfreds Smil.

„Det vil ikke dræbe hende,“ mumlede hun ved sig selv „hun vil blot sove — sove! og naar hun sover, vil jeg ogsaa sove —, hvad der saa sker imdens, kan jeg ikke gjøre ved.“

Hun gif hen til et lille Marmorbasin, hvorfra man til enhver Aarstid hentede iskoldt Vand, navnlig til Patienterne.

Her fyldte hun Karaffen, som hun hver Aften pleiede at sætte ind til Jeannette, rystede Pulveret ud i samme og holdt den tilveirs for at se, om det ikke sank uopløst til Bunds.

Hun smilede tilfreds.

Det hvide Pulver var fuldstændig opløst, og Vandet var ligesaa klart som før.

„Naar hun drikker blot et Glas vil hun sove,“ mumlede hun „saa gaar jeg til No, og saa . . .“

Hun vendte sig hurtig om.

Det forekom hende, som om hun hørte Noen aande.

Men der var Ingen.

Hun var imidlertid fra sit Hjem vant til at overbevise sig om Faren, hvis en saadan var tilstede, og begyndte derfor at undersøge sine Omgivelser.

Men Møblerne stod paa sin Plads og der var Ingen skjult bag dem.

„Seg maa have taget feil,“ mumlede hun og gif henimod Døren med Vandkaraffen „det har været Binden.“

Hun aabnede Døren, som førte ind til Jeannettes lille Leilighed og forsvandt.

Alt var stille et Par Minutter.

Da gled ligesom en Skygge langs Væggen, og en Mand reiste sig op fra Gulvet, hvor han havde ligget fladt udstrakt. —

Det var Zambo.

Han stirrede næsten forvirret efter Hindupigen.

„Hvorledes, hvad var det?“ mumlede han „hvad var det hun rystede ud af Papiret, og hvem skulde sove?“

Han greb sig til Banden, men hans Tanker blev derfor ikke klarere.

Han begreb imidlertid, at noget Uhyggeligt stod i Begreb med at foregaa, og besluttede sig til, strax at underrette sin Herre derom.

Men saa Maja?“

Stod hun virkelig i Begreb med at begaa en Forbrydelse?

Hun, der havde det saa godt og som skulde Lægen sin Frihed og sit Liv.

Vigemeget! han burde ikke skaane hende, dersom hun stod i Begreb med at begaa noget Ondt.

Han tog Papiret, hvori Pulveret havde været, op fra Gulvet.

Det indeholdt et Par ubetydelige Korn.

Hinduen loe og viste sine hvide Tænder.

„Det er nok for min Herre,“ mumlede han „af disse Korn vil han kunne sige Alt.“

Idetsamme lød Klokken fra Hospitalsstuen, og Zambo ilede strax afsted.

„Naar jeg har hørt hvad man vil mig, gaar jeg til den unge Dame og knuser hendes Bandkaraffel,“ loe han tilfreds „saa sover hun ikke den Gang.“

Han skyndte sig afsted.

Udenfor, ved Trappens Fod, blev han standset

af en gammel, fin Herre, som høfligt spurgte, om hvilken Dør, der førte ind til den berømte Læge?

Zambo pegede paa den og gif ind til den Patient, som havde ringet.

Den gamle, fine Herre trak sine Manschetter frem, rettede paa sit Halsbind og bankede paa.

Lægen kom selv og aabnede Døren. —

Ende paa første Deel.

JEANNETTE MIRON

eller

fjorten Missioner.

Original Roman

af

Louis de Moulin,

Forfatter til „Niels Ebbeisen“, „Livets Hazard“, „Erindringer
fra Kvisten“, „Silva“, „Den tause Greve“ m. fl.

Anden Del.

Kjøbenhavn.

W. Sanssens Forlag,

St. Pederstræde 47, Stuen.

1878.

Trykt hos Rudolf Svendsen, Gammelmont 9.

Første Kapitel.

Maskeballet.

Udenfor et prægtigt Hus i Rivoli-Gaden holdt en Række Karether og Droscher.

Den ene Vogn ankom efter den anden, Kudskene slog Knald og standsede udfor Indkørslen, en bred, med Billedhuggerarbejde prydet Port, hvor en galonneret Tjener stod opstillet, svingende en sølvbeslagen Kommandostav ligesom den General-Lambourmajorerne bruge.

Huset, der kunde maale sig med Parises fornemste Palaier, tilhørte den berømte Advokat Dupelin, hvis Rigdom var saa kolossal, at man med Rette regnede ham blandt Ræmpestadens dominerende Millionairer.

Advokat Dupelin havde ogsaa uhyre Indtægter.

Parises fornemme Verden, Frankrigs stolte Aristokrati kom til ham, naar det dreiede sig om Pro-

cesser, og man kunde være temmelig vis paa, at havde Advokaten først taget sig af en Sag, blev den bundet, selv om den var af en mere eller mindre tvivlsom Natur.

Hvorledes dette kunde gaa til vidste man ikke, men man var enig i at indrømme hans Duelighed i at plaidere Sager en overveiende høi Plads.

Kontraparterne maatte tilstaa det Samme; selv om de i Førstningen havde Overmagten og betragtede sin Mening som den seirende, kom han altid til Slutningen med knusende, tilintetgjørende Argumenter, og de forbløffede Modstandere, der langtfra havde anet saadannes Tilstedeværelse, tabte da Sagen.

Som en Folge heraf var hans Praxis uhyre. Hele Paris kjendte ham, og hvad der gjorde ham endnu mere kjendt end hans juridiske Virksomhed var den store Gavmildhed og sjeldne Godgjørenhed han var i Besiddelse af.

Ingen Fattig gik uhjulpet fra ham, og mangen Ulykkelig, som var indviklet i Kamp med den jordiske Retfærdighed, havde ham at takke for, at han slap ud af den straffende Magts Klør.

Og Ingen kunde se paa ham, at han var saa fremragende som han var.

Lille, uanselig, med et bestedent, fordringsløst Ydre præfenterede han sig i Retten, og naar hans fornemme Kunder besøgte ham, stod han næsten som en ydmyg Bønfallende for dem, medens de derimod trængte til hans Hjælp.

Denne Bessedenhed var maaske ogsaa Grunden til, at han paa en Maade forblev upaaagtet.

Medens mange af hans Kolleger bleve decorerede og hædrede med smigrende Tillidsposter, smykkede intet synligt Tegn hans Bryst, ligesaa lidt som han blev valgt til Medlem af Kamrene eller til nogen anden fremragende, offentlig Post.

Han forblev paa den Maade upaaagtet og bar kun hos sig selv Bevidstheden om at være en god og nyttig Borger.

For at holde Skridt med Tiden og for ligesom at takke sine talrige, fornemme Kunder for al udivst Tillid, gjorde han imidlertid af og til store og glimrende Selskaber, og Ingen i Paris, hverken de rigeste Banquiers eller de fornemste Herkaber, kunde opvise Magen til Advokat Dupelins Soireer.

Da udfoldede han en sand orientalsk Luxus.

Lucullus havde ikke kunnet lade servere kostbarere Retter, og hans Sale vare da decorerede med en Rigdom og Pragt, som hensatte En i et eller andet Eventyr af Tusind og En Nat.

Da gned den lille Advokat sig tilfreds i Hænderne og raabte smilende:

„Kom nu, mine Herrer Millionairer og Vikomter, mine Fyrster og Baroner; Advokat Dupelin vil ogsaa vinde her!“

Og han havde virkelig Ret.

Naar man betraadte disse Sale, naar man saa ind i disse Hav af Gys, som tindrede gennem Lovværk, naar man hørte disse Rilder risle gennem

kunstigt Græs og saa dem pludseligt styrte brusende ned ad kæmpemæssige Cascader af Konfylier og Muslinger, skulde man virkelig tro sig hensat til en FEVERDEN.

Engang imellem lød en eller anden verdensberømt Sangerindes Stemme fra de tætte Bustadser, som forvandlede de gyldne Sale til en Tryllehave, og naar den var hendøet, naar de jublende Bravo var standsede, bruste pludselig et mægtigt Orkesters Toner gjennem Jeriget og kaldte de Lykkelige til Dandsen.

Saa hvirvlede de afsted gjennem den kunstige Have til en uhyre Sal, hvor Alt sminklede af Guld, og hvor Cieren af alle disse Herligheder da opførte første Dands med en eller anden feteret Vikontesse eller Marquise.

Først henad Morgenstunden rullede Skvipagerne frem.

De Indbudte stege i dem og vendte tilbage til Hjemmet, opfyldte af Glæde og Beundring.

En halv Time efter var Alt tyst og stille.

Musikken var forstummet.

De mægtige Lysekroner hang mørke under Loftet som udslukte Sole, de elektriske Lys, som havde udsendt et feagtigt Skjær over de kunstige Haver, vare forsvundne, og det store Rum, der kort i Forveien havde tjent som Opholdsted for Paris' fine Verden, var nu opfyldt af en Hær af Tjenere, som ryddede til Side og i utrolig kort Tid fjærnedes Alt, som kunde minde om dette Eventyr fra Tusind og En Nat.

Dg nu ham, som havde udstødt Tusinder og atter Tusinder for at bedaare sine Gjæster.

Han afførte sig sine bestedne, sorte Dragt, traf en almindelig Kontorfrakke paa og gik til sit Arbeidsbord, for at lægge Planen til en af sine berømte Seire paa den juridiske Slagmark. —

Saa var han igjen den tørre, fjedelige Retsperson, Advokaten Dupelin.

Den Aften, som vi for første Gang betrædede Advokat Dupelins Palais, thi dette Navn er vel egentlig det mest passende, var Paris's fornemme Adels indbudt til at deltage i et Maffebal hos ham.

Det var første Gang, at han havde foranstaltet et saadant, og man var overbevist om, at det ikke vilde komme til at staa tilbage for hans Soireer og andre Selskaber.

Den ene Ekvipage ankom efter den anden.

Maskerede Personer i elegante, kostbare Dragter, steg op ad de brede Marmortrapper, som vare belagte med guldbindvirkede Fløiels Tæpper og bleve modtagne af ligeledes maskerede Tjenere, som aabnede Dørene, der førte ind til Salene.

Disse vare udstyrede efter Marktiden.

Hadde de tidligere været prydede med Palmer og andre tropiske Planter og Træsorter, der svarede til den varme Sommer, saa var det modsatte Tilfældet nu.

Mægtige Graner hævede sig imod Løftet, Væggene skinnede af Bjergkrystaler, som naturligt fremstillede Is, og selve Løftet var forvandlet til en mørkeblaa Winterhimmel, besat med Tusinde Stjerner.

Det var et imponerende, prægtigt Syn, som fik endnu større Glæde ved det elektriske Lys, der brød sine Straaler mod de kunstige Klipper og Iskampe og oplyste Alt med Maanens Skin.

Man havde hidtil kun kjendt Maskeballer og Karnevaler i Blomstergrupper, nu fik man dem at se, indhyllet i Is og ved Maanens Skin, og det Sidste gif af med Seiren. —

Man blev overvældet af det Indtryk Salen gjorde, og hver Gæst, som kom, hilste sin Entré med et:

„Ah, charmant, fortryllende!“

Gjæsternes Antal var allerede stort, da Kloffen var henved ti; henad Kloffen tolv, Festens Høidepunkt, var det voget til det Dobbelte, og de store Sale blev næsten for smaa til de Dandsende.

Man saa alle Slags Masketer.

Kostbare, orientalske Dragter ved Siden af tarvelige Karakterdragter, Damer, som funkede af Diamanter ved Siden af andre, hvis eneste Prydelse var en Rose, en Viol eller anden Blomst, men man kunde være sikker paa, at bag de tarvelige Dragter skjulte den høie Adel sig, medens man paa den anden Side var ligesaa vis paa, at de kostbarere indeholdt Personer af Borgerstanden, hvis Indflydelse var grundet paa Vedkommendes Rigdom.

Thi Advokat Dupelin indbød ogsaa de Rige; af dem levede han. De indbudte Adelige tjente mest til at give Festen Glæds. —

Man maa imidlertid ingenlunde tro, at den gjæstfri Vært ikke deltog i den almindelige Lystighed.

Overtimod! han var ogsaa maskeeret ligesom sine Gjæster, og det endda saa godt, at Ingen med den mindste Skygge af Bestemthed vidste, hvor og hvem han var.

Først naar Gjæsterne var ved at tage bort, dukkede han pludselig frem, uden at man vidste hvor han kom fra, smilede tilfreds til alle Sider og lode saa det flukede efter, naar man forbausset spurgte:

„Men Hr. Advokat, hvor i al Verden kommer De fra?“

Han svarede da aldrig derpaa, men lode kun høiere og morede sig kosteligt over den Forundring han opvakte.

Man kunde derfor være sikker paa, at den ubehagelige Bagtalelse og Kritiseren af Værtens Arrangement altid udeblev.

Det var nemlig hændet engang, at en ung Marquis leende havde yttret, at Borgerens Fædtkædersstooler sad om Advokatens Ben, men herved blev det ogsaa.

Marquien blev meget fattig, hans Rigdom forsvandt, og han selv blev, man begreb ikke hvorledes, viklet ind i smudsige Historier, som bragte ham i Strid med Loven og endte med, at han blev dømt til Galeierne.

En Marquis paa Galeerne!

Det var Uørt, men det var fordi han spottede de Fattiges Belgjører, den brave Advokat Dupelin.

Saaledes troede man idetmindste. Denne Historie blev netop fortalt denne Aften af en domino-flædt Herre, som omgivet af flere Masket, stod i et Hjørne af den store Sal, medens Orkestret pauserede.

„Han er en formelig Trolldmand, vor lille Advokat,“ vedblev han ivrigt „en komplet Cagliostro, ubegribelig, rig og altformuende som denne, men det forstaar sig han har jo ogsaa kolossale Indtægter, som sætte ham i Stand til at føre et fyrsteligt Hus og holde Tjenere paa hver en Finger. Naar De blot tænker Dem, mine Herrer, at han alene fra en af sine Allienter har to hundrede tusinde Francs om Aaret.“

„To hundrede tusinde Francs.“

„Ganske vist, mine Herrer, jeg kjenner netop denne Mand, hvis aarlige Regnskaber blive førte af vor brave Bært.“

„Og hvem er denne Krosus, som kan give et saa kolossalt Honorar?“ spurgte en af Herrerne.

„Det er en gammel Greve, som ejer et fortryllende Slot i Alsace,“ vedblev den Anden „Advokat Dupelin har havt med Godset at gjøre i en lang Mærække, og modtager nu aarlig to hundrede tusinde Francs af Godsets Indtægter.“

„En gammel Greve, en gammel Greve fra Alsace,“ gjentog En af Tilhørerne „hvem kan det være, der kan have Raad til at give et saa kolossalt

Honorar? — jeg er selv fra Alsace og kjender hele Afdelen der, men den er paa saa Undtagelser nær ikke rig."

"Da glæder det mig at kunne sige denne Greves Navn," vedblev den Anden "det er Grev de Miron, Eier af „Rhingrevens Slot“.

"Ah," udbød den Anden „ja, De kan have Ret, denne Grev de Miron overtog eller rettere arvede Godsjet efter sin Fætter Sean Joseph de Miron og skal være umaadelig rig, men det forekommer mig besynderligt, at Regnskabet ved Godsjets Forvaltning skulde udcræve et saa stort Arbeide, at Advokat Dupelin aarligt kan modtage et saadant Salair."

"Det er idetmindste Sandhed," svarede den Anden „han hæver virkelig hvert Aar to hundrede tusinde Francs af Slottets Indtægter."

"Dg man kan være overbevist om, at Advokat Dupelin enten arbeider eller har arbeidet for dem," lød en Stemme bagved de Talende „han er altfor stor en Hædersmand til at ville modtage Noget for Intet."

De Talende vendte sig om og saa en Maske i rød Domino staa ved sig. —

"Sa, tilgiv, mine Herrer," sagde Masken „at jeg uden videre blander mig i deres Samtale, men ligesom den Herre der —" han pegede paa denne „er kjendt i Alsace, saaledes er jeg det ogsaa, og jeg ved, at Godsjets Tilstand paa den Tid den nuværende Greve de Miron overtog det, var i en saa forførdelig Uorden, at kun Advokat Dupelins utrættelige

Arbejde Dag ud og Dag ind bragte det paa Fode igjen."

"Jeg har rigtignok hørt det Modsatte, Godset skal have været i en fortrinlig Orden!" svarede den Anden.

"Men hvorfor skulde Advokaten da modtage et saa betydeligt Salair?" spurgte den røde Domino.

Alle følte det Slaaende i dette Spørgsmaal og tav.

"Jeg har hørt, at det var en Arvesag, som Advokaten førte igjennem," vedblev den Fremmede.

"En Arvesag . . .!" spurgte Flere.

"Ja, havde den afdøde Greve ingen Børn?" vedblev den Anden.

"Ah, jo vist, en Søn og en Datter," svarede Advokaten "men de var uægte."

"Ser vi det," svarede den røde Domino "der har vi jo netop Grunden til det høie Salair; Advokaten har naturligvis befriet Greven for disse Arvingers Paahæng og saaledes frelst hans Formue. At han nu aarlig modtager sine to hundrede tusinde Francs er da ikke længer nogen Gaade."

Der indtraadte en kort Pause.

Man kom uvilkaarlig til at tænke paa de to uægte Børns Skjæbne.

Hvor var de? havde Samfundet i sin dumme Moralitet brudt Staven over dem, fordi de vare fødte udenfor Ægteskab af Folk, som senere vare indtraadte i samme?

De Stakler, nu levede en Anden af hvad der med Rette tilhørte dem!

„Ja, jeg gjætter deres Tanker, mine Herrer,“ vedblev den røde Domino „de tænker paa de udelukkede Arvinger, de to Børn; nu vel, de har det godt.“

„De kjender dem!“ raabte Tilhørerne.

„Seg kjendte dem, da de levede,“ svarede Dominoen „nu er de begge døde, og jove paa Montemartre Kirkegaard.“

I det samme gik en i en Munkeskappe indhyllet Person forbi den lille Gruppe, men standsede, da han hørte de sidste Ord.

„Taler man om Døde her midt i Glæden?“ spurgte han muntert „for Pokker, mine Herrer, det tillader Advokat Dupelin ikke.“

„Det er ganske tilfældigt at vi kom til at tale om Afdøde,“ svarede Advokaten og kastede et forstødt Blik paa Munken „vi omtalte kun Grunden til det aarlige Salair, Advokat Dupelin hæver hos Grev de Miron.“

Det gav et Sæt i Munken, men han svarede strax roligt:

„Og hvorledes staar det i Forbindelse med Dødsfald?“

„Simpelthen, fordi de uægte Børn, som maaske kunde berøve Greven Arven, nu ere døde?“ svarede den røde Domino.“

Munken studsede.

„Døde . . .“ gjentog han „døde.“

„Nu, ja, forundrer det Dem, min Herre,“ svarede Dominoen „vi er Alle dødelige, De med.“

„Men,“ indvendte Munken „det forekommer mig, som om . . .“

„Som om Moniteuren engang omtalte to Personer, Charles og Jeannette Miron, der skulde være arveberettigede,“ fortsatte den røde Domino, „ganske rigtigt, og der eksisterede virkelig ogsaa to saadanne Personer i Paris, men Sagen blev aldrig til Noget, og jeg kan med Bestemthed erindre, at disse to Søskende, thi det var de, stod anførte iblandt de Døde paa de ugentlige Dødslistes.“

„Det vilde ogsaa være Synd, om Grev de Miron skulde afstaa det prægtige Slot til Andre,“ bemærkede Munken.

„Ja vist,“ svarede Dominoen „der knytter sig mange Grindringer til det.“

Det lod til at ogsaa disse Ord gjorde Indtryk paa Munken, men han tav stille, bukkede for Herrerne og gik langsomt henimod den aabentstaaende Fløidør, som førte ind til en mindre Sal, hvor en Del ældre Herrer og Damer havde taget Plads om Spillebordet.

Her stillede han sig lige i Døraabningen og saa tilsyneladende til, men kunde man have set under hans Munkehætte, vilde man have set, hvorledes Dørene fignede søgende ud til alle Sider gennem de tilsvarende to Huller.

Den røde Domino bukkede ligeledes for Selskabet og fulgte efter Munkens, idet den mumlede for sig selv:

„Den Munk ved mere end han vil tilstaae og desuden lader det til, at han ikke er Mand for at skjule sin Bevægelse; jeg vil holde Die med ham.“

Han gik videre og standsede et Par Skridt bagved den formummede Person, just som en af de Spillende reiste sig og gik hen til denne.

Den røde Domino traf sig hurtigt tilbage bag den foldelige Portiere, som fuldkommen skjulte ham, og hørte tydeligt Munkens sige:

„Undskyld et Dieblit, Hr. Advokat . . .“

„Ah,“ tænkte Dominoen „den Anden er Værten i Huset, Advokat Dupelin.“

„De gav mig, synes jeg, et Tegnet!“ svarede den sidst Ankomne.

„Ja,“ svarede Munkens „kom, jeg har Noget at meddele Dem.“

Dominoen hørte dem gaa og traadte igjen frem.

Han saa dem forsvinde i et Sidekabinet og hørte hvorledes de laasede Døren af efter sig.

„Fordømt,“ mumlede han „Sagen maa være meget vigtig og hemmelighedsfuld siden de Lukte sig inde; — og denne Munk, hvem er han og hvorledes staar han i Forbindelse med Advokaten?“

Han stirrede imod den aflaaede Dør, men den forblev lukket.

Han besluttede sig nu til at gaa paa Opdagelse

og spurgte Flere om Munken, ligesom om han ønskede at tale med ham.

Men Ingen kjendte ham, Ingen vidste hvem han var.

Til sidst efter en Times frugtesløs Sogen standsede han endelig foran to Polychineller, som kom Arm i Arm fra Dandsesalen.

„Undskyld, mine Herrer?“ spurgte han og hilste „De har vel ikke set, om en Ven af mig, klædt som Munk med en rød Sloise paa den høire Skulder, er tilstede i Dandsesalen.“

„Munken med Sloisen kan De træffe imorgen Kl. 11 Aften i Gaden St. Honoré Nr. 9, hvor han ganske er til Deres Tjeneste,“ loe den ene Polychinel „saa kan De saa Leilighed til at tale nærmere med denne Ven.“

Han loe endnu høiere og gik, efterat have hilst Dominoen med et spottende Blik.

„St. Honoré-Gaden Nr. 9,“ gjentog denne „hvad kan det betyde? og ovenikjøbet saa sent om Aftenen, det var da besynderligt.“

Han vendte sig hurtig om for at følge de to Polychineller, da han pludselig blev standsset af en i sort Domino klædt Herre, som kom fra den Sal, hvori de to Polychineller vare gaaede ind.

„De maa ikke lade Dem vildblede, min Herre!“ sagde den Fremmede.

„Hvad mener De?“

„Simpelthen, at den Historie om St. Honoré-Gaden Nr. 9 er tomt Mundsveir,“ svarede Manden

i den sorte Domino, „der eksisterer intet Nr. 9 i den Gade.“

„Men hvorfor vil man da . . . ?“ indvendte den Anden.

„Narre Deu,“ tilføiede den Fremmede „ja, det ved jeg endnu ikke, men der stikker ganske vist Noget under, og da vi Begge interesserer os for samme Sag, tør jeg maaske tilbyde min Assistance.“

„Jeg takker Dem, min Herre,“ svarede den Anden „men hvem er De, og hvorledes . . . ?“

„Kjender jeg til Sagen, mener De,“ loe den Fremmede „aa jo! det er kun Skade, at vi ikke have kjendt hinanden tidligere.“

Han saa sig om og slog Hætten til Side.

Den røde Domino saa et blegt Ansigt, prydet med blonde Knebelshårter og Kindstjæg.

„Ja, De kjender mig ikke, Hr. Doktor,“ smilede den Anden „det gjøres eiheller fornødent! Apropos, hvorledes befinder Komtesse Wiron sig?“

Om Lynet var slaaet ned for den Andens Fødder, kunde han ikke være bleven mere forskrækket.

„Min Herre,“ udbrød han truende „denne Hemmelighed tilhører mig og ingen Anden.“

„So, mig.“

De to Mænd maalte hinanden et Dieblif.

Hemmeligheden var altsaa røbet; man vidste, hvor Jeannette var og hvem hun var.

Den Fremmede vedblev:

„Sagen har imidlertid stor Interesse for mig, og jeg gjentager, at jeg beklager, at vi ikke tidligere

har lært hinanden at kjende, thi da vilde hele den uhyggelige Sag maaske være endt, og Masken revet af Forbrydere som nu gaa ustraffede omkring."

Den røde Domino vaklede vienshyntligt.

Hvem var denne Fremmede, som var saa inde i Forholdene og som tiltalte ham med:

Hr. Doktor?

Var det en Ven eller var det en Fjende?

"De tier," vedblev den Anden og slog igjen Hættten ned over Ansigtet „følg mig, og De vil se, at jeg er paa Deres Parti."

Han tog ham fortroligt under Armen og førte ham med sig.

De gik gjennem flere Sale og naaede omsider en prægtig Buffet, hvor alle mulige Forfriskninger bleve serverede af livreflædte Tjenere, som vimsede om til alle Sider, ligesom for paa Forhaand at erkjendte sig om Gjæsternes Dnsker.

"Her kan man nyde Jordens bedste Drifkevare," sagde den Fremmede til den røde Domino „og vil De som jeg, min Herre, saa sætte vi os noget tilside som adstadige Folk og tømme et Glas paa noiere Bekjendtskab; at De er den berømte Læge Henri Duvant ved jeg som De allerede har bemærket, Forstjellen er kun, at de ikke ved, hvem jeg er."

"Men Forholdene fordre at jeg maa vide det!" svarede Lægen.

"Naturligvis," loe hans Ledfager „naturligvis; vi ville arbejde sammen, hvad vi burde have gjort for længe siden."

Han viuskede ad en Tjener.

Der kom strax en; det var en temmelig klodset, godmodig udseende Fyr.

„Herrerne ønske?“ spurgte han ligesom alle hans Kolleger spurgte.

Herren i Huset havde befalet dem at spørge saaledes.

Den Fremmede studsede og betragtede Tjeneren med et gjennemborende Blik.

„Du har ikke altid været Tjener,“ sagde han.

„Nei Herre.“

Tjeneren var øiensynlig meget overrasket ved at høre, at man kunde se paa ham, at han ikke altid havde været Tjener.

„Du har tidligere været Droschefudst,“ vedblev Herren „ikke sandt?“

Tjeneren blev lidt forvirret.

„Herren har forbudt mig at omtale min tidligere, ringe Stand,“ svarede han.

„Se, se,“ loe Herren „saa har han vel fine Grunde derfor; Du har maaske bevist ham en eller anden Tjeneste engang i Fortiden.“

„Ikke det jeg ved af,“ svarede Tjeneren trokkyldigt „og det Hele er mig endnu den Dag i Dag en Gaade.“

„Hvorledes?“ sprugte den Anden.

„So ser De,“ vedblev Tjeneren og kastede et hurtigt Blik om sig, for at overbevise sig om, at Ingen af hans Medtjenere lurede, „ser De det var en

Dag, en fordømt kjedelig Regndag, at jeg stod ved Siden af min Drosche . . ."

„Nr. 218,“ afbrød den Fremmede ham.

„Ja, ganske rigtigt,“ vedblev Tjeneren fortroligt og tilkastede ham et beundrende Blik. „ja vel, Nr. 218; en gammel gulmalet Tingest; nu vel, mine Herrer, jeg stod ved Siden af den og ærgrede mig over, at Ingen vilde bevise mig den Værd at kjøre med den, da der pludseligt var En, som slog mig paa Skulderen. Jeg vendte mig om og saa en lille, fint klædt Herre, som loe nok saa tilfreds til mig. Det er nok en daarlig Forretning, at være Droschefudst i disse Tider! sagde han, vil De have en bedre, mere indbringende Forretning. Man var jo gal, om man ikke sagde ja! — Jeg sagde derfor, at var For-tjenesten større end den jeg hidtil havde haft ved at kjøre Drosche, saa modtog jeg den gjerne. Saa antog han mig som Leietjener hos fornemme Herskaber og afkjøbte mig min Drosche ovenikjøbet.“

„Saa!“ svarede den Fremmede langtruffent.

„Ja, han gav mig en anselig Pengesum for den,“ vedblev Tjeneren, „og nu faaer jeg daglig fem Francs naar jeg ikke bliver leiet ud, og ti, naar jeg er Tjener.“

Han tav og rettede sig stolt.

Det var aabenbart, at han følte, at han var steget et Trin høiere i Anseelse.

„Og hvad fik Du saa for din Drosche?“ spurgte Herren.

„O, Herre, jeg fik det Dobbelte af hvad den

var værd," svarede Tjeneren „og de fleste af disse Penge har jeg endnu."

„Saa kjører vel den vedkommende Kjøber dagligt med den?" spurgte den Anden.

„Nei bevares," svarede den forhenværende Droschefudst „Droschen har jeg hverken hørt eller set Noget til senere, og Hesten solgte man til en Bogumand i en af Forstæderne."

„Der stikker Noget under," hviskede den Anden til den røde Domino „Droschen Nr. 218 var den samme, hvori man hin Nat bortførte Jeannette Wiron."

Det gav et Sæt i Lægen.

Hans Ledsager var overordentlig godt inde i Sagerne, lod det til.

„Min Herre," sagde han „jeg beder Dem ikke at tøve med at sige mig Deres Navn."

„Gjerne."

Den Fremmede bøjede sig henimod ham og hviskede ham et Navn i Øret.

„Repart!" vilde Lægen udraabe, men kvalte Navnet paa Læberne.

Nu begreb han Alt.

Han havde faaet en Allieret, en Støtte, til hvem han kunde betro sig med største Tillid.

„Det er mig kjært at høre," sagde han „og nu undrer det mig ikke, at De er saa godt inde i Sagernee; bring os Champagne i Is," vedblev han og vendte sig mod Ex-Droschefudsten, som saac op og ned

ad sit prægtige Livre, „men sæt det hen ved Vinduet og træk Gardinerne halvt for.“

Tjeneren bukkede keitet og gif stolt hen for at hente det Forlangte.

Lægen tog tilligemed sin Ledfager Plads ved Vinduet.

„Vi maa vide, hvem den Kjøber af Droschen er,“ begyndte Lepart „thi det var virkelig ham, som havde vidst at skaffe sig Udgang til Mafkeballet, „kan vi tillige finde Droschen var det godt.“

Sdetfamme kom Tjeneren med det Forlangte.

Lægen kastede et Guldstykke paa Baffen.

„For Uleiligheden,“ loe han „Deres ny Stilling bør kaste godt af sig.“

Ex-Droschefudstken blev næsten stum.

Saadanne Drifkepenge Maret rundt, vilde gjøre ham til en holden Mand.

„Mange Tak,“ stammede han „der er kun en Gang tidligere at jeg har faaet lignende Drifkepenge.“

„Naar var det?“ spurgte Lepart ligegyldigt.

„En Aften jeg, rigtignok imod Bedtægten, leiede min Drosche ud til to Herrer ved Gaète Theatret.“

Lepart puffede til sin Ben.

„Leiede den ud?“ spurgte han.

„Ja, jeg var egentlig bestilt af en Herre og en Dame, men saa kom to andre Herrer, en meget høi og en lille og leiede den af mig, til en Mafserade sagde de, og senere afleverede de den til mig i Værts-huset „den gylndne Drn“.

De to Herrer hørte efter med spændt Opmærksomhed.

De begreb strax, at det maatte være den samme Drosche, som havde tjent til Jeannette Miron's Bortførelse.

De vidste at Simon var den ene af Bortførerne, men hvem var den Anden?

„Den Historie interesserer mig,“ sagde Lepart „var det den samme Herre, som købte Droschen senere?“

Ex=Droschefudstken vilde svare, men idetsamme blev han puffet voldsomt til Side.

To Polychineller var løbet paa ham og fastede ham næsten omkuld.

Idetsamme lød en Klokke.

„Man kalder paa mig,“ sagde Ex=Droschefudstken og fik hurtig Balance „Tak, mine Herrer.“

Han gik hurtigt.

Lægen rejste sig strax og saa efter Polychinellerne, men de vare sporløst forsvundne.

„Vi maa ikke lade dem undslippe,“ hviskede Lepart „Droschefudstken blev med Willie puffet tilside for ikke at fuldføre hvad han vilde sige; kom, jeg har en anden Dragt til os Begge.“

Med disse Ord skyndte han sig afsted, men tømte først Halvdelen af Vinen.

Det saa ud som om man havde givet sig Tid til at drikke.

Andet Kapitel.

Zambo.

Medens Masketraden afholdtes i de forgyldte Sale i Advokat Dupelins Hus, hvorfra Musikken lød ned paa Gaden, stod to Personer nede paa denne og saa af og til opad de oplyste Vinduer.

Engang imellem gif de langsomt frem og tilbage, ligesom to Skildvagter, men undgif stedse at vende Ansigterne mod Lygteskinnet, dersom den patrullerede Konstabel idetsamme nærmede sig.

De var vore to gamle Bekjendte:

D'Hr. Simon og Jerome.

De var i Arbejdsdragt og ventede oienhynligt paa et eller andet Signal fra Huset, som de ikke tabte af Syne.

Medens den Ene holdt Udkig med Gaden, holdt den Anden med Huset, og de skiftede regelmæssig hver halve Time med denne Forretning, for ikke at blive trætte.

„Jeg gad nok vide, hvad vi egentlig skal drive her op og ned for,“ sagde Simon „Herren“ har nogle snurrige Ideer.“

„Det maa være en fornem Mand, som boer her,“ svarede Jerome og pegede paa Huset „siden „Herren“ har med ham at gjøre, og han har Raad

til at holde saadant fint Selvtab —, naa os kan det jo være ligemeget, vi faaer jo vor Betaling.”

„Ja,” mumlede Ræmpen „og altid en god Betaling, det maa jeg sige til „Herrens“ Vre.”

„Har Du endnu ikke talt med din Kone,” vedblev han lidt efter „det Skrog ligger og fjeder sig.“
Jerome loe.

„Tak for din kjærlige Efterspørgsel,” sagde han „jeg har endnu ikke talt med hende, men modtager stedse Efterretninger fra hende gennem den lille olivenfarvede Pige, som agerer Sygepasserske. — Det gamle Uhyre er endnu stedse rasende opbragt fordi hun ikke fik sin Plan med at ødelægge den unge Piges Skjønhed sat igjennem, og Pigen fortalte, at hun allerede to Gange havde prøvet paa at snige sig ind i Frøkenens Leilighed, men var hvergang bleven afholdt derfra af hende, som ikke var ganske sikker paa, om hun var ene, eller om denne fordomte Doktor var derinde.“

„Det er formodentlig om denne Doktor, at Tælen er,” brummede hans Kammerat og saa op ad Huset „Herren“ kan nu engang ikke lide ham, har han sagt til mig i et fortroligt Dieblis, og jeg skal ikke nægte, det kunde more mig at gjøre en Ulykke paa ham, blot fordi han er gode Venner med denne lange Slynge, som fastede mig i Seinen.“ —

Idetsamme kom en Mand hurtig ud ad det ligeoverfor liggende Hus Port. —

Han gik tværs over Gaden og saa opad Huset, hvorfra han var kommet.

Næsten i fem Minutter holdt han Die med samme, derpaa hostede han paa en betegnende Maade og gik igjen synlig tilfreds over Gaden,

Simon og Jerome strøg ham lige forbi i det samme.

„Ah, mine Herrer,“ sagde den Ubekjendte „Kloffen er bleven mange i Aften, og Spurveungerne fryse.“

De to Banditter foer sammen.

Det var en bekjendt Talemaade i Thyvesproget.

Ved Spurveungerne forstod man Konstablerne, ved Kloffen Thyven.

„Herren“ er tilfreds,“ vedblev den Ubekjendte og tog sig en Pris „baade med Dig Simon og Dig Jerome.“

De to Slynkler traf Veiret lettere.

De vare altsaa kjendte.

Den som nævnede dem saa fortroligt ved Navn kunde ingen Fjende være.

Simon tøvede derfor ikke med at give Signalet.

Han sagde nemlig:

„Saa strikker man Strømper til Spurveungerne.“

„Jeg har altsaa ikke taget fejl,“ svarede han „det er Dem jeg skal træffe.“

Han saa sig om.

Rundtom var fuldkommen stille.

Man kunde høre Konstablernes taktfaste Skridt i den lange Gade.

„I gaa,“ hvistede den Fremmede „til Løgen

Duvants Bolig, Alt er forberedt i Forveien. I banke tre Slag paa Gadedøren, som da vil aabnes. — I gaa da ind og modtage en Paffe, som I bringe ned til Scinen, hvor I vil finde en Baad. — En Mand staar ved denne til Høire for Broen. Det er Invalidebroen. Ja, Du kjender den, Simon!“ tilspøiede Manden leende.

Simon udstødte et Slags Brøl.

Han huskede paa den ubehagelige Svømmetour han havde foretaget mod sin Villie.

„Seg kjender den,“ brummede han.

Den Fremmede vedblev:

„I overgive Paffen til Manden ved Broen, og gaa. Skulde i høre Støi, bryd Jer da ikke derom.“

„Betrør man os maaske ikke den fuldstændige Udførelse af Sagen,“ brummede Simon „Herren“ har aldrig havt Grund til at beklage sig over os.“

„Vist ei,“ svarede den Anden „vist ei „Herren“ har Brug for Eder andre Steder samme Nat.“

Han holdt inde og talte høit om ligegyldige Ting.

En Konstabel gif netop forbi og saae skarpt paa dem.

Han standsede endog et Dieblif og gjorde næsten en Bevægelse tilbage, som om han vilde sige Noget men betænkte sig og gif videre.

Simon havde af gammel Bane faaet Jerknøen spændt om.

„Snushane,“ mumlede den Fremmede foragteligt „bryd Jer ikke om ham.“

J ved nu Bested med Invalidebroen," sagde han „naar J gaar derfra, skynde J Jer hen til Sulpice Gaden, der vil J møde en Mand, gjør ved ham hvad J vil."

„Hvordan skal vi kjende Manden?" spurgte Serome.

„Han forraader sig selv," svarede den Anden „han aabner Gadedøren til Lægens Bolig."

„Ah."

„Lad mig nu se J udføre Arbeidet og handle bestemt," sagde endelig den Fremmede „nu ved J, hvad J har at gjøre! den gule Bogu holder tætvæd."

Han gif.

Næsten greb fat i hans Klappe og slog den tilside.

De to Mænd saa tydeligt, at han var iført fuldständig Maskeeradedragt, som den Polychinellerne bruge.

Lepart blev ufortrøden ved at efterjøre de to Polychineller, som havde afbrudt hans Samtale med den forhenværende Droschefudst, men hvormeget end han og hans Ven passede paa, var og blev de to Personer borte.

Næsten en stiv Klokketime hengif med at søge.

De to Polychineller var ikke at se.

Og det var ikke fordi, at de to Søgende vare kjendte.

Lepart og hans Ven var iførte Munkeskutter, som fuldstændig indhyllede dem, og en særegen Indretning i Stovlehælene gjorde navnlig Lepart over tre Tommer høiere.

Han ragede helt op over sin Ven, der ogsaa var voyet Noget paa denne Maade.

Kloffen var omsider blevet saamange, at de Fleste besøgte den glimrende Spisefal, hvor de rigtbesatte Borde indbød til Forfriskninger, og før vore to Venner vidste deraf, stod de næsten ganske ene tilbage.

Under saadanne Omstændigheder, og da de vidste, at de bleve iagttagne eller ialtfald eftersøgte, besluttede de strax at følge de Andres Exempel, da idetsamme en meget elegant Herre i sort Kjole, men maskeret, nærmede sig.

„Herre!“ sagde han og standsede udfør Lægen.

„Ah! Zambo,“ svarede denne „naa min Ven, hvad Godt?“

„Maja . . .“

„Maja, hvad hun?“ afbrød Lægen ham hurtig „er hun syg, eller hvad er der hændet med hende?“

„Hun vil forraade os,“ mumlede Hinduen, „jeg ved det!“

„Forraade, hvorledes?“ gjentog Lægen „fortæl Alt, Zambo!“

„Hun vil lade den fremmede Miss sove!“ vedblev Hinduen „sove meget længe, indtil de har ført hende bort!“

„Rasjer Du!“ raabte Lægen „hvem skal føres bort?“

„Mijs Jeannette!“ svarede Zambo roligt „de passer jo paa derude“.

Lægen stod som lynslagen.

Man havde altsaa opsnuset hendes Tilflugtssted og stod i Begreb med, eller havde maaske allerede bortført hende.

„Her er ingen Tid at spille!“ sagde han og vendte sig imod Lepart.

Politiaagenten var ogsaa forvirret over denne uventede Efterretning.

„Savist!“ mumlede han, „man staar i Begreb med at overlifte os, men lad os engang se først. .“

„Du sagde at de passede paa derude“, vedblev Lægen kort efter, „hvem mener Du?“

„En forspændt Vogn holdt for Enden af Gaden,“ svarede Zambo, „det var dem!“

Lægen kjendte Hinduens ualmindelig klare og hurtige Dømmekraft.

„Men hvorfor blev Du da ej og passede paa?“ spurgte Lægen.

Hinduen smilede bag Masken.

„De kjører ikke!“ mumlede han.

„Kjører de ikke?“

„Nei, Herre! jeg listede mig hen til Vognen og skjar Seletoiet i Stykker en halv Snes Steder, uden at Rudskfen, som sad paa Bukken, mærkede det“.

„Hvordan saa den Vogn ud?“ spurgte Lepart.

„Det var en gammel, gulmalet Tingest!“ svarede Hinduen, „forspændt med en stor, kraftig Hest, som saa ud til at kunne løbe hurtigt!“

En ny Overraskelse.

Var ikke den gule Bogu den samme, som de for kort siden havde hørt omtale af Droschefudfiken?

„Lagde Du Mærke til, hvilket Nummer den havde?“ spurgte Lægen.

„Den havde intet Nummer!“ svarede Zambo, „det var kradsjet ud og malet over. Zambo har Djne som Katten, de se Alt“.

„Der er ingen Tvivl længer“, sagde Lægen, „det er den gamle Drosche, som nu har skiftet Ydre og Ejer, og hvis Nummer man har slettet ud, — for Ganden, min Kjære! jeg tror ikke, her er nogen Tid at give bort!“

Lepart tav.

„De tier“, spurgte Lægen, „har jeg ikke Ret?“

„Jo!“ svarede Politiaagenten, „vist har De Ret, her er virkelig ingen Tid at spille, men det kunde jo være, at Droschen var fjørt, naar vi kom, og hvad saa?“

„Zambo har overfkaarret Seletvøiet“, bemærkede Lægen „den kjører ikke ud ad Stedet.“

„Man vil anvende alle Midler for at faa den bragt tilside“, svarede Politiaagenten „tro mig, jeg kjender de Personer, som spille med i dette Drama, langt bedre end De tror, vi maa derfor vise, at vi heller ikke er afmægtige.“

Han vendte sig om.

Tilskyndelende var Ingen andre end de tre Personer tilstede i den prægtige Sal.

Man hørte tydeligt Glasfene stødes mod hver-

andre, Skaaltalerne, som lød fra de tilstødende Værelser og de høje Latterudbrud, som afbrød Talerens stundom lystige, stundom monotone Stemme.

„De mere sig!“ sagde Lepart, „nu ja, mor De Dem kun, mine Herrer og Damer, min Tid kommer vel ogsaa.“

Han klappede i Hænderne.

Tre Slag, tre ejendommelige Slag, hver med sin Betoning.

Imellem hvert Slag, som lød meget højt, var en lille Pause, som Lepart benyttede til at se sig om.

Kort efter at Lyden af det tredie Slag var høret, kom to Personer hurtigt gaaende.

Det var to af Dupelins livrelædte Tjenere. De bukkede for Lepart.

„Sean, Joseph!“ sagde Politimanden, „I maa for denne Gang lade Jer nøje! Tag Tojet paa og lad Hr. Dupelin lade sig betjene af sine andre Tjenere; Tjenesten kalder Eder!“

De to Tjenere bukkede og forsvandt.

Kort efter vendte de tilbage, iført Overfrakker af et saa elegant Udseende, at man skulde antage dem for Folk af Rang og Rigdom.

Det var de imidlertid ikke.

Det var to af Politiets dygtigste Opdagelsesbetjente, som man havde givet det ret betegnende Navn: „Stoverne“.

De var de Eneste, som stod Lepart nær i Snuhed, Driftighed og Ubestikkelighed, og man kunde være temmelig sikker paa, at havde disse tre Mænd

sat sig for at komme til Bunds i en eller anden Sag, skulde det gaa meget mærkeligt til, om de ikke opnaaede Hensigten.

De betragtede Begge Lægen med en spørgende Mine, der skulde sige saameget som:

„Er han vor?“

Lepart forstod dem.

„Lad mig forestille Eder, mine Venner!“ sagde han, „den berømte Læge Duvant . . .“

„D!“ loe den Ene, „det er Dem, som har de smukke, indiske Snurrepiberier i Deres Strivebord!“

Lægen betragtede ham forbaujet.

„Hvorledes ved De det?“ spurgte han.

„D, De har vist mig dem engang jeg besøgte Dem“, svarede Politimanden, „de ere meget smukke og meget kostbare!“

„Ja, De kjender mig naturligvis ikke igjen!“ vedblev han, „men dengang var jeg ogsaa en lille elskværdig Grisette, som havde forstuvet Foden paa Bal mabille.“

Henri Duvant foer tilbage.

„Det var Dem, Dem!“ udbrød han, „paa min Ære, det vilde jeg have forsværget!“

„Stoler De paa saadanne Mænd?“ spurgte Lepart.

„Men hvad vilde De hos mig?“ spurgte Lægen og vendte sig imod denne.

„D“, loe Lepart, „min Ven der vilde kun se Lejligheden efter; han havde nemlig en Forudfølelse

af, at man vilde berøbe Dem den unge Dame og berige sig selv med fjorten Millioner“.

„I Sandhed!“ svarede Lægen, „med saadanne Kræfter maa man fejre! Lad os saa gaa, mine Herrer!“

Lepart nikkede.

Med lette, næsten listende Trin gik de gennem Salen og naaede snart efter den brede Trappe, som, besat med kæmpemæssige Potteplanter, lignede en friskt blomstrende Allee.

Lægen gjenkjendte her mange Blomster fra den tropiske Zone, og standsede af og til for at beundre en eller anden prægtig Kaktus.

Med Et foer han næsten forfærdet tilbage.

Imellem Blomsterne stod en med glindsende Blade, omtrent som den Kameliaen har.

En blodrød Blomst prangede paa Toppen af en lang, smækker Stengel og udbredte en besynderlig, bedøvende Lugt.

„Hvad er der?“ spurgte Lepart og standsede.

„Det er en Kurara, Indiens giftigste Blomst,“ svarede Lægen „hvordan er den kommet her og hvad vil man med den? I detmindste er det højt ufor-sigtigt at lade den staa saadan, udsat for Alles Nysgjerrighed. Allene Berørelsen af Bladene for-aarsager en stærk Betændelse, Saften bringer Døden.“

Med disse Ord gik han, og de fem Mænd be-fandt sig strax efter paa Gaden.

Lepart pegede i en bestemt Retning og hviskede Noget til de to Medhjælpere.

Disse gif hurtig i modsat Retning.

Lægen vilde spørge, men Lepart lagde Fingeren paa Munden.

Døren til Advokat Dupelins Hus aabnedes nemlig, og den tidligere Droschefudsk traadte ud.

En Person inde i Døren gav ham en Ordre.

Droschefudsk'en nikkede og gif hurtig ned ad Gaden, efter de to Konstabler.

„Vi er kommet for sent,“ sagde Lepart.

„Hvorledes?“

„De vil faa det at se,“ svarede Politimanden kom, følg med.“

De to Mænd tog Veien til Sulpice-Gaden, fulgt af Zambo. —

Tredie Kapitel.

I Fare.

Imidlertid var der foregaaet ganske andre Ting i Lægens Bolig.

Læseren vil erindre, at en ældre Herre en Dag aflagde Lægen et Besøg. —

Hvad han vilde vidste hverken Zambo eller

Maja, som ellers var vel underrettede; deres Herre foretrak at beholde Samtalens Indhold hos sig selv, men at den maatte have været af Bigtighed fremgik deraf, at han hele Dagen var meget adspredt, og viensynlig tænkte paa ganske andre Ting end sine Patienter, som ellers havde Forrangen.

Maja og Zambo agerede derfor Læger, og Patienterne tabte Intet derfor, da de Begge vare yderst samvittighedsfulde i Udøvelsen af deres Pligter.

Dagen efter havde Lægen ladet en Bogn hente, var steget i den Klokken ni om Aftenen og taget affted, hvorhen vidste Ingen undtagen Zambo.

Han tog nemlig med, men vendte tilbage efter en Times Forløb.

Maja udspurgte ham, men Hinduen tav stille til alle hendes Spørgsmaal.

Dette foruroligede Maja, som just ikke havde den bedste Samvittighed.

Hun var bange for, at man var kommet under Veir med hendes Plan, og at hendes forsmædede Kjærlighed skulde forblive uhævnnet.

Hun var allerede traadt over den Grændse, som er truffet imellem Ret og Uret, hendes Taknemmelighed imod Lægen var forbi, hun havde glemt Alt hvad han havde gjort for hende, kun Havn og Had boede i hendes Sjæl, der før havde været et Gjemmested for Trost og Kjærlighed.

Hun havde set Jeannette og Poul.

Hun havde hørt, hvorledes de kaldte hinanden ved de ømme Navne, hun havde set hende slynge

sin Arm om hans Hals og hørt ham kalde hende ved de sømmeſte Navne.

Dette var formeget.

Hele hendes ſydlandſke Sjæl kom i Oprør.

Hun var ikke elſket; den stolte Mand talte knapt til hende; han havde uden Tvivl glemmt, at hun plejede ham, da han ſvævede mellem Liv og Død; han var en Utafnemlig, en Uværdig, ſom hun til Gjengæld vilde berøve den Lykke, han havde berøvet hende.

Hun havde derfor ſagt:

„Hun vil blot ſove!“ men der laa en frygtelig Betydning i de Ord.

Blot ſove!

Kunde ikke denne Søn, ſom blev frembragt ved kunſtige Midler, kunde den ikke vare ſaa længe og være ſaa ſaſt, at der kunde foregaa forfærdelige Ting! —

Men det vedkom ikke hende.

Hun blev hævnnet; den ſmukke Dame maatte da give tabt ligeover for den fattige, upaaagtede Hindu-pige.

Hvilken Glæde, hvilken Trøſt for en forſmaaet Kjærlighed.

Det var ſamme Dags Aften, ſom Lægen var fjørt bort med Zambo, hun valgte til Udførelſen af ſin Hævn.

Karaffen med det farlige Vand var parat, og Aftalen truffet med den gamle, hæslige Patientinde, ſom havde vundet hende ved at puſte til Ilden, ſom ulmede i hendes Bryſt.

Hun kunde ret af Hjertet hengive sig til Hæven.

Da Zambo kom tilbage fra sin Kjøretur med Lægen, afslagde han strax de Patienter, som var betroede til hans Baretægt, et Besøg.

Det var en Regel han nøiagtig fulgte.

Da han gav den gamle Mand, som havde sit Bærelse ved Siden af Babine, sin Medicin sagde denne:

„Hr. Duvant er meget god, og derfor ærgrer det mig, at han bliver saa utaknemlig behandlet.“

Zambo saa paa ham.

„Hvorledes?“ spurgte han.

Den Gamle satte et fiffigt Ansigt op.

„Om! man har Dren,“ hvistede han, og saa med det samme til Døren, der førte ind til den store Sal, som Babine beboede.

Zambo blev opmærksom.

„Fortæl,“ svarede han ligeledes dæmpet „De kan sige mig Alt.“

„Har De en anden Patient her,“ sagde han „en ung, fornem Dame?“

„Savist, javist.“

„Nu! man vil bringe hende bort,“ vedblev den Gamle „langt bort,“

„Ah!“

Zambo havde en udmærket Forstand. Han begreb strax, at Taler var om Jeannette.

„Fortæl mig Alt, min brave Mand,“ sagde han „min Herre vil være dem taknemlig derfor.“

„Nu vel,“ vedblev den Anden „saa hør da!“

„Nat,“ sagde han „da Alt rundt om var stille, hørte jeg tydelig Døren aabnes til den store Sal derinde ved Siden af. — Det forundrede mig, da det var en usædvanlig Tid at aflægge et Besøg paa. Jeg stod derfor ud af Sengen og listede mig hen til Døren. — Et lille lyst Punkt paa denne overbeviste mig om, at man brændte Lys indenfor. Det var nemlig Skinnet som faldt gennem Røglehullet.“

„Jeg figgede igjennem dette og saa en, høi sværlemmet Karl staa ved den Seng, hvori den gamle Kone laa. En ung, mørkladen Pige passede paa ved Indgangsdøren imedens.“

„Maja,“ tænkte Zambo.

„De vare meget uforsigtige,“ vedblev den Gamle „meget uforsigtige, thi de troede, at jeg sov, efter som jeg forholdt mig aldeles rolig. — De talte derfor temmeligt høit, og jeg hørte den syge Kone sige til den høie Mand:

„Bær Dig nu forsigtig ad, og lad „Herren“ blive tilfreds med Dig, — ingen Skaansel, den Skabeduffe skal ikke slippe denne Gang. Saa snart den tosfegode Doktor er taget afsted tilligemed Djeneren, maa Du indfinde Dig og meddele mig Underretning om Tiden. Hende derhenne ved Døren kan vi stole

paa, jeg har sat hende i Harnisk, hun hader Damen ligesom jeg hader hende, — Du kan derfor forberede Dig paa et let Arbeide."

Den Gamle tav.

Zambo vidste ikke, hvad han skulde tro.

Var virkelig Maja en saa usjel Person, og hvilken var Planen.

„Da den høie Mand havde modtaget denne Instrux gif han," vedblev den Gamle „men vendte om i Døren."

„Jeg var nemlig saa uheldig at glide ud med det ene Ben, hvorved jeg kom til at støde til en Stol, som gled lidt tilbage og foraarsagede en temmelig tydelig Larm. Hurtig traf jeg mig tilbage og smuttede i Seng.

Det var paa høie Tid, thi i næste Minut aabnedes Døren til Stuen her og to Personer traadte ind til mig. — Det var den brunladne Pige og den høie Mand.

De listede sig lige hen til min Seng og Manden høiede sig over mig.

Jeg samlede al min Styrke og aandede roligt som om jeg sov dybt.

Jeg glemmer aldrig dette Dieblif, jeg følte Mandens hele Mand paa min Kind og hørte ham sige i en hvissende Tone:

„Man kunde kvæle ham, saa var Sagen ordnet med det samme."

„Jeg forsikkrer Dem for at jeg ligesom følte

hans Fingre om min Strube, men idetsamme sagde hans Ledfagerste:

„For Guds Skyld, er De forrykt, eller vil De have, at jeg gjør Ansfrig.“

Manden loe.

„Du er en Nar,“ hvistede han „har han luret, er det en ypperlig Maade til at faa ham til at tie paa.“

„Jeg er overbevist om, at han har sovet hele Tiden,“ svarede Pigen „i Sovne er han kommet til at sparke til Stolen, det er det Hele.“

Manden brummede Noget om Tøsser og Narre og listede sig ud tilligemed hende.

Da først aandede jeg frit, jeg vovede at slaa Dinene op, og se mig om.

Natlampen brændte døstigt paa Bordet, og Alt var igjen stille.

Kort efter hørte jeg Gadedøren blive aabnet, og Stemmer paa Gaden.

Nu betænkte jeg mig ikke længer.

Jeg sprang igjen ud af Sengen og aabnede forsigtigt Vinduet.

Der stod to Personer nede paa Gaden.

„Alt er ordnet til i Morgen Aften,“ sagde den Ene.

„Godt, Bognen vil holde parat ved Enden af Gaden,“ svarede den Anden „nu ingen Nølen, ellers er vi fortabt! hvad Vægen angaar, da skal han blive stummere end de døde Fisk i Seinen.“

De skiltes fra hinanden. Den Eine gik til Høire, den Anden til Venstre.

Jeg lukkede igjen Vinduet, da jeg var bange for den flamme Natteluft, men lovede mig selv, at sige Alt til Dem, før at De kan advare Deres Herre medens Tid er."

Den gamle Mand smilede tilfreds, han følte at han havde gjort sin Belgjører en god Tjeneste.

Zambos Ansigt antog et frygteligt Udtryk.

Han var nu overbevist om, at Maja havde glemt Alt, hvad hun skyldte deres fælles Belgjører.

"Den Glendige," mumlede han „godt, at jeg nu ved Alt."

Han sagde derpaa God Nat til den Gamle og gik.

En Time efter begav han sig til Masqueraden for at træffe sin Herre.

Vi vide, at han var saa heldig og at han fulgte med sin Herre og Politimændene, og vi ville nu se om de kom tidsnok.

Leport gik meget hurtig efterat have sendt sine to Undergivne til forskjellige Sider.

Lægen fulgte ham, og Begge nærmede sig hurtig Sulpice Gaden.

Det aner mig, at der er passeret en Ulykke,

og at vi komme forfildig," sagde han „man har overlistet os.“

„Men hvad vilde De ogsaa paa den fordomte Mafserade," svarede Lepart „var De inviteret?“

„Javist, en ældre Herre, Advokat Dupelins første Fuldmægtig, kom til mig," svarede Lægen „og bragte mig en forbindtlig Hilsen, samtidig med at han gav mig nogle Oplysninger om Komtesse Jeannette Miron, som satte mig istand til at fremme hendes Sag ved paagjældende Veilighed. Tillige underrettede han mig om, at hendes Broder, den unge Grev Charles, var arresteret som mistænkt i en Indbrudsfag.“

Lepart standsede.

„Hvad er det De der siger?" spurgte han „Komtessens Broder arresteret for Indbrud; er De forrykt?“

„Hvorfor?“

„De er narret frygter jeg for," vedblev Politimanden „grundig narret, vi har for Tiden ingen Arrestant af det Navn.“

„Hvad siger De," udbød Lægen „o, jeg fordomte Dosmer.“

„Vi kan strax faa Oplysninger," vedblev Lepart og standsede udfor en mørkudseende Bygning „her er netop Politichefens Bureau; kom, jeg vil se Listen igjennem.“

De traadte indenfor.

Det var en meget uhyggelig Bygning, den samme.

Overalt tilgitrede Vinduer og solide Døre.

Her modtog Politichefen de hemmelige Meddelelser, som Agenterne bragte ham.

En vagthavende Konstabel modtog Lepart med en dyb Hilsen og gav ham Fortegnelses-Protokollen.

Lepart slog den op og foer tilbage som stukket af en Slange.

Allerførst, overst paa Siden læste han:

Charles Miron, arresteret for Indbrud; tilstrækkelige Beviser tilstede.

„Det er Løgn,“ raabte han „en infam Løgn, som kun er udspredt for at tjene vore Modstandere, — Seg vil selv forhøre denne Arrestant,“ tilspøiede han roligere og vendte sig imod Konstablen „jeg har nemlig med Sagen at gjøre.

Konstablen bukkede.

Leparts Ønske var en Befaling.

„Kom,“ vedblev han og vendte sig mod Lægen „Faren er overveiende stor, lad os stynde os.“

Han nikkede til Konstablen og gif.

Da de stod paa Gaden sagde han:

„Vi er narrede, men en lille Smule Held kan endnu oprette Alt.“

Lægen svarede ikke, men gif kun hurtigere til; han vilde overbevise sig om, at Lepart talte Sandhed.

Den samme Tanke bejjælede Begge, nemlig at naa Droschen, dersom man paa en eller anden Maade havde faaet den bragt bort; rigtignok var Seletøiet sfaaret over, men Sagen var af altfor stor

Vigtighed til at man vilde lade sig opholde af en saadan Ubetydelighed.

Endelig naaede man det Sted, hvor Vognen var betegnet at skulle holde.

Den var der ikke.

„Saa til mit Hjem!“ raabte Lægen „gid vi maatte komme tidsnok“.

Zambo ilede i Spidsen og kom først.

Rundtom Huset var thyst og stille, og et Lys i Majas Vindue overbeviste ham om, at hun var oppe endnu.

Zambo hostede et Par Gange, det var et gammelt, almindeligt Signal for næsten alle Tjende.

Det oplyste Vindue blev strax aabnet.

En ung Pige stak Hovedet ud og spurgte:

„Er det Dig Zambo? nu skal jeg lukke op!“

Det var virkelig Maja.

Zambo blev baade glad og ærgerlig: det saa næsten ud, som om det Hele havde været eller var blind Marm.

Kort efter aabnedes Døren, som, imod Sædvane i Paris, aldeles forterede under Majas Opsigt.

Hun modtog ham leende.

„Hvad ser jeg, har Du været paa Maffebal?“

Zambo havde virkelig glemt at tage sin Dragt af.

„Nu ja,“ sagde han „og Du, har Du været hjemme, og er . . .“

„Alt ved det Gamle“, tilføiede hun, „javisst saa, kom ind, jeg fryser“.

„Tys, der er Herren!“ svarede Zambo.

Maja skjælvede, og modtog sin Herre med en dyb Hilsen, — men røbede ikke den mindste Uro, som kunde give Anledning til Mistanke.

Hun vilde lukke Døren, men Lepart satte smilende Foden imellem.

„De tillader vel en god Ven af Deres Herre at komme ind?“ sagde han og kneb Maja i kinden „skjønne Barn, som De er!“

Hindupigen betragtede ham med et ærgerligt, truende Udtryk.

„De lader ikke til at synes om mig?“ lo Lepart „og jeg synes dog om alle smukke Piger; jeg holder saameget af dem,“ tilføjede han og kneb hende paa kinden „at jeg for vil tage mig en Slurk af Deres berømte søvndyssende Vand, end undvære et Kys af Deres friske Læber!“

Maja foer sammen.

Det var en besynderlig Udtalelse, en frygtelig Udtalelse.

„De skjælver,“ vedblev Lepart i en homningsfød Tone, „ja, Alle skjælve for Lepart!“

Maja kjendte dette frygtede Navn og støttede sig til Dørfarmen for ikke at falde.

Lægen havde iagttaget denne Scene med skrækblandet Interesse.

„Det lader virkelig til, at De har Noget paa Samvittigheden, som Ingen maa vide,“ vedblev Politimanden, „nu, derom tale vi siden, — begiv Dem herind!“ tilføjede han og aabnede uden videre

Døren til Duvant's private Bærelser, „De tilhører mig, indtil videre.“

Maja var en Afmagt nær.

Slaget kom saa uventet, Mistanken traadte saa tydeligt frem, at hendes skarpe Forstand strax begreb, at der var noget Galt paafærde.

Men der levede endnu en Tanke i hendes Sjæl, det var Hævnen, Gaddet, som alligevel skete Fyldest. Seannette var gjort uskadelig, saa kunde de Andre gjøre hvad de vilde.

Med et stolt Smil traadte hun over Dørtærsklen; Lepart lukkede Døren efter hende.

„Seg havde Ret,“ mumlede Zambo, „hun er en Forræder!“

Seannette Miron var imidlertid gaaet til Ro.

Boul havde, som sædvanligt, aflagt hende et Besøg og var allerede gaaet for flere Timer siden, med Grev Tonard i Hælene, Noget, som vi vide, at han ikke vidste af.

Den unge Dame var tilfreds og lykkelig. Hele Fortiden laa som en Laage for hende med alle sine Nødsler og Farer. Hun kjendte vel ikke Bevægelsen til disse, men hun frygtede ej mere den ukjendte Fjende, nu da hun stod under saamange tjætte Mænds Beskyttelse.

Løgen var en Kavaler af første Rang.

Han viste, at han aldeles havde opoffret sig for hendes Sag, og Boul Berner var bleven ham saa kjær som en Broder.

Han, Alforce, Tonard og Lægen udgjorde et Firklover, som nok kunde sætte sig i Respekt.

Seannette følte det og var tryk, desuden havde hun ovenikjøbet en tro Veninde i Maja.

Den unge Pige var, som vi vide, altid om hende, hun havde afslagt sit tilbageholdende Væsen, og Seannette antog derfor snart, at hendes tidligere Tilbageholdenhed var begrundet i den Menneskeskyhed, som karakteriserede de tavse, tilbageholdende Hinduer.

Maja havde da ogsaa underholdt hende denne Aften. Hun var gaaet da Boul kom tilligemed Alforce, som nylig havde haft en Duel paa Halsen, og kom op til hende, da Herrerne var gaaet.

Seannette var gaaet til Ro.

Hun havde arbejdet strengt hele Dagen, og Madam Didon havde bragt hende lidt Extraarbejde, som skulde være færdig i kort Tid.

Den gamle Kone var meget glad ved at vide sin Datter, som hun kaldte hende, i Sikkerhed og gik hver Aften rolig hjem.

Men denne Aften, da hun kom, havde hun været i et frygteligt Oprør.

Charles var nemlig ikke kommen hjem, som han pleiede.

Mon han igjen havde betraadt den Bane, han havde forladt og truffet farlige Venner, som forte ham bort fra Dyden og Gren.

Hun var i høieste Grad urolig.

Den følgende Dag, tidlig om Morgenen, havde to Politikommisfaires indfundet sig hos hende og forlangt at undersøge Charles's Bærelse.

Skjælvende havde hun aabnet Døren til dette for dem, og de to Mænd havde da strax begyndt at endevende Alt.

Madame Didon saa til.

Hun var blussende rød af Harm og Skam; og hun var flere Gange lige ved at bryde ud imod de to Politiebedsmænd, som vovede at mistænke Charles for en eller anden Ulovlighed.

„Hvad søger De egentlig, mine Herrer?“ spurgte hun omsider med dirrende Læber „min Søn er ingen Forbryder.“

„Nei, saadan siger jo Alle“, svarede den ene Politimand „og finder vi Intet, som bestyrker de Oplysninger vi har faaet, maa vi vel give Dem Ret“.

„Men“, tilspøiede han i det samme haanligt leende „enhver Forbryder gjør sig altid skyldig i en eller anden Dumhed; se her!“

Han trak et med Brillanter besat Gulduhr frem af Sengens ene Hjørne.

„Hvad mener De nu, min Gode?“ vedblev han „hvorfra har deres Søn dette? — Det er netop det vi søge, og som man har opgivet os at kunne findes her“.

Madame Didon udstødte et fortvivlet Skrig og tumlede tilbage.

„Umuligt!“ raabte hun „umuligt, mine Herrer; dette Uhr har min Charles ikke stjålet, hører De, han har ikke“.

„Hvordan er det da kommet her, og hvorfor er det skjult i hans Seng?“ svarede den ene Politimand.

„Ja, jeg ved det ikke!“ raabte hun med taarekvalt Stemme „jeg ved det ikke, men Charles er Ærligheden og Retsfærdigheden selv, han har ikke stjålet“.

„Men for Folker, hvorledes troer De da, at vi saadan kan gaa lige hen og tage Tyvekosterne“, vedblev Politimanden „i Rapporten staar tydeligt, baade hvem Tyven er, fra hvem Uhret er stjålet og hvor det er skjult, og De ser, at man ikke har loiet for os.“ —

„Men jeg siger Dem jo, at min Dreng ikke har stjålet Uhret eller noget som helst Andet“, vedblev Madame Didon grædende „det er onde Mennesker, som have skjult det her i hans Graværelse“.

„Samen hvorledes kunne de da komme ind paa hans Bærelse?“ bemærkede Politimanden „han har jo selv Nøglen.“

Det fortnede for Madame Didon.

Denne Bemærkning var, hvor intetsigende den i Virkeligheden var, slaaende.

Hun begyndte at tvivle; Charles kunde maaske i et ubesindigt Dieblif, under Indflydelse af stærke Drikke, have taget Uhret for Spøg, aldrig for Alvor,

og man havde da strax benyttet sig heraf for at styrte ham i Ulykke.

„Seg følger Dem til Politipræfekten“, sagde hun endelig „jeg vil vide Alt, haade hvem der har beskylt min Søn og hvem der er den Bestjaalne; bliver han arresteret, maa de tage mig med, — han er uskyldig!“

„Vi have ingen Ordre til at arrestere Dem, Madame“, svarede Politimændene.

„Dg vi kunne ikke tillade Dem at følge os!“ tilføiede den Ene af dem.

Madame Didon vred fortvivlet sine Hænder.

„Saa sig mig idetmindste, hvem der har anmeldt dette Tyveri?“ bad hun „og hvem den Bestjaalne er?“

Politimændene bladede i deres Bog.

„Hm! det gjør vel ikke Noget, at vi sige den stakkels Kone det“, sagde den Ene til den Anden „kan hun faa Anklagen taget tilbage, undgaar han Galeierne!“

„Galeierne!“ raabte hun „Galeierne!“

„Ja, det er Tyveri i Forbindelse med Indbrud“, svarede den ene Politimand i en belærende Tone „det er det samme som femten Mar paa Galeierne!“

„Her staar det“, vedblev han „Angiveren er: Advokat Dupelin, — ja ham kjender De vel?“

Madame Didon svarede ikke.

Hun vidste, at Den var fortabt, som faldt i den dygtige Jurist's Hænder.

„Dg nu Farvel, Madame, Gud give De maa

have Lykken med Dem", sagde Politimanden „men desværre, Dupelin tager aldrig fejl og er meget retfærdig“.

De hilste og gif.

Madame Didon foldede sine Hænder og sank paa Knæ.

Hun bad Gud om Klarhed i denne Sag, der syntes at være Fortsættelsen af Søsterens Lidelser.

Det var derfor hun var saa urolig, da hun besøgte Jeannette; kun med største Anstrængelse kunde hun skjule sine Taarer, og da hun endelig gif, græd hun.

Jeannette vidste ikke hvorfor, men trostede hende, Gud vil dog vende Alt til det Bedste! —

Kort efter var det at Maja aflagde hende et Besøg, og da Alt var stille, gif hun til Ro for at vaagne til Glid og Arbeide den næste Dag.

Jeannette havde sovet en Time.

Da vaagnede hun ved en let Støi ved Døren.

Hun reiste sig i Sengen og saa mod Døren men hun saa Intet, Alt var stille.

„Seg maa have drømt“, mumlede hun „skjøndt det forekom mig . . .“

Idetsamme aabnedes Døren, og Maja traadte ind.

„Undskyld mig, Mademoiselle“, sagde hun, „men jeg har glemt at fylde Deres Vandglas“.

„Ah“, smilede Jeannette „det var virkelig ogsaa Noget at gjøre sig Uleilighed for, det kunde jeg selv have gjort, Du er altfor omhyggelig, kjære Maja“.

Hindupigen svarede ikke, men fyldte Glasfæt og satte det ved Jeannettes Seng.

„Seg bør opfylde mine Blygter“, sagde hun „ellers bliver Herren vred“.

„Ikke, naar jeg sætter mig imod det“, svarede Jeannette, „men sig mig, hvem var ved Døren før?“

Maja saa forundret paa hende.

„Bed Døren“, gjentog hun.

„Ja“.

„Det maa have været mig“, svarede Hindupigen „jeg stod lidt udenfor og talte med Zambo“.

„Ah, saaledes“.

„Tilgiv at jeg har forstyrret Dem“, vedblev Maja „men jeg kjender mine Blygter“.

Hun neiede og gif.

„En besynderlig Pige“, mumlede Jeannette „altfor samvittighedsfuld“.

Hun greb Glasfæt og tømte det.

„At forspilde sin Smule Ro for at skjænke et Glas Vand til mig, er dog virkelig altfor overdreven Opmærksomhed“, sagde hun.

Hun lagde sig tilbage i Sengen.

En forunderlig Svimmelhed greb hende.

Hun strøg Haaret fra Panden og saa sig om, men der var Ingen.

Og dog forekom det hende, som om hun igjen hørte Noget ved Døren.

Hun hørte tydeligt, hvorledes man forsøgte at

dreie Laafen om, men da hun igjen vilde reise sig for at se efter, var det hende ikke muligt.

Hun folte en Søvn over sig, som hun aldrig tidligere havde kjendt, det var ligesom hendes Arme og Been vare belagte med Lænter af Bly.

„Min Gud“, mumlede hun „hvad er det, jeg bliver syg“.

Hun udstrakte Haanden efter Vandkaraffen og skjænkede med stort Besvær et Glas Vand.

Men inden hun fik det bragt op til sine Læber, sank Haanden mat ned; hun tabte Glasfæt, som knustes imod Gulvet, og faldt tilbage i Sengen.

Forgjæves stræbte hun at holde Dinene aabne. Det var en Umulighed; en Blyvægt thugede paa Di- enlaagene, og i næste Nu sov hun, ude af Stand til at høre selv den stærkeste Larm omkring sig.

Der hengik omtrent ti Minutter.

Da puslede det igjen ved Døren.

Jeannette hørte det ikke, hun sov.

Døren aabnedes og en Skikkelse traadte ind.

Det var en Kvinde, en affhyelig, forfærdelig Kvinde.

Babine! —

Fjerde Kapitel.

Arnould.

Et mere djævelsk Udtryk end det, der Iaa i hendes Ansigt, var vanskeligt at finde.

Hun nærmede sig den sovende Pige, ligesom Tryllelangen, der skyder sig henimod sit Offer, efter først at have bedaaet det med sit Blik. —

Krumbøiet, snigende som Ratten, listede hun sig nærmere og standsede endelig udfør hendes Leie.

„Endelig“, gylpede hun frem imellem Læberne, „endelig“.

Hun slog Armene over Kors og betragtede sit Bytte.

„Ja, Du er smuk“, mumlede hun „Du er endog meget smuk, jeg maa indrømme det, hvor nødigt jeg vil; men netop derfor hader jeg Dig! Du maa blive hæslig ligesom jeg —, o, jeg er meget grim; man har gjort Nar af mig baade til Festen i champes elysées og i Bal mabile, hvor jeg dansede Carmagnolen, iført Republikkens blodrøde Dragt! — o, hvor man loe ad mig; de unge Herrer sagde, at jeg lignede en af Helvedes Furier, og de unge Piger sagde, at Fandens Oldemoder maatte være misundelig paa mig for min Grimhed, jeg var altsaa grim i Sam-

menligning med hende, og hun er dog saa forfærdelig hæslig! — o, men Du skal ikke blive smukkere“.

Hun bøiede sig ned over hende og betragtede hende med et ondskabsfuldt Blik.

„Om lidt er Du i min Magt!“ vedblev hun, „og saa slipper Du ikke saadan fra mig som hjemme, hvor Arnould, den Helvedes Unge, hjalp Dig; nej, Lille! her kommanderer Simon og Jerome, det er to Mænd, som ikke gaa af Bejen for et helt Kompagni Konstabler, naar det kniber!“

Hun gik hen til Vinduet og aabnede det. — Udenfor var Alt fuldkommen stille. Maanen var brudt frem imellem Stjerne og kastede sine Straaler gjennem Gaden.

Der var saa lyst, at man næsten kunde læse.

„Hvor mon de dog blive af?“ mumlede hun og højede sig udover Vinduet „Maja staar i Døren ud til Gaden kan jeg se, men hverken den Ene eller Anden er i Sigte.“

Hun stirrede endnu nogle Minutter ud gjennem Vinduet.

„O, de Sovedraaber er dog en herlig Opfindelse!“ mumlede hun og vendte sig paant imod Jeanette, „hun sover som en Sten, for at vaagne bag en Stenmur! men naar hun saa vaagner har jeg midlertid besørget hende vadsfet med det velsignede Band, saa kommer hun til at ligne alle de Andre!“

Hun loe.

Det var en Latter, uhyggelig, affstyelig som hun selv.

„Nu begynder jeg at blive utaalmodig“, fortsatte hun igjen og traadte paant hen til Vinduet, „skulde der være tilstodt dem en Ulykke“.

„Ah, der kommer de“, udbrod hun lidt efter „der kommer de brave Mænd, det maa man lade dem! de kan naturligvis være blevet forsinkede, — den Skjæbne kan jo overgaa Alle! Simon gaar i Spidsen, ja han er et Sern; Jerome tradster bag efter, han er forresten ogsaa en modig Mand, med saadanne to Mænd kan man komme Verden igjennem.“

Hun gik fra Vinduet og henimod Døren, som hun aabnede.

„Alt maa være beredt, og det maa gaa hurtigt“, gyspede hun og gned sig i Hænderne „Herren“ har lovet en god Douceur, og skulde Jerome blive nappet og hængt, er det godt, at hans Enke har en Smule Pension“.

Hun lod Døren staa aaben og steg hurtigt ned ad Trapperne for at modtage de to Mænd.

Næsten ligesom hun var forsvundet bag den Svingning, som Trappen gjorde, sprang en Person ind i Soveværelset.

Det var Arnould.

„Mademoiselle“, raabte han og styrtede henimod Seannette „Mademoiselle, vaagn op, de er der, Fader, Moder og Simon, o, Mademoiselle vaagn op, vaagn op!“

Hun svarede ikke, hun sov,

Drengen rev sig fortvivlet i Haaret.

„Mademoiselle!“ raabte han og ruskede voldsomt

i hende „Mademoiselle, vaagn op, ellers er De for-
tabt, kom, skjul Dem under Sengen, eller spring ud
ad Vinduet, det er bedre end falde i Kloerne paa
Jerome og Babine —, o, Mademoiselle, Made-
moiselle!“

Jeannette vedblev at sove og hørte ham ikke.

„De komme! skreg han og lyttede „De komme“.

Der lød virkelig tunge, forsigtige Skridt paa
Trappen.

„Det er dem“, hviskede han ængstelig og trykkede
sig ind til Muren, „o, hvor skal jeg skjule mig, der-
som hun ser mig, dræber hun mig“.

Han saa sig om og bemærkede en folderig Por-
tiere, som dækkede for en blind Dor i Baggrunden,
Hurtig som et Egeru sprang han bag den.

Folderne faldt sammen om ham, de bevægede
sig lidt, derpaa hang de ganske stille ned.

Tjotamme traadte tre Personer ind i Bærel-
set; en fjerde blev staaende udenfor.

Det var Babine, Simon og Jerome.

Den, der stod udenfor var Maja.

Hun var næsten bleven bange, da hun saa de
to Mænd i deres „Arbejdsdragt“, thi de lignede
langtfra de to Sømand, som de engang repræsen-
terede udenfor, nede paa Gaden.

Hun begyndte at fortryde sin Gjerning.

„Ah“, loe Jerome, da han fik Die paa den
slumrende Pige „der har vi jo den fine Dame, saa
beholder vi da Halsen hel den Gang, Simon“.

Simon nikkede og stak uden videre to Sølvlysestager i Lommen; han havde Brug for dem.

„Tag hende nu med Eder,“ hviskede Babine „for at Ingen skal fatte Mistanke stoppe I hende i en Sæk og bringe hende hen til den gule Vogn, som I ved holde derhenne, men derpaa gjør I hvad jeg siger.“

„Nu,“ brummede Terome.

„I kjøre hen til Huset Nr. 719 i Chantilly-Gaden og aflevere hende til Madame Herbert.“

„Men,“ indvendte Terome „Herren“.

„Dumrian,“ hviskede Babine „benyt Dig dog af Tilfældet, saalange denne Pige lever, har Du et Tag i „Herren“.

Terome nikkede bifaldende.

„Du har Ret, Babine,“ mumlede han „meget rigtig betænk.“

Arnould hørte hvert et Ord og mærkede sig Chantilly-Gaden Nr. 719 hos Madame Herbert.

Simon løftede den sovende Pige op.

Babine svøbte de fine Sengklæder om hende, — dem havde hun Brug for, og lydløse sneg de tre uhyggelige Personer sig ned ad Trappen med Deres sovende Byrde.

Maja var sunket om i Korridoren.

Nu først stod Forbrydelsen for hende i al sin Afstyrelighed.

Hun havde kastet sig i Veien for dem og raabt, at de skulde vende tilbage med den Bevidstløse.

Babine havde besvaret hende med et Slag i Ansigtet og en skraldende Latter.

I samme Nu havde hun hørt Gadedøren blive aabnet og tilluffet.

Det var forfælde. Jeannette var overgivet til sine Bødler.

Hun styrtede ind i det tomme Værelse og rev Vinduet op; men nedensfor var Alt stille.

Hun saa Ingen og hørte Ingen.

De tre Personer var som sporløst forsvundne med deres Byrde.

Idetsamme hørte hun Nogen pusle bag sig.

Forsærdet vendte hun sig om, og saa Arnould.

Drengen var Kridhvid i Ansigtet og stirrede paa hende.

„Mademoiselle,“ stammede han og pegede paa den tomme Seng „Mademoiselle“.

Maja holdt Haanden for Dinene og styrtede ud af Værelset.

Drengen blev staaende et Par Minutter og knugede Hænderne mod Hovedet ligesom for at samle sine Tanker.

Trods sin unge Alder havde han dog gjort mangen bitter Erfaring, og bedre end Nogen Anden kjendte han sine forfærdelige Forældres Maade at havne sig paa.

Han vidste, at den unge Pige var redningsløst fortabt, dersom hun forblev i Babines Klør.

Den skrækkelige Kvinde, som hadede sit Køn, navnlig dem af samme, som ikke lignede hende, fandt sin største Glæde i at pine sine Doffre, før hendes værdige Ugtehalvdal lod dem forsvinde i Seinen.

Vi vide det fra Jeannettes Indespærrer paa Kjeltringøen, og Arnould var overbevist om at Babine denne Gang vilde passe bedre paa.

Den stakkels Dreng følte sig i dette Dieblif saa ene og forladt som ingensinde før.

Man havde berøvet ham den smukke, unge Dame, som han betragtede som en Søster.

Man kunde ligesaa godt have berøvet ham Halvdelen af Livet, da han elskede hende som en Søster, og satte hende langt over den alvorlige Doktor, som vel klappede hans Kinder, men ellers lod til at be-
 tømre sig mindre om ham end om Jeannette, hvilket jo forøvrigt ikke var saa underligt.

Han stod derfor stille nogle Minutter, ligesom bedøvet og knugede Hænderne mod Panden, — hvad skulde han gjøre, hvorledes skulde han, et Barn, frelse hende?

Han havde tre Personer imod sig, tre Personer, hvoraf Enhver med Kølighed vilde dræbe ham, naar de fik Fingre i ham. — Og hvorledes kunde han modstaa dem, han, et Barn“.

Hans kulsorte Dine løb rundt i Stuen, ligesom
 Jeannette Miron.

for at opdage et eller andet Redningsmiddel; Opfindsomheden, Lysten udvikledes lidt efter lidt, og med den vendte Hukommelsen, der var blevet lammet af Skrækken, tilbage.

„Chantilly-Gaden Nr. 719, Madame Herbert“, mumlede han „saadan var det jo Adressen lod; det er altsaa der man har bragt hende hen“.

„Hvem er Madame Herbert“, mumlede han videre „Madame Herbert, hende har jeg aldrig hørt Moder tale om, men det er naturligvis en ond Kvinde ligesom hun selv; hun stjæler naturligvis ogsaa, og lokker Born ned i den dybe Flod, ligesom Moder gjorde! o, det maa være en slet Kvinde“.

Han styrtede henimod Døren.

„Zambo skal følge mig“, tænkte han „Zambo er meget stærk og smidig som Slangerne han ofte fortæller mig om, han skal følge med til Chantilly-Gaden; undervejs tage vi Konstabler med, en hel Del, saa vi blive en lille Arme, saa befrier vi Sønfru Jeannette, ligesom om hun var en Prinsesse, der var fanget af en ond Trolld; — o, det vil blive meget let for Zambo og mig“.

Dg den lille Fyr løb hurtig ned ad Trappen, idet han raabte:

„Zambo! Zambo!“

Men ingen svarede.

Som vi vide var Zambo gaaet for at opsoge sin Herre paa Festen hos Advokat Dupelin.

„Zambo!“ raabte han høiere „hører Du ikke jeg

kalder! — skynd Dig, man har bortført den smukke Dame og nu vil man myrde hende; Zambo, Zambo!"

Men han fik intet Svar.

Kun Vinden pib udenfor og ligesom spottede hans Kalben.

Der var rigtignok En, som hørte ham raabe, men denne One havde altfor meget at gjøre med sine egne Tanker, til at bryde sig om Andres.

Det var Maja, som sad i sit Værelse med bankende Hjerte, rystende over alle Lemmer af Skræk over sin egen Gjerning.

Som vi vide begyndte hun at angre den og frygtede Følgerne, dersom Alt blev opdaget.

Da derfor Arnould raabte paa Zambo, tav hun stille, da hun vel begreb, at Drengen vilde have ham til Hjælp.

„Zambo, gode Zambo!“ raabte Arnould høiere „kom, skynd Dig, hjælp mig, før det er forsilde!“

Men da Ingen endnu svarede, løb han videre ned ad Trappen.

I saa Spring naaede han Gadedøren og styrtede ud paa Gaden.

Han saa sig om, men saa Ingen.

Kun Lyden af en Vogn, som rullede gennem Gaden langt borte, naaede hans Øren.

„Det er dem“, mumlede han „det er Vognen, som de kjøre hende bort i; den Staffel; ak, hvorledes skal jeg dog frelse hende“.

Han løb videre efter Lyden af Bognen, der meget rigtigt tog Retning af Chantilly-Gaden.

Den kjørte langsomt, ganske som om Kudskten ikke havde Noget at haste efter.

Arnould bemærkede det og tænkte ved sig selv: „De kjøre langsomt, for ikke at vække Mistanke“.

Han vedblev imidlertid at løbe og naaede snart Bognen.

Det var en gulmalet Karosse, der engang havde tjent som Drosche; men Numret var ikke til at se, det var kradsjet ud, og Stedet var overmalet.

Arnould var den saa nær, at han kunde gribe fat i Brædtet imellem Baghjulene og klynge sig fast.

Han saa tydeligt de to Mænd paa Buxen, en meget høi og en mindre; begge iførte Kudskeskraffer med et stort Slag, som endte i en drabelig Krave, der naaede helt op over Ørerne.

Trods Forklædningen gjenkjendte han strax Simon og Jerome.

Babine sad altsaa indeni med den bevidstløse Jeannette.

Arnould følte i dette Dieblif Noget han aldrig tidligere havde følt. — Trods sin unge Alder følte han sig dog som en Mand, der her kunde blive en høist farlig Tjende.

Hans smaa Hænder knyttede sig instinktmæssig om Brædtet, hans Dine lynede og han følte en Kraft, et Mod hos sig selv, som trodsede Alt.

Han var jo den Eneste, som var istand til at frelse hende; dersom der blot kom Hjælp.

Han saa derfor uafbrudt til alle Sider, for, om muligt at opdage enten Løgen eller Grev Tonard, der paa Grund af sin fysiske Styrke var bleven hans Afgud, men han saa dem ikke.

Derefter begyndte han at se efter Konstablerne, som patruillerede paa Gaden, men hvergang Rudsken fik Die paa en saadan, fjørte han altid lidt hurtigere. — Vognen foer forbi i en Fart, og Arnould saa Ingen.

Derimod saa En af dem ham.

„Med af Vognen“, befalede han og traadte hurtig tværs over Gaden, „heida, Rudske, pas bedre paa din Vogn, der hænger En bag paa Brædtet“.

Rudsken maatte have hørt det, thi i samme Nujuste Bidskesnærten bagover, og traf Arnould tværs over Ansigtet, saa Blodet sprøitede frem.

Arnould kvalte et Skrig og slap Brædtet.

Han tumlede baglæns om paa Gaden, medens Vognen pludselig foer afsted som et Lyn.

„Ja, det er Straffen“, sagde Konstablen og reiste ham op „hvad Fanden har Du bag paa Vognen at bestille; brug dine unge, raske Ben, din Knægt, derfor har Du dem“.

„Ah, Herre!“ raabte Arnould „dersom De vidste . . .“

„Hvilket?“

„Den Vogn . . .“

„Naa, hvad den?“

„I den sidder en ung Dame, som bliver bortført af de to Mænd paa Bukken og af Mo'er Babine“. Konstablen loe.

„Brøvl, Dreng“, sagde han „i vor Tid bortfører man ikke, uden i Romanerne; skrup af med Dig“.

„Den kjører!“ skreg Arnould „jeg kommer for sent! ah, gode Hr. Konstabel, lad os tage en Drosche og følge efter; de kjører til Madame Herbert i Chantilly-Gaden Nr. 719! lad os skynde os, og jeg er vis paa, at den gode Doktor vil belønne dem rigeligt“.

Konstablen saa paa ham.

„Hør Dreng“, sagde han „vil Du gjøre Nar af Politiet! hvad vrøvler Du om Doktorer! se blot Du kommer afsted jo før jo bedre; jeg kunde næsten fristes til at bringe Dig til Kommisfajren, din Gadestryger, som flakker om paa Gaden! Du har naturligvis hverken Hus eller Hjem, naar det kommer til Stykket“.

Arnould smuttede som en Kat over paa Fortovet.

De Ord: jeg kunde næsten fristes til at bringe Dig til Kommisfajren! indgjød ham en dødelig Skræk.

„Ja tænkte jeg det ikke nok“, vedblev Konstablen, da han saa ham løbe over paa Fortovet „tænkte jeg det ikke nok, Du er en lille Gadestryger“.

„Seg klager til Hr. Lepart“, raabte Arnould „og han vil affedige Dem“.

„Truer Du, din Slyngel“, svarede Konstablen og gif hurtig henimod ham „saa skal jeg . . .“

Arnould lod ham ikke tale ud, men løb hurtig som Binde nedad Gaden.

Konstablen saa efter ham.

„Depart“, mumlede han „Depart, hm! dersom han virkelig har sagt Sandhed, den Rnegt! hm!“ — Madame Herbert, Chantilly-Gaden Nr. 719 sagde han jo — naa! man kan jo gjerne indmelde det Passerede for Kommissairen“.

Han saa endnu engang efter Drengen, og gif langsomt til Stationen, for at aflægge sin Rapport.

Arnould fortsatte imidlertid sin Vej i Løb.

Han kunde endnu øine Droschen, som kjørte rasft til, henover Quai du Henrik IV og nu svingede om Hjørnet paa en af de til samme stødende Gader.

„De er endnu langt fra Chantilly-Gaden“, stønede han, fuldstændig stakaandet af det voldsomme Løb, „men jeg maa se, hvorledes Alt gaar til“.

Han pustede lidt ud, idet han lænede sig op til Bæggen af en Marchandiserboutik, hvor en Del forskjellige Gjenstande endnu hang udenfor, for at lokke de Forbigaaende.

Der var alle mulige Slags Klædningsstykker, passende for Folk af alle Stænder; — aflagte Klæder, som de mindre Bemidlede kjøbte. —

Arnould maatte puste ud; Brystet truede med at sprænges ved den voldsomme Løbetour. Han lænede sig derfor op til Ydermuren, stedsø holdende Die med Droschen, som havde mindstet sin Fart, formodentlig, fordi de Kjørende antog at være udenfor Faren.

Han havde neppe staaet et Minut før en lurvetklædt Person kom forbi.

Han bemærkede ikke Arnould, men standsede og betragtede de udhængte Klædningsstykker med stor Interesse.

Derpaa kastede han hurtige Blikke omkring sig, men saa Ingen.

Marchandiseren sad indenfor i sin Bod; han kunde tydeligt se ham bøiet over en Alvis, som han studerede ivrigt.

Personen betænkte sig ikke længe.

Med et rasst Ryk rev han et Klædningsstykke ned og satte afsted med det i en strygende Fart.

Uheldigvis eller rettere sagt heldigvis vækkede alligevel Larmen, hvor ubetydelig den end var, Marchandiseren, som hurtig kastede Alvisen og løb ud.

Arnould, som slet ikke havde bemærket Tyveriet, men kun set en Person løbe sig hurtig forbi, anede strax Uraad, da han pludselig hørte Døren blive aabnet og saa den Handlende komme frem.

Han tog derfor atter til Bens, det Bedste han kunde, i samme Retning som Tyven.

„Stop ham, stop Tyven!“ skreg Marchandiseren, der strax havde opdaget Tyveriet „det er ham, den Satans Skarnsunge; stop ham!“

Pariserne ere i saa Tilfælde villige og let vægelige Folk.

De havde knapt hørt Raabet og set Drengen fare afsted som en Pil, før en hel Hob, for største Del Bøbel, begyndte en Klapjagt efter Flygtningen.

„Fem Francs til Den, som gribe ham“, skreg Marchandiseren „fem Francs; det var en god Frakke til halvfjerdsindstyve Francs og ti Centimer“.

Løftet om denne Pengesum ansporede de mest Langbenede af Forsølgerne, og fem Minutter efter følte Arnould sig grebet i Rakkens af en kraftig Haand, medens samtidig en Stemme brølede til ham:

„Holdt lille Ven, lad os To følges ad tilbage!“
Arnould skjælvede over alle Lemmer.

„Hvor har Du gjort af Frakken, din Spizbub?“ spurgte Manden, som holdt fast i ham „hid med Frakken“.

„Seg har ingen Frakke og jeg har ikke taget nogen“, svarede Arnould pustende „vil De behage at slippe mig; jeg skal i Chantilly-Gaden og derfor løber jeg saa hurtigt“.

„Ah, Du er meget morsom“, loe den Anden, „nei, følg Du kun med tilbage, lille Ven, og vis mig, hvor Du har skjult Tyvekosterne; saa kan Du for mig gjerne gaa til Chantilly-Gaden.“

Arnould blev blussende rød.

„Seg har ingen Tyvekoster“, svarede han bestemt „jeg er ikke Tyven, det har formodentlig været den Mand, som løb foran mig, med en Frakke over Armen“.

„Ikke saa galt, ikke saa galt!“ loe den Anden „Du kan blive god Galeisføde med Tiden, men spar al din Bestalshed, — March, omkring! — denne Wei“.

„Lad mig gaa, min Herre“, bad Arnould „De

ved ikke, hvilken Ulykke De anretter ved at standse mig“.

„Ha, ha! ja, det vil sige, Du kommer lidt i Evangshuset, din Dagdriver“.

„O nei, min Herre!“ græd Drengen „mig kan det være det samme med, men hende, hende . . .“

„Hvilken hende . . .?“

„En stakkels ung Dame, som man har bortført og vil myrde“.

Dg Arnould fortalte om Simon, Babine og Jerome, hvorledes De bortførte en ung Pige i en gulmalet Drosche.

Der havde imidlertid samlet sig flere Personer, som Alle hørte Historien, men Ingen troede den.

„Han er en udlært Gavthv!“ raabte Nogle „afsted med ham“.

„Og hvad hed saa den kjønne Dame, som de slemme Folk bortførte?“ spurgte Manden haanligt og rusede ham.

„Ah, min Herre, det er Mademoiselle Seannette Miron, som boede hos Doktor Duvant“.

„Hvad siger Du, Dreng“, raabte Manden og slap ham.

„Seannette Miron“.

„Sa Herre“.

„Numret, Gaden, hurtig Dreng“, raabte Manden.

„Chantilly-Gaden Nr. 719, Madame Herbert“.

„Godt, Tak, Farvel, Dreng, Du skal ikke bryde Dig om at man sætter Dig lidt i Brummen, for-

holder Sagen sig som Du siger, skal Du snart være fri."

Og uden at tilføie mere, styrtede han afsted i Retning af Chantilly-Gaden.

"Hvem var det?" spurgte Nogle og saa efter ham.

"En prægtig Karl," svarede en Anden „jeg kjen-
der ham, han hedder Henri og er Formand paa en
Fabrik for Staaflager."

"Naa!" skreg idetsamme en skarp Stemme „fik
I ham."

"Ja, vi fik fat i denne halvvoorne Knøs!" sva-
rede En af Mængden „men det er ikke ham."

"Bist saa, vist saa!" raabte Marchandiseren og
vendte sig til en tililende Konstabel „tag denne Knægt
under Forvaring, han har stjålet."

Konstablen betragtede ham.

"Ah, det er Dig!" raabte han „naa, det var
derfor Du løb, se — se! Du er godt oplært —
kom Du med mig."

"Kjender De ham?" spurgte Marchandiseren.

"D, ja, han truede mig før med at melde mig
for Hr. Depart, „og jeg var nær gaaet i Fælden og
rapporteret hans dumme Historie paa Stationen, men
Gud ske Lov, man er da ingen Dumrian! — afsted
med Dig."

"Men Frakken," indvendte Marchandiseren.

"D, vær De rolig, min Herre, jeg indestaar
Dem for, at han skal sige, hvor han har skjult den."

Med disse Ord tog han Arnould i Nakken og skubbede ham frem.

Det var forresten en aldeles overflødig Befordringsmaade. —

Arnould gif meget villigt, nu da han vidste, at en Fremmed var underrettet om Sagerne, blev han rolig, og haabede kun, at denne maatte komme tidse nok. —

Et godt Kvarter efter ankom de to Personer til Politikommissairens Station.

Konstablen ringede.

Døren aabnedes, og Begge forsvandt i den store, uhyggelige Bygning.

Femte Kapitel.

Hos Mutter Herbert.

Droschen med de to uhyggelige Kudske og den uhyggelige unge Dame foer imidlertid stedse hurtigere afsted. — Nu, da man var udenfor den Del af Byen, hvori Forbrydelsen var bleven begaaet, førte man meget hurtigt til, idet man var overbevist om,

at den hurtige Rjorsel paa den usædvanlige Tid ikke vilde vække nogen Opmærksomhed.

Chantilly Kvarteret var desuden slet repræsenteret med Politii.

Man kunde gaa hele Gader igjennem, uden at træffe en eneste Konstabel, og traf man endelig en saadan, kunde man være vis paa, at han enten havde søgt Hvile i en eller anden tom Bygning eller jød i en Kippe og drak sin Vin. — Man var derfor ingenlunde sikker i Kvarteret, og Adviserne indeholdt næsten daglig Beretninger om Forbrydelser, som vare begaaede, men sjældent bleve opdagede. —

Mairen var gammel og svag, og Politistationerne laa langt borte, der var altsaa udmærket Leilighed for Forbrydere til ret at slaa sig løs. —

Chantilly-Gaden selv var en lang, smal, slet brolagt Gade, som kun blev besøgt af de Personer, der boede udenfor Byen og kom ind for at kjøbe Urtekravvarer og lignende.

Den var ellers hvad man kalder en stille Gade, kun yderst sjældent hørte man Støi og Larm, og skete det var det kun fra et Sted, Stedet Nr. 719, som laae i Gadens Udkant og eiedes af en Magerkarl. Her var en Stue, hvor der holdtes Beværtning og en Slags Logishus, og som bestyredes af Madame Herbert, en Kone paa henvend halvtredstindstyve Aar, hæslig, ond, et Sidestykke til Madame Babron og Babine.

Ligesom disse havde hun noget Hemmelighedsfuldt

i sin Forretning, men Ingen kunde med Bestemthed sige, at hun foretog sig noget Ulovligt.

At hun ofte havde unge Piger i Logis var der intet Ondt i, da der aldrig var klaget over disse; tværtimod var de, der fungerede som Medhjælperster i Huset, stille og beskedne og forulempede Ingen.

Udenfor hendes Hus, eller rettere Bolig, standfede Droschen.

Mutter Herbert, som hun i Almindelighed kaldtes iftedetfor Madame Herbert stod netop ved Vinduet, da Bognen holdt for Døren. Hun havde nylig serveret en prægtig Kaninsteg for en tarvelig klædt Mand, som sad ved de hvide Fyrretræsborde, og ventede saa smaat paa, at han skulde gaa, for at hun, der var træet af Dagens Arbejde, skulde komme til Ro.

„En Drosche for min Dør“, mumlede hun, da hun saa Bognen holde, „hillemcænd, det maa være fine Folk, eller ogsaa det er Politiet“, tilspiede hun noget angst, „hvad Pokker mon det kan ville mig! hm! der er da Ingen, som har sladret af Skole“.

Idetsamme aabnedes Døren, og Droschens uhyggelige Passagerer traadte ud.

Simon og Jerome bar den endnu sovende Jeanette, Babine fulgte dem i Hælene.

„Nei, Madame Jerome!“ raabte Mutter Herbert glad „hvilken Overraskelse! De besøger mig“.

Og hun omfavnede sin hæslige Veninde.

„Forretninger, min Kjære, Forretninger“, hvi-

skede Babine og pegede paa Jeannette, „o, den søde Lille er Guld værd“.

Mutter Herbert stødte hurtigt til hende og blinke.

Babine begreb strax, at hun havde sagt formeget og saa sig om.

„Ah“, mumlede hun, da hun fik Die paa Gjæsten, som syntes ivrigt beskæftiget med sin Kaninsteg „det vidste jeg ikke af“.

De to Mænd bar paa et Bink af Mutter Herbert den sovende Pige ind i et lille Værelse, som stødte umiddelbart op til Skjænkstuen og lagde hende paa en tarveligt udseende Seng.

„Hun er meget smuk“, sagde Mutter Herbert og boiede sig over hende „hvem skal have hende, hvad koster hun?“

„Jeg skal have hende“, loe Babine „idetmindste foreløbig, siden kan Den tage hende, som har lyst, men jeg skal nok lave hende saadan i Orden, at hun skal blive den grimme af os To“.

Og den ondskabsfulde Kvinde loe sagte ved sig selv medens hun betragtede sit Offer med glædestraalende Dine.

„Hm ja, De forstaaer Dem paa Sagerne, det maa man lade Dem“, svarede hendes Veninde „men hvorlænge skal hun blive her, og hvad giver De mig?“

„Dys“, hvistede Babine „at hun er bragt herhen er aldeles imod Befalingen, men ser De, det er altid godt at have en Trumf at spille ud naar Ti-

den kommer, tilmed naar Bedkommende staa i den Tro, at denne Trumf ligger vel forvaret i Seinen".

Mutter Herbert truede skjælmst med Fingrene.

„Altid opfindsom, Madame Jerome“, loe hun „altid om sig! Pokker til Kone De har, Hr. Jerome“.

„Na ja“, brummede Banditten „hun er ikke for Ratten, hun kan baade bide og rive“.

„Ligesom Du, din Skurk“, hvæsede Babine.

„Tys, tys, for Guds Skyld, ingen Strid imellem Egtefolk“, sagde Mutter Herbert og traadte imellem „gaa nu ned i Stuen, jeg skal sørge for Forfriskninger imedens! — det er sandt, hvor er Sønnen? den Anegt er vel snart saa stor, at han kan hjælpe sin Fader“.

„Gid Satan maatte tage sig af ham“, brummede Jerome „den skjændige Unge vil tilsidst forraade os! ser jeg ham, slaar jeg hans Kyllingepande ind som en Eggestal.“

„Sa, man har ikke altid Glæde af sine Børn“, jukkede Mutter Herbert „men Vorherre straffer dem nok, pas kun paa, han taaler ikke, at et Barn krænker Kjærligheden hos brave Forældre“.

De to Egtefolk tav til denne Roes og veylede et sty Blik med hinanden.

Simon sfoggerlo.

„Brændevin!“ raabte han „Fanden annamme mig, men jeg er tørstig“.

Dg uden at vente paa Tilladelse aabnede han atter Døren til Gjæstestuen og traadte hen til Skjenken, hvor han tog sig en forsvarlig Skurk af en Flaske.

Mutter Herbert bed Læberne sammen, men tvang sig strax igjen til at smile.

„Altid morsom“, loe hun og flappede ham paa kinden „og aldrig raadvild“.

„Nei“, gryntede Kæmpen og rettede sig „Simon Hundeklipper er aldrig forlegen for hvad han skal gjøre; han redder sig ud af enhver Knibe“.

Han saa sig triumferende om og fik Die paa Manden med Kaninstegen, som endnu sad paa sin Plads med det tomte Brændevinsglas foran sig.

Han havde leevnet Halvdelen af Maden og snorket.

Mutter Herbert benyttede sig strax heraf.

„Heida!“ raabte hun og ruskede i ham „heida, Mand, Klokken er mange og vi tør ikke have sovende Gjæster ved Nattetid, betal og gaa!“

Manden hævede Hovedet og saa paa hende.

„Gaa“, lallede han „gaa, ja, det er nemt nok sagt, men . . .“

Han reiste sig og vakkede frem og tilbage.

Simon loe, saa det klukkede i ham.

„Han er druffen“, sagde han „han kan hverken høre eller se, ham kan vi være rolig for“.

„Se nu blot at komme afsted“, afbrød Mutter Herbert ham, „to Frances for Mad og Drikke, kom med Pengene! hurtig, jeg vil ingen Nattegjæster have“.

Den Berusede saa paa hende.

„De er en rar og sød Kone“, smilede han og
Jeannette Miron.

vilde flappe hende „De lader mig nok gaa uden at betale“.

„Bedrager, Kjæltring“, skreg Madammen „uden at betale; jeg henter Politiet“.

Dg hun gjorde instiftmæssig et Skridt imod Døren.

Babine standsede hende.

„Er De forrykt, Madam Herbert“, hviskede hun „at kalde Politiet nu; det kunde lede til . . .“

Mutter Herbert standsede.

„De har Ret, Babine“, sagde hun „Omstændighederne forbyde mig det, men skal da denne Drukkensboldt gjøre Nar af mig“.

„Han har maaske Pant hos sig“, bemærkede Jerome „tag det og smid ham paa Gaden“.

„Pant“, lallede den Drukne og greb i Lommen „ja vist har jeg Pant, vil I have det?“

Med disse Ord trak han et med Brillanter besat Gulduhr op af sin smudsige Lomme og holdt det hen imod Mutter Herbert.

De fire Personer studsede og kastede begjærlige Blikke paa det.

En og samme Tanke bemægtigede sig dem alle Fire.

Den, nemlig at bemægtige sig det kostbare Uhr.

Simon tilkastede Jerome et hurtigt Blik, som denne lod til at forstaa paa den rette Maade, thi han traadte strax til Siden og gik hen bag den Fremmede, der var altfor beruset til at bemærke denne Bevægelse.

Mutter Herbert havde imidlertid første Prioritet og forstod tillige strax Simons Henfigt.

„Uhret tager jeg i Pant“, sagde hun bestemt og strakte Haanden ud efter det „Varerne ere mine, følgende tilhører ogsaa Pantet mig“.

„Hm, ja“, mumlede Simon „men der er ogsaa Noget, som hedder den Stærkeres Ret“.

Han smilede ondskabsfuldt og vendte sig om mod Jerome.

„Ikke sandt“, sagde han „der er Noget, som hedder den Stærkeres Ret“.

Jerome nikkede bifaldende og greb uden videre den Berusede bagfra om begge Armene, medens Simon endnu engang udstrakte Haanden efter Uhret.

Mutter Herbert blev kobberrod i Ansigtet.

„Jeg er vant til at have pæne Gæster og ikke Røvere“, skreg hun „og dersom Du Simon Jerukno ikke strax tager Vallerne til Dig, skal jeg gjøre saadan en Allarm, at Folk skal vaagne i Gaden og komme mig til Hjælp. Saa kan Du jo se, hvor megen Gavn Du faar af dit Pigerov. Jeg er da Gud ske Lov Rone i mit Hus“.

„Madame Herbert, lille Madame Herbert“, sagde Babine „for Guds Skyld, Uhret tilhører Dem med Rette; det er blot Simons Spøg, han er altid saadan en Spadsmager; ikke sandt, Simon?“

Ræmpen brummede Noget og tog Haanden tilbage.

„Og Du“, vedblev hun og vendte sig mod Jerome, som endnu stedse holdt den Berusede om Ar-

men „slip ham for Satan, og brug dine Kræfter andet Sted! vil Du bringe os Alle i Ulykke“.

Jerome tilkastede hende et giftigt Blik og slap Armen.

„Min Gamle er ogsaa saadan en Kommerzbroder“, fortsatte Babine „men der er saamæn ellers ikke noget Ondt i ham“.

Mutter Herbert svarede ikke, men tog det kostbare Uhr.

„Det er idetmindste fem Tusinde Francs værd“, mumlede hun „det er sikkert Pant for en Kaninsteg med Tilbehør“.

„Gaa nu, min gode Ven!“ vedblev hun og vendte sig mod den Berusede, „Kloffen er mange, og De ved nok, Politiet . . .“

„Samen jeg vil hellere blive!“ stammede den Fremmede og tumlede over imod Bordet „her er jeg i Sikkerhed, men ude paa Gaden vil man plyndre mig og tage mine Diamanter fra mig“.

Det foer som et Lyn gennem de fire Personer.

Diamanter, han havde Diamanter, denne fattigflædte Person; der var ingen Tvivl om at han havde stjålet dem.

Nu var der næsten ingen Risiko ved at stjæle dem fra ham igjen.

„Jh, saa bliv De i Guds Navn!“ smilede Mutter Herbert, „bliv De! hos mig er De saa sikker som i Englenes Skjød. De kan saa en god Seng at ligge i og en god Kop Kaffe i Morgen tidlig, Alt meget billigt; at De ingen Penge har hos Dem skal

De ikke i mindste Maade bryde Dem om; jeg tror Dem paa Deres ærlige Ansigt! — kom De her, Gamle, og følg med mig, jeg har netop et ledigt Kammer, hvor De kan hvile Deres trætte Lemmer, i Morgen er De frisk som en Fisk! Gudbevares, Enhver kan faa formeget, men derfor kan han lige godt være en ærlig Mand“.

Og den brave Kone trak ham i Frakken henimod en lille Dør, som førte ind til et mørkt, uhyggeligt Rum, hvor der stod en smudsig Seng med endnu smudsigere Lagner.

„Se her!“ sagde hun, „en prægtig Seng, et Leie for en Hertug! her kan De hvile Dem, stakkels Gamle, til Morgenens kommer; hvad Deres Diamanter angaar, faa . . .“

„Ja de er smukke og koste fem Hundrede Tusinde Francs!“ lallede Manden og fremtog flere Stuer af forskjellige Lommer, „se blot, hvilken Glands, ligesom Stjerner“.

Han aabnede flere af dem, og Mutter Herbert skjælvede over hele Legemet, da hun saa de Lyu de blanke Klenodier udfkjøde i det uhyggelige Halvmørke, som kun fik sin sparsomme Bysning gjennem Døren, hun havde ladet staa aaben.

„Jeg er saa forfærdelig søvrig!“ vedblev Manden og faldt næsten tværs over Sengen „og mine Diamanter . . .“

„Kan De trygt betro mig!“ sagde hun hurtigt, „jeg skal ikke berøve Dem en eneste af dem“.
Og hun strakte Haanden ud efter dem.

„Samen har De ikke Uhrret?“ mumlede den Fremmede, „eller tog han, den høie Herre det?“

„Savist, han tog det,“ svarede Madamen, „men kun for at give Dem det igjen! Jeg behøver ikke Pant, og gjem De selv for Diamanterne, jeg holder næsten ikke engang af at gjemme slige Skatte, gjem dem i Sengen — og sov vel!“

Hun nikkede til ham og gif igjen ind i Stuen, idet hun mumlede:

„Simon og Jerome maa hjælpe mig, her er Affære at gjøre; om en Time sover hele Gaden, saa kan man . . .“

Hun fuldsførte ikke; det lod næsten til, at hun var bange for at udtale hvad hun mente.

Da hun havde trukket Døren til og vendte sig om fik hun Die paa en fremmed Mand, som havde bænket sig ved et Bord og iagttog Simon og Jerome med et forskende Blik.

Babine stod lige i Begreb med at gaa ind til Jeannette, da han var kommet stormende ind ad Døren og strax havde ladet Vinene løbe rundt som om han søgte Noget.

Han havde derpaa spurgt Babine, om hun var Værtinden.

Babine benægtede det og pegede paa den Dør, som Mutter Herbert havde ført den Fremmede ind af.

Den Nyankomne havde nikket og taget Blads. Da Madam Herbert kom, reiste han sig.

„Madame Herbert?“ spurgte han.

„Ja, min Herre!“

„Chantilly = Gade Nummer 719?“ spurgte han videre.

„Ja min Herre!“

Madame Herbert neiede uvilkaarligt. Spørgsmaalene lød noget politimæssigt.

„Saa har Drengen forsaavidt Ret!“ mumlede den Fremmede, „det er altsaa herhen at man enten har bragt hende eller vil komme med hende. Nuvel, saa venter vi!“

De tre Personer, som havde bortført den unge Pige, studsede.

Disse Ord vare tydelige nok, og de begreb strax, at man allerede var dem paa Spor.

„Med Forlov,“ beghudte Simon og nærmede sig, „hvad mener De, min gode Ven?“

Den Fremmede saa paa ham.

„Hvad vedkommer det Dem“, svarede han, „det er min private Sag!“

„Ja, undskyld!“ svarede Banditten høfligt, „men dersom det er en ung Pige De vil vente her, saa kan jeg sige Dem, at De kommer til at vente for-gjæves“.

„Saa“, svarede den Fremmede, „hvorledes?“

„Her kom ganske rigtig for en lille halv Time siden en ung Pige kjørende i en Drosche; to Personer, der fulgte med, forlangte Logis for hende her, men vi, Madame Herbert og jeg, har alle vore Bærelser optagne og kunde ikke modtage hende, hvor gjerne vi end vil tjene et Par Skilling. Jeg har

nemlig den Vre at være Madamens Kompagnou og Forretningsfører“.

„Dg hvor førte de saa hen med hende?“ spurgte den Fremmede og greb sin Hat, „hvorhen?“

„De talte om Gaden Sisfy!“ svarede Simon ligegyldig og gabede, „det er jo i det Hele taget Noget, man ikke lægger Mærke til; her kommer Saa mange!“

„Dg De ved ikke hvad den unge Pige hed?“ spurgte Manden i heftig Bevægelse.

Simon gabede endnu høiere. Det var klart, at han var meget søvrig.

„Jeg ved saa minsel ikke“, sagde han omsider, „men det forekom mig som om det var Mini, eller Ninette eller . . .“

„Seannette!“ tilføiede den Fremmede hurtigt.

„Ja rigtig, Seannette!“ sagde Simon, „saaledes var det! — jo, de maatte saameen kjøre videre med hende, hvor syg hun end var, men vi kunde nu ikke tage imod hende, De gjør derfor bedst i . . .“

Han fik ikke udtalt.

Den Fremmede styrtede imod Døren.

„Hvilket Hus i Gaden Sisfy?“ spurgte han.

„Der er kun et Gjæstgiveri!“ svarede Mutter Herbert, som nu fandt det passende at tage Ordet, „det ligger midt i Gaden, min Herre! det er en lille, lav Bygning — De kan aldrig tage fejl . . .“

„Farvel!“ raabte den Fremmede og aabnede Døren, „jeg maa til Gaden Sisfy!“

I samme Nu var han ude af Døren, som han slog haardt i efter sig.

Simon saa sig om med en triumferende Mine.

„Var det ikke godt gjort?“ raabte han, „handlet som en fin Diplomat!“

„Det var brillant klaret, udmærket godt!“ loe Babine, „Du har fortjent et Glas af Madamens bedste Vin!“

„Og det skal De faa, Hr. Simon!“ svarede Madame Herbert, „De har ærlig fortjent det; og saa vil jeg nok tale lidt med Jer alle Tre!“ tilspøiede hun hvissende og fyldte et stort Glas med Cognac, — „det er angaaende . . .“

Hun pegede paa Døren, bag hvilken den berusede Fremmede sov.

De tre hæslige Personer forstod hende godt og nikkede.

Simon satte Glasset for Munden og tømte det i et Drag.

„Jeg maa først se til min søde Dueunge!“ sagde Babine og aabnede Døren til det Bærelse, hvor Seannette endnu sov fast, som Følge af den stærke Dosis.

„D, hun sover godt!“ sagde hun, „hvor jeg glæder mig til naar hun vaagner!“

Og den ondskabsfulde Kvinde loe og gned tilfreds Hænderne mod hinanden.

„Kom saa med hvad der ligger Dem paa Hjærte, Mutter Herbert!“ sagde Simon, hvem den usædvanlig

stærke Drif strax steg til Hovedet, „er det dette det kommer an paa — saa . . .“

Han trak en Kniv frem og stødte i Luften med den.

„Tys!“ sagde Madame Herbert og pegede paa Døren, „jeg synes han rører sig!“

„Han vender sig bare i Sengen“, sagde Babine, „lad os blot høre, hvad De mener, kjære Veninde“.

Madam Herbert gif hen og aflaaede Døren ud til Gaden. — Lampen blev slukket og et tyndt Tællelys tændt istedet.

Det brændte kun svagt, men altid klart nok til at lyse for Simon og Serome, naar de skulde til at „arbejde“.

Planen var ganske simpel.

Den gif kun ud paa, enten at plyndre den Sovende helt ud og kaste ham paa Gaden, eller, hvad Simon og Serome stemte for, ligesvem myrde ham og kaste ham i Seinen, som ikke var saa langt borte.

Babine støttede denne Plan som den fornuftigste og nemmeste, idet hun bemærkede meget rigtigt, at saa var al Brovl forbi, hvorimod det ikke kunde undgaaes, dersom den Drukne kunde erindre hvor han havde været.

„Som I vil, Børn!“ sluttede endelig Mutter Herbert, under alle Omstændigheder dele vi Diamanterne. Uhret beholder jeg alene, som en Dufør fordi jeg har givet Eder Leilighed til at tjene Penge paa en nem Maade“.

Med disse Ord reiste hun sig fra Kaffelovns-
krogen, hvor hun havde taget Plads saalænge For-
handlingerne stod paa, tog Lyset og gik listende hen
imod Døren, bag hvilken den Sovende laa i den
smudsige Seng.

Kloffen slog netop tolv.

Sjette Kapitel.

Manden med Diamanterne.

Smedens de fire uhyggelige Personer raadsflog
om den nemmeste og bedste Maade at rydde den
Fremmede af Veien paa, var denne imidlertid staaet
op af sin smudsige Seng og lyttede ved Døren.

„En nydelig Plan“, loe han „særdeles passende
for saadanne Personer! man vil altsaa simpelthen
dræbe mig og kaste mig i Seinen, forat berøve mig
mine Diamanter“.

„Ha, ha, ha“, loe han dæmpet „Diamanter!
hvor de Folk dog ere dumme, at de kan tro, at man
løber paa Parises Gader ved Nattetid med ægte
Diamanter i Lommen; dem jeg har kan I saamæn
kjøbe i enhver Tjenkram, Glas og simpelt Metal;

men de ere tilstrækkelige til at fravende Opmærksomheden fra den ene Forbrydelse for at udføre den anden“.

Han gjorde et Par Skridt henimod det lille Vindue, som vendte ud mod Gaden.

„Medens I snakke, vil jeg handle“, mumlede han og aabnede Vinduet „og jeg er forvisset om, at I aldrig skal blive taget bedre ved Næsen“.

Han steg op paa en Stol og sprang ud.

Vinduet var kun tre Fod fra Jorden, som han naaede uden Uheld.

Han stod et Dieblit stille og saa sig om.

„Hun blev ført ind i et særskilt Værelse“, mumlede han „og i den Retning! nu vel, det har vel Vinduer som alle andre“.

Mutter Herbert beboede Stueetagen i Huset, der var et Hjørnестed.

Den Fremmede gik hurtig om Hjørnet og be-
fandt sig under et trefags Vindue, som ligeledes kun var tre Fod fra Jorden.

„Her maa det være“, sagde han ved sig selv, „her har de skjult hende“.

Idetsamme hørte han Døren til Værtshuset blive aabnet og En forlade samme.

Det var den Fremmede, som vilde afsted til Sisly-Gaden.

Idet denne dreiede om Hjørnet, stødte han imod ham, som han ikke opdagede i Mørket.

De to Mænd søgte diebliffelig at udforske hinanden.

Chantilly-Gaden stod nemlig, som vi allerede engang have sagt, ikke i det bedste Ry, og man gjorde vel i at se sig for ved hvert et Skridt.

„Min Herre“, begyndte den Fremmede, som var kommet fra Bærtshuset „er De en Mand af Følelse og Hjerte“.

„Jeg haaber det“, svarede den Anden roligt.

„Nu vel“, vedblev den Fremmede „saa ledsag mig til Gaden Sisfy — til Hotellet i samme Gade, — det gjælder en ung Piges Liv“.

„Hvorledes, forklar Dem“.

Den Fremmede fortalte Alt i saa Ord.

Den Anden rystede paa Hovedet.

„Min gode Herre“, sagde han „man har narret Dem; den unge Dame, som De omtaler er derinde, der bag dette Vindue“, og med det Samme pegede han paa det lille Vindue lige for.

Den Fremmede udstødte et dæmpet Skrig.

„Saa lad os sprænge Døren „saa Banditterne ned og befri hende!“ raabte han.

„Saa sagte, saa sagte“, svarede den Anden „gjør ingen Larm, men kom og hjælp mig“.

Med disse Ord steg han op paa en Stenkant udenfor Vinduet, som dannede en Karnis om Husets Fundament, trak en lille Gjenstand op af Lommen og skjar en Rude ud i Vinduet i en forbausende Fart.

I næste Dieblis var Krogene løftet af og Vinduet aabnet.

„Tag nu imod hende“, hvistede han og svang

fig gennem Abningen og ind i Værelset „nu gjælder det at være hurtig..

En svag Lampe stod paa Ovnen i det lille Værelse og han opdagede strax Jeannette, som endnu sov fast.

Uden at tøve tog han hende i sine Arme, løftede hende op og bar hende hen til Vinduet. — Redenfor dette stod hans Hjælper og tog imod hende med udstrakte Arme, og i næste Dieblik var hun ude af det frygtelige Hus, anden Gang revet ud af Uhyrernes Klør.

„Det gif nemt“, loe Manden, som havde hentet hende „nu lukker vi pænt i igjen“.

Han steg atter op paa Stenen og tillukkede Vinduet med en Hurtighed, som en Indbrudsthyv vilde have misundt ham; om det saa var Vindueskrogene vare begge hagede paa.

„Og nu afsted, min brave Formand“, sagde han „det gjælder Livet, thi om et Minut vil Alt være robet og vi blive da forfulgte“.

„De kjender mig“, sagde den Anden.

„Savist, De er Formand, hedder Henri og er en brav Mand“, svarede den Anden „men, for Pokker afsted — hører De — man har opdaget min Flugt, og i næste Dieblik vil man finde, at Offeret er forsvundet“.

Et forbitret Skrig løb ud til dem, da de ilksomt løb nedad Gaden, bærende den bevidstløse Jeannette mellem sig, og kort efter hørte de Døren blive revet voldsomt op og hurtige Skridt bag sig.

„De komme, de forfølge os“, sagde Manden med Diamanterne „hurtig, min Ven, hurtig — denne Bei“.

Han dreiede pludselig af til Høire ned i en ussel Gyde.

Her holdt en med to Heste forspændt Vogn.

Den Ubekjendte rev Døren op og steg ind, idet han holdt fast i Jeannette. — Henri hjalp til, og i næste Dieblif var Vogn døren atter lukket.

„Rjør til“, befalede han „lad dem nu komme“.

Og Vognen satte afsted i en frygtelig Fart. — Den mørke, daarligt oplyste Gade blev tilbagelagt i et Dieblif, og man befandt sig snart paa en aaben Plads, hvor de endnu brændende Lygter kastede deres usikre Skin til alle Sider.

Udfor et lille, uanseligt Hus, som laa helt inde i en Smøge, der stødte op til Pladsen, holdt Vognen stille. — Kudsken steg ned af Bukken og aabnede Vogn døren.

„Se faa, denne Gang vandt vi“, sagde Manden med Diamanterne „og jeg haaber, at man skal have Dndt ved at finde os her!“

Henri svarede ikke.

„Følg kun med ind“, sagde Manden, „De kan med det Samme hjælpe mig; hun sover fast endnu, og er temmelig tung at bære for mig alene; kom, Hr. Henri, vi To maa ikke skilles uden at have gjort hinandens Bekjendtskab tilbunds!“

Henri tog fat, og begge Mændene steg nu hurtig op ad Trappen, bærende Jeannette imellem sig.

Bed tredie Sal standsede de og ringede paa.
 En ung Pige aabnede Døren, holdende en Lampe i
 Haanden.

Henri udstødte et Forundringsraab.

„Hvad ser jeg, Tomfru Cecilie!“ raabte han,
 „det var da morsomt!“

Den unge Pige var virkelig Cecilie Sarbonne,
 som vi ikke haae set siden den Nat, Grev Tonard
 slyngede Simon i Seinen.

Hun var, som vi vide, tilligemed sin Rednings-
 mand steget ind i den Vogn, som Damen, der ikke
 var nogen Anden end Lepart, holdt i Beredskab og
 fjørt til det nærmeste Hotel.

Her boede hun foreløbig, indtil den gamle Mand
 havde faaet leiet en Bolig, hvor hun da fungerede
 som hans Husholderske.

Denne Bolig laae i denne Gyde, som de var
 fjørte ind i, og Hr. Bionville, som den gamle Mand
 kaldte sig, lod hende da besørge alle Sndkjøb til Hus-
 holdningen, men dette skete altid ved Dagen, og Ce-
 cilie havde da stedse et Die paa hver en Finger, for
 at opdage Simon i Graastand, dersom han nogen-
 sinde skulde komme i det Kvarter af Byen.

Hun vidste, at han vilde dræbe hende med koldt
 Blod og passede derfor paa.

Da hun saa Henri, den fortræffelige muntre
 Formand paa Fabrikken, foer et Smil over hendes
 Ansigt, men det forsvandt lige saa hurtigt, da hun
 fik Die paa Jeannette.

En Digbleghed udbredte sig over hendes Ansigt,

og Haanden, hvori hun holdt Lampen, skjælvede saa stærkt, at Flammen vibrerede frem og tilbage.

„Er De syg, kjære Barn?“ spurgte hendes Herre. „De skjælver jo!“

„Det er fordi hun saa pludselig ser sin gamle, kjære Veninde!“ afbrød Henri ham, „ikke sandt, Somfru Carbonne?“

„Jeg skal ikke nægte, jeg blev forunderlig tilmode ved at se Jeannette igjen!“ svarede Cecilie og gjorde en voldsom Anstrengelse for at tvinge sig; „hun ser saa syg og bleg ud, at jeg ordentlig blev bange for hende.“

„Hun maa have faaet en eller anden søvndyssende Dosis,“ svarede Henri og bar hende hen paa den lille, tarvelige Sofa. „Fanden maatte slaa de Skurke ihjel, som forfølge hende, og Polker maatte komme efter Politiet, som ikke kan faa Fingre i hele dette Kjæltringekompagni.“

„Kommer nok, kommer nok!“ loe den Anden. „Tungen undgaar sin Straf, men Politiet er ligesaa svagt overfor alle disse Slyngler, som vi; kun Snildhed og Udholdenhed kan give os Seir; men tro mig, der findes Modstandere og Fjender iblandt disse Skurke, som er saa mægtige, at vi Smaafolk snarere maa frybe i Skjul end vise os.“

„Lad os forsøge disse Draaber,“ vedblev han og tog en lille Flaske frem, „maaste de kunne vække hende.“

„Nei, nei,“ ivrede Cecilie og tog Flasken fra ham, „lad hende sove; man kan ikke vide, om disse

Draaber kunne have en skadelig Virkning. Sove-
driksen maa jo efterhaanden tabe sin Virkning, saa
vil hun vaagne."

"Hun har Ret!" sagde Henri, "hun holder af
Seannette; vi kan ganske overlade hende til hende."

"Nu maaske!" svarede den Anden, "lad hende
raade, hun er tro og paalidelig; — kom!" tilføjede
han og gik henimod en lille Dør, som førte ind til
et andet Værelse, "kom, jeg maa tale med Dem;
Tiden nærmer sig, Hævnens og Straffens Time, da
Forbryderen skal tvinges til at kaste Maasken!"

"Det vil maaske holde haardt!" svarede Henry;
"hvem er Hovedmanden?"

"Jeg kjenner ham!" svarede den Anden og knyt-
tede Hænderne, "o, jeg kjenner ham og glemmer ham
aldrig —, og," sagde han saa sagte, at kun Henri
kunde høre det, "der er kun En, som kan fælde ham,
kun En, og denne Ene er jeg!"

Henri betragtede ham forbauset.

"De bliver forundret!" vedblev den Anden og
aabnede Døren til det lille Sideværelse, "kom, —
jeg vil vise Dem min Allierede!"

Henri fulgte efter og den gamle Mand lukkede
Døren.

"Behag at tage Blads!" sagde han og pegede
paa en ledig Stol, "De skal erfare hvad jeg mener,
da jeg af Deres hele Optraeden tør formode, at De
er en retskaffen Mand og en Hader af alt Ondt!"

"Det kan De rolig bande paa!" svarede For-
manden, "det var ogsaa derfor jeg tog mig saa ivrigt

af Hr. Berners Affairer; ja, De kjender vel sagtens Historien?"

„Tildels. Somfru Carbonne har fortalt mig lidt derom!"

„Naa; saa De vil altsaa indse, at jeg holder med Dem, som har Ret; det er der ikke Mange, som gjør det nuomstunder!" vedblev Formanden, „selv ikke engang hende derinde!"

Han pegede paa Døren, som førte ind til Værelset, hvor Cecilie vaagede over Jeannette.

„Hvem mener De?" spurgte den Anden.

„Oh, hende, Deres Protegé!" svarede Henri, „jeg kjender hende! hun er skynsig paa den Anden!"

„Paa Jeannette, paa Frøken de Miron, vilde jeg sige!" spurgte den Anden forundret.

„Savist! ser De!" vedblev han hvistfende, „Somfru Carbonne er eller var ialtsald forelsket i Hr. Berner, den smaa Jeannettes Forlovede; da hun nu ikke fik ham, blev hun først sørgmodig, saa blev hun ondskabsfuld og saa til Slutningen blev hun saa jaloux, at hun ikke kunde taale at se sin Rivalinde."

„Ja saa!" mumlede den Anden tankefuld.

„Ja, hun svor hende mange Gange Død og Undergang, og vi morede os kosteligt over hendes Brede; men dog var der altid Noget, som jeg for min Part ikke syntes om, og det var dette besynderlige Blik med Diet, det indeholdt ligesom en Trussel, — har De ikke lagt Mærke dertil?"

„Nei!"

„Oh, da er det saamæn godt at se; da hun saa

hende igjen nu for lidt siden, bemærkede jeg det strax, men Overraskelsen ved dette uventede Møde, lod mig strax glemme det igjen!"

„Men er hun da ikke til at stole paa?" spurgte den Anden.

„Hm, ja, det er som man tager det! hun var jo ogsaa engang gode Venner med denne lange Simon!"

„Kjender De ham?"

„Seg har aldrig set ham, saavidt jeg veed!" svarede Formanden.

„So, De har!" svarede hans ny Ven, „det var netop den høje Tyr, som for kort siden underrettede Dem om, at Den De søgte, var bragt til Gaden Sisfy."

„Død og Ulykke!" raabte Henry, „o, havde jeg bare vidst det!"

„Ja, hvad kunde saa De have udrettet imod ham og hans Kammerat, Terome!" svarede den Anden, „De var bleven myrdet, det var blevet Enden paa det Hele!"

„For Fanden!" mumlede Formanden og hævede sine muskeltærke Arme, „man er da intet Barn!"

„Nei, men husk paa, To imod En, og det endda to Mænd, som ikke bryde sig mere om at begaa et Mord end en Slagter om at dræbe et Kreatur!"

„Forresten!" vedblev han, „foruroliger det mig, at Somfru Carbonne er stinkhyg paa den stakkels Dame; Jaloufi og Had gaa Haand i Haand og Følgerne er uberegnelige."

„Somfru Carbonne,“ svarede Formanden, „bør vende tilbage til sit Arbejde, det er mere passende for hende, end . . .“

Den gamle Mand loe.

„End figurere som min Husholderste; var det ikke saadan De vilde have sagt!“ fortsatte han, „De har Ret, hendes Rygte kunde lide derved!“

„Nei, det var ikke Meningen!“ stammede Henri lidt forlegen, „men . . .“

„Men De holder nok selv lidt af hende,“ loe den Anden, „ikke sandt?“

Henri blev blodrød i det skjæggede Ansigt.

„For Pokker!“ sagde han og strøg sig over Panden, „jeg har altid syntes godt om Somfru Cecilie, men jeg har aldrig omtalt det for hende!“

„Hun synes ogsaa godt om Dem!“ loe den Anden.

„Hvoraf ved De det?“ spurgte Henri med en Hurtighed, som mere end Ordene selv røbede, hvorledes det egentlig stod til med den brave Mand's Hjerte.

„Hun har altid omtalt Dem med Agtelse,“ svarede den Anden, „og flere Gange sagt, at den Kvinde maatte være lykkelig, som havde en saadan Mand!“

Henris Dine straaledede.

„Ja jeg tror, ærlig talt, heller ikke, at hun nogenstinde har været forgabet i den fordømte Hundeklipper!“ sagde han synlig tilfreds, „og skulde jeg engang faa Leilighed, faa . . .“

Han blev afbrudt ved en voldsom Støi paa Gaden.

Det var ligesom om flere Personer kæmpede med hinanden.

Henri traadte hen til Vinduet og saa ud.

„Tilbage, De maa ikke lade Noget faa Die paa Dem!“ sagde den Anden hurtigt og trak ham fra Vinduet, „Dyset fra den lige overfor staaende Logte falder lige her paa, og man vil kunne se enhver Figur, som staar ved Vinduet; men derfor vil vi alligevel se, hvad der foregaar.“

Han trak en lille Skodde i Væggen tilside, og Henri saa til sin Forbauselse et firkantet Hul, ikke uligt et Skydeskaar, hvad det maaske ogsaa i sin Tid havde været.

„Herhen vil Ingen se,“ sagde han, „saalænge der er Vinduer ved Siden af; vil De nu se, saa er Pladsen til Tjeneste!“

Henri traadte hen til Klavningen og kiggede ud; men han saa kun den lange, nøgne Gade, oplyst af Maanen.

„Sag ser Ingen og begriber ikke hvorfra Støien kom!“ sagde han.

„D, Spektakelmagerne er her dog alligevel!“ svarede den Anden, „Støien var fingeret, det var blot for at lokke os til Vinduerne, thi, hvordan det nu end er gaaet til, saa aner det mig, at man har holdt Die med vor Bogu og set os kjøre hertil!“

„Ah!“ udbrød han lidt efter, „se, se, — jeg havde Ret; se engang nedad til Høire, saaledes at

De faar den fremspringende Mur med, og sig mig hvad De ser!”

Henri figgede.

„Det forekommer mig, som om jeg ser et Menneske trykket op til Muren!” sagde han, „og se, en anden Person staar endnu længere henne —, for Pokker, det skulde da ikke være . . .”

„Simon og Jerome? jo netop!” fuldendte den Anden, „fordømt, De har virkelig opdaget mit Smuthul; nu gjælder det om at være forsigtig!”

De to Mænd nedensfor paa Gaden blev staaende som to Billedstøtter; de rørte sig ikke af Stedet, men holdt stedse Die med Huset.

„Kan De se, man iagttager os?” sagde Mænden med Diamanterne, „enten det nu er fordi man er bange for at have berøvet mig Uhret, som forresten kun var Tombak med Glasperler, eller fordi man har Lyft til mine Diamanter, eller endelig fordi Frosken Mirons Befrielse er dem en Streg i Regningen, nok er det, de gode Mænd slaa sig til Ro!”

„Skade, at man ikke kan augribe dem, uden strax at blive fete!” svarede Henri, „men se, se, hvad nu?”

Den Anden figgede ud.

„De gaa!” loe han, „de er maaske blevet fjede af at agere Statuer!”

De to uhyggelige Personer gif virkelig langsomt ned ad Gaden, som det syntes i en fortrolig Samtale, men pludseligt, da de vare komne til et Sted, hvor en Bøining af Gaden hindrede Maanen i at

skinne paalangs gjennem denne, vendte de om og, snigende sig langs Muren, trykkende sig tæt ind under alle Husene, naaede de snart tilbage til deres gamle Plads, hvorfra de, som før, vedbleve at iagttage Huset.

Hverken Henri eller hans ny Fortrolige mærkede denne Manøvre, men viste sig af og til ved Vinduet.

Seannette var imidlertid vaagnet og saae sig forundret om. Den Første, hendes Dine faldt paa, var Cecilie, som stod høiet over hende og betragtede hende med et Bær funkende Dine.

Seannette gned sig over Panden.

„Cecilie!“ raabte hun, „kære, gode Cecilie, er det virkelig Dig!“

„Som Du ser!“ svarede Cecilie temmelig koldt, „vi gjenfæses atter!“

„Men fortæl mig, forklar mig!“ vedblev Seannette, uden at lægge Mærke til Cecilies kolde, frastødende Tone, „hvad er foregaaet og hvorledes er jeg kommet til Dig —; hvor er Maja og Hr. Dubant og Boul — hvor er Boul?“

Cecilie tav.

Det glædede hende at kunne tie.

„Din Forlovede!“ svarede hun lidt efter, „ih, hvor veed jeg det, han angaar ikke mig!“

Seannette betragtede hende forundret.

„Hører Du ogsaa til dem, som forfølge mig?“ spurgte hun roligt.

„Seg veed ikke af, at Noget forfølger Dem.

Somfru Seannette!" svarede Cecilie koldt. „Gudske-
lov, jeg er ikke udsat for Saadant."

Med disse Ord smilede hun spodst og forlod
Bærelset for at underrette sin „Herre" om, at
„Mademoiselle" var vaagnet.

Seannette saa forundret efter hende.

„Nei!" udbrød hun, „ene og forladt er jeg, men
at hun var min Sjende, derom havde jeg ikke drømt!"

Hun saa sig om.

„Ilgjen berøvet Friheden!" mumlede hun, „og
hvorfor? Alle tie, selv Boul siger Intet, det Hele er
en uhyggelig Hæmmelighed, som knuger ned paa Alle
og binder deres Tunger og Hjerter! Nei, før fri, før
overladt til sig selv end være Byrde for Andre! af,
man kan dog ikke mere end dø!"

Hun traadte hen til Vinduet og saa ud. Foran
hende laae den lange smale Gyde, som blev oplyst
af Maanen i sin hele Længde.

Den var mennesketom, lod det til. Ikke engang
Konstablen lod sig se.

Han havde sandsynligvis Andet at tænke paa
end at patrouillere.

Hvad mener den ærede Læser om at sove? det
var ogsaa en passende og behagelig Bestjæftigelse for
en Parisexionstabel fra anno 1833.

Formodentlig havde han indtaget sit Stæde i
den store Port fra Henrik den Fjerdes Tid, som
gjennemskjar Muren ud til Marquis de Sullys Gade,
og hvor Ingen forstyrrede hans blide Ro.

Seannette aabnede Vinduet og saa ned. En

forunderlig Lyst til at frigjøre sig paakom hende; hun var kjed af Alt, af Livet, af den golde, tomme Tilværelse, som i det sidste Aar havde fulgt hende; hun følte en ny Villie røre sig i hende, og hun besluttede at følge den.

Hun blev derfor slet ikke bange, da hun saa en høi Mand, som traadte frem af Murens Skygge, tage Gatten af og nærme sig Huset.

„Mademoiselle!“ raabte han op til hende med en dyb Basstemme, „Mademoiselle ønsker maaske min Assistance?“

Jeannette svarede ikke, men saa sig om.

„Mademoiselle er bleven bortført,“ vedblev Personen, „og Mademoiselle ønsker at vende tilbage til sit Hjem. De har at befale, for en billig Betaling bærer jeg Dem som et Barn om det saa var til Versailles!“

Kæmpen rettede sin herkuliste Skikkelse og smilede tilfreds.

Salen var paafaldende lav, saa at den unge Pige kunde høre hvert Ord.

„Kan De besørge et Par Ord for mig!“ sagde hun.

„Ja, hvorfor ikke?“ svarede Kæmpen.

„Nuvel, saa vent!“

Hun traadte hen til Binduet, rev et Blad ud af sin Bog og skrev nogle Ord derpaa.

Derpaa lagde hun det ind i sin Pengepung og fastede denne ud af Binduet.

„Hvad denne indeholder er Deres, min gode

Mand!" sagde hun, „men den Seddel, som De finder i den, bringer De efter Adressen endnu i denne Time!"

„Skal ske!" brummede Rømpen; „men jeg kan ligesaa godt bringe Dem selv."

„Men hvorledes skal jeg komme ned til Dem?" svarede Jeannette, „jeg kan da umuligt springe ned paa Gaden og jeg kjender ikke Husets hvori jeg befinder mig!"

„Hm, De er i Westfally-Gaden Nr. 7!" svarede Manden, „vil De være tilstede ved Husets Indgang naar Morgenens gryer, skal jeg føre Dem hvorhen De ønsker, saasandt jeg er en ærlig Mand!"

„Nuvel!" svarede Jeannette, „jeg vil forsøge derpaa; De bringer mig til mit Hjem og modtager desuden en større Betaling, naar jeg er i Sikkerhed."

„Saa er det en Aftale!" lød det op til hende, „i Morgen tidlig . . ."

Hun hørte ikke mere, men saa Personen ilksomt forsvinde ned ad Gaden.

Hvad Grunden var til denne hurtige Forsvinden begreb hun ikke, men hun saa strax efter en anden Person komme frem fra Muren og følge efter.

Jeannette kunde ikke tilbageholde en let Gysen.

Hun troede at gjenkjende Personen; han lignede i paafaldende Grad Terome, den skræffelige Mand til den endnu skræffeligere Kone fra Kjeltringøven.

„Min Gud!" mumlede hun og trak Vinduet til, „hvor er jeg egentlig, og hvad betyder alt dette?"

En Haand lagde sig paa hendes Skulder. Hun vendte sig forfrækket om og saa en gammel Mand staa for sig.

„Mademoiselle!“ sagde han, „tillad en gammel, glemt Ven at trykke Deres Haand og ønske Dem velkommen!“

„Ja, De kjender mig ikke,“ sulkede han, „men jeg kjender godt Dem; De ligner Dem selv fra hine Dage, og De ligner ogsaa . . .“

„Hvem?“ spurgte Jeannette, som følte sig besynderlig grebet af den Tone, hvori den gamle Mand talte.

„De ligner ogsaa Deres salig Moder!“ tilføiede han langsomt. „De er ligesaa smuk som hun var!“

„De har kjendt min Moder!“ raabte Jeannette, „o, fortæl mig om hende, min Herre; sig mig Alt, hvad De kan erindre!“

Den gamle Mand holdt hendes Haand i sin.

„Ikke nu, naadige Froken!“ sagde han, „ikke nu; men siden, siden, naar Regnskabets Dag kommer!“

Jeannette betragte ham forbauset.

„Seg forstaar Dem ikke!“ sagde hun.

„Nei, jeg veed det!“ svarede den Anden, „De og Deres Broder er uvidende om Sagens Sammenhæng, og Tiden er endnu hellerikke kommen; men naar Frugten bliver modden, saa kommer Høstmanden, og Høstmanden, det er mig!“

„Men hvem er De og hvad mener De?“ spurgte Jeannette.

„Seg er Hævnen og jeg mener kun hvad Ret

er!" svarede den gamle Mand, „og derfor skal De ogsaa komme til Deres Ret, naar ellers Gud er med mig!"

„Alle de Andre kunne have de bedste Hensigter," vedblev han lidt efter, „men den Eneeste, som kan sprede Mørket og ramme Forbryderen, det er mig ved dette!"

Han greb ind paa Brystet og tog en lille Pafke frem.

„Her," sagde han i en hul, truende Tone, „her er Beviset, og det skal komme, naar Vinket kommer fra Himlen."

Seannette blev næsten bange, da hun saa det vilde, frygtelige Udtryk i hans Dine; han bemærkede det og tilføiede smilende:

„Naadige Froken, det skrækkelige Drama kan De ikke erindre, men jeg, jeg kan huske det og glemmer hverken det eller dets Aarsag!"

„Jeg har kun havt en Sorg, som jeg kan erindre," sagde hun, „det var dengang min Fader døde! af, han styrtede ned fra en Skrænt, og Moder græd, o hvor hun græd!"

„Ja," svarede den Gamle hæst ligesom han ikke kunde saa Ordene frem, „ja, han styrtede ned, men ikke ved egen Uforsigtighed!"

„Retfærdige Himmel!" raabte Seannette, „hvad mener De?"

„Han blev myrdet!" svarede den Gamle i samme hæse Tone, „jeg veed det!"

Seannette foer sammen, nu begyndte hun at forstaa, hvorfor man forfulgte hende.

Syvende Kapitel.

To Fanger.

Arnould blev, som vi vide, ført for Politicommissairen, der strax tog ham i Forhør.

„Du har stjålet, unge Døgenigt!“ raabte han og gabede —, han var nemlig blevet forstyrret i sin begyndende Søvn —, „veed Du, hvad Straffen er derfor?“

Arnould saa sig om i det store, halvmørke Bærelse, som han var bleven ført ind i af den patrullerende Konstabel, der havde taget ham i Nærheden af Marchandiserens Boutif.

Han saa ikke Andet end fire nøgne Bægge, hist og her prydede med fugtige Pletter, som forandrede det uhyggelige Bærelses Udseende, saa det kom til at ligne en uhyggelig Celle, Magen til den, han havde hørt Serome og Babine tale om, naar de var i godt Humør og drøftede Fortiden.

De umaadelig høie Vinduer formaaede ikke at

fende saamegen Lysning ind i Rummet, at Bærelset blev fuldstændig oplyst. Der hvilede derfor et døende Halvmørke over Forhørsjalen, og den Alvor, som Arnould bemærkede overalt, tjente kun til endmere at forhøje det uhyggelige Indtryk, som han modtog strax ved sin Indtrædelse.

Arnould tav stille til Dommerens Spørgsmaal. Han havde jo ikke stjaalet.

„Naa!“ raabte Forhør-Politimanden, „skynd Dig at sige Ja; vi har ikke Tid til at examinere Dig i timevis, før det behager Dig at bekjende! Hvorfor stjal Du Frakken?“

„Jeg har ingen Frakke stjaalet, min Herre!“ forsvarede Arnould, „det var ikke mig, det var en Anden!“

„Ja, den Snak kjender vi, saadan siger alle Tyveknegte! bekjend, din lille, durkdrevne Kjæltring, eller jeg lader Dig sætte ned i et Hul, hvor der hverken er Sol eller Maane!“

Arnould tav og saa ham roligt i Dinene.

„Tillader De, at jeg forklarer mig!“ sagde han endelig.

Politimanden betragtede ham overrasket.

Der laa noget Bestemt i Drengens Maade at tale paa.

„Hvad har Du saa at forklare, lille Slyngel?“ brummede han, „fortæl!“

Arnould berettede Alt, saaledes som det var gaaet til, overensstemmende med Sandheden, ligesaa Tildragelsen i Lægens Hjem, indtil han blev grebet

af Konstablen eller rettere af den Ubekjendte, som forsvandt ligesaa hurtig som han kom.

Politimanden fløede sig bag Dret.

„Ja, det er jo en meget nydelig Historie!“ sagde han, „og pænt fortalt, men vi Politimænd er heldigvis ikke saa dumme, at vi tro den! hele den Fortælling om en ung Dame, som bliver bortført af to vildtudseende Mænd i luffet Vogn med en raske Hest for, alt det kan Du fortælle gamle Koner, men ikke mig! nei, det er Frakken jeg bryder mig om, ikke Andet; tilstaa, og jeg vil, i Betragtning af din unge Alder, lade Dig slippe med tyve Slag Rotting.“

Arnould tilkastede ham et stolt Blik.

„Sagen forholder sig som jeg har fortalt!“ sagde han bestemt, „og De gjør Uret i ikke at tro mig; af de to Personer, som sad paa Bukken, kjendte jeg strax den Gne, Simon Hundeklipper, eller Simon Sernkno, som man kalder ham, og den Anden, som sad ved Siden af, var vist ikke stort bedre!“

Den stakkels Dreng kunde ikke bringe over sit Hjerte at angive sin Fader.

Politimanden vaklede frem og tilbage paa Stolen.

Han var af Hjertet en retskaffen og retfærdig Mand, men altfor doven og ligegyldig til at bryde sig om at forfølge en Sag tilbunds.

„Ja, det kan Altjammen være meget godt, lille Ven!“ sagde han utaalmodig, „men Du maa ikke løbe uden om Sagen; jeg forlanger kun, at Du skal tilstaa Tyveriet.“

„Jeg har intet begaaet, min Herre!“

„So Du har!“

„Nei!“

„Snaf, Du blev jo grebet omtrent paa ferst Gjerning!“

„Ah, min Herre, De tager feil!“ sagde Arnould med Taarer i Dinene, men det er det samme, jeg vil gjerne tilstaa og tage imod thyve Slag Rotting, naar De til Gjengjæld vil love mig, vieblikkelig at sende Folk til Chantilly-Gaden Nr. 719 til Madame Herbert; det er, som jeg har sagt Dem, derhen at man har bragt hende!“

Politimanden betragtede ham forbauset.

„Hvad er det for noget Snaf, Dreng!“ sagde han synlig rørt, „Du vil gjerne tilstaae og gjerne lade Dig tildele thyve Slag Rotting, naar jeg vil love Dig at sende Folk til Chantilly-Gaden! — men Du siger jo, at Du ikke er skyldig!“

„Det er jeg heller ikke, min Herre!“ græd Arnould, „men jeg bryder mig ikke om at straffes for det, jeg ikke har gjort, naar blot den gode, lille Dame kan blive frelst!“

Politimanden vendte sig om mod Konstablen, som havde bragt Drengen.

„Saa De, han begik Tyveriet?“ spurgte han.

„Nei, Hr. Kommissair!“

„Hm, hvem saa det da?“

„Ja, Hr. Kommissair, det har ganske vist Ingen set, og saadan Noget lader man heller Ingen se paa,“

svarede Konstablen, „men jeg tror forresten, at den

Bestjaalne, som er tilstede udenfor, kan afgive den bedste Forklaring."

"Gad ham komme!" befalede Kommissjairen.

Den lille, rødglødende Marchandiser blev nu ført ind.

Han nærmede sig Skranken under en Mængde Buf.

"Gjenkender De Den, som stjal Frakken?" spurgte Kommissjairen og rettede paa Brillerne.

"Ja, Hr. Kommissjair!" svarede Marchandiseren med uhyre Tungfærdighed, „ja, der staar han!"

Han pegede paa Arnould, som betragtede ham med et roligt, iskoldt Blik.

"De har altsaa set ham tage Frakken?" vedblev Kommissjairen.

"Hm! nei!" mumlede Marchandiseren, „set det har jeg egentlig ikke, men jeg saa ham idetmindste løbe ned ad Gaden, alt hvad Kemmer og Løi kunde holde."

"Det er intet Bevis!" sagde Kommissjairen, „man har ikke altid stjaalet, fordi man løber!"

"Nei men . . ." begyndte Marchandiseren, „Konstabilen mener dog . . ."

"Ja, Hr. Kommissjair!" sagde denne, „skal jeg sige min Mening, saa er jeg fuldkommen overbevist om, at han virkelig har begaaet Tyveriet; den Slags Folk, som han er af, er istand til Alt! vil De tænke Dem, Hr. Kommissjair, han truede mig med at indberette Sagen til Hr. Depart!"

"Ja!" raabte Arnould glad, „ja, Hr. Depart;

fig ham det Hele; før kun mig tilbage til Fængslet, men sig Hr. Depart, at Jeannette Miron er bleven ført bort af Simon og Jerome . . .“

„Jerome! Jerome!“ mumlede Kommissairen, „Du sagde jo før, at Du kun kjendte den ene Person.“

Arnould tav stille.

Det var ganske rigtigt, at han havde sagt, at han ikke kjendte den anden Person ganske nøie.

„Kan Hr. Kommissairen se!“ raabte Konstablen, „Negten lyver; han bliver ganske rød i Hovedet!“

Arnould var virkelig bleven isdrød i Hovedet; han begreb, at dersom man gif ham paa Klingen med Hensyn til hans Kjendskab til Jerome, vilde Alt være tabt.

Han vilde da være nødt til at fortælle om Kjæltringeøen, om de frygtelige Hemmeligheder, som han havde været et forfærdet Vidne til, og Enden vilde da blive, at man vilde eftersøge og henrette hans Forældre.

Og det var de dog trods al deres Slethed; og saa ham selv, hvad vilde man gjøre af ham; man vilde sætte ham i de gyselige Fængsler, som Jerome havde talt om og som Babine var saa bange for, og senere, naar han blev voksen, vilde man sende ham til Toulon ombord paa Galeerne, smedet fast til Bænken midt mellem Mordere og Stimmænd.

Hans levende Fantasi udmalede ham dette Billede med Lynets Hurtighed og han bestemte sig øie-

bliffelig til at bevare en haardnakked Tavshed med Hensyn til Alt om Jerome.

„Naa, hvem er saa denne Jerome?“ spurgte Kommissairen barsk, „lyv ikke, Dreng, men giv de Oplysninger, Du kan; det er jo klart, at Du danner et Medlem af hele den nydelige Kjæltringefamilie, som Du taler om.

Arnould skjælvede.

Det lod næsten til, at Kommissairen kjendte hans Forhold.

„Tal, for Satan!“ raabte Dyrighedspersonen endnu høiere, „tal, din Dgleunge! tror Du, at Du kan trække mig om ved Næsen! hvem er denne Jerome?“

Han havde reist sig og stod foran den arme, skjælvende Dreng, som han betragtede med sine store, gjennemborende Dine.

„Naade, Naade!“ bad Drengen og faldt paa Kne, men Jerome er min Fader, og jeg tør ikke sige, hvad jeg har set og hørt!“

„Ah saaledes!“ loe Kommissairen og kastede et stolt Blik omkring sig, „man staar ligeoverfor en stor Opdagelse forstaar jeg. Nu, Dreng, tal, men jeg vil raade Dig at tale Sandhed, den mindste Løgn vil koste Dig en solid Dragt Brygl, hvorimod en aaben Tilstaaelse vil befri Dig for nogen snyderlig Straf paa Grund af din unge Alder!“

Arnould saa paa ham.

„Saa jeg Lov til at gaa, naar jeg har fortalt, hvad jeg ved?“ sagde han.

„Sa vist, idetmindste foreløbig!“ smilede Kommissairen, „sig saa Alt, min Dreng!“

Arnould havde fattet sin Beslutning; kunde han blive fri, brød han sig ikke om at sige hvad han vidste; dog ikke mere end hvad han kunde formode vilde blive af mindre Bigtighed.

„Naa, min Dreng!“ vedblev Kommissairen og klappede ham, „lad os saa høre, hvad Du kan fortælle om dine Forældre!“

„Vil De ikke først sende et Bud til Chantilly-Gaden Nr. 719,“ sagde han, „for at befri den unge Dame, som er bleven bortført og rimeligvis vil blive myrdet af Babine!“

„Babine, hvem er Babine?“ spurgte Kommissairen og smækkede tilfreds med Laaget paa sin Snustobaksdaase, „igjen en ny Person!“ hviskede han til Skrивeren, som sad ved hans Side med en uhyre Fjærpen bag Øret.

„Det er min Moder!“ svarede Barnet og Lærerne traadte ham i Dinene, „hun er meget ond, Hr. Kommissair, o, lad strax en halv Snees Konstabler ile derhen, ellers er det forfildt!“

„Saamange!“ loe Kommissairen, „der begyndte at more sig over Drengens gode Raad.“

„Ja, Simon og Jerome er meget stærke og godt bevæbnede!“ svarede Arnould, „de vil ikke tage i Betænkning at dræbe hvem de faar fat i.“

„Ja, ja, vi skal nok sende Bud!“ sagde Kommissairen, „men først, naar Du har tilstaaet Alt!“

Arnould trak Beiret dybt.

„Nuvel, jeg vil sige Dem Alt, hvad jeg veed om Jerome og Simon!“ sagde han, „naar blot De frelser den stakkels Dame!“

Han vilde lige til at tale, da den vagthavende Konstabel traadte ind og hviskede Noget til Kommissairen.

Denne nikkede og kastede et Blik paa Arnould. Konstablen gik, og Arnould vilde netop til at tale, da Døren til Forhørsfalsen aabnedes, og en elegant klædt ældre Herre traadte ind.

Kommissairen bukkede dybt for ham og gav Konstablen et Tegn til at give den Ankomne en Stol.

Den gamle Herre betragtede Arnould med et velvilligt Smil.

„De ønsker at tale med mig angaaende den unge Forbryder der?“ begyndte Kommissairen og pegede paa Arnould. „Hr. Advokaten har at befale; det er maaske flere Oplysninger om hans Forbryderliv, Hr. Advokat?“

„Tvertimod!“ smilede den gamle Herre, „jeg kommer for at gaa i Borgen for Arnould!“

„Hvorledes, Hr. Advokat, De vil . . .!“ raabte Kommissairen.

Den Fremmede nikkede.

„Arnould er mig bekendt som en brav Dreng, endstjondt han to Gange er rendt bort fra Hjemmet, fordi Faderen, en vis Jerome, knubsede ham lidt engang imellem, naar han var doven, men ellers behandlede ham godt, hvilket ikke er saa underligt, da

han baade er en retsstaffen og flittig Mand, som arbejder Dag og Nat for sin lille Familie, Moder og Søn; o, jeg kjender dem Begge og hjælper dem stundom, hvad den lille Knekt meget godt veed!”

„Ah!” mumlede Kommissairen, „han knubsede ham engang imellem; nu kan jeg forstaa, hvorfor han er opbragt paa Faderen og vilde angive ham for Gud veed hvad!”

„Jy, Arnould!” sagde den Fremmede streng, „jy, man maa aldrig sige ondt om sine gode, stræbsomme Forældre.”

„Jeg var tilfældigvis tilstede, da Tyberiet af Frakken blev begaaet,” fortsatte han og vendte sig mod Kommissairen, „men jeg vil ærligt talt tilstaa, at jeg just ikke saa ham tage, men rigtignok befinde sig i dens store Nærhed, og endstjøndt det var silde, skyndte jeg mig dog herhen, for, om muligt at faa denne ubehagelige Sag hævet, dels for Drengens, men mest for de stakkels Forældres Skyld!”

„De er en sjelden Menneſkeven, Hr. Advokat!” sagde Kommissairen, „hvem vilde vel have uleiligt sig saameget for saadan en fræk lille Jhrs Skyld!”

Den Fremmede trak paa Skulderen.

„Mine Pligter som Dvirghedsperson,” svarede han, „byde mig det, ligesaa vel som jeg bør plaidere den forhærdede Forbryders Sag derhen, at han kan blive alvorlig straffet, ligesaa vel bør jeg befri den begyndende Forbryder for Fremtidens Straf!”

„Og hvad er Deres Dnsfe nu, Hr. Advokat?” spurgte Kommissairen ærbødigt.

„Jeg tager Drengen under min Beskyttelse!“ sagde han, „i Morgen lader jeg ham afhente! send De ham tilbage til Fængslet saalænge, han kan have godt af at prøve, hvad det vil sige, at gjøre sig skyldig i en Lovovertrædelse!“

„Jeg har rigtignok ikke belagt ham med Arrest endnu!“ svarede Kommissairen, „men efter Deres Begjæring skal jeg give ham et passende Opholdssted i Nat.“

Arnould foer sammen, han havde ventet at følge med den venlige gamle Herre.

„D!“ bad han, „tag mig med, Herre!“

Den Fremmede betragtede ham med et besynderligt Blik.

„I Nat bliver Du her!“ sagde han og tog sin Hat, „Hr. Kommissairen vil give Dig en Soveplads, og i Morgen lader jeg Dig afhente, for at gjøre en rettskaffen Mand af Dig!“

„Men Chantilly-Gaden!“ raabte Arnould.

Den Fremmede, som var ved at gaa, standsede.

„Hvad den?“ spurgte han.

Kommissairen svarede for Arnould og fortalte leende Alt, hvad Drengen havde berettet om Bortførelsen, Simon og Jerome og den unge Dame, som man vilde bringe til ovennævnte Gade.

Advokaten hørte til med stigende Opmærksomhed. Da han hørte, at man havde bestemt at bringe den Bortførte til Chantilly-Gaden, skjælvede hans Læber, hans Næsebor udvidede sig og Dinene funkledede.

„Ulydige,“ mumlede han, „ulydige.“

„Udflugter, Vogn Altsammen!“ sagde han roligt, da Kommissairen var færdig, „den unge Knegt har en levende Fantasi.“

Med disse Ord hilste han og gik hen imod Døren.

„Men saa tak dog Herren!“ raabte Kommissairen til Arnould, „tak Hr. Advokaten.“

„Tak, Hr. Advokat!“ sagde Drengen og ilede hen til ham, „men hvis De vil gaa til Chantilly-Gaden Nr. 719 hos Madam Herbert, vil De erfare, at jeg har talt Sandhed.“

„Vær rolig, jeg gaar derhen!“ svarede Advokaten, „og haaber at komme tidsnok!“

„Tak, Gud velsigne Dem!“ græd Drengen, „nu kan jeg sove roligt i Nat!“

Den Fremmede hørte ikke mere, men skyndte sig ud af Døren.

„En herlig Mand, den Dupelin!“ sagde Kommissairen, „meget for god til Dig, din Slyngel!“

„Før ham ned i det trefantede Lukas!“ sagde han og vendte sig mod Konstablen, „da han skal paa fri Fod i Morgen, skal han dog smage lidt af Fængselslivet forinden.“

„Men, Hr. Kommissair!“ græd Arnould, „den gode Advokat sagde . . .“

„Hold din Mund og tak Du Gud, at han har ladet Dig slippe for Rottingslagene, din lille, durkdrevne Spitsbub!“ afbrød Kommissairen ham, „i Morgen er Du fri, det er sandt, men Du har alligevel meget godt af at komme i Hullet Ratten over;

det vil have en gavnlig Indflydelse paa din Fremtid, Arnould; et Fængsel har altid noget Uffrækkende ved sig, som man ikke glemmer! mærk Dig det, min Dreng!"

Og den værdige Politimand gif for at jove den Søvn, som han havde begyndt paa, idet han gav streng Ordre til ikke at vække sig, selv om det var nok saa vigtige Sager, før Klokken otte den næste Morgen.

Arnould havde den største Lyst til endnu engang at paaberaabe sin Ustyldighed, men da han vidste, at han, takket være den brave Menneſkeven, Advokat Dupelins Godhed, vilde blive fri den følgende Dag, tav han stille og besluttede at tilbringe Natten i et Fængsel for første Gang.

Konstablen traf ham afsted og standsede endelig, efterat have passeret en hel Labyrinth af Gange, foran en lille lav Dør, som var forsynet med stærke Slaar og Laase.

„Her skal Du blive til i Morgen, din lille Kjæltring!“ sagde Konstablen, „havde jeg noget at sige, skulde Du blive der en Maaned!“

Med disse Ord aabnede han Døren og puffede ham ind.

Arnould udstødte et forfærdet Skrig.

Rummet var bælmørkt og opfyldt af fugtige, kvælende Dunster.

„Sa, skrig kun!“ mumlede Konstablen og smækkede Døren i, „man spøger ikke med Politiet!“

Med disse Ord gif han, uden at bryde sig om den lille Drengs fortvivlede Raab og frugtesløse Spark mod den tunge, jernbeslagne Dør.

Det var i Sandhed ogsaa et gyfseligt Fængsel, man havde givet ham.

En Bogen vilde have gyft ved at befinde sig saadant et Sted, hvormeget mere da ikke et Barn!

Arnould skjælvede som et Espeløv og trykkede sig op ad den flamme, fugtige Mur, som dannede Grændsen for det lille, trekantede Rum.

Han var næsten maaløs af Stræk, da han hørte Lyden af Konstablens Skridt fjerne sig mere og mere; den kolde Sved sprang ud af hans Pande, hans Knæ skjælvede og han maatte støtte sig til Muren for ikke at falde.

Saaledes stod han i flere Minutter og lyttede efter, om Ingen nærmede sig, som han kunde paa-falde.

Men Alt var thyst og aldeles stille.

Han hørte kun en besynderlig, ensformig Lyd, som lod sig høre med korte, bestemte Mellemrum.

Først blev han bange og vovede knapt at trække Beiret, men lidt efter lidt vendte Roligheden tilbage.

Den ensformige Lyd lignede et Uhrs Dikken, kun meget langsommere, og Arnould kom snart efter, hvad det var.

Det var Vand, som fivede gennem Loftet og dryppede ned paa Gulvet.

Fængslet maatte altsaa ligge meget dybt nede, siden det havde Vand over sig.

Arnould kom til at tænke paa de mange Trapper, Konstablen havde ført ham ned ad, og orienterede sig snart.

„Enten er det Seinen, som er ovenover mig, eller ogsaa er det en Kloak!“ tænkte han, „o, dersom Loftet nu gik i Stykker, o, det var frygteligt!“

Dg han begyndte paany at ryste af Angst; hans levende Fantasi afmalede ham strax et saadant Fængsels Rædsler; han troede allerede at høre Vandet tordne henover sig og sprænge den svage Grændse mellem sig og hans Opholdssted, og saa — saa!

Han greb sig om Banden og skreg høit; men selv om han havde skreget nok saa høit, vilde dog Ingen have kunnet høre ham; de tykke Mure, den jernbeslagne, sex Tommer tykke Egetræsdør fangede al Lyd.

Var man bag den, kunde man sukke og flage saameget man vilde, der var Ingen, som kunde høre det.

Fængslet gjorde sin Konstruktor Væ, det var netop et af dem, Ludvig den Ellevte afbenyttede, naar han lod sine ulykkelige Offre skrike sig ihjel, uhorste af Alle.

Kun yderst sjældent blev det afbenyttet: at Konstablen netop havde valgt det, var iøvrigt mere Tankeløshed end Ondskab.

Den stakkels Dreng blev greben af en frygtelig Angst og begyndte igjen at bearbejde Døren med sine Støvlehæle, men Ingen hørte ham, Alt var saa stille som i en Grav.

Han lagde sig nu ned paa det fugtige, sumpede Gulv, som kun bestod af Jord, og gav sig til at frybe om paa alle Fire.

Paa denne Maade blev han snart sat i Kundskab om Rummet's overordentlig ringe Udstrækning og trefantede Form.

„D, o!“ græd han, „det er et af dem, Jerome har talt om, og som Babine kaldte for de tavse Geller! af dem kommer Ingen ud; den onde Kong Ludvig lod sine Hofmænd sulte ihjel i dem! o, det er skrækkeligt!“

Og han begyndte igjen at græde og vride sine smaa Hænder. Fortvivlelsen greb ham fuldstændig; han troede sig fortabt, overgivet til Hungersdøden, ligesom de straalende Hofmænd, som havde paadraget sig den mægtige Frankerkonges Mishag.

„Man vil glemme mig, man vil lade mig dø af Sult!“ græd han, „o, ti Gange hellere paa Den hos Jerome og Babine; der fik jeg dog tørt Brød, men man vilde dog ikke lade mig sulte ihjel!“

Bevægelsen, Angsten overvældede ham, og han styrtede bevidstløs om paa det sumpede Gulv.

Hvorlænge han laa saaledes, vidste han ikke, men da han kom til sig selv, brændte en døsig Lampe paa en Stenbænk, som var halvt indmuret til den ene Side.

Nogle elendige Brødstumper og en Krukke med Vand stod ved Siden af Lampen.

Der havde altsaa været Nogen hos ham, medens han sov, Nogen, som havde bragt ham den usle Føde.

Men hvorfor bragte man ham Føde, da han skulde være fri den følgende Dag?"

Dette Spørgsmaal paatrængte sig ham øieblikkelig, og han kunde kun besvare det med en Stjælven af Angst.

Klokkerne maatte desuden være mange, Natten var uden Tvivl forbi.

Han hørte tydelig Bognene rumle paa Gaden, ja, et Par Gange forekom det ham endogjaa, at Gadesjælgernes Raab lød ned til ham.

Det maatte saaledes endog være hoit op paa Dagen, han maatte have sovet længe.

Han begyndte nu ved Hjælp af Lyset, som Fangevogteren enten havde ladet blive staaende for at opmuntre ham lidt, eller, hvad rimeligere var, ligefrem havde glemt, at undersøge sit Fængsel.

Det var, som vi vide, trefantet, og der var saa lavt til Loftet, at han med Lethed kunde naa det, naar han strakte Haanden i Veiret.

En Bøxen kunde ikke staa opreist, han maatte bukke sig, selv om han ogsaa var lille af Væxt.

Arnould gjøs; alle de frygtelige Fortællinger om Kong Ludvigs Fuglebure og trefantede Fangehuller dukkede frem paany, og Lampen rystede i hans Haand, da han gik langs Muren og opdagede Re-

sterne af de tunge Lænker, som havde holdt de Ulykkelige fangne, indtil Døden indfandt sig, enten af Udmattelse og Træthed eller af Sult.

Han havde netop undersøgt de to Bægge og stod i Begreb med at undersøge den tredie, da han hørte den uhyggelige Rasken af Nøgler udenfor.

Strax efter blev Døren aabnet og en Mand kom tilshne.

„Ah, lille Spitsbub!“ sagde han, „Du morer Dig nok med at inspicere Bæggene og læse de mange fortræffelige Inscriptioner, som de talrige, fornemme Fanger kradsede op før de blev halskuggede! — ja, men det er nu Noget, Du ikke forstaar Dig paa, lad Du Folk som jeg og andre Lærde om det! — eller vil Du maaske flygte, lille Ven! ha, ha, ha, gjennem disse Mure! — ja pyt! nei, min Dreng, det er der Jagen, som endnu har kunnet i to hundrede Aar, dertil har den gode Kong Ludvig ladet dem bygge altfor solide.“

„Flygte! hvorfor skulde jeg flygte?“ svarede Arnould, „jeg skal jo have min Frihed i Morgen, som han sagde, og i Morgen er maaske allerede nu.“

Fangevogteren loe.

„Hvem har bildt Dig det ind, lille Kjaltring!“ sagde han, „din Frihed! ja vist, men ikke forend din Sag er undersøgt!“

„Hvad siger De!“ raabte Arnould, „De maa tage feil, min Herre; den gode Advokat kjender mine Forældre og sagde til Kommissairen, at jeg snart skulde være fri.“

„Ikke saa galt, ikke saa galt!“ loe Fangevogteren, „Du kan blive en meget god Kjeltring med Tiden. Nu luffer vi strax saadanne Smaafyre ud, for at de kan begynde at rapse en Time efter! nei, min lille Ben, nu har jeg været Fangevogter her i tredive Aar, men saa dum, at jeg skulde tro Dig, er jeg dog ikke blevet i mit Embede, selv om jeg somme Tider lader mig narre!“

Tænderne klappede i Munden paa Arnould.

„Seg skal altsaa blive her i dette frygtelige Fængsel!“ skreg han, „ligesom de stakkels Fanger, Moder har fortalt om!“

„Naa, saa din Moder har fortalt Dig saadanne rare Ting!“ vedblev Fangevogteren leende, „ja, hun er vel ligesaa rar en Moder, som Du er Son!“

Arnould omfavnede hans Kne.

„O, min Herre!“ bad han, „lad mig gaa, jeg er uskyldig; hører De, jeg har ikke stjaalet! det var en Anden; og den gode Advokat, Dupelin troer jeg han hed, har lovet at ville tage sig af mig! o, jeg beder Dem i Jesu Navn, lad mig komme ud!“

Og han klamrede sig fast til hans Kne og hulkede høit.

„Du skaber Dig meget godt, Du lille Spitsbub!“ svarede Fangevogteren og slyngede ham fra sig med et Spark, „men mig narrer Du ikke. — Seg har tvertimod faaet de bestemteste Ordre til at passe paa Dig baade ved Dag og Nat, og Du kan være vis paa, jeg skal gjøre det!“

Arnould havde reist sig, halvt bedøvet af Faldet henimod Muren, og omfavnede paany hans Knae.

„Hør mig“, bad han „jeg er uskyldig, det er Ondskab altsammen, jeg har ikke stjælet“.

„Seg har ikke faaet nogen Opskrift paa hvilken Forbrydelse Du har begaaet“, svarede Fangevogteren og fastede ham igjen fra sig „det spørger jeg heller aldrig om; naar man siger til mig: pas paa Den eller Den, det er en farlig Forbryder, saa passer jeg paa, det er det Hele. Og forresten“, tilføiede han „vil jeg tildele Dig et Douzin gode Rottingslag, dersom Du endnu en Gang rører ved mig og forsøger paa at bringe mig til at glemme min Pligt.“

Arnould svarede ikke.

Den ulykkelige Dreng stirrede vildt hen for sig; han begreb, at Advokaten havde narret ham, da han talte om at ville hjælpe ham.

„Spis nu din Mad“, sagde Fangevogteren „og vær glad; Du har det ikke værst, jeg har nogle Fugle i ganske anderledes Bure! — Kom med Lampen, Du behøver intet Lys“.

Han tog Lampen, som stod paa Stenbænken, hvor Arnould havde sat den, pustede den ud og gik, idet han smældede den uhyre tykke Dør i med et dumpt Skrald.

Arnould stod som forstenet.

Man havde altsaa ligefrem bedraget ham; man havde ifinde at beholde ham der, maaske længe, længe, ja, man vilde maaske tilsidst glemme ham ligesom

Kong Ludvig glemte sine ullykkelige Sjender i sin Tid.

Saa vilde han blive gammel og graa derinde; hver Dag vilde en Mand stikke et Stykke tørt Brød ind til ham, tilsidst om mange Aar vilde man glemme det blot i otte Dage — og saa vilde han være død af Sult.

Hans Skrig kunde Ingen høre, dertil var Murene for tykke, — det vilde gaa ham som Kong Ludvigs Hofmænd!

Saaledes afmalede hans levende Fantasi ham de kommende Dage. Alt hvad han havde hørt Babine og Jerome tale om, naar de troede han sov, traadte tydeligt frem og tilsidst var han ikke langt fra at tro, at han var en af de ullykkelige Martyrer fra hin længst forsvundne Tid.

Et Slags Vanvid, udsprunget af Frygt, greb ham; han løb, eller rettere sprang frem og tilbage som en Jugl i sit Bur og tumlede tilsidst om paa det fugtige, slimede Jordgulv.

Idetsamme hørte han en dump Banken paa Væggen, ligesom om en Murer forsøgte at bryde igjennem.

Arnould var som et Lyn paa Benene; hans Hjerte svulmede af Haab. — Han havde en Nabo, og det lod til, at denne Nabo var isærd med at bryde ind til ham.

Bankningen vedblev. Den kom fra den Væg, som var tilhøre for Indgangen og altsaa adskilte ham fra de ved Siden af værende Fængsler.

Med tilbageholdt Mandedræt lyttede han og hørte nu hvorledes Slagene i Muren fulgte efter hinanden, kraftige og lynsnare, og endelig mærkede han tydeligt ved at lægge Haanden paa Stedet, at Ralken rystede af og Stenene dirrede.

Der kunde altsaa ikke være langt tilbage.

Endelig mærkede han en kold Luftstrømning henimod sig og hørte med betsamme en Sten falde ind til sig.

Arnould lagde sig paa Kne og gav sig til at rive i Stenene, for at gjøre Abningen større.

„Tag Deres Hænder iagt“, hviskede en Stemme ind til ham „dette forslaar bedre“.

Arnould tog Hænderne til sig, og strax efter foer en Sernstang imod Stenene, som nu faldt ud, en efter en.

Kort efter var Abningen betydelig større.

Endnu et Par Sten faldt ud, og gjennem den frembragte Abning krøb en Mand ind i det trekantede Fængsel.

Ottende Kapitel.

Gjennem Fængselsmuren.

Det Rum hvorfra den Fremmede kom, maatte være langt lysere end Arnoulds Celle, thi en klar Lysstribbe trængte gennem den frembragte Abning og faldt henover den Fremmede, som stod ganske stille ved pludseligt af befinde sig i Mørket.

Han kunde ikke se Arnould, men denne saa strax ham.

„Hr. Miron!“ raabte han „De her, i Fængsel“.

Den Fremmede studsede.

„Hvem er det, som kjender mig“, svarede han i en hvissende Tone „er det en Ven eller en Fjende?“

„En Ven, Hr. Miron“, loe Arnould „en Ven, det er mig, Arnould, lille Arnould fra Kjæltringevæn“.

„Er det Dig, Barn“, svarede den Anden, paa engang glad og bedrøvet, thi hvad formaaede vel et Barn at gjøre „men hvorfor er Du her?“

Arnould fortalte Alt i faa Ord, talende i en hvissende Tone og af og til lyttende ved Døren.

Charles Miron, thi at det virkelig var ham, gjætter vel Læseren, hørte til med spændt Opmærksomhed, og studsede navnlig ved at erfare, at Advokat

Dupelin ogsaa her var Manden, der havde blandet sig i hvad der angik de Personer, som omgav Jeanette.

„Hvad Du der siger, Arnould, er meget vigtig“, svarede han „og vi ville den Dag i Morgen meddele Hr. Duvant det Altsammen“.

„I Morgen“, gjentog Arnould, „men husk paa . . .“

Charles Miron greb ham i Armen.

„Seg ved, hvad Du vil sige! vi er Fanger; ja, men fri, naar ellers Alt forholder sig, som jeg har læst derinde“, sagde han og pegede paa Bæggen, bag hvilken hans Fængsel befandt sig.

„Men Hr. Miron . . .“

„Stille Arnould, naar Matten kommer flygte vi“, svarede Charles „indtil da maa vi forholde os rolige“.

„Men om nu Fangevogteren kommer og ser Nabningen i Bæggen“, indvendte Arnould.

„Her vil være bælmørkt til den Tid“, svarede Charles „jeg gaar tilbage i min Celle og kommer, naar han har gjort sin Ronde“.

„Ik, det varer længe“, sukede Drengen.

„Vist ei, kun Taalmodighed“, svarede Charles „lyt ved Døren, medens jeg ser efter“.

Arnould begreb ikke, hvad han mente, men stillede sig ved Døren, medens Charles lagde sig ned paa Gulvet og famlede til alle Sider i den fugtige Jord.

„Det maa være her, det maa“, mumlede han „ved Bæggen ligesom Indgangen, — min Gud, skulde Indskriften paa Bæggen da lyve!“

Han havde nemlig læst inde i sin Celle, følgende Ord:

I Cellen ved Siden af; imod Vest —, Ringen i Gulvet fører til Frihed.

En eller anden Ulykkelig maatte have kjendt Hemmeligheden og havde, maaske i sin sidste Time, villet gjøre sine tilkommende Lidelsesfæller opmærksom derpaa.

Cellen imod Vest var den, hvori Arnould be- fandt sig, det gjaldt altsaa kun om at finde Ringen.

Men det lod ikke til, at der var nogen.

Han søgte overalt, fradsede i Jorden, men der var ingen.

„Hvad søger De?“ spurgte Arnould.

„Ringen, Ringen“, mumlede Charles „ah!“ raabte han „her er den“.

„Hjæ, for Guds Skyld“, hvistede idetsamme Arnould „jeg hører Skridt“.

Charles sprang op og ilede hen til Abningen, for at krybe ind gennem den.

Han hørte tydeligt Skridt udenfor Døren, og en skjærende, næsten pibende Stemme sagde, idet man passerede forbi:

„Sa, ja, han er en slem Knekt; baade han og denne Miron vil jeg sende paa Galeierne“.

„Advokat Dupelins Stemme“, hvistede Arnould „jeg vil kunne kjende den blandt tusinde“.

„Ja“, mumlede Charles „det er ham“.

Skridtene blev utydeligere og tilsidst hørte de op.

Man var altsaa gaaet forbi.

„Nu Arnould“, hvistede Charles „nærmer Frihedens Time sig. Dagslyset er allerede borte, det er Aften. Stor Fornøielse af at indespærre os skal de ikke have. Ved Midnatstid kommer jeg; vi flygte da sammen. God Nat saalænge“.

Med disse Ord krøb han tilbage gennem Aabningen.

Arnould saa, at han tilstoppede Gullet med sine Klæder.

Det var altsaa rimeligt, at han havde lagt sig paa sin Bræ, for at lade som han sov, naar Fangevogteren kom.

Arnould lagde sig plat ned paa Jorden.

Lidt efter aabnedes Døren til hans Celle og Fangevogteren viste sig.

„Der, din lille Slyngel“, sagde han og kastede et Knippe usjel Halm ind til ham „der har Du det, skjøndt Du ikke fortjener det —, i Morgen skal Du atter i Forhør og saa hjælper ingen Løgn“.

Han smeldede Døren i og dreiede de svære Laase om.

Arnould svarede ikke, men lagde sig strax i Halmen, kun ventende paa at Timen skulde komme.

Han hørte ham aabne Døren til Sidecellen, som

nu var meget let at høre, og luffe den igjen; Kloffen maatte være omtrent ni.

Der var endnu tre lange Timer tilbage.

Endelig blev det Midnat. Det store Uhr i Fængslets Taarn slog Tolv, og Vagtens „løs af“ lød omkring i Gangene.

Arnould sad opreist og hørte til med bankende Hjerte, han ventede paa Charles; men det lod til at denne havde glemt det Hele eller sov haardt, thi Alt var stille i hans Celle.

Den lille Dreng foldede sine Hænder; han bad til Gud.

Han havde tidt gjort det hjemme hos Terome og Babine, men hvergang han havde foldet Hænderne og begyndt at bede, lode de ad ham, og Terome slog ham over Fingrene med sin Stok.

Saa havde han grædt stille, men bedt alligevel, og Bønnen havde altid styrket ham.

Det var derfor han bad nu, han huffedede saa godt, hvilken Ro Bønnen breder over et bange Hjerte.

Han var netop bleven færdig, da en svag Støi lød fra Nabocellen.

„Det er Hr. Miron“, mumlede Arnould „Gud være lovet“.

Strax efter hørte han tydeligt en Stemme hviske gjennem Abningen:

„Er det roligt paa Gangen?“

„Ja Hr. Miron“, svarede Arnould „kom De
kun“.

Atter løb en svag Støi, og strax efter følte han at en Haand mødte hans.

Der var bældmørkt, saa Charles maatte famle sig frem, inden han slap igjennem.

Åbningen var desuden temmelig lille, da der ikke havde været Tid til at gjøre den større, saa han sønderrev Klæderne ved at krybe igjennem og sled desuden Hul paa Hænderne.

Han slap imidlertid hurtig igjennem og stod nu i en hvøiet Stilling i det lille, gyselige Rum.

„Kom nu, Arnould“, sagde han alvorlig „vi give os Gud i Bولد, thi jeg ved ikke hvorhen den hemmelige Gang, som jeg har læst om inde i min Celle, fører; kom, min Dreng, under alle Omstændigheder er det dog Friheden“.

Han lagde sig ned og begyndte, ligesom før, at famle sig frem paa Gulvet.

Han fandt hurtig Ringen, da han vidste nogenlunde hvor den var og tog et Ryk i den.

Den blev imidlertid siddende fast og hævede ikke Lemmen det Mindste.

Charles rykkede anden Gang, men med samme Resultat. — Det var sandsynligt, at denne Lem ikke havde været aabnet i Aarhundreder. —

Den unge Mand følte Sveden springe ud af Panden.

Sæt at Lemmen var tilspigret, da den ikke mere

toges i Brug, eller at den i heldigste Tilfælde var
saa overgroet med Jord og Dynd, at den ikke lod
sig aabne.

Det var en skræffelig, en frygtelig Tanke.

Arnould hørte ham stønne.

„Hvad fattes Dem, Hr. Miron?“ spurgte han
bange.

„Lemmen lader sig ikke trække op“, svarede
Charles „den er enten sømmet fast eller ogsaa bin-
der Smudset omkring den som den stærkeste Lim“.

„Lad mig hjælpe Dem, jeg er stærk“, sagde Ar-
nould „maaske det da lykkes os i Forening“.

Han bukkede sig ned og tog fat med, men Rin-
gen var for lille til En end sige To, og Resultatet
blev det samme.

„D, jeg Daare“, raabte Charles „nu skal jeg
saa den op, om den saa er sømmet fast ti Gange“.

Han smuttede gennem Abningen og vendte
strax tilbage med Jernstangen, som han havde brugt
til at gjennembryde Muren med.

Den ene Ende anbragte han i Ringen og lagde
den anden paa Skulderen.

Et høit Brag lod sig høre, saa høit, at han
forfærdet stod stille og hørte hvorledes Echoet rullede
gjennem Gellen.

Hørte man det, var Alt tabt.

Men Alt forblev roligt; der var sikkert Ingen,
som havde hørt det, maaske ogsaa de tykke Mure
gjemte Lyden bag sig selv.

Charles lagde sig plat ned og følte sig for.

Han bemærkede da et firkantet Hul, vel en Ålen i Firkant, hvorfra en iskold, stinkende Luft strømmede frem.

Det var næsten forbunden med Livsfare at stige ned i samme, det kunde maaske være den øverste Rand af en Brønd, hvoraf man aldrig kom op, eller maaske der ingen Udgang fandtes og da var man saa at sige levende begravet.

Ved at stifte Armen ned opdagede han imidlertid flere brede Træsthykker og kunde ikke tilbageholde et Glædesudbrud.

Træsthykkerne var uden Tvivl Trinene i en Trappe.

„Kom“, hviskede han til Arnould „følg lige i Hælene paa mig, her er en Trappe at stige ned ad“.

Med disse Ord satte han Benene paa det øverste Trin og steg forsigtig ned, fulgt af Arnould.

Nedstigningen var forbundet med den største Fare og maatte foretages med al mulig Forsigtighed, thi de muldne, brøstfældige Trin knagede i en foruroligende Grad og var desuden bedækkede med et slimet Lag, som let bragte Foden til at glide.

Ni og tredsindstyve Trin talte Charles før Trappen endelig hørte op, og befandt sig da i en hvælvet, iskold Gang, hvad han kunde slutte sig til ved at føle til alle Sider.

Den lod til at være henved sex Fod høi, og Siderne bestod af Murværk, der havde en Afstand af indtil syv Fod fra hinanden.

Som man altsaa ser, var det en temmelig betydelig Hvælving de nu stod i Begreb med at vandre igjennem.

Mørket, som opfyldte hele Gangen, var ravnsort og tydede paa at Forbindelsen med Oververdenen endnu var langt borte, men efterhaanden vendte Diet sig til samme, og vore to Flygtninge gik temmelig raaskt fremad, stedse i en snorlige Linie.

Efter en tyve Minutters Forløb fik Charles pludselig et frygteligt Slag for Panden, som kastede ham baglæns til Jorden.

„Ak Hr. Miron!“ raabte Arnould, som kom lige bag ved og blev revet om med detsamme.

Charles sprang hurtig op igjen.

„Gangen maa svinge til en af Siderne, eller ogsaa ende her“, sagde han „jeg løb Panden imod en Mur“.

„Her til høire“, vedblev han „følg mig, Arnould“.

Og famlende sig frem begyndte han igjen at ile frem i en anden Retning.

Han gik nu mere langsomt og holdt stedse Hænderne foran for at undgaa et nyt, ubehageligt Sammenstød med den haarde Mur.

Atter et langt Stykke Vei, saa igjen en Dreining til Høire, og Gangen gik nu lige fremad og som det syntes gjennemtrængt af et svagt Lysfjær.

Hjertet bankede i Brystet paa vore to Benner; Lysstjæret tydede paa, at de var i Nærheden af Oververdenen.

Efterhaanden blev det saa stærkt, at de tydeligt kunde se Stenenes Sammensøining i Muren og tilsidst saa de pludselig hvorledes Gangen udvidede sig i en cirkelrund Kredss, der modtog sin Lysning gjennem en stor Rude i Loftet.

Vel var det ikke Dagslyset, som trængte igjennem, men Lysningen maatte komme fra et oplyst Rum foroven.

Charles standsede og saa sig om.

En Trappe i den nordre Side tiltrak sig strax hans Opmærksomhed og uden at betænke sig steg han hurtig op ad de vel vedligeholdte Trin.

Disse var sexten i Antal og førte til en lille Lem, som han skjød i Veiret ved at strække Haanden ud.

Med bankende Hjerte steg han hurtig Resten af Trinene tilveirs og befandt sig da tilligemed Arnould i et hyggeligt møbleret Værelse, hvis Bægge vare prydede med forskjellige Landkort, isærdeleshed Kort over de forskjellige Egne af Frankrig.

Midt i samme stod et stort Bord, opfyldt af Papiere.

En ligeoverfor, paa den modsatte Bæg værende Dør, faldt strax i Sinene og uden at betænke sig videre, aabnede han ligeledes den og saa nu at den førte til en uhyre Svælving, hvis tilrøgede Bægge

og stinkende Atmosfære vidnede om, at den blev afbenyttet endnu.

Arnould studsede og standsede.

„Hr. Miron“, stammede han og skjælvede „den Sal har jeg set engang før, men det er længe siden. Jerome og Simon førte mig herhen.“

„D“, hvistede Charles „saa ved jeg nok; — vi staa i „Munkenes“ Forsamlingsaal“.

Han saa sig forskrækket om og gik tilligemed Drengen hurtig tilbage til Bærelset.

Engang da han besøgte sin Søster hos Duvant havde han hørt denne omtale denne hemmelige Sal og nu befandt han sig midt i den, maaske endog omringet af disse uforsonlige Beboere af denne Hule.

Bærelset, hvori han og Arnould befandt sig maatte uden Tvivl tilhøre Anføreren for Banden, hvilket vi vide ogsaa var Tilfældet, og da han ikke antog at et længere Ophold her var af stor Sikkerhed, aabnede han lydlost Døren, som førte tilbage til den cirkelrunde Hvælving.

Idetsamme lod en let Støi som af Jodtrin inde i Salen.

Flygtningene standsede

„Der kommer Noget“, sagde Arnould forskrækket „o, Hr. Miron, nu maa vi dø“.

„Dys“, svarede Charles og greb ham fast om Haanden „vær blot rolig, jeg skal nok gjøre os usynlige“.

Med disse Ord sprang han hurtig op paa en

Stol og slukkede Lampen, som hang under Loftet, og som Dag og Nat forvandlede det underjordiske Mørke til Lys.

I et Nu var de omgibne af det samme Bælmørke som det, der omgav dem i den underjordiske Gang.

„Nu stille“, hviskede Charles „en eneste Bevægelse vil være istand til at røbe os“.

Drengen trykkede sig skjælvende op til ham.

Skridtene kom nærmere og standsede udenfor Døren.

Den aabnedes og en Person traadte ind.

„Mørkt“, mumlede han med en dyb Basstemme „for Fanden, nu kan man ikke engang faa Lys“.

Arnould skjælvede saa stærkt, at Charles troede han havde faaet Krampe.

Han havde kjendt Jeromes Stemme.

„Dg saa skal vi bringe hende herhen“, vedblev Personen „det er ogsaa nødvendigt for Babines Skyld, ellers ødelægger hun da hende“.

„Her maa være Benge“, fortsatte Thyren i en dæmpet Tone „havde man nu blot en Smule Lys; saa kunde man dog . . .“

Han fortsatte ikke, men gjorde nogle Skridt fremad og kom derved til at støde temmelig ublidt til Charles.

Begge fjernede sig fra hinanden med Lynets Fart.

„Er her Noget?“ spurgte den Ubekjendte.

Intet Svar.

„Naa er her Noget? svar for Satan! raabte han igjen „det er mig, Serome, jeg har Lov til at komme her, saa tidt og naar jeg vil“.

Charles svarede endnu ikke, men aabnede endnu mere Døren, som førte ud til det cirkelrunde Rum.

Da Serome endnu ikke fik noget Svar, blev han roligere.

„Det er Blodet“, mumlede han „ikke Andet; — men det var affurat som om jeg stødte paa noget Levende; hm, havde det været „Herren“, havde han ikke gjort saa mange Omstændigheder, men simpelt- hen skudt mig! — o, han kan se i Mørke; — men her er Ingen, jeg vil overbevise mig derom“.

Charles aabnede idetsamme Døren og smuttede ud tilligemed Arnould.

Hængslerne vare saa godt smurte, at man aldeles ikke kunde høre den blive luffet.

Serome famlede sig idetsamme frem, men mærkede Ingen.

„Tænkte jeg ikke nok, det var Blodet“, loe han „der er Ingen; — „Herren“ er desuden beskæftiget andet Sted! nu til Værket“.

„Ei ei“, tænkte Charles „her vil vi nok saa lidt Nyt at vide“.

Og uagtet Arnould holdt hans Haand tilbage, aabnede han dog Døren lidt paa Alem.

Serome vedblev at famle sig frem, indtil han mærkede, at han berørte et Meubel, der gjaldt for en Slags Pult.

Kort efter hørte de to Lurende Analdet af Laaget, som sprængtes, og strax efter en Raslen med Guldstykker og Papirer.

„Ah“, mumlede Charles „man bestjæler sin Herre“.

„Dys“, hviskede Arnould „Serome har Øren som ingen Anden, han hører den mindste Lyd“.

Han havde Ret.

Banditten vendte sig om og forsøgte at se gennem Mørket.

„Hvem taler?“ spurgte han med denne halvt høie, halvt dæmpede Stemme, som er karakteristisk for Folk, som er bange.

De To vogtede sig vel for at svare.

„Om, der findes saa mange underlige Lyde ved Nattetider!“ mumlede han, „det er Spøgeri, siger Simon, men han er dum, ligesaa dum som han er stor!“

Dg atter hørte Charles og Arnould, hvorledes han raslede med Pengene.

„Hvor Fanden kan dog de Papirer være?“ mumlede atter Serome, „til Venstre, sagde Babine; hun har sin Næse allevegne, den Helvedes Kvinde! og Papirerne ere mange tusinde Francs værd, mente hun, og kan bringe „Herren“ under Øren — ah, det maa være dem!“ vedblev han høiere, „de er stive som Pergament, for de er nok gamle; — fordømt, at her intet Lys er, „Herren“ maa ikke have været her fornylig, siden Lampen er slukket; naa ligemeget,

Advokat Dupelin giver os Ti Tusinde for Papirerne“.

Charles hørte hvorledes han krammede Papirerne sammen og nærmede sig Døren, som førte ind til Forsamlingsstuen.

„Advokat Dupelin!“ hviskede han og trykkede Arnoulds Arm, „denne Mand er vor Ulykke, men vi ville fange ham!“

Tyven var imidlertid sluppet ud med Barerne, og Charles tøvede hellerikke med at forlade Stedet.

Det, at en saadan Person, som Jerome, hvem han tidt havde hørt omtale, bemægtigede sig Papirer og lod Guldet ligge, maatte have en overordentlig stor Betydning.

Han besluttede derfor at opsoge Hr. Depart og meddele ham det Hele.

Det var imidlertid ikke nogen let Sag at slippe ud, thi den cirkelrunde Hvælving havde kun, idetmindste tilsyneladende, en Dør, og det var den, som førte til Fængslet.

„Ja bort herfra maa vi“, sagde han til Arnould, „og det endda hurtigt, før man bemærker vor Flugt og sætter efter os“.

Dg med det samme begyndte han at undersøge Bæggen i den cirkelrunde Hvælving.

„Gud er med os!“ sagde han kort efter, „her er en Dør“.

Arnould udstødte et Glædesraab.

„Vi ville blive frelst!“ sagde han, „og maaske komme tidnok til at undsætte Deres Søster“.

„Havde vi blot Lys“, svarede Charles og aabnede Døren, „saa . . .“

Han fuldførte ikke.

En klar Lysstraale trængte ham imøde.

Den kom fra en Lampe, som var placeret paa en fremspringende Murskant lige indenfor Døren.

Tre brede, magelige Trin førte ned til en Gang, Mage til den de allerede havde passeret, men fuldkommen tør og af og til nogenlunde oplyst af Lamper, som alle vare placerede paa smaa fremspringende Murskanter.

Det var altsaa aabenbart, at denne Gang ofte blev passeret, og at Den eller De, som passerede den, sørgede for, at den var saa oplyst som fornødent.

Det faldt strax Charles ind, at det var „Munfenes“ Overhoved, „Herren“ som de kaldte ham, der benyttede den, og han begreb, at han nu havde en hypperlig Ledesnor til at erfare, hvem denne hemmelighedsfulde Person var, ja maaske endog hvor han boede.

„Kom, Arnould!“ sagde han, „vi ville følge Gangen, den fører os til Frihed, det er jeg overbevist om“.

Arnould nikkede.

„D, Hr. Charles!“ sagde han, „Gud er meget god, at han frelser os!“

„Ja“, svarede Charles, „men kom, Dreng, kom, der er ingen Tid at spille!“

Dg uden at vente paa Svar ilede han frem saa hurtig han kunde.

Næsten fire Hundrede Skridt tilbagelagde de før de naaede Enden paa den lige Linie, som Gangen hidtil havde fulgt.

Her svingede den til Høire, derpaa atter ligeud og endelig delte den sig i to Grene, som førte hver til sin Side.

Hvilken af dem var den rette?

Charles bukkede sig ned og undersøgte Gulvet. Ad Veien til Benstre var det mere slidt end til den anden Side; dette var ham nok.

Den mindst befærdeede maatte uden Tvivl føre til et mindre befærdet Sted, og han valgte derfor den anden.

Belysningen blev sparsommere, efter Haanden som de kom frem, men var dog stærk nok til at de opdagede en lav, lille Dør, som lukkede for samme.

Charles lyttede først ved denne.

Alt var stille indenfor og han aabnede den derfor uden Frygt for at blive set af mulige Personer indenfor.

Det Rum, de nu traadte ind i, var omtrent mørkt og tillige opfyldt af en eiendommelig skarp Lugt.

„Vi befinde os i en Vinkjælder“, hviskede Charles og famlede sig frem, „altsaa under et beboet, privat Hus“.

Han blev staaende for at vænne sine Øine til Mørket.

Efterhaanden blev dette mere gjennemsigtigt, og han skjelnede nu tydeligt de store Drejehoveder og Fade tilligemed et stort Antal Glasfer med forskjelligt Laf, som antydede de forskjellige Vine.

„Vi gjør bedst i, ikke at opholde os her længe“, hvistede Charles, „vi maa helst være ude inden Folk begynde at røre sig i Huset. Klokken maa være henved fire“.

„Kunde vi blot finde Udgangen!“ svarede Arnould.

Charles pegede paa en Trappe, som førte op til en Lem i Loftet.

„Der er Nedgangen!“ sagde han, „vi . . .“

Han fortsatte ikke, men greb Arnould i Armen.

Han hørte tydeligt Skridt af en kommende Person lige over deres Hoveder.

Skridtene standsede paa det Sted, hvor Lemmen var, og de to Flygtninge hørte tydeligt at en Nøgle blev stukket i Laasen.

En kold Luftstrømning, som pludselig, viftede hen over dem, underrettede dem om, at den Kommande havde aabnet Lemmen.

Charles rev Arnould tilside, hen bag en stor Tønde og kastede sig selv plat ned paa Gulvet, bag nogle tomme Foustager.

Herfra saa han tydeligt først Benene, derpaa hele Legemet af en Mand, som steg ned ad Trappen, holdende en Lygte i Haanden.

Manden anede Intet, men lukkede langsomt Lemmen til og gik roligt ned ad Gangen lige forbi

de to Personer, som saa til med tilbageholdt Andedræt.

Arnould gjorde en heftig Bevægelse, da Personen kom lige ud for ham.

Skinnet fra Lygten faldt lige paa hans Ansigt, og Drengen havde gjenkjendt ham viedliffelig.

Charles var ogsaa faret sammen ved at se ham og havde al sin Rolighed nødig, for ikke at springe op og slaa ham til Jorden.

Arnoulds ufrivillige Bevægelse bragte Manden til at standse og lytte.

Men da de to Flygtninge laa aldeles stille, fortsatte han sin Bei, idet han mumlede:

„Rotter! jeg maa dog se at blive af med dem“.

Han aabnede den modsatte Dør og forsvandt i den tidligere omtalte Gang.

Nu først vovede de to Skjulte at komme frem.

„Saa De ham, Hr. Charles?“ spurgte Arnould.

„Ja“, svarede denne.

Dg som med en Mund udbrod de Begge:

„Advokat Dupelin!“

„Nu afsted“, hviskede Charles „Lemmen er ikke luffet i; vi stige op og prøve saa paa at slippe ud af Huset for Beboerne vaagne“.

„Hvorfor troer De, han gaar her ved Natte-tider?“ spurgte Arnould.

Charles svarede ikke.

En Legion af Tanker foer igjennem hans Ho-

ved; han følte at han stod nær ved et Maal, som Andre længe havde søgt efter.

„Tys, kom med“, svarede han derfor kun og aabnede Lemmen „hurtigt, det gjælder maaske Livet“.

Arnould fulgte ham, og Begge forsvandt i Rummet ovenover Lemmen.

Da Portneren tidlig om Morgenen aabnede Porten og anbragte sin trivelige Person midt i samme, dampende paa sin korte Kridtpibe, hørte han pludseligt Trin bag sig.

Han vendte sig om og saa to ham aldeles ubekjendte Personer komme gaaende tværs over den store Gaardsplads.

Det var en Mand og en Dreng.

Begges Klæder vare forrevne, fulde af Kalk og Jord.

Portneren studsede og udstrakte Haanden.

„Hvem er I, Godtfolk“, sagde han „og hvor boer I her i Huset, jeg synes ikke at jeg har set Jer før“.

Den Boyne loe og lagde Haanden paa hans Skulder.

„Kjender De Advokat Dupelin?“ spurgte han.

„Om jeg kjender ham!“ raabte Portneren „det

er ham, som eier Huset her og som jeg har den Ære at være Portner for“.

„Saa spørg De ham om hvem vi er“, loe Charles Miron, „han vil uden Tvivl svare Dem saaledes, at De ikke spørger ham oftere“.

Portneren betragtede ham med aaben Mund.

Han var saa vant til sin Herres Eventyr, at han strax gik ind paa Ideen.

„Naa saaledes“, sagde han „o, jeg er ikke dum, jeg forstaaer; De skal besørge Et eller Andet for Advokaten! o, jeg ved Meget; det er maaske Dem, som skal bringe den unge Dame til Advokatens Slot i Alsace, — o, Pierre Lebrun er ingen Dumrian“.

Dg smilende ved sig selv, blinkede han polidst med det ene Æie.

„Ypperlig Forklædning“, loe han „godt gjennemtaenkt at tage et Barn med sig, det vækker mindre Mistanke; men, bevare mig, jeg er stum som Graaven“.

Han slog sig for Munden og lod de to Flygtninge passere forbi, medens han samtidig indtog en yderst ligegyldig Stilling, som om han Intet havde set eller hørt.

Charles og Arnould foer afsted som om de havde Vinger og standsede først, da de havde naaet Lægen Duvants Bolig.

Her var Alt stille, men da de ringede paa, aabnedes Døren strax, og Zambo viste sig.

Han kjendte dem øieblikkelig og luffede hurtig Døren efter dem.

„Ak!“ mumlede han „Herren er meget bekymret; Maja er forsvundet og den unge Dame ført bort! Zambo er meget ilde tilmode“.

„Bæk Hr. Duwant“, sagde Charles „det gjælder Alt“.

„Duwant er her“, svarede en Stemme bag ham. Charles vendte sig hurtig om og saa Lægen staa bag sig.

„Kom“, sagde han „lad mig tale med Dem; det ser ud som om vi har tabt Spillet“.

Charles og Arnould fulgte ham til hans Studererværelse, medens Zambo rystede tvivlende paa Hovedet og begyndte sin Ronde hos Patienterne, som han nu var ene om.

Niende Kapitel.

Afreisen.

Omtrent to Dage efter det her sidst Fortalte, holdt en lille med to Heste forspændt Vogn foran et lille Hus i Forstaden St. Antoine.

Paa Buxen sad to Personer.

En meget høi Mand, der fungerede som Kudst

og en mindre, der var iført en Veietjeners affalmede Livre, som imidlertid tildels var skjult af en grov Kappe eller rettere Chenille med en uendelig Mængde Slag, det ene udenom det Andet.

Veiret var haardt og bidende.

Blæsten foer gennem Gaderne og hvirvlede Sand og Grus tilveirs, medens nogle store, glindfende Regndraaber af og til faldt paa Rudskens Bordsugshat, hvor de blev liggende som smaa Perler.

Af og til vendte Rudskten sig om og saa tilbage, medens Veietjeneren lige saa ofte slog Armene sammen om Livet for at holde Varmen.

„Mon der igjen er kommet Noget i Veien“, mumlede Rudskten „den gode Duvant er altfor langsom i sine Bevægelser, han lader Sjenden faa altfor megen Tid“.

Den Anden svarede ikke, men saa sig om.

„Nei, mit Princip er nu ganske anderledes“, vedblev den Første „jeg mener, at den bedste Maade hvorpaa man skiller sig af med en Tiger, Krokodille eller andet Uhyre, ganske simpelt er den, at man slaar det ihjel, det skulde vi have gjort forlænge siden“.

„De glemmer, Hr. Greve“, svarede den Anden, „at man her har at kæmpe mod Intriger og onde Menneskers Rænker; det kan ikke nytte, at man slaar den raa Kraft ned, den skumle List maa først opdagges og kjendes, før man kan ramme dens Hjælper“.

Rudskten tav, han var nu af en anden Mening.

Der hengik endnu en halv Time.

Beiret tog til i Boldsomhed, og tilsidst skylregnede det, medens Vinden peb i alle mulige Toner.

„Der er de“, sagde endelig Tjeneren og dreiede sig halvt om i Sædet.

Han gjorde en Bevægelse som om han vilde springe af.

„Bliv siddende“, hvistede Rudsken til ham „huff paa, at vi, som De selv sagde til mig, har at kæmpe med onde Menneskers Rænker; man bør altsaa være forsigtig, og tager jeg ikke fejl, har vi allerede nysgjerrige Tilskuere“.

Han pegede med Pidsken paa en Mand, som nærmede sig langsomt, men pludselig standsede og betragtede de Rejsende med en Parisers ægte ublandede Nysgjerrighed.

Omtrent samtidig kom tre Personer gaaende.

En Herre, en tæt tilsløret Dame og en Dreng, som bar en Mængde Pakker og noget Reisetoi.

To andre Personer, som gik lige bag efter, fulgte dem øiensynlig kun paa Vei for at sige dem et Farvel forinden de besteg Reisevognen.

Herren var en ældre, næsten gammel Mand, vor gode Bekjendt fra Besjels-Gaden, Damen var Jeannette og Drengen var Arnould.

De to Ledsagere var Duvant og Zambo.

„Vær forvisset om, min Kjære“, smilede Duvant og gav Jeannette Haanden, „at der vil være oprundet lysere Dage, naar vi atter gjenses, som iøvrigt ikke vil vare længe“.

„Alt, Hr. Duvant“, sagde Jeannette Miron „der kan endnu være meget tilbage, forinden Maalet bliver naaet; og jeg tilstaar jeg er kun en Lededukke i deres Haand, som ikke ved hvorfor man saaledes kæmper om at tilintetgjøre og bevare min Tilværelse“.

„Hr. Alphonse vilde have fulgt med“, vedblev Lægen, „men jeg raadede ham til at blive. — Man kan ikke vide, om man har nysgjerrige Tilskuere“.

Han saa sig om, men bemærkede Ingen, undtagen den før omtalte Mand, som hidtil havde betragtet dem med Nysgjerrighed, men nu var ivrigt beskæftiget med at stille sit Uhr efter Uhret paa Notre-Damekirken.

„Om otte Dage i det allerhøieste venter jeg Brev“, vedblev Lægen „adresser det kun til min Bopæl, men til Zambo! alle Sneb gjælde; sæt en Udskrift paa, svarende til denne“, fortsatte han og tog en lille Seddel op af Lommen „den er indisk og vil vildlede mulige Spioner“.

Jeannette tog Sedlen og gjemte den i sin lille Syppose, som Damerne paa den Tid altid havde hængende ved høire Side.

„Dg nu afsted!“ sagde han og trykkede hendes Haand, „vi maa ikke tøve længer; der er kun en Maaned og en Dag til vi naa den 24de Mai, og paa den skal Alt afgjøres og opgjøres! tøv derfor ikke! Veien er lang og maaske opkjørt sine Steder, men intet unødvendigt Ophold. En Anden, og jeg følger efter, saasnart Tiden kommer!“

Han aabnede Bogndøren og hjalp hende ind.

„Ind, Arnould, ind!“ loe Lægen og trak ham i Dret, „bliver Du staaende for længe udenfor, kunde det gjerne være, at Jerome kom til og fik Die paa Dig!“

Drengen foer sammen og kastede et sky Blik omkring sig; derpaa hoppede han ind og tog Blads ligeoverfor Seannette.

„Kjære Tonard!“ sagde han derpaa og vendte sig mod Kudstken, „Du ved altsaa, at det kun gjælder om at være forsigtig. Vi maa overraske Kjæltringen i Heden. Alle Papiirerne findes i Bognskrinet. Farvel, kjør nu. Gud være med Dig!“

Den omtalte Herre, som havde ledsaget Seannette og Arnould, havde imidlertid ogsaa taget Blads i Bognen, der rullede rast afsted i østlig Retning, følgende Forstadens snævre, smudsige Gader.

Den var knapt kommet hundrede Skridt bort, og Lægen var lige ved at gaa tilligemed Zambo, da den tidligere omtalte Mand stak Uhret i Lommen og nærmede sig.

„Undskyld, min Herre!“ sagde han i en snøvende Tone, „var den Bogn, som førte herfra, ikke en Postvogn?“

„Jo, min Herre!“

„Og den agtede sig muligvis til et eller andet Sted i Parises Nærhed?“

„Hvorfor spørger De derom?“ svarede Lægen.

„Ah, min Herre!“ loe Manden, „fordi man

har sagt mig, at der ikke kunde forlanges Bogn til udenbyes Toure hos Postvæsenet“.

„Saa har man bildt Dem noget ind, min Herre!“ svarede Lægen, „denne Bogn er bestilt hos Postvæsenet, og der er deponeret en Sum for dens rigtige Tilbagelevering“.

Den gamle Herre lettede høfligt paa Hatten.

„Det tænkte jeg nok!“ sagde han, „man har villet narre mig! Tak for Underretningen, min Herre!“

Han hilste og gik.

Lægen skyndte sig bort tilligemed Zambo, som ikke havde sagt et eneste Ord hele Tiden.

De vare knapt dreiede om Gadehjørnet, for den gamle Mand standsede.

„Ei, ei!“ mumlede han, „man vil altsaa slaa det sidste Slag og tilintetgjøre henved tyve Mars uafbrudte Virksomhed! nu, vi ville se!“

Han nærmede sig paa en eiendommelig Maade flere Gange og stillede sig igjen med Uhret i Haanden ind paa Fortovet.

Kort efter kom en hoi Mand gaaende henimod ham.

Manden lignede en velhavende Landmand, og saa nysgjerrig saa han sig om til alle Sider, ligesom om han aldrig havde været i Paris før.

Da han saa Manden med Uhret, nærmede han sig og tog Hatten af.

„Hvis De vilde have den Godhed at sige mig hvormange Klokker er, var det rart“. Brummede han.

Manden med Uhret saa op og loe tilfreds.

„Simon!“ sagde han, „Du ser udmærket ud. Ingen vil kjende Dig, Du er jo baade friseret og barberet“.

„Jeg er nødt til det!“ brummede Kæmpen, „enhver Dreng vilde ellers kjende mig“.

„Hvor er Jerome?“ spurgte Manden videre.

„Han staar ved Porten, tæt ved Veien, som fører til Vincennes!“ svarede Simon.

„Godt!“ svarede den Anden, „det kan blive godt endnu, og I kan saa Leilighed til at gjøre Eders Forseelse god igjen; fordi I altid har været flinke, har jeg tilgivet Eder den uhyre Tankeløshed I har lagt for Dagen. I ved, Loven lyder ellers paa Døden, og I ved, at jeg ikke er den Mand, som lægger Fingrene imellem!“

Den store, vildtudseende Mand skjælvede som et Espeløv ligeoverfor den lille, spinkle Person, hvis Dine udstjødte Lyn og hvis hele Holdning vidnede om Bevidstheden om sin Overlegenhed.

„Vi“, stammede han, „lod os . . .“

„Ti!“ afbrød den Lille ham, „ingen dumme Undskyldninger, I har baaret Jer dumt ad, baade Jerome og Du, skjøndt Babine advarede Eder; o, den Kone er en Perle! — glem ikke at sende hende

hjem til mig, jeg har en særlig Kommission til hende, — og hør nu vel efter“.

Han standsede og saa sig om.

Gaden var imidlertid fuldstændig tom; der var Ingen, som kunde forstyrre ham.

Han var imidlertid en forsigtig Mand, og hvad han meddelte Simon blev fremført i en hvissende Tone, medens samtidig de smaa, stikkende Dine foer til alle Sider for at opdage den mindste Fare.

„Har Du nu forstaaet?“ endte han.

„Ja, Herre!“

„Nu ingen Tøven! I vente mig paa det bestemte Sted og har isorveien leiet Bærelser til mig og min Gemalinde“.

Simon fortrak Munden til et bredt, hæsligt Grin.

„Babine vil blive fjantet af Glæde og Stolt=hed!“ mumlede han.

„Ti!“ befalede den Lille, „gaa nu, og glem ikke, at Strikken og en sorgfri, lykkelig Fremtid er lige langt fra Jer. Det gjælder altsaa om at gribe det Rette“.

Med disse Ord kastede han en Pung med Guldmønter til ham og gik roligt og med langsomme Skridt ned ad Gaden, uden saa meget som at se sig om.

Simon saa efter ham.

„Satan til Karl!“ mumlede han, „Ven i Næsen! naa man gjør bedst i at adlyde ham“.

Han vendte sig nu om for at gaa og kom

derved til at løbe mod en ung, opløben Knægt, klædt i Arbejdsdragt, som slentrede langs Fortovet med en lille Pakke Murerværktøi under Armen.

„Se Dig for, Lømmel“, brummede Simon „jeg er dog ikke usynlig skulde jeg tro“.

„Se Du Dig selv for, Simon Jernkno, at Du ikke henter Dig en Strikke“, svarede den Anden „Du har længe fortjent den“.

Ræmpen foer sammen og kastede et lynsnart Blik omkring sig.

Der var Ingen; Gaden var fuldstændig tom, kun den bortrullende Vogns Rumlen lød i det Fjerne.

„Hvad siger Du“, hvæsende han „hvad siger Du, fordømte Hvalp!“

Og som et Lyn foer hans vældige Arm, bevæbnet med Jernhandsken, ud til Siden, men prellede af mod en Arm af Staal.

Idetjamme bibragte den lille, spinkle Person ham et rasende Slag midt imellem Dinene, som kastede ham baglænds til Jorden, og tilraabte ham endnu engang i en spottende Tone:

„Du har længe fortjent en Strikke, Simon Jernkno, tag Dig iagt, at Du ikke henter den for Du ved af det“.

Simon reiste sig, forstumlet, forvirret af det voldsomme Slag.

Han kastede igjen et langt, speidende Blik omkring sig, men saa Ingen i Nærheden, som kunde

forurolige ham, og endnu stod den spinkle, unge Tyr trodsig og leende foran ham.

„Du kan ikke engang staa for saadant et lille Tjat“, loe han „Herregud, jeg troede, Du var en ganste anderledes homstærkt Karl, lille Simon, Du er jo ikke andet end et Barn, man kan blæse om“.

Simon trak Beiret dybt.

Det var en frygtelig Fornærmelse; han, Kæmpen, Slagsbroderen blev kaldt et Barn.

„Jeg lod mig overraske“, mumlede han imellem Tænderne „men Du skulde nødig have sagt de Ord“.

Dg som et Lyn foer han anden Gang ind paa den Anden, der sprang en fem Fod tilbage som en Songleur.

„D, o!“ raabte Kæmpen, „Du vil undgaa mig“.

„Ingenkunde“, loe den Anden „dertil er Du en altfor behagelig Mand, men jeg vil kun ikke have at Du skal komme til Skade“.

„Til Skade“, fnyste Simon.

„Saa, denne kunde let gaa af“, fortsatte den Anden leende og holdt en Pistol foran ham „og hvem ved, om ikke Kuglen kunde faa isinde at spadsero gennem din Bænde“.

Simon foer tilbage.

„Bed Du vel, unge Slyngel!“ raabte han „at Du ikke er berettiget til at gaa med Baaben paa Parises Gader“.

„Dg din Jernkno, er den da intet Baaben?“ svarede den Anden „der er desuden!“ tilspiede han

„den Forskjel paa os To, at jeg er en ærlig Mand, medens Du er en stor Kjæltring; man er ligesom nødt til at gaa bevæbnet for at holde saadanne Personer i tilbørlig Afstand“.

„Men . . .“

„Di hellere stille, Simon Hundeklipper“, afbrød den Anden ham roligt „jeg kunde ellers komme til Skade at lege saaledes med Pistolen, at den gik af; gaa Du før hjem til din gode Ven Jerome, og din lige saa gode Veninde Babine og bed dem tage sig lidt i Agt; Lepart er paa Spor efter dem“.

„Lepart“, stammede Simon forskrækket „Politimanden .

„Jeg kjenner kun En af det Navn“, svarede den Anden.

„Saa sig ham, at jeg knuser hans Bænde, første Gang vi mødes“, skreg Simon „sig ham det fra Simon Hundeklipper“.

Den Anden opslug en høj Latter.

„Saa undrer det mig, at Du ikke allerede har gjort det!“ raabte han „eftersom jeg er Lepart“.

Stratenrøveren foer tilbage som stuet af en Bæms.

Hans første Tanke var Flugt, men han havde hørt, at Lepart var den bedste Pistolskytte i Paris; det kunde altsaa ikke nytte ham, den fordømte Politimand vilde træffe ham hvor hurtig han end løb.

Han blev derfor staaende og betragtede sin frygtelige Modstander med et Udtryk af Fortvivlelse og Trods.

„De er Lepart“, stammede han „mintro, det var morsomt“.

„Ja, ikke sandt“, svarede den Anden „kan det forundre Dig; jeg gaar jo omkring i allehaande Forflædninger, det har Du vel hørt omtale, idag har jeg nu tilfældigvis truffet denne“.

„Og hvad har De nu ifinde?“ spurgte Simon.
„Ifinde“.

„Ja, hvad vil De foretage med mig?“

„Intet!“

Simon vilde ikke tro sine egne Øren.

„Intet“, mumlede han „men . . .“

„Men jeg har dog god Grund dertil, mener Du“, loe Lepart „saamæn, der er maaske Grund nok; vær Du imidlertid kun ganske rolig; saalænge der ikke er anmeldt Noget for Politiet angaaende din Person, skal jeg ikke krumme et Haar paa dit Hoved“.

Simon trak Beiret dybt som en Mand, der var undgaaet en stor Fare; Lepart var i hans Dine omgivet af en vis Nimbus, som forherligede ham.

„Men hvorfor vedbliver De da at pege paa mig med den Tingest“, sagde han og viste paa Pistolen.

„For at holde Dig fra Livet, lille Simon“, smilede Politiagenten „det kunde jo være at Du kunde være heldigere anden Gang og ramme mig lidt med din fortræffelige Jernkno“.

„Jeg skal ikke røre Dem, Hr. Lepart“, brummede Ræmpen „en Mand, der er saa ædel“.

„Ti“, befalede Lepart, „ti og gaa; men huff

paa, at den mindste Forseelse vil bringe Dig i mine Kløer og da — Gud hjælpe Dig“.

Det isneede gennem Kæmpen.

Han vidste, hvad Lepart formaaede, men gjorde god Mine til slet Spil.

„Nu vel, Hr. Lepart“, loe han „saa vil De aldrig komme til at faa Fingre i mig; jeg forlader endnu i Dag Paris og reiser til Marseille, hvor jeg har en Onkel, som har lovet mig Plads“.

„Det var jo heldigt!“ smilede Lepart.

„Ja, jeg vil føre et bedre Levnet“, vedblev Simon i en bevæget Tone, „og oprette hvad jeg har forbrudt“.

„Ja, gjør det, Simon!“ svarede Lepart, „saa maaske Du undgaar Strikken“.

Kæmpen gjøs.

Strikken, den skræffelige Strikke, løb som en Digkloffe i hans Dren.

Mødet med Lepart blev ham pludseligt pinligt.

„Ja, De tillader maaske“, sagde han og tog sin Hat af, „at jeg fortsætter min Vej, jeg agter mig, som sagt, til Marseille?“

„Ja gaa kun, Simon!“ vedblev Politimanden med samme eiendommelige Smil, „gaa kun, men husk paa, den mindste Forseelse bringer Dig i Berørelse med mig, selv om Du er i Marseille eller hvor Du end er!“

Disse sidste Ord bleve sagde med en saa kraftig, truende Stemme, at Kæmpen igjen blev urolig.

Almuen paastod, at Lepart var en Troldmand, og Simon delte fuldkommen denne Anskuelse.

Han lettede endnu engang paa Hatten og gik forbi den frygtede Politimand, som ikke sænkede Bistolen før han var et godt Stykke ned ad Gaden.

„Tag Dig nu iagt, Simon!“ mumlede han, „den Marseille-Reise vil bringe Dig Døden, saasandt jeg hedder Lepart“.

Med disse Ord vendte han om og gik samme Vej tilbage, idet han af og til standsede og saa sig om.

Han bemærkede endnu Simon, som stormede afsted med lange Skridt, for, som han sagde, at begive sig til Marseille, hvor den gode Dufel boede.

Tiende Kapitel.

Kulsviderhytten i Vogeserne.

Langt fra Paris, langt imod Ost hæve Vogeserne sig, en lav Bjergkjæde eller snarere en Bjerggruppe med bratte, vilde Afgrunde og store Skove. Talrige større og mindre Bække og Floder have her deres Kilder, og suo sig som blinkende Sølvbæltter

gjennem de henrivende Egne, som i Fortiden have været Vidne til de blodige Kampe imellem de franske Konger og de lothringste Hertuger, der ikke vilde give Slip paa det deilige Bjergland, men som foretrak at vædde de farlige Passer med deres sidste Blodsdraabe.

Dengang var Bogeserne næsten et Bildnis af Skov og utilgængelige Stier; Ulvene fandtes i hundredevis, og Bjørnen fra Bogesernes Bjerge spadserede stundom ustandset lige ind i de smaa Landsbyer, som laa i Dalene.

Nu er det anderledes.

En ret god Vej fører gjennem det maleriske Landskab; Skovene ere udhuggede og fine Steder omformede til fortryllende Partier, som omgive et eller andet fransk Herresæde, en fordums Ridderborg, som har maattet give efter for Tidens Tryk og antaget Nutidens moderne Form.

Beboerne ere tarvelige, nøisomme og gudhengivne, og det er kun sjældent at man hører større Forbrydelser blive begaaede.

Største Deelen af Befolkningen ernærer sig som Kulshvidere, og ved Sommertid og til langt ud paa Efteraaret kan man se en utallig Mængde Kugler eller rettere Kegler, hvorfra en tæt Røg stiger tilveirs, og rundt om travle Arbeidere, som slæbe Træet ned fra Skrænterne.

Det er i disse Kegler, der bestaa af Græstovr og Jord, at Træet ligger og udgløder, og fra dem transporteres det da til alle Frankrigs Egne.

Nøisom og vant til Besværligheder gaar Kulsvideren den lange Veie til Nancy, Metz, Verdun, eller hvor han nu kan afflutte Accord om at levere sit Kul, og man kan være overbevist om, at han strax begiver sig hjem til Sine med de indvundne Benge, uden at lade sig lokke af Byernes forførende Krostuer, hvor ellers andre Landboere stimle hen.

Denne Udruelighed og ordentlige Levemaade blev pludseligt sat paa en alvorlig Prøve.

Der ankom nemlig to Personer fra en anden Egn i Frankrig og etablerede sig som Værtshusholdere midt imellem de sædelige Kulsvidere.

De kjøbte en lille Hytte med Tilbehør, som laa tæt ved Landeveien, der førte til Strasborg, og strax efter prangede et Skilt med Flaske og Glas, som underrettede de Reisende om, at her kunde man faa Ly mod Storm og Uveir og mætte sig, naar man var bleven sulten og tørstig efter Reisen ad besværlige Veie.

De to Personer, som fungerede som Værtshusholdere, drev tillige Forretning som Kulsvidere.

Sammen med de Andre gif de tidlig hjemme fra om Morgenen, arbejdede hele Dagen, og vendte hjem om Aftenen.

Bevertingen blev imidlertid drevet af et ældre Fruentimmer af uhyre Grimhed, som sagdes at være i Familie med den ene af Mændene.

Det lod imidlertid som om Husets Bestyrelse var en Biting for hende, thi meget ofte saa man hende lukke Døren, laase den af og gaa bort, uden i

mindste Maade at bekymre sig om der kom trætte Rejsende.

De to Mænd sagde aldrig Noget herimod, men fandt det ganske i sin Orden, at den gode Kone traf lidt frisk Luft i den grønne Skov. —

Forøvrigt blev de Begge behandlede med en vis sky Opmærksomhed af de andre Kulsvidere.

Man havde lagt Mærke til at de saa skumle og indesluttede ud og var yderst tilbageholdne ligeover for deres ny Kolleger.

Desuden lod det næsten til at de især lagde an paa at indføre et ryggeløst Levnet blandt de ædrulige Landmænd, deres Værtshus var altid fuldt af Gjæster, naar Aftenen kom og de gjorde sig slet ingen Samvittighed af at lokke Gjæsterne til at give den sidste Skilling ud. —

Desuden fortalte man andre Ting om dem.

Naar Alt var stille og naar alle Andre var gaaede til Ro, brændte der altid Lys i et lille Værelse i Hytten.

Dette Værelse havde endnu Ingen betraadt, og hvad der var det Forunderligste, man kunde ikke finde nogen Dør, som førte ind til samme, hverken fra Veien eller fra den tilstødende Stue.

Nysgjerrige Vandrerer, som havde hørt tale om dette besynderlige Værelse, listede sig stundom hen under Vinduet og lyttede, men Ingen holdt af at forsøge denne Maade at skaffe sig Underretning om Værelsets Indre paa.

En ung Kulsvider, som havde prøvet paa at

lytte udenfor, følte pludselig, hvorledes en kæmpestærk Haand greb ham i Struben og kastede ham til Jorden, medens samtidig en raa Stemme brolede til ham:

„Lurer Du?“

En anden Kulsvider, der ligeledes havde givet efter for Nysgjerrigheden, fik et frygteligt Dørehug over Ratten, som kostede ham Livet efter fjorten Dages forfærdelige Lidelser. —

Da man omtalte Sagen for Hyttens kæmpe-mæssige Beboer, svarede han med et Skuldertræk:

„Ganske rigtigt, jeg saa en Tyv liste sig om og jog ham bort med min gode Døe.“

Jungen kunde indvende Noget herimod, Manden var i sin gode Ret.

Men siden den Tid kom Jungen i Nærheden af Hytten om Natten, naar Lysen brændte i det hemmelighedsfulde Bærelse. —

En Aften kom en tung gammeldags Reisevogn gennem Skoven.

Kun med Besvær formaaede Hestene at trække den tunge Tingest henover Skovveien, der nylig var bleven gjort farbar og derfor endnu fyldt med Rødder og Sten.

Noget fra Kulsviderhytten gjorde den Holdt, Kud-

fsken steg af trak Hestene ned over den lave Grøft, saaledes at Vognen blev fuldstændig skjult.

Her blev den holdende til det var sort Nat rundt omkring, da aabnedes Vogn døren og en ung, elegant klædt Dame traadte ud.

Hun hviskede Noget til Kudfsken, som uden at svare igjen tog Hestene ved Tømmen og trak dem tilbage henover Grøften.

Derpaa tog han sin Bidst, slog et Par raske Knald, og førte Vognen henad Skovveien. Damen fulgte langsomt efter. — Han maatte imidlertid ikke kunne se rigtigt, thi lige udfør Kulsviderhytten væltede Vognen og en høi Bragen forkyndte, at den halveis var flaaet i Stykker.

Samtidig hermed lød et gjennemtrængende Skrig fra Damen, som styrtede baglænds til Jorden, medens Kudfsken af alle Kræfter raabte:

„Hjælp! Hjælp!“

Udfset brændte i det hemmelige Bærelse i Kulsviderhytten, men slukkedes næsten i samme Dieblis som Raabet lød.

Samtidig dermed aabnedes et Vindue, og Omridset af et Hoved blev synligt.

„Hvad er paa Færde?“ spurgte en grov Stemme fra Vinduet.

„Den hellige Kristoforus hjælpe os“, klynkede Kudfsken „vi er væltet paa denne fordømte Vej, og den naadige unge Dame ligger her, maaste dræbt, paa Jorden“.

„Hvorfor Fanden fører I ogsaa denne Vej“,

brummede Stemmen „vent til i Morgen, saa kommer jeg, god Nat“.

Rudskén hørte Vinduet blive slaaet i.

„Er I forrykte derinde“, raabte han „vil I lade Grev de Mirons eller rettere Frøken de Mirons Kammerjomfru ligge for Lud og koldt Vand! gid Fanden maatte hente Jer, I Røverpat“.

Beboerne indenfor hørte hvert Ord.

„Det er hende“, sagde en pibende Stemme „der kunde vi nær have begaaet en net Streg, luk op“.

„Skal vi?“ spurgte den grove Stemme.

„Ja vist“, peb den Anden „den gode Dame kunde aldrig komme beleiligere“.

Strax efter aabnedes Døren til Hytten, og to Mænd traadte ud.

Det var de uhyggelige Beboere af samme.

Den Mindste holdt en Lygte, som oplyste Veien.

„Det er en net Redelighed“, brummede hans Ledsfager og nærmede sig Bognen, „hvordan Pokker kunde I vælte her?“

„Der maa have været Hexeri med i Spillet“, stønnede Rudskén „eller ogsaa er Hestene blevne sty for Lyset fra Jeres Vindue; for lige med Et gjorde den Nærmer et Sidespring, og — hellige Maria, — i samme Dieblík laa Bognen der med Bunden i Veiret“.

„Og Kammerjomfruen, som Du talte om“, svarede den Anden.

„Na Gud bedre det, hun er vist død, den Staf-fel“, sukede Rudskén „her ligger hun! hold din Lygte

nærmere hen til hende, saadan! af hellige Somfru, jeg troer hun er død“.

Manden med Løgten holdt denne frem over den Bevidstløse, saa den oplyste hendes blege Træk.

„Kjøn Pige“, mumlede hans Ledfager med et Grin „men død er hun ikke, hun er blot besvimet! tag fat, Zoro . . .“

Han afbrød sig pludseligt selv.

„Tag fat, Kammerat“, fortsatte han og vendte sig mod den Anden „lad os bære den stakkels Dame ind i vor simple Hytte; der er dog altid bedre end her i Malm og Mørke“.

„Froken de Miron vil velsigne Jer og belønne Jer rundeligt, I to brave Mænd“, sagde Kudskten „en god Gjerning faar altid sin Løn“.

„Det er kun simpel Menneſkepligt“, svarede den største af Mændene beſtedent „Lønne giver Gud“.

Med disse Ord løftede han den Bevidstløse op som et Barn og bar hende ind i Hytten, medens hans Kammerat holdt Løgten, og Kudskten gik bag-
 efter.

Hestene blev roligt staaende ved Siden af den væltede Bogn; det saa næsten ud som om de var dresjerede, thi de brød sig kun lidt om Vindens uhyggelige Susen i Træerne eller de fjerne Hyl af Ulve, som endnu fandtes, skjønt sjældent.

Inde i Hytten sad en lille, ældre Mand med et fint, aristokratisk Udseende.

Han havde lige tændt en osende Lampe, som stod paa Bordet, da Mændene kom ind, bærende den Bevidstløse imellem sig.

„Ah“, udbrod han hurtigt og gik henimod dem, „af, den charmante, unge Dame; jeg vil da haabe, at hun ikke er død“.

„Det ser næsten saadan ud“, sukede Kudsten og trængte sig hen ved Siden af hende „Bæsterne blev skye, saa væltede Vognen — og saa . . .“

„Ja, det er godt, min Ven“, afbrød Herren ham „lad os først saa hende til Ro“.

Han pegede paa Døren, som førte ind til det lille, hemmelige Værelse.

„Derind?“ spurgte den største af Kulsviderne næsten bestyrtet.

„Savist“, befalede Herren „derind, Intet er for godt for en stakkels lidende Dame“.

Den store Kulsvider aabnede Døren.

Kudsten kastede et Blik, hurtig som Lynet, derind og tvang et tilfreds Smil, som strax viste sig paa hans Læber.

Værelset man førte den bevidstløse Dame ind i, var saa smukt møbleret, at man skulde tro, at man befandt sig i en solid, grundmuret Bygning, og ikke i en interimistisk opført Hytte af Ler og Græstøv.

En magelig Sofa modtog den unge Dame, som næsten øieblikkelig kom til sig selv igjen.

„Hvor, hvor er jeg“, stammede hun og saa sig om „o, det var et frygteligt Fald“.

Hun saa paa den store Kulsvider og blev bleg; men ligesom om hun begreb, at Svaghed her var paa sit urette Sted, smilede hun næsten i samme Dieblif og tilspøiede:

„O, mine Herrer, de er meget gode imod mig, hvormed skal jeg takke dem“.

„Med at forholde Dem rolig, min Smukke!“ svarede den gamle Herre smilende og bukkede høfligt „De er hos jevne, skikkelige Folk, som Intet ønske hellere end tjene Dem med hvad de formaar.“

Han pegede paa de to skumle Kulsvidere, som bukkede feitet.

„For Satan,“ mumlede den Største ved sig selv „den Stemme er mig bekendt.“

Dg han gav sig til at stirre paa hende med et Blik, som om han vilde gjennembore hende.

„Det er Cecilie Carbonne,“ tænkte han „eller ogsaa jeg vil lade mig hænge.“

Han betragtede hende atter.

„Ja, det er hende!“ raabte han høit.

„Hvad nu?“ spurgte Herren og vendte sig imod ham.

„Hm, det er saa løierligt at gjense sin Kjæreste!“ mumlede Kæmpen.

Herren smilede.

„Er denne Dame din Kjæreste,“ loe han „nu, Du er en heldig Mand.“

„Ja, hun hedder Cecilie Carbonne.“

„Hedder De faaledes, Mademoiselle?“ spurgte Herren.

Den unge Dame betragtede dem Begge med et Udtryk af den høieste Forundring.

„Cecilie Carbonne,“ gjentog hun forundret „nei min Herre, jeg hedder Jeanne.“

„Og De kjender ingen vis Simon?“ spurgte Kulsvideren igjen og saa hende stift i Dinene.

„Nei, min Herre.“

Hun smilede til ham.

„Jeg ligner maaste en Dame af det Navn?“ sagde hun „men jeg forsikrer Dem for mine Herrer, at jeg er Jeanne Tiron og ikke Cecilie Carbonne.“

„Saa maa jeg have taget feil,“ mumlede Kulsvideren „men Vigheden er idetmindste saa paafalden, at jeg . . .“

Han tav og knyttede Hænderne.

Den unge Dame lænede sit Hoved tilbage i Sofaen.

„Jeg er som jeg var knust,“ sagde hun „men Gud være lovet, jeg tror at jeg er stærk nok til at fortsætte Reisen til mit Bestemmelsessted“.

„Tør jeg spørge, hvorhen?“ sagde Herren.

„Til et gammelt Slot, som beboes af en Grev de Miron, og som ligger tæt ved Grændsen,“ svarede den unge Dame „en Hr. Dupelin, Advokat i Paris, har gjennem sin Kommissionair, antaget mig som Kammerjomfru hos den unge Grevinde, som boer der paa Slottet“.

„Har De maaske talt med Advokat Dupelin?“
spurgte Herren ligegyldig.

„Nei, min Herre, jeg har aldrig set ham.“

Den Gamle nikkede tilfreds.

„Nu, da maa De virkelig finde Dem i at blive her, indtil Vognen er sat istand,“ sagde han „vi vil se, hvad vi kan gjøre naar Dagen bryder frem, nu er det næsten ikke muligt at finde Rede i Noget, Natten er bœlmørk, og det vil maaske blive vanskeligt at faa den transporteret herhen.“

„O!“ udbrød Damen forstræffet „det er dog meget ubehageligt, den unge Frøken har bestilt en Mængde Sager, som jeg har ført med, Eau de Cologne, Parfumerier og meget Andet.“

Herren havde Møje med at undertrykke et tilfreds Smil.

„Fortræffelig,“ mumlede han. —

„Regnen vil ødelægge disse kostbare Sager,“ vedblev Damen „De maa endelig lade dem bringe ind i Hus, min Herre.“

Den gamle Herre bukkede.

„Som De ønsker,“ sagde han „Deres Kudsk ved maaske hvor de ligge, han kan hjælpe de gode Folk her.“

„Ja gjør det min Ven,“ sagde Damen „og bring Alt ind.“

Kudstjen lettede paa Hatten og gik ud tilligemed de to Mænd.

„Vi maa træffe passende Foranstaltninger til

Jeannette Miron.

at De kan tilbringe Natten her," sagde den gamle Herre og bukkede galant „Opholdet i en Kulsvidershytte er sjældent komfortabelt, og vi maa derfor se at arrangere os saa godt vi formaa."

„Her er dog ellers ret hyggeligt," sagde Damen og saa sig om „man skulde næsten tro, at man be-
fandt sig i et lille hyggeligt Kabinet i en eller anden Gade i Paris end her, mange Mile fra den store By, midt inde i Vogeser-Skoven." —

„Man ventede ogsaa Dem," smilede den gamle Herre hemmelighedsfuldt og klappede hendes Kind.

Den unge Dame saa op, synlig overrasket. —

„Hvorledes," udbrød hun „De ventede mig."

Den gamle Herre nikkede smilende.

„Men hvorledes . . ."

„Lys, min Bedste," vedblev Herren med samme faderlige, søde Smil „man ventede Dem for at advare Dem."

„For at advare mig," gjentog den unge Dame „men forklar mig dog . . ."

„Stille, min Gode," hvistede den Anden „De gaar en frygtelig Fare imøde."

„Er det Sandhed?"

„Ja," svarede den gamle Herre „ja, det er Sandhed, Grev de Miron er en sand Don Juan, hvor gammel han end er; han forsøger at udfaste sine Net for enhver ung Pige, og De vil neppe gaa fri."

Den unge Pige soer sammen.

„Hvor ubehageligt!" sagde hun.

„Ja“, fortsatte den gamle Herre „det er ubehageligt, og Retten har kun Uleilighed deraf“.

„Retten!“

„Ja, Mademoiselle, man taler om slike unge Pigers pludselige Forsvinden og om Dig, som ere fundne tæt ved Slottet i Sumpe og Moser.“

„Var det ikke i en saadan, at den ældre Grev Miron styrtede for en Del Aar siden?“ spurgte den unge Pige „det forekommer mig som om jeg har hørt tale derom“.

„Nei“, svarede den Anden hurtigt „Greven styrtede udover Skrænten, som begrænsjer Slottet med Rhinfloden“.

„Bed et Ulykkestilsælde?“ spurgte hun.

„Om, naturligvis“, svarede den Anden roligt „den rasende Storm har naturligvis grebet fat i hans Kappe og slynget ham ned“.

„Stræffeligt“, mumlede den unge Pige „men skræffeligere havde det været, om en Anden havde gjort det“.

Den gamle Herre svarede synlig forlegen:

„Tavist, men Gud ske Lov, vi leve i en Tid, hvor Sligt ikke lader sig gjøre ustraffet“.

„Ikke naar man overlader sin Sag i en dygtig Advokats Hænder“, svarede den unge Pige roligt, „og man paaastaar at Greven har en udmærket Raadgiver i en vis Dupelin, Advokat i Paris“.

Den gamle Herre betragtede hende med et gjen-nemborende Blik.

„Har De nogensinde set denne Dupelin?“ spurgte han.

„Aldrig, men han skal være gammel og høslig“.

Den gamle Herre bed sig i Læben, men smilede strax efter.

„Der har vi Deres Sager“, udbrod han, da Døren idetsamme aabnedes „og som jeg vil haabe, ubeskadigede“.

Rudsken traadte ind tilligemed Kulsviderne, belæsjet med en hel Bylt af alle mulige Sager.

„Blot Frøknens Parfumerier ikke har taget Skade“, sagde den unge Pige „det vilde være et stort Tab for mig, som har besørget Udlægget“.

„Lad os se efter“, svarede den gamle Herre og greb den ene Pakke efter den anden, „nei, ikke den og hellerikke den; o, De har været meget heldig, Mademoiselle, der er ikke sket nogensomhelst Skade, Alt er i Orden“.

Den unge Pige smilede glad.

„Gud være lovet“, sagde hun „det er et stort Held; det er skjøre og kostbare Sager“.

Som hun sagde det, tabte hun den lille Pakke hun havde taget.

Omflaget gik itu og en elegant Væske rullede henad Gulvet.

„O, jeg er meget ubehændig“, sagde hun „Alt er gaaet godt indtil nu, og nu er det mig selv, som ødelægger“.

Den gamle Herre bukkede sig og tog Væskan op.

„Ah, hvor vellugtende“, loe han „fine Parfumerier“.

Den unge Dame nikkede.

„Meget fine“, sagde hun „og meget kostbare; Greven sendte to tusinde Francs til Advokat Dupelin, som lod mig dem tilstille med Anmodning om at lægge Resten til, hvis Summen ikke var tilstrækkelig; samtidig dermed fulgte en Liste over hvad der skulde kjøbes, og den samlede Sum beløb sig da til tre tusinde Francs; jeg lagde selv Resten til“.

„Lille, velhavende Dame“, loe den gamle Herre.

„D, det var min hele Mødrene arv“, svarede hun „kun tusinde Francs, dem lagde jeg til, og De vil derfor indse, mine Herrer, at jeg blev meget bedrøvet ved at vide mine Sager spredte om derude; Regnen kunde ødelægge dem, og hvem gif det saa udover?“

„Det er sandt,“ nikkede Herren. —

„Jeg er meget glad over, at Intet har taget Skade,“ vedblev den unge Pige „og kan nu rolig fortsætte Rejsen.“

„Ikke før i Morgen,“ sagde den gamle Herre, „Vognen har taget Skade, den kan neppe blive bragt i Orden før om en tre fire Timer.“

„Jeg vilde ogsaa gjerne hvile mig lidt,“ svarede hun nøgende „men jeg er bange for at forårsage Uleilighed.“

„D, ikke Andet,“ smilede den gamle Herre „hvil De Dem blot, saameget og saalænge De lyster, den

gode Madame Tirnon vil med Glæde rede Dem et Veie herinde."

Han aabnede Døren til Sideværelset, som De var komne igjennem og raabte:

"Madame Tirnon, gode Madame Tirnon."

En ligesom gryntende Stemme svarede ham, og strax efter hørte den unge Pige Fodtrin.

Døren aabnedes. —

Den Person, som traadte ind var over al Beskrivelse hæslig, og hendes naturlige Grimhed blev endnu mere forhøiet ved det Udtryk af Gnavenhed, som var udbredt over hendes Ansigt.

Bed at se den smukke unge Dame, fortraf Munden sig til et ubehageligt Smil.

"Ilgjen en Pyntedukke." mumlede hun "som jeg kunde have Lyst til . . ." hun tilføiede ikke Resten, men neiede flodset. —

"Gode Madame Tirnon," sagde den gamle Herre "vær saa venlig at oprede et Veie til denne unge Dame, hun har været saa uheldig at vælte med sin Vogn, tætt herved og er meget træt."

"Gjerne," snøvlede Fruentimmeret med et giftigt Blik paa hende "naar Mademoiselle vil tage til takke med hvad jeg har."

Den unge Dame takkede.

"Gjør Dem ingen Uleilighed," sagde hun "jeg . . ."

"De skal saamæn hvile, Lille," svarede Fruentimmeret "lad mig kun raade."

Med et Vink betød hun Mændene at gaa.

Idet den gamle Herre gik hende forbi, rev han,

som tilfældigt, den omtalte *Weste* med *Parfumerier* ned.

Madame Tirnon, som hun kaldte sig, tog den op og lagde den tilside.

Kort efter var Sofaen forvandlet til en fortræffelig Seng, som indbød til Hvile.

„Nu, min lille Dame,“ loe den Gamle „behag nu at gaa til Ro.“

Og idet hun pegede paa de blændende hvide *Lagner* tilspøiede hun smilende:

„Mændene er vel sorte, men vort *Husgeraad* blændende hvidt og rent.“ —

Idet den unge Dame vendte sig om for at beundre *Husgeraadet* som hun kaldte det, snappede den Gamle hurtigt den tidligere omtalte *Weste* og skjulte den under sit *Forklæde*, som var bundet paa *Kryds* over *Brystet*.

„Nu god Nat, Lille,“ sagde hun „hvis De ønsker det skal jeg bringe Dem en *Kop* varm *Mælk*, før De gaaer til Ro.“

„Nei Tak,“ svarede den unge *Pige* „gjør Dem ingen *Uleilighed*, jeg trænger kun til *Hvile!*“

Den gamle *Kone* neiede dg forsvandt listende paa *Taaespidsferne*, som om den unge, smukke *Gjæst* allerede sov.

Da hun var gaaet, vendte den unge *Pige* sig om. —

„Ah“, mumlede hun „det er altsaa den *Weste*, man vil tilberede; jeg skal erindre det“.

Hun slukkede Lampen og begyndte at klæde sig af. —

Udenfor hylede Stormen med usvækket Voldsomhed og ruskede i Hytten som om den vilde rive den om, medens Regnen styrtede ned som et Skybrud, pladskende imod Taget og sine Steder trængende ned gennem Loftet.

Hun gjøs.

„Mod, Mod“, hviskede hun „og give Gud, at de ikke maa kjende mig, thi da er jeg fortabt“.

Hun lyttede.

Indenfor i den anden Stue hørte hun hvorledes Hyttens Beboere talte med Kudsken, og tilbød ham et Glas Brædevin.

„Man vil naturligvis bedøve ham“, mumlede hun. —

Hun hørte imidlertid, hvorledes han afflog det, men derimod bad om at maatte sove i den elendige Stald, som hørte til Hytten, og som Arbejderne brugte til Gjemmested for deres Redskaber.

„Som Du vil, Kammerat“, hørte hun en dyb Stemme sige „vi gaar ogsaa til Ro, og i Morgen hjælper vi Dig med at ordne Bognen“.

Lidt efter blev Døren aabnet, og Kudsken traadte ind i et Skur, hvor der fandtes en Del Halm.

Han fløitede ad Hestene og da han havde overbevist sig om, at de stod saa langt inde i Skuret, at de ikke kunde tilspøie ham nogen Skade, strakte han sig i Halmen.

„Se, saa“, mumlede han „nu sover vi“.

Da han sagde dette saa han henimod Døren til Skuret, gjennem hvilken han var kommet og skintede strax Omridset af en Person, som lænede sig ned over den ene Dørhalvdel.

Det var den største af Kulsviderne.

„Ah“, tænkte Kudsken „J vil nok helst være vis paa at jeg sover“.

Han laa aldeles stille og begyndte lidt efter lidt at trække Beiret tungt som en Sovende.

Personen blev endnu staaende næsten en halv Time til han havde overbevist sig om, at han sov.

Saa gik han, men lukkede Døren i efter sig og satte en Haspe paa, saa at den, efter hans Formening, ikke kunde aabnes indvendig fra.

„Dumrian“, loe Kudsken og reiste sig fra Halmen „man skulde virkelig ikke tro, at Du havde lært Tyvehaandværket i Paris“.

Han famlede sig hen til Døren og puslede lidt ved den.

Strax efter var Haspen udvendig løftet af, og Døren aabnet.

Kudsken listede sig ud og hen under Vinduet.

„Nu vil vi saa Resten at vide“, mumlede han — „ah, man leger Aphoteker“, vedblev han og kiggede ind gjennem en Sprække i den Seildugslap, som var hængt for, „og se Babine, hvor hun smiler! ah, tag Jer i Agt, Dommen og Straffen er nærmere end J troer! — se, se — J forstaar Kunsten“.

Han trykkede Ansigtet tættere op til Ruden og saa til. —

Ellevte Kapitel.

Den karmosinrøde Sæbe.

Indenfor, bag Ruden, herskede virkelig en besynderlig Virksomhed.

Den gamle Herre stod med opsmøgede Ærmer og rørte i en lille Kasserolle, som stod over en langsom brændende Ild.

Fra Kasserollen opsteg en hvidlig Damp, som lagde sig under Loftet i tætte Røgølger, og havde en eiendommelig sødlig, skjønt ingenlunde ubehagelig Lugt.

Der var endog noget Aromatisk ved den, som Lureren udenfor tydeligt kunde bemærke. Huset var nemlig ikke videre tæt, og Vinduerne var saa slet indkilede, at der var store Sprækker og Revner, som tillod Luften at trænge ud og ind efter Behag.

Den høieste af Kulsviderne var beskæftiget med at opbløde flere Stykker Sæbe, som han efterhaanden lagde tilside, og som da den gamle Herre flere Gange dyppede i Dekosten i Kasserollen.

Hvert Stykke blev derefter presset ned i en lille Form og strax taget ud for at tørres.

„Ah“, tænkte Manden udenfor „man er forsigtig og har ført Alt med fra Staden, det maa være forberedt i Forveien.“

Endelig var al Sæben, der bestod af de fineste Parfumeriartikler, blevet formet og dypet i De-
loften.

Den gamle Herre smilede tilfreds.

„Den vil gjøre Underværker“, hørte Manden ham sige „den Kunst er forresten uddød med mig“, tilføiede han i en stolt Tone „men stammer fra Middelalderen, hvor man brugte den meget i deli-
kate Anliggender, og jeg forsikrer Jer for, at den, som vadsker sig med et saadant Stykke Sæbe, siger Farvel til Verden efter fire og tyve Timers Forløb“.

„Dg bliver vel skamferet i Ansigtet“, tilføiede Kvindemennesket.

„Nei, det behøves ikke“, smilede den gamle Herre. —

„Saa foretrækker jeg dog mit Badskevand“. hviskede Fruentimmeret „det ødelægger al Skjønhed“.

„Sa Babine kan nu engang ikke lide den unge Dame“, mumlede den Mindste af Kulsviderne „hun holder ikke af smukke Piger.“

Den gamle Herre pakkede Sæben ned igjen i Kassen. —

Det var en Umulighed at se at den havde været taget frem eller dypet i den hemmelighedsfulde Badske.

„Dg nu til Ro“, sagde Herren „i Morgen maa I sørge for at Bognen er i Orden, og saasnart Rudsken er paa Bukken, spænder I for Jeres egen Kærre og fjører bagefter. — Vi maa alle være til-
stede paa den bestemte Dag, husk paa, vi faaer maa-

ste Brug for nogle Vidner og ingen af Jer er vel bange for at sværge paa, at jeg altid siger Sandhed?"

De andre værdige Personer nikkede bekræftende.

En Ed var for Intet at regne for de Folk.

Manden ved Bindnet forlod hurtigt sin Plads og gik.

Han vidste nok til at træffe sine Foranstaltninger.

Indhylltet i sin Rudskechenille gik han gennem det lille Hjørne af Skoven, som strakte sig lige hen til de talrige Regler, hvori Kullet blev tilberedt.

Da han naaede til disse, standsede han og fremtog en lille Signalpibe.

Et skingrende Stød i samme kaldte strax efter fem Mænd frem fra Kulstablerne.

De hilste som Militaire,

„Diebliffet er kommet, da I kunne tjene en Belønning af halvtredstindstyve Tusind Francs“, sagde Rudsken „begiv Jer øiebliffelig paa Dei til „Rhingrevens Slot“, hvor I præsenterer Eder som Jordarbejdere. — At I maaske ikke blive antagne skal ikke forurolige Eder; blot I er tilstede, er det nok“.

De fem Mænd hilste igjen.

Rudsken tog sit Uhr frem og saa hvad Klokken var.

„Der er ingen Tid at give bort“, sagde han „skynd Eder.“

De fem Mænd bukkede og forsvandt.

„Nu kommer endelig Hovedslaget,“ mumlede

Rudsten og saa efter dem „nu, eller de fjorten Mil-
lioner er tabte for steds.“

Med disse Ord gif han tilbage til sit Kvarter
i Staldbygningen.

„Der har Ingen været ved Døren,“ mumlede
han tilfreds „o, de Folk er alligevel meget dumme,
De glemmer mig.“

Han løftede Haspen af og gif ind.

Ti Minutter efter sov han saa trygt og roligt
som et Barn.

Tidligt den følgende Dag holdt den gamle
Reisevogn udenfor Hytten. —

Den havde næsten ingen Skade lidt og var
hurtig istandsat.

Den unge Pige steg igjen ind, og den gamle
værdige Kone hjalp hende med at bringe Pakkerne
ind i Bognen.

„Det er nok fin Sæbe,“ sagde hun og lugtede
til den ene Pakke „ja, det er kun for smukke, fine
Damer.“

„Den har da ingen Skade taget,“ udbrød den
unge Pige „den er af Hr. Mouilles Fabrikat og
overordentlig kostbar.“

„Nei, den er uskadt,“ loe Konen „fuldkommen
uskadt.“

„Men hvor er de to brave Mænd, som har huset

„mig i denne skrækkelige Nat?“ spurgte hun „og hvor er den gamle Herre, som var saa venlig imod mig?“

„De to Kulsvidere er paa Arbejde,“ svarede Konen „og den gamle Herre, der forresten er Egnens Læge, er kaldet til en Syg her i Nærheden.“

Den unge Pige svarede kun:

„Saa tak dem alle, — paa Gjenfyn.“

Hun smilte og gav Rudsken Befaling til at kjøre videre.

Strax efter rullede den tunge Bogn affted.

Fruentimmeret saa efter den.

„Sa reis Du kun,“ sagde hun „Du vil bringe hende Døden, men først vil jeg . . .“

Hun mumlede nogle Ord imellem Tænderne og gif ind i Hytten.

Lidt efter kom hun ud med en lille Bylt Klæde under Armen.

„Se saa,“ sagde hun „nu kan I lede efter mig.“

Hun gif hen under Taget og stak en lille Gjenstand ind under samme.

Der opsteg strax en stærk Røg fra samme Sted.

„Det er deilig Fyrsvamp,“ mumlede hun tilfreds „den sænger, blot Taget ikke er for vaadt.“

Hun kunde imidlertid være ganske rolig.

Ti Minutter efter slog den klare Lue frem af Taget.

Konen saa til med ublandet Glæde.

„Ja, ja,“ sagde hun „lad det kun brænde, vi faar et andet og bedre istedet.“

Med disse Ord skjød hun tversover Veien og forsvandt i Skoven.

En halv Time efter flammede Querne livligt i Beiret. Hytten brændte som et Lys.

Da de andre Arbeidere der paa Stedet kom forbi om Aftenen, saa de kun en rygende Brandtomte; det var Alt, som var tilbage af Kulsviderhytten.

Jungen havde bemærket Ilden, den lignede affkurat den fra Kulsviderkeglerne.

Hvor Beboerne var vidste Ingen. De havde ikke været paa Arbeide om Dagen, og man fandt Intet blandt de forkullede Stumper, som tydede paa, at de havde opholdt sig i Hytten.

Man udtømte sig vel i Gisninger, men disse førte ikke til noget Resultat, og Følgen blev, at Sagen næsten var glemt med detsamme.

Reisevognen fortsatte imidlertid sin Wei, og ankom endelig efter nogle Dages Reise til det gamle Slot, som har Navn af „Rhingrevens Slot“.

Her var Alt fuldstændig forandret.

En vel vedligeholdt Allé førte lige til den gamle, mægtige Bygning, og et Par hundrede Skridt fra denne begyndte en Række smaa, smukke Bygninger, som blev beboede af Godsets forskjellige Embedsmænd.

Rudsten spingede ind i Gaarden og gjorde Holdt foran den brede Marmortrappe, som førte op til Hovedbygningen.

En livreflædt Tjener aabnede Døren og hilste ærbødigt paa den unge Pige.

„Er den unge Komtesse tilstede?“ spurgte hun.

„Ah, Grevens Adoptivdatter“, svarede Tjeneren „o, De er maaske den saa længe ventede Kammerjomfru“.

„Netop!“

„O, det vil glæde den unge, naadige Komtesse! nu skal jeg melde Dem“.

Og idet han galant bød hende Haanden, førte han hende opad Trinene, og ind i den store, gammeldags, rigt udstyrede Forsal, hvor han bad hende tage Plads.

Den unge Pige blev staaende og saa sig om.

Hun følte Hjertet banke voldsomt i Brystet og fristedes næsten til at gaa igjen, da Tjeneren kom tilbage med de Ord:

„Hendes Naade har befalet mig at ledsage Dem til hende“.

Med disse Ord gif han i Forveien, og den unge Pige fulgte efter. Efter at have passeret en halv Snes glimrende Sale, standsede han endelig ud for en Dør og sagde med et Buk:

„Derinde vil De træffe Hendes Naade“.

Den unge Pige bankede paa.

„Kom ind“, svarede en blid Stemme.

Døren blev aabnet, og den unge Pige saa et glimrende udstyret Bondoir.

Midt i samme, støttet op til en prægtig Mar-

morfamin stod Jeannette Miron, blomstrende af Ungdom og Skjønhed.

Da hun saa den Indtrædende gjorde hun et Skridt henimod hende og udbredte Armene.

„Cecilie,“ sagde hun, „hvorfor har Du været min Fjende?“

Den unge Pige fastede sig paa Ræce og hulkede høit.

„Græd ikke,“ sagde Jeannette „jeg ved Grunden til din Handlemaade.“

„Seg elskede ham,“ græd Cecilie „og troede, at han elskede mig.“

„Men nu . . .?“ spurgte Jeannette smilende.

„Nu har jeg en Brudgom, som elsker mig, og som jeg elsker,“ sagde hun „og nu er jeg kommet for at gjøre Alt godt igjen og for at frelse Dem fra Døden.“

„Ths,“ hviskede Jeannette „ths, Bæggene her have Dren.“

Hun reiste den unge Pige op og kysfede hende.

Cecilie knugede hende til sig, men foer i næste Dieblif tilbage.

„De er nu en fornem Dame“, sagde hun, „og jeg en fattig Arbeiderske!“

„Men ligesuldt min eneste Veninde!“ svarede Jeannette.

Cecilie kysfede hende.

God og brav af Hjerte som hun var, gav hun efter for sin medfødt oprigtige Tænkemaade, og i

næste Dieblif var det sidste Spor af Skinsyge ud-
pustet af hendes Sjæl.

„Det er altsaa her han boer den gamle affhe-
lige Mand, som vil berøve Dem Deres Arvepart,“
vedblev hun og saa sig om „o, jeg er meget godt
underrettet, hans Hjælperer er i Nærheden, jeg har
baade set og talt med dem, — jeg var nærved at
dø af Angst! tænk Dem Simon, den skrækelige Si-
mon, flædt som Kulsvider og Jerome og Babine,
dette skrækelige Kløverblad fra „Klæltringevæn“,
alle Tre.“

„Jeg ved Alt,“ svarede Jeannette „men Du
glemmer at nævne Sjælen i det Hele.“

„Hvem?“

„Den gamle, pedantiske Herre.“

„Jh, ham, det var en fredelig Borger.“

„Du feiler, Cecilie,“ svarede Jeannette „den
gamle, skikkeligt udseende Herre er Hovedmanden
for det Hele og skal staa i Forbindelse med en Ad-
vokat i Paris, Dupelin hedder han, som er Grev
Miron's Sagfører.“

„Er det muligt, en saa fornem Herre.“

„Ja, men ti for Himlens Skyld med Alt,“
hviskede den unge Dame „vi kunne . . .“

Hun fuldførte ikke, men knugede Cecilies Haand
inden i sin og pegede mod Døren.

Denne aabnedes, og en Mand traadte ind.

Det var en gammel, stadselig Herre, dekoreret
med flere Ordner og med et aristokratisk Udseende.

Den blaa Kjole med de forgyldte Knapper slut-

tede tæt om Livet, og den fine, hvide Atlasfes Vest, der var overfaaet med Broderi, pippede frem i to Spidse og dannede en skarp Kontrast imod de sorte tætfluttende Pantalons.

Gule Kravestøvler naaede næsten op til Knæene og var ved Hælene forsynede med forgyldte Sølvsporer, som klang høit ved hvert et Skridt han gjorde.

Dg nu selve Ansigtet.

Koldt, næsten grusomt var Udtrykket, de dybtliggende, stikkende Dine, Læben, der var sammenknebet og tydede paa en Fervillie, og Kinderne, indfaldne og blege, gav ham et frastødende Udseende, som han ikke formaaede at forandre.

Det var Grev de Miron, tidligere kjendt under Navnet Fasmer, Herre over „Rhingrevens Slot“ med dets umaadelige Areal af Skov og Eng.

Han var bleven gammel i den lange Tid siden vi sidste Gang gjorde hans Bekjendtskab, men Udtrykket var det samme, beregnende ligesom tidligere.

Efter at have overtaget Godsjet og bragt dets uhyre Indtægter i sin Kasse, hengav han sig til Livets mangfoldige Nydelser. Hver Dag vrimlede der af fremmede Herrer, Naboer fra alle Egne, Marquier, Grever, Baroner, kort sagt hele Alfases Adel var samlet hos den rige, mægtige Adelsmand, og Mindet om den tidligere Greve de Miron, om hans pludseligt afdøde Hustru og de to Børn forsvandt esterhaanden, ja, nu tænkte næsten Ingen derpaa.

Grevens bedøvende Fester, hans uhyre Rigdom udsflettede ethvert Spor af de uhyggelige Rygter, og Alle kappedes om at bevare Venskabet til den udmærkede Mand, som ikke sparede paa Pengene, men lod dem komme ud i Verden, som det sømmede sig for en Verdensmand.

Ved sin Indtrædelse i Bærelset kastede han et gjennemborende Blik paa Cecilie, som hilste ham med en dyb Meien.

„Din nys antagne Kammerjomfru, mit Barn“, sagde han og klappede Seannette paa kinden „en meget elskværdig lille Person“.

„Ja, Hr. Greve“.

„Nei, nei, kald mig Onkel“, smilede Greven „det Navn har en bedre Klang i mine Øren, det minder mig om din stakkels Fader og din smukke, henrivende Moder! — ak, Seannette, hvorfor havde Du ogsaa skjult Dig i Paris's Afkroge, jeg søgte Dig, men for-gjæves, indtil endelig den brave Dupelin opsporede Dig til mig“.

Han klappede hendes kind og kysjede hende paa Panden.

Seannette foer sammen; det var første Gang han havde kysset hende.

„De er altfor god imod mig“, sagde hun.

„Din Fader, min gode Fætter“, vedblev Greven „skylde jeg hvad jeg har, skjøndt det skjar mig i Hjertet at modtage en Gave, som berøvede Dig og din Broder, hvad der kunde have gjort Eder lykkelige, men et Testaments Bestemmelser ere hellige,

jeg maatte bøie mig, hvad jeg ogsaa kunde gjøre med frelst Samvittighed, da jeg var nærmere beslægtet med den salig Greve end Du og din Broder“.

Seannette knugede Haanden mod Hjertet, medens en dyb Rødme overfoer hendes Kinder.

„Din Moders Feiltrin“, vedblev Greven, „var Skyld heri; den bedragne Egtefælle vilde ikke blotte sin Hustru og tillod, at Du og din Broder beholdt Navnet de Miron, saalænge han levede, men havde dog, som Du ved, annulleret denne Tilladelse ved en Bestemmelse i Testamentet, — ja, græd ikke, Barn“, tilføiede han „Alt kan blive godt endnu; Du kan endnu komme til at bære Navnet de Miron med Rette“.

Seannette saa forbausset paa ham.

„Man kan jo ikke vide det“, smilede Greven „det beror paa mig — og tildeels paa Dig“.

Med disse Ord nikkede han og gif.

I Døren vendte han sig om og spurgte ligegyldigt.

„Har din Kammerpige besørget Indkjøbet af alle de smaa Luxusbagateller, som Parfumer etc., som min Adoptivdatter behøver?“

„Ja, naadige Herre“, svarede Cecilie „en Hr. Dupelin i Paris har paalagt mig at indkjøbe den“.

Greven nikkede tilfreds og gif.

Cecilie saa efter ham.

„O, Frøken“, hvistede hun „denne Mand er Djævelen! o, hans Hjerte er ondt, og hans Læbe falsk“.

„Hvad mente han med de Ord, at jeg kunde komme til at bære Navnet de Miron med Rette?“ mumlede Jeannette.

Cecilie saa forbausset paa hende.

„Begriber De det ikke?“

„Nei!“

„Han vil gjøre Dem til sin Gemalinde“, svarede hun.

Jeannette udstødte et Skrig.

„Aldrig, aldrig!“ raabte hun, „saa før bort — bort — ud paa den vilde Mark og den aabne Landevei!“

Og ligesom drevet af en pludselig Indstydelse styrtede hun henimod Døren.

Cecilie standsede hende.

„Bær rolig, søde, kjære Jeannette!“ sagde hun, „Du behøver ikke at tigge om at bære Navnet med Rette, — Du hedder de Miron, din Moder har intet Feiltrin begaaet“.

„Det er altsaa . . .“ raabte Jeannette.

„Ufsandhed!“ hvistede Cecilie. „Lige fra Ende til anden. — Og hvad Giftermaalet angaar, saa lover jeg Dig, det skal aldrig ske!“

Og givende efter for sit virkelig gode Hjerte omfavnede hun hende og kysjede hende ligesaa inderligt som i gamle Dage.

Jeannette knugede hende til sig.

„Og hvorledes kan Du hjælpe mig?“ spurgte hun.

Cecilie pegede gennem Ruden ned i Gaarden,

hvor netop to Mænd vare ifærd med at strigle Hestene.

Den Ene var Kudskten, som havde kjørt for hende, den Anden en Staldkarl, som nylig var bleven antagen.

„Disse Mænd raade her!“ hviskede hun, „frygt ikke! — og“, tilspøiede hun, „stol paa dem, de formaa i dette Dieblif mere end ti Grev de Miron's“.

Jeannette greb sig til Hovedet.

Hun begreb, at hun aldrig havde svævet i større Fare end her paa sin Faders gamle Slot.

Tolvte Kapitel.

Forberedelserne.

Dagen efter herskede en travl Virksomhed paa Slottet.

Greven afholdt en stor Sagt, hvortil Omegnens Sagselskere var indbudne.

Disse bestod næsten udelukkende af den fornemme Adels, som i lang Tid havde hørt til Grevens Omgangsvenner.

„Ja, mine Herrer,“ raabte Greven dem imøde,

„i Dag afholder jeg en Fagtsom som ingenfinde tidligere. Paalidelige Fjolk have fortalt mig, at flere Bjørne ere blevne fete i de store Skove her nord for Slottet, og dem agter jeg at nedlægge. Og desuden, mine Herrer,“ vedblev han kort efter „er der en anden Grund til denne lille Festsom, nemlig min Myndlings Gjenfund; jeg har herved den Ære at præsentere Dem Fruken Komtesse Jeannette Miron, en Datter af den saa pludseligt ved Døden afgaaede Grevinde de Miron. I lang Tid har det kjære Barn været ligesom gjemt for mig, indtil det omfider er lykkedes min Ven og Sagfører, Advokat Dupelin, at finde hende mit i det larmende Paris, omgivet af tusinde Farer. Mine Herrer! behager at hilse paa Komtesse de Miron.“

Dg tagende Jeannette ved Haanden førte han hende ind i den Kreds af unge og gamle Herrer, som havde samlet sig til Fagtsomen.

„Hvor henrivende, hvor fortryllende!“ mumlede de Unge, „hun er deilig!“

„Hvor hun ligner den gamle Grev de Miron!“ sagde de ældre Herrer, „de samme ædle Træk, det samme trofaste, ærlige Blik“.

Jeannette rødmede.

Man havde jo sagt hende, at Greven ikke var hendes Fader, at hendes Moder havde begaaet det skjændigste af alle Feiltrin.

„Ja, hun ligner ham virkelig!“ udbrød en gammel Baron, som længe havde betragtet hende, „aldeles som man ser Deres salig Fætter, ikke sandt, Hr. Grev?“

Han vendte sig imod de Miron, som blev synlig forlegen.

„Sa, lyver jeg maaske“, svarede den gamle Herre „er det ikke Deres Fætters Træk, et for andet?“

„Mine Herrer!“ raabte Greven „affted til Sagen!“

Den gamle Herre betragtede ham forundret og fulgte med de Andre ned i den store Gaardsplads, hvor Hundene, samlede i store Kobler, halsede af alle Kræfter.

Jeannette var indbudt til at følge med til Bogns, og steg ind i en lille aaben Kabriolet tilligemed Cecilie.

En lille Mulat, som Greven nylig havde taget i sin Tjeneste, besteg Tjenersædet, og Bognen rullede affted, trukket af to prægtige Skimler.

Rudsken var ligeledes en ny Person, som Greven havde fæstet for faa Dage siden.

Han var gammel og faa desuden svag ud, men han forstod at kjøre et Par Heste, det havde han vist ved Tiltrædelsen af sin Tjeneste.

Man havde givet ham et Par af de allerværste, mest ustyrlige Hingste, og han havde tæmnet dem, som om de var Hunde.

Da han kjørte forbi Skrænten, hvor den stakfæls Greve var styrtet ned, pegede han imod den og sagde med dømpet Stemme:

„Naadige Frøken, der var det at Deres Fader, den naadige Greve, blev slynget i Afgrunden“,

Jeannette foer sammen og blev bleg.

„Slynget! siger De“, mumlede hun.

Men Kudskten tilkastede hende et forunderligt, advarende Blik, pidskede paa Hestene og fjørte hurtig forbi den gabende Afgrund, der, mærkeligt nok, stod som dengang, et Billed paa Rædsel.

Plænen, som den danneede, var nemlig slet ikke behandlet; Greven havde vist en afgjort Modbydelighed for Alt, hvad der angik den. Ukrudtet havde faaet Lov til at vøge frit, og selv de gamle, halvt udgaaede Træer, som dengang stod tæt ved Skrænten ved Siden af de vilde Roser, havde faaet Lov til at blive staaende.

Kort sagt, trods alle Forestillinger, havde Greven, mod sin Villie, vægret sig ved at lade Terrassen forandre. Der var hellerintet Rækværk, som formindskede Faren ved at nærme sig Afgrunden; rigtignok havde han mangfoldige Gange prøvet paa at foretage tidsvarende Forandringer, men hver Gang var han blevet standset af et eller andet uforudset Tilfælde.

Arbejderne havde flere Gange vægret sig ved at nedramme Bæle til Rækværket, Jorden skred ud, sagde de, og voldsomme Regnskyl ødelagde ofte hvad der var bleven anlagt.

Altsaa Terrassen stod endnu som den Gang; ensom, uhyggelig, et Billed paa Ensomhed og Skræk.

Jeannette soer sammen ved Kudskens Ord og kastede et sty Blik udover den farlige Skrænt, som altsaa havde tjent som et Middel til at myrde et

Menneske og glemte næsten aldeles, at hun kort efter befandt sig midt imellem de elegante Jagtherrer, som nu omringede hendes Vogn og dannede et fuldstændigt Følge.

Affsted gif det i Galop.

Hundene halsede uafbrudt og var knapt til at styre, da de nærmede sig de store, mørke Skove, hvor Bjørnene sagdes at opholde sig.

Rundtom hævdede Landet sig stedse høiere og høiere, og enkelte bratte Skrænter bebudede, at Vogesjerne begyndte.

Noget inde i Skoven paa en aaben Plads var Klapperne samlede; det var Bønder fra Omegnen, som Godssets Forvalter havde tilsagt til Møde, og som, forsynede med jernbeslagne Stofke, havde det Hverv at opskræmme Bildtet og, om muligt, drive det henimod Jægerne, der blev posterede paa forskellige Steder.

Seannettes Vogn blev befordret hen til en Side, og Hestene spændte fra, medens hun selv besteg en mælkehvid Hest, som Greven havde kjøbt til hende, og overgivet hende som Present den foregaaende Dag.

Den saa ud til at være blid og from, og bar sin smukke Byrde med Udtrykket af en vis Stolthed, som om den vidste, at det var Jagtens Dronning, der sad paa dens Ryg.

„Følg med mig, mit Barn“, sagde Greven „vi ville indtage den bedste Stilling. Her henne, bag disse Klipper ville vi prægtigt kunne se, hvorledes

og hvornaar Bjørnen kommer, og være i største Sikkerhed“.

Han sporede sin Hest og satte afsted i Galop.

Jeannette fulgte efter, nysgjerrig efter at se Skovens Konge komme frem i hele sin Vildhed og Styrke.

Rudsten, som ligegyldig havde set det Hele fra sin Vogn, saa efter dem og smilede.

„Det kunde jo være Pokkers morsomt, om det kunde gaa galt“, mumlede han „Døden lurker alle Vegne, baade fra Skoven og fra Afgrunden; o, min Hr. Greve, saa hjælper ikke den bedste Hest ligeoverfor Bjørnen eller midt imellem svimlende Afgrunde“.

Han steg op i Vognen og saa sig om.

Greven red hurtigt til, og Jeannette fulgte efter henad den gode Bjergvei, som nylig var istandsat paa Grevens Bekostning.

„Vi maa se dem lidt nærmere efter“, mumlede han og tog en Riffert frem „o, man har i Sinde at begaae en Kjæltringestreg, jeg er overbevist derom“.

„Ah,“ udbrød han baade forstræffet og overrasket „det havde jeg dog ikke troet, man har endogjaa posteret Mordere for det Tilfælde, at Gud vilde være med! se, se, de to Herrer Simon og Jerome. — Kulsviderdragten har de ombyttet med almindelig Bondedragt, for at gjøre sig ukjendelige, — o, mine Herrer Kjæltringe, I spiller et høit Spil, tag Eder iagt, at I ikke tabe det.“

Han skjød Rifferten sammen og steg ned ad Vognen.

Derpaa gif han hurtig henad Veien, som Jeannette nylig havde tilbagelagt tilligemed Greven. —

Bed en fremspringende Klippe stod en kæmpe-mæssig Mand med Armene overførs.

Da han saa Rudsken, ilede han hen til ham.

„Nu?“ spurgte han.

„Rolig, min kjære Greve,“ svarede Rudsken „det skal ikke lykkes!“

„Og hvad vil De gjøre! begge Banditterne er her.“

„Blot rolig,“ hviskede Rudsken „pas paa, nu begynder Jagten.“ —

Virkelig halsede allerede Hundene af alle Kræfter.

Jægerens Hallo lod gennem Skoven og en Mængde Wildt, Raadyr, Hjorte og andre Dyr styrte frem gennem Underskoven og faldt for Jægerens Skud, men de to Bjørne, som man vidste opholdt sig der i Nærheden, var ikke til at finde.

Der hengik næsten en Time.

Greven begyndte at blive utaalmodig og red hen til sin Overjæger, for at give ham ny Instructioner, efterladende Jeannette ganske ene.

Med Et opstod en forfærdelig Larm imellem Hundene.

De gjøede og hylede af alle Kræfter og styrte som rasende henimod en lille Granstov, der endnu ikke var bleven afføgt.

„Bjørnene, Bjørnene,“ raabte Klapperne „o, de er der begge to! Jesus, Maria, hvilken Dyr.“

Idetsamme kom virkelig de to opskræmmede Rovdyr til Synne.

Det var et Par sande Kæmper i Størrelse, og en uhyggelig Ild luede fra deres smaa Dine, medens de samtidig lod en tordenlignende Brummen høre.

De brød frem af Granstoven tæt bag ved de to Personer, som havde taget Post foran Seannette, og som hidtil havde forholdt sig aldeles rolig.

Da de saa Bjørnene komme, ilede de hurtig til Siden, istedetfor at skræmme Rovdyrerne tilbage mod Søgerne, og Bladjen imellem dem og Seannette blev nu fuldstændig aaben.

Seannettes Hest steilede voldsomt ved Synet af de to Uhyrer, sparkede rasende ud til Siderne og kastede hende af Sadlen, hvorefter den tog Flugten ud imod Skrænten.

Et fortvivlet Spring førte den over en Afgrund, men Forbenene gled tilbage, den snurrede et Par Gange rundt og forsvandt i det gabende Dyb.

Seannette laa paa Jorden, men var sluppet heldig fra det.

I næste Nu var hun paa Benene, og vilde flygte, men blev ligesom fasttryllet ved at se de to frygtelige Uhyre, som nærmede sig ved hinandens Side i en tung Luntetrav.

Alt undslippe var en Umulighed

Til Høire og Venstre mørke, gabende Afgrunde, og bag hende den ene tallede Bjergryg efter den an-

den, en mærkelig Formation af Flint og Granit, blandede med afrundede Blokke af Grus.

Den unge Pige udstødte et høit Raab om Hjælp, men Ingen hørte hende.

Jægerne var slet ikke ad den Kant, og de to bondeflædte Personer, som havde været opstillede som Klappere, laa roligt henstrakte i det høie Græs, med Dinene heftede paa Scenen foran dem.

„Nu er hun leveret,“ brummede den Eine „Fanden komme efter den Greve, men Planen er god.“

„Og vi vasker vore Hænder i Uskyldighed, Simon,“ svarede hans Kammerat „og hvad det Bedste er, vi faar lige godt vor Betaling.“

„Se, se, hvor de to Bæster vedblive at gaa imod hende,“ vedblev den Første „og hør hvor hun skriger.“

„Ja, det er Dødsangsten,“ svarede hans Kammerat „det maa hellerikke være meget morsomt at blive sønderrevet af saadant et Uhyre.“

Med denne filosofiske Bemærkning støttede han Hovedet i begge sine Hænder og gav sig til at se til med samme Rolighed som en Tilskuer paa en Komædie.

Bjørnene, som var blevne opskræmmede af deres Ro, kom stedse nærmere. Dinene funklede af Raseri, og da de ikke saa nogen Anden i Nærheden, som dette kunde gaa ud over, var Jeannette dem i dette Dieblif særdeles fjærkommen.

Jeannette saa den frygtelige Fare hun svævede

i og blev staaende som en Marmorstøtte, hvid som denne.

Kun med Anvendelse af alle sine Kræfter lykkedes det hende af flytte den ene Fod, der stod som fastnaglet til Jorden og gjøre et Par Skridt tilbage, men hun standsede strax efter, og betragtede de to Bjørne med stive Dine og aabne Læber.

Skrekken havde fuldstændig lammet hende, hun formaadede ikke at røre sig.

Bjørnene, som var standsede, satte sig atter i Bevægelse, og vare hende nu saa nær, at de, følgende deres Natur, reiste sig paa Bagbenene og gif henimod hende.

Med et Skrig sank den unge Pige bevidstløs til Jorden.

Næsten i samme Dieblif bevægedes Buskene paa høire Side, og to Mænd sprang frem. Det var Kudskan og den Anden, som han havde talt med underveis.

Den Første hævdede langsomt en tung Rytterpistol og tog Sigte.

Kort efter faldt Skuddet.

Den største af Bjørnene udstødte et rasende Brøl, fægtede voldsomt med Labberne i Luften og styrtede baglæns til Jorden.

Den anden Mand styrtede sig uforfærdet mod den anden Bjørn, som var bleven forfærdet over dette pludselige, ødelæggende Angreb, og stødte den med uhyre Kraft en Kniv i Bringen.

Bjørnens hele vilde Natur vaagnede herved.

Den slog sine mægtige Labber i Mandens Skuldre og vilde trykke ham til sig, for at dræbe ham i et knusende Favntag, men Mennesket havde her Bjørnekrafter.

Den kæmpesterke Mand bibragte den endnu et drøbende Stik, greb den om Livet og slyngede den udover Skrænten ned i Afgrunden.

Derpaa gjemte han rolig sin Kniv og gik hen til sin Kammerat, som havde reist Jeannette op. —

„Det gik jo brillant,“ sagde han og bøiede sig ned over Bjørnen, som endnu bevægede sig; De har truffet den gennem Diet.“

„Ja, det spolerer ikke Skindet“, svarede Rudskfen „og en dreiet Staalkugle gaar derfra og lige ind i Hjernen; Bæstet er død.“

Mærkeligt nok kom Greven tilligemed en anden Herre strax til Stedet.

De kom saa at sige op af Jorden, thi Ingen havde bemærket dem tidligere.

„Hvad er hændet?“ spurgte han og traadte nærmere „er hun dræbt?“

„Uheldigvis ikke endnu,“ svarede den Gne „men dersom denne brave Mand og jeg ikke var kommen til i det rette Dieblis, kunde hun have skudt en hvid Pind efter den hende tilkommende Arv.“

Greven blev bleg, næsten gul, ved at høre dette, men fattede sig hurtigt.

„Du er en Spøgesugl, min Ven,“ svarede han og vendte sig mod den tarveligklædte Mand „og ta-

ler om Arv og Sligt, som Du neppe forstaaer Dig paa; fortæl mig før, hvad er hæendet?"

„Jeg troede, at Deres Naade havde set det Hele,“ svarede Manden i en spottende Tone „De vilde da strax have set min Ven Rudsken der skyde det ene Bæst en Kugle gennem Diet, medens jeg expederede det andet ned over Skrænten, ledsaget af et Par forsvarlige Knivstik.“

Den Herre, som ledsagede Greven, kastede et beundrende Blik paa Mandens Herkules-skikkelse og samtidigt et andet paa hans Ansigt.

Han foer sammen og greb sig til Panden.

Ansigtet var ham bekendt.

„Eders raske Gjerning fortjener at belønnes,“ sagde Greven hoit, just da en stor Del af Sagtselskabet kom til „se her, saaledes lønner Grev de Mirron.“

Han tog sin Bung, som var fyldt med Guldstykker og lagde den i Rudskenes Haand, — derpaa vendte han sig stolt om, hilste Sagtselskabet og bad dem vende tilbage til Slottet for at tomme et Bæger paa hans Adoptivdatters lykkelige Frelse. — Nu, da Bjørnene vare dræbte, havde Sagten tabt sin Interesse.

Kort efter begav man sig paa Tilbageveien, som det syntes Alle i en forunderlig, trykkende Sindsstemning.

Seannette vendte tilbage i sin Bogn, endnu heftig angrebet af den Dødsfare, hvori hun havde svævet.

Kudstøen saa flere Gange paa hende med et advarende Blik og tilhvijsede hende af og til nogle Ord, som hun besvarede med en svag Hovedbøining.

En halv Time efter naaede man Slottet, hvor Greven strax beordrede til Taffels.

Jeannette var syg og foretrak at holde Sengen.

Greven tillod hende strax denne Gunst og sendte strax Kammerjomfruen op til hende for at hjælpe hende med hvad hun ønskede.

Tillige sendte han hende foruden en Del kostbare Sæber en lille Flaske meget fin Parfume.

Jeannette greb den, tog Proppen af og vilde lugte til den.

Cecilie slog den udaf Haanden paa hende saa den knustes og udgjød sit Indhold paa Gulvet.

Jeannette betragtede hende forbausset.

„Men hvorfor . . . ?“ spurgte hun.

„Ths“, svarede Cecilie „ths Døden lurker overalt paa Eder, I er intetsteds i Sikkerhed.“

„Min Gud“, stammede Jeannette „denne Flacons Indhold var altsaa . . .“

„En Gift, som vilde have bragt Døden alene ved Indaandingen efter fire og tyve Timers Forløb.“

Jeannette sank bevidstløs sammen.

Cecilie bar hende hen paa Sofaen og lukkede Døren af.

Trettende Kapitel.

Hævneren.

Der var hengaaet nogle Dage siden de her sidst fortalte Begivenheder.

Med et eiendommeligt Smil, der snarere syntes at skjule skuffede Forventninger end Glæde, havde Greven ladet Rudsken og den høie Fremmede udbetale endnu tusinde Francs som Belønning for deres raske Daad og med det samme fæstet dem Begge i sin Tjeneste.

„Det er et Par modige Mænd“, sagde han og vendte sig imod Slottets øvrige Personale, som overværede Udbetalingen af Pengene, „saa modige, at de neppe kan overvindes.“

Han vendte sig ved disse Ord imod to sværtbyggede Personer, som henhørte til Godssets Befolkning, og som netop var de samme To, der havde gjort Plads for Bjørnene, da de brød frem af Granstoven.

De to Personer svarede ikke til denne rosende Udtale, men veylede et Blik indbyrdes, som om de vilde sige:

„Vent, lad os se hvad de due til!“

„Men“, tilspøiede Greven „det vilde nu være en stor Uret at holde de gode Folk længer tilbage her

paa Slottet; de har naturligvis Familie i deres Hjemstavn, som kan nyde godt af de tjente Penge, og jeg fritager dem derfor for deres ny Tjenesteforhold hos mig, idet jeg tillige som yderligere Bevis paa min Tak, skjænkter dem hver en Hest af min Stald; de vil altid kunne bruge den ved Dyrekningen af deres Jorder."

"Han vil have os bort," hvistede Rudstén til sin Kammerat. — "Dagen nærmer sig."

"Men hvorfor vil De ikke beholde saa brave Folk, Hr. Greve?" spurgte Jeannette, som havde hørt det Hele.

"Mit Barn," smilede Greven "Enhver elsker sit Hjem; de stakkels Folk tjene for Brødet og vilde naturligvis glæde Slægt og Venner ved pludselig at fremstille sig som velhavende Folk; altsaa, de har deres Frihed."

"Tak, Hr. Greve," svarede Rudstén "vær forvisset om, at vi aldrig skal glemme den store Naade De har bevist os."

"Godt, godt," svarede Greven, viensynligt tilfreds.

"Lad os saa gaa ned i Stalden", vedblev Rudstén og vendte sig imod sin Kammerat "kom Pierre, Hs. Naade er meget god, han giver os hver en Hest, at vi kan komme desto hurtigere afsted."

Dg idet han bukkede dybt, gif han tilligemed sin Kammerat, idet han til Afsked svang sin Hue og raabte:

„Hvor min Kone vil blive glad og stolt af sin Mand!“

„Følg med dem“, sagde Greven og vendte sig mod de to Forrædere fra Bjørnejagten „giv dem hver en Skimmel og se at faa dem affted“.

De to Personer nikkede og gik hurtig bagefter dem.

Idetsamme kom en tiggerklædt Mand gennem Slottets Gitterport og gik lige henimod Greven.

Han standsede ti Skridt fra ham og tog sin Hue af.

„Jeg har“, sagde han med en dump, klangløs Stemme „et Brev til Herren af dette Slot.“

„Til mig“, sagde Greven og rakte Haanden ud.

Den gamle Mand betragtede ham taust i nogle Dieblkke og rystede derpaa paa Hovedet.

„Er I Grev de Miron?“ spurgte han.

„Ja, min Ven, det er mig,“ svarede Greven „men kom med Brevet, jeg har Hastværk.“

„Saa maa I have forandret Eder meget naadige Herre“, svarede Tiggeren og betragtede ham igjen „saare meget.“

Greven blev utaalmodig.

„Hør, min Gode“, sagde han „hvad enten jeg nu har forandret mig lidt eller meget, saa er jeg Greven.“

„Ja, saa“, mumlede den Gamle „I er altsaa Grev Jean Joseph Miron.“

Greven foer sammen og blev bleg.

„Sean Joseph var min Fætter og er død“, svarede han „det er allerede længe siden.“

„Sa saa“, mumlede den Fremmede „saa kan Brevet ikke være til Eder, Herre; her staar klart og tydeligt Sean Joseph.“

Han holdt Brevet i Beiret.

Der stod virkelig saaledes; Bogstaverne vare tydelige og store.

„Hvorledes døde den gamle Herre?“ spurgte den Fremmede og fæstede et gjennemborende Blik paa Greven „faldt han i Kampen som en ægte Helt eller døde han i Fred i sin Seng, omgivet af sine to Børn og sin tro Hustru?“

Han lagde en særdeles Betoning paa Ordet „tro“ og saa igjen paa Greven, som slog Dinene ned og støttede sig paa Rækværket om Hovedtrappen for ikke at falde.

„Gaa“, sagde Greven mørk og kastede sin Pung til ham „Alderen har angrebet din Forstand.“

„Min Forstand“, vedblev Tiggeren og sparkede foragteligt til Pungen „ja, I har Ret, Hr. Greve, det undrer mig, at den ikke for længe siden er borte, men Gud har bevaret den, for at jeg kan være tilstede, naar Nøden er størst.“

Med disse Ord vendte han sig om, men kastede først et langt og inderligt Blik paa Seannette, som følte sig en Afsmagt nær.

Han havde sagt tro Hustru; hendes Moder havde altsaa intet Feiltrin begaaet; det var en nedrig Løgn, et skjændigt Opspind Altsammen.

Dg hun var overbevist om, at den Fremmede ikke loi, dertil saa han altfor ærlig og sandru ud.

Greven saa efter ham og gif hurtig tversover Gaarden, hvor netop de to Helte fra Bjørnejagten steg til Hest.

„Farvel, Hr. Greve og Taf“, sagde Den, som havde fungeret som Kudst „jeg skal ikke glemme Dem.“

„Jeg hellerikke!“ raabte den Anden „Farvel.“

Dg som to øvede Ryttere og ikke som to flodfede Bønder red de bort paa de usadlede Heste, idet de styrede dem ved den lille Stump Grime, som fulgte med.

Greven saa efter dem.

„Lad dem ride Pokker i Bold“, mumlede han „saa gjør de ingen Skade; men derimod er der...“

Han fuldsørte ikke, men hvistkede Noget til den omklædte Kulsvider, vor gamle Ven Simon.

Derefter pegede han nedad Beien, som var synlig gjennem den aabentstaaende Slotsport.

Simon holdt Haanden for Dinene og saa.

„Ham der,“ mumlede han raat „nu han ser ikke ud til Meget, kom Jerome.“

„Tilføi ham intet Ondt,“ sagde Greven „men Brevet maa jeg have; ti Louisdorer til Den, som bringer mig det.“

Dg idet han langsomt gif tilbage, mumlede han:

„Hvem var den Digger? noget Uhyggelig vilt ste, jeg kjender mine Anelser.“

Han vendte tilbage midt igjennem de sammen-

stimlede Tjenestefolk, som havde set Alt, men Intet begrebet, og begav sig til sine Værelser, hvor han aabnede Vinduet, som vendte ud mod Veien og hvorfra han endnu tydeligt kunde se Tiggeren, der gik nedad denne, støttende sig til en Stof.

„Han sparkede foragteligt til min Gave,“ mumlede han „skulde han . . . ah, se der, min tro Simon og hans Ben, — nu, er de lidt uheldige med ham, bliver det deres egen Sag; jeg vil dog se til.“

Han satte sig ved Vinduet og saa ud.

Tiggeren vedblev imidlertid at gaa fremad, uden at lægge Mærke til de to uhyggelige Figurer, som kom nærmere ligesom Slangerne, snigende og krybende.

Ved et gammelt Gjerde standsede han og satte sig ned paa samme.

„Hvor sælsomt,“ mumlede han „hvor forunderligt leder Gud ikke vore Fjed her i Livet; hvor skrækeligt og dog hvor velsignet er ikke Gjensynet; det var altsaa hende, den lille, søde Jeannette, Moderens Stolthed og . . .“

Han fuldsførte ikke, men vendte hurtig Hovedet om.

Lyden af de to Banditters Skridt naaede hans Øren, og i næste Dieblif standsede de Begge udfor ham.

Den Gamle løftede næsten ærbødig paa Huen.

„Ah, er det Dig, Gamle“, sagde Jerome, der gjerne førte Ordet, naar det kom an paa at bære sig fiffigt ad „er Du ikke naaet længere endnu.“

„Nei“, svarede Tiggeren „man er gammel og trætt“.

„Men alligevel noget stolt og indbildsk“, svarede Jerome „siden man har Raad til at lade en Gave, som den Greven gav Dig, blive liggende, ja, endog= saa sparke til den; sy Gamle, det var skjændigt gjort.“

„Meget skjændigt,“ suplerede Simon.

„Og Greven fordrer Opreisning,“ tilføiede Jerome.

„Vil han slaas med mig!“ raabte den Gamle og sprang op som en Staalsjeder, „nu vel, saa sig ham, at hvor stor en Usling han end er, vil jeg gjøre ham den Ære at krydse en Kaarde med ham.“

Tiggeren saa helt anderledes ud; han stod der rank som en Poppel med tindrende, luende Dine og med knyttede Hænder.

Alderen syntes at være bortveiret, han saa ud til at være tyve Aar yngre.

Jerome traadte instiktmæssig tilbage.

„Se, se,“ mumlede han „man forstaaer at forandre sig i et Nu! men vær kun rolig, Gamle, den fornemme Greve slaaes ikke med den første, den bedste Stodder; han anvender ganske andre Midler for at komme til sin Ret“.

„Og hvilken Ret mener han?“ spurgte Tiggeren.

„Jh, Retten til Brevet, som Du har hos Dig, gamle Stivnakke“, loe Simon „kom hid med det, dersom Du ikke vil have . . .“

„At I slaer mig ihjel,“ tilspiede den Gamle „det har ingen Fare, I røre meg ikke, og Brevet beholder jeg.“

De to Banditter veylede et Blik indbyrdes og gif nærmere, en paa hver Side af ham.

„Saaledes,“ loe den Gamle spottende „nu har I mig imellem Jer, nu kan I jo omtrent gjøre hvad I vil.“

De to Skurke saa sig om.

Overalt var aldeles stille; ikke en Vind rørte sig, og oppe i Vinduet stod Greven og saae ned til dem.

„Der er neppe Vidner,“ vedblev den Gamle „I kan frit tage Brevet fra mig, og bringe det til Grevens Morder.“

De to Banditter foer tilbage ved at høre disse Ord og saa hurtigt mod Slottet.

„Grevens Morder!“ raabte Simon „rafer Du Gamle, Greven er levende endnu.“

„Greven er død!“ raabte den Gamle med frygtelig Stemme, hører I det, I to fordømte Stimænd, Greven er død.“

Banditterne blev næsten forfærdede ved at høre denne Stemme og traadte lidt tilbage, men strax efter styrtede de samtidig ind paa ham, for at fratage ham Brevet, som stak frem af Lommen.

De havde imidlertid taget feil af deres Modstander.

Den Gamle kastede dem tilbage med ungdoms-

melig Styrke, idet han med en Boyers Behændighed tildelte dem hver et voldsomt Stød i Siden.

Udstødende et Brøl foer Simon strax ind paa ham igjen, medens han samtidig stak Haanden i Lommen for at gribe den dræbende Jernkno.

Han lignede et vildt Dyr, ophidset, rød i Hovedet og fnyssende af Brede.

Det syntes at være ude med den Gamle, thi Simon tog det ikke saa nøie med et Word.

„Du skal dø, dø!“ skreg han „dø som en Hund.“

Han hævede sin bevæbnede Haand til Slag.

Den Gamle blev rolig siddende.

Denne Ro standsede Haanden, som var i Begreb med at fuse ned over hans Hoved; og idetsamme viste andre Personer sig paa Stuepladsen.

Det var de to Mænd, som Greven havde foræret hver en Skimmel.

De nærmede sig i susende Galop og standsede saa pludseligt lige for Simon at Hestene steilede.

„Holdt!“ torødne den Største og sprang af Hesten „holdt, Simon Jernkno, eller jeg knækker din Rygrad som var Du en Rattefilling.“

Og med det samme greb han ham saa fast om Haandleddet, at Simon udstødte et høit Skrig.

Haanden sad som i en Skruestik.

Jernknoen faldt ud af den.

„Hanefylling,“ raabte den Fremmede i hvem Læseren allerede vil have gjenkjendt Tonard, „Man-

den med Lovens Styrke" som Lægen kaldte ham „der har Du foreløbig et Afdrag.“

Med disse Ord gav han Banditten et frygteligt Slag under kinden, som strakte ham til Jorden.

Simon reiste sig, skummende af Raseri.

„Hanekylling,“ hylede han „Hanekylling til Montmartres første Slagsbroder, der tag det, for-dømte Landstryger, Afdraget er betalt.“

Dg før Tonard fik Tid til at parere, fik han et Slag i Hovedet, som tvang ham vaklende tilbage.

Han blev imidlertid staaende og greb sig til Hovedet.

„Min Tro!“ raabte han „det Slag har hævet Dig i min Afgtelse, men Du er dog alligevel for svag en Modstander! tag din Kammerat til Hjælp, saa faar Du færre Brygl for dit Vedkommende.“

Jerome havde imidlertid ubemærket taget sin Blyflynge frem og vuggede den frem og tilbage i Haanden, pøndsede paa en gunstig Leilighed til at kaste den dræbende Kugle.

Tonards Ledfager saa det og hævdede i samme Dieblik en Pistol; da Jerome svang Læderremmen for at slynge den imod Tonard, skjød han Kuglen bort med samme Sikkerhed som om den havde været et stillestaaende Centrum.

Med et Brøl styrtede begge Banditterne ind paa Tonard, som modtog dem staaende opreist med forslagte Arme.

Rampen var kort.

Tonard greb dem Begge, En med hver Haand

og kysele dem som to Boldte en halv Snes Skridt henad Veien.

„Gaa,“ befalede han „gaa en lille Tid endnu, jeg giber ikke sende Eder til Underverdenen endnu.“

Idetsamme peb en Kugle igjennem hans Hat og borede sig ind i en gammel udgaaet Træstamme, som stod paa den modsatte Side af Veien.

Han vendte sig hurtig om og saa sig forundret om.

„Hvor kom den fra?“ sagde han „hvem kan det være?“

Hans Ledfager pegede tabs imod et Vindue i Slottet, hvorfra en lille Røgsky hvirvlede bort.

„Ah, saaledes,“ loe Tonard „man vil hjælpe sine leiede Mordere, i Sandhed, Manden fornægter sig ikke selv.“

Simon og Jerome havde imidlertid reist sig op.

De var Begge vaabenløse, Simon havde mistet sin Jernkno, Jerome sin Blykugle.

„Han er Satan selv,“ brummede Simon „kom Jerome, lag os gaa før han dræber os.“

Dg uden at sige mere, løb de to Skurke hurtig ned ad Veien, tilbage til Slottet, medens samtidig et Vindue i samme blev lukket. —

Tiggeren saa efter dem.

„Saaledes altsaa,“ mumlede han, „naa Gud være lovet, Regnskabet's Dag kommer snart.“

„Ja,“ svarede den forhenværende Rudsst alvorlig „Afregningen er nær, og da ve ham.“

„Husk den 24de Mai,“ vedblev Tiggeren „paa

den Dag er Greven uindsfrænket Gier af Slottet og dets Tilhørende, hvis ikke den rette Arving indfinder sig." —

„De vil komme begge To," svarede Rudsken „hun er her, og han vil komme paa mit Bink."

„Men om de myrde hende inden den Tid!" indvendte Tiggeren.

„Det gjør de ikke, Cecilie er om hende og Arnould vil flyve afsted som en Vind til mig, saasnart han mærker det Mindste."

„Jeg kan altsaa rolig vende tilbage til Slottet ved Rattens Frembrud?" spurgte Tiggeren.

„Ja, Deres Bærelse er i Orden."

„Godt, saa vil jeg lade som om jeg gaar videre for ikke at vække Mistanke, Greven ser Alt fra Slottet jeg vil lade som Intet."

„Gaa kun, vi ledsage Dem," svarede Tonard „bryd Dem ikke om, at De taber os af Syne, vi er alligevel i Nærheden."

Med disse Ord svang de sig igjen til Hest og red bort, medens Tiggeren rolig fortsatte sin Vej som han havde begyndt.

Greven havde set det Hele fra Vinduet og stampe rasende i Gulvet.

„Fordømt!" raabte han, da han saa hvorledes de udsendte Mordere blev slaet til Jorden.

Da var det, at han snappede en Kiffel og skjød, men Haanden rystede lidt, og Kuglen gik gjennem Hatten istedetfor gjennem Hovedet.

„Han maa ikke undslippe," mumlede han i

voldsom Bevægelse „denne Tigger er mig en Gaade; jeg vil have Opøsningen.“

Med disse Ord lukkede han Vinduet i og gik hurtig ud af Bærelset, for at udsørge Simon og Serome, som nærmede sig hurtig.

Udpaa Aftenen vendte Greven tilbage fra en Ridetour, som han pludseligt havde foretaget.

Han var oienstynlig i slet Humør, men blev strax mere tilfreds, da man meldte ham, at Hr. Advokat Dupelin var ankommen fra Paris.

„Ah“, mumlede han „han har ikke glemt den 24de Mai; en prægtig Mand i Sandhed; nu er jeg rolig, hans Forstand vil opklare Alt.“

Med disse Ord traadte han hurtig ind i den store Sal, hvor Advokaten var bleven vist ind, og trak sig strax tilbage til sine private Bærelser med sin retslærde Ven.

Hvad der blev forhandlet fik Ingen at vide, men Greven var i et Perlehumør, da han igjen viste sig ved Taflet om Aftenen.

Seannette blev Advokaten forestillet som Grevens Myndling, og den galante Retslærde erklærede strax, at hun bedre passede som Grevens Gemalinde end som hans Myndling.

Seannette blev bleg ved at høre dette, især da

Greven ledsagede Advokatens Ord med en betegnende Blinken med Dinene, som neppe kunde misforstaaes.

„Ja, min Kjære,“ sagde han kort efter, „da kun Advokaten er tilstede agter jeg virkelig at knytte Dig fast til alle disse Skatte, som tilhøre mig, idet jeg herved tilbyder Dig mit Navn og min Formue.“

Jeannette følte ligesom et Stik i Brystet ved disse Ord, hun blev endnu blegere og maatte holde sig ved en Stol for ikke at falde.

Greven betragtede hende med hemmelig Glæde.

„Forslaget overvælder hende, en saadan Lykke har hun aldrig tænkt sig,“ hvistede han til Dupelin, som havde betragtet hele Scenen med største Ro.

„Ja,“ sagde han efter en kort Pause „jeg begriber, at det maa have en overordentlig Virkning, at blive tilbudt Delagtighed i en Formue paa fjorten Millioner og et Navn.“

„Hvad mener De Hr. Advokat?“ spurgte Jeannette, der havde vundet Herdømmet over sig selv tilbage „et Navn siger De!“

„Ja, Navnet de M i r o n,“ svarede han.

„Det bærer jeg med Rette,“ svarede hun med rolig Stemme „man har bedraget mig, min Moder har aldrig begaaet noget Feiltrin.“

Greven foer sammen og stirrede næsten forfærdet paa hende, medens Dupelin roligt snoede sit Lommeørklæde om sin ene Finger.

„Hvad siger Du?“ raabte endelig Greven „din Moder skulde altsaa være uskyldig, hvem har bildt Dig den Løgn ind?“

Jeannette indsaa, at hun havde sagt formeget og tav. —

„Naa svar!“ raabte Greven.

„Tilgiv,“ sagde hun „men jeg har aldrig kunnet tro det.“

„D,“ loe Greven spottende „man kan aldrig stole paa en Kvindes Dyd, den er som en glimrende Boble, men brister let.“

Jeannette tav.

„De bør bestemme Dem,“ sagde Dupelin „saa er De sikker.“

Faren var overhængende, og hun var anmodet om at handle med Forsigtighed og Klogskab.

„Lad mig betænke mig nogle Dage,“ bad hun „jeg er aldeles forvirret, det Hele forekommer mig som en Drøm.“

Greven smilede.

„En smuk Drøm,“ tilføiede han „saa smuk, at den bringer vor lille Adoptivdatter til at tvivle om dens Birkelighed, Nu vel, jeg giver Dig Betænkning til den 23de Mai, til den Dag maa Du svare, eller . . .“

„Ja, gaa nu,“ tilføiede han i en forandret Tone „jeg har noget at tale med Hr. Dupelin om, som ikke interesserer Dig.“

Jeannette hilste og gik.

Greven saa efter hende.

„En nydelig Pige, ligesaa smuk som Moderen,“ sagde han og vendte sig mod Dupelin, som ligegyldig stirrede ud gennem Vinduet.

Aldvokaten loe.

Jeg synes bedre om Millionerne," sagde han „men jeg er nu ogsaa ud over den Alder, at kvindeligh Skjønhed gjør Indtryk paa mig."

„Nei, det tror jeg heller ikke," svarede Greven „eftersom De har anmodet mig om at give det hæsligste Fruentimmer jeg nogensinde har set, Huskh her paa Slottet."

„Ah, Madame Babine," raabte Aldvokaten leende „nu ja, en Skjønhed er hun just ikke, men dog Guldbærd."

„De mener . . ."

„Jeg mener, at hun i det afgjørende Dieblit er den, som De vil takke," svarede den Retslærde „hun vil berede os en Overraskelse, som Ingen drømmer om."

„Sa saa," mumlede Greven „De troer altsaa at vi blive nød til at gribe til alvorligere Midler."

„Sa!"

„Dg at den Lille vægrer sig ved at blive min Gemalinde?"

Dupelin svarede ikke, men trak Greven hen til Vinduet.

„Ser De den Mand, som er beskæftiget med at fiske derne?" sagde han.

„Sa,"

„Nu vel, denne Mand ankom hertil for otte Dage siden og hedder Houl Berner, et fordømt udenlandsk Navn, som min Tunge vægrer sig ved at ud-tale, da K'et skal med."

„Nu, og denne Mand . . .?“

„Er Jeannette Miron's Trolovede,“ vedblev Advokaten i en drillende Tone „han vil ægte hende, om hun saa ikke eiede en Skilling.“

„Hvor romantisk,“ loe Greven „nu vel, jeg vil tilintetgjøre den Romantik.“

Han ringede. —

En Tjener traadte ind.

„Tag begge Doggerne med Dig,“ sagde han til denne „og gaa med dem ned til Bækken. Der staar en næsvis Person dernede og fiske, han er allerede flere Gange blevet advaret om at holde sig fra mine Enemarkter, lad Doggerne engang drive ham bort.“

Tjeneren studsede.

„Men, Hr. Greve . . .“ stammede han „Doggerne . . .“

„Gaa,“ befalede Greven kort „adlyd min Befaling.“

Tjeneren bukkede og gik, idet han kastede et sky Blik paa sin Herre.

„Hør, min kjære Greve,“ loe Advokaten „det er et temmelig farligt Experiment, Doggerne ville sønderrive ham.“

„Meget muligt,“ svarede Greven „det bliver deres Sag.“

Med disse Ord aabnede han Vinduet og skjød en Stol hen foran samme.

„Seg holder nu meget af pirrende Skuespil,“ vedblev han i en roligere Tone „jeg har set Tyrefægtninger i Madrid og Barcellona, som interesse-

rede mig i høi Grad, nu vil det more mig at se hvorledes to Ulve-Dogger mønstre et Menneſte! tag Blads, gamle Ben, der kommer allerede Tjeneren med dem."

Advokaten ſtaf ſin lille røveagtige Næſe i Veiret og ſatte ſig ved Vinduet ligeoverfor ſin Klient.

"Ja, der kommer de virkelig," raabte han og ſkjød Brillerne op paa Panden „det bliver ganſte morſomt at ſe, — o, hvilke Bæſter, hvilke prægtige Hunde."

Greven ſmilede tilfreds.

Det ſmigrede ham, at man roſte hans Hunde.

Nede ved Bækken, ſom ſnoede ſig gjennem en lille Skov af røde, hvide og gule Blomſter, ſad en Mand og fiſkede.

Uf og til vendte han Hovedet om mod Slottet og ſendte et langt Blik op til Vinduerne, hvor en hvid Skikkelse ofte viſte ſig. Hvergang han ſaa denne, viſtede han med ſit Lommetørklæde og ſvang Hatten ligesom til Hiſſen.

At denne Skikkelse var Jeannette i ſin hvide Kjole forſtaaer man ſtrax, og da vi i Forveien har ſagt, hvem Fiſkeren var, finder Ingen denne ſtumme Korreſpondance beſynderlig.

Han havde netop fanget en udmærket ſmuk Forelle, da han pludſelig hørte en rafende Gjæen.

Han vendte sig hurtig om og bemærkede to vældige, gulbrune Hunde, som nærmede sig i Galop.

„Hvad betyder det,“ mumlede han og reiste sig hurtig „er jeg opdaget?“

Hundene nærmede sig, heftig gjøende. Deres lange Haler stod lige ud, ligesom Lovens, naar den angriber, og deres blodrøde Dine lynede af Bildhed og Blodtørst.

Boul saa op imod Slottet og bemærkede øieblikkelig Grevens høie Skikkelse i det aabne Vindue.

I samme Nu begreb han Alt, og uden at betænke sig, kastede han sig uden videre ned i den temmelig brede og dybe Bæk, der, som han antog, vilde standse Forfølgerne.

Doggerne naaede Bækken i samme Dieblis, som Berner kastede sig ud, og standsede forbløffede.

De var ikke raske til at forfølge, uden yderligere Befaling.

Denne udeblev hellerikke.

Oppe fra det aabne Vindue i Slottet raabte en mægtig Stemme:

„Kastor! Stry! grib an!“

Hundene svarede med en rasende Gjøen og kastede sig i Vandet.

„Grib an, grib an!“ raabte Stemmen oppe fra Vinduet „bravt, Dreng, bravt.“

Berner havde imidlertid naaet den modsatte Bred, som var bevoget med Tjørne og Krat, og steg hurtig op ad den, medens Hundene fulgte efter.

„Bravt, bravt, Kastor og Styx,“ skreg Stemmen fra Vinduet „grib ham, grib ham.“

Hundene havde naaet den modsatte Bred.

„Nu skal De se,“ loe Greven og gned sig tilfreds i Hænderne „nu skal De se, min kjære Dupelin, hvilke fordømt deilige Bæster de to Hunde er, pas nu paa, det gjælder tusinde Louisd'orer, de bider hans Strube over inden to Minutters Forløb.“

Han bøiede sig næsten halvt ud over Vinduet for rigtig at se.

„Bed alle onde Engle,“ raabte han pludselig „hvad er det?“

Han pegede mod Skrænten paa den modsatte Side af Bækken.

Paa denne holdt nemlig, ligesom voget op af Jorden, en Dame til Hest.

To Stud ovenpaa hinanden traf Hundene, som dødeligt saarede tumlede tilbage i Bækken, udstødende et gjennemtrængende, klagende Hyl, og i samme Dieblid vistede den kvindelige Rytter hoverende med et grønt Tørklæde, hvis røde Bord lignede en Stribe af Blod.

Dupelin sprang forfærdet op.

„Hurtig, Wiron,“ raabte han „skyd den Kvinde De ser derne, skyd hende, eller vi er fortabte baade De og jeg.“

Greven begreb ikke i hvilken Forbindelse den fremmede Rytterske stod med Dupelin og ham, men greb øieblikkelig den lange spanske Kiffel, som altid

hang ved Vinduet, og med hvilken han nedstjød Fuglene, som fløi henover Slottet.

Damen holdt endnu stille paa Hesten og pegede paa de to døende Dogger, som blev førte bort af den rivende Bæk; hun holdt saa stille som man kunde forlange.

„Skhd i Djævlens Navn,“ skreg Dupelin „sthd, før hun vender Hesten og rider bort, siden skal De saa Alt at vide.“

Greven nikkede tavs og lagde den lange, sølvindlagte Riffelpibe fast an imød Vinduesposten for at have bedre Sigte.

I næste Nu tordnede Skuddet.

Damen paa Hesten styrtede sammen som et omblæst Korthus og tumlede hovedfuls ned ad Hesten i den dybe Bæk.

„Bravo,“ hviskede Dupelin „Tak, Hr. Greve, der befriede De os fra vor farligste Fjende.“

„Hvem?“ spurgte Greven.

„Damen med Siltetørklædet,“ svarede Dupelin og trak Beiret som en Mand, der var undsluppet en stor Fare „hun vidste mere end tilladeligt var.“

„Lad os gaa derned,“ vedblev han og reiste sig „se Hesten flygter allerede bort, da den har mistet sin Herre, vi maa have det fordømte Tørklæde tilbage.“

De gif Begge fra Vinduet og saa ikke, hvorledes to Mænd hurtig smuttede bort fra Skrænten og tog Retning langs Bækken.

Den Ene var Berner, den Anden en bleg, spinkel Mand, som var iført en kvindelig Dragt.

„Lad Duffen svømme,“ sagde den Kvindeflædte leende „den vil være langt borte, naar de kommer, og Tørklædet beholder jeg.“

„De er en dygtig Mand, Hr. Depart,“ svarede Berner „man narrer Dem ikke.“

Den Anden smilede.

„Kom Hr. Berner,“ sagde han „vi har endnu et godt Stykke Arbejde tilbage.“

Med disse Ord bødte han af fra Skrænten og forsvandt tilligemed sin Ledfager i det tætte Krat, som næsten helt omgav Slottet.

Fjortende Kapitel.

Det grønne Bærelse.

Ligesom alle gamle Slotte havde ogsaa „Rhin-grevens Slot“ sine Sagnhistorie, der var spækket med urimelige Fortællinger om Spøgerie og andet Uvæsen, som skulde huserne slemt til visse Tider og naturligvis kun ved Nattetide.

Saaledes fortalte man, naar man om Aftenen

fad foran Dvnen i den store, flislagte Borgstuen, om et Bærelse i Slottes østre Floil, der vendte ud mod den uhyggelige Afgrund, som begrænsede Flo- den, og som i daglig Tale benævntes „Det grønne Bærelse.“

Her spøgede det fortalte man for aldeles be- stemt, sælsomme, uhyggelige Lyde lød udfra dette, naar Alt rundtom var thyst og stille, og til sine Ti- der brændte et Lys derinde, længe efter Midnat, medens hele den øvrige Stenbygning laa indhyllet i et fulstort Mørke. —

Ingen vovede at gaa derind, skjøndt man havde stor Lyst dertil, især efter som man talte om store Dyrer af Guld, som den uhyggelige Beboer af Bærelset talte ved Nattetid, saa Guldklangen raslede gennem Slottet, og desuden havde Greven ladet Døren aflaafe og taalte ikke engang, at man talte om at betræde det. —

Engang havde rigtignok en ung Bonde, som tjente paa Slottet, været saa dristig, da man horte Lyden af Fodtrin indenfor og Klangen af Guldstyl- ker, at sprænge Døren, men denne Heltedaad bekom ham ilde.

To Dage efter døde han, efterat have spist Levninger af Grevens Maaltid.

Han var nemlig som man siger, i Kridthuset hos Herren og fik altid Tilladelse til at gjøre sig til- gode med Levninger af sammes lufulliste Maaltider.

Hvad han havde set eller hørt i Bærelset om- talte han ikke til Noget, tværtimod han var usæd-

vanlig ordknep og saa Ingen lige i Ansigtet fra den Dag.

Siden den Tid bovede Ingen at sprænge den ny og solide Laas, som Greven havde ladet sætte for istedetfor den anden.

Bærelset havde desuden en anden ulige sørgeligere Historie.

Det havde været Grevinde de Mirons Soveværelse, det var i dette, at hun døde saa pludseligt den Nat Gasmer ordnede Papirerne for Godsets Administration for senere at sende dem til Grevindens Advokat Dupelin i Paris. —

De samme Silkegardiner hang der endnu; faldede, blegnede af Tiden, med et tyk Lag Støv over, Sengen stod endnu paa samme Sted, Lagnerne laa urørte, ganske som dengang man løftede hende ud af den for at føre hende til Ridder salen, hvor hun laa for at ses for sidste Gang. — Alt var uforandret.

Greven kunde ikke lide, at man betraadte dette Værelse, han havde formegen Agtelse for den Udbøde, sagde han til at ville profanere hendes Minde ved at lade Noget betræde Helligdommen.

Saaledes henstod Bærelset som et Minde, fredet af Greven.

Vi ville imidlertid trodse saavel Spøgeriet som Grevens pietistiske Tænkemaade og betræde Bærelset og det endda ved Nattetid.

Vi aabne Døren, som fører ud til Korridoren og træde ind.

Bærelset er indhyllet i et fuldstændigt Mørke som gøres endnu tykkere ved de nedrullende Gardiner, men vi forblive ikke længe i dette.

En lille, hemmelig Dør i Baggrunden aabnes og en Mand træder ind.

Det er Greven.

I Haanden holder han et Lys, som oplyser det store Bærelse med sit matte, døsfige Skin. Uden at belymre sig videre om de gamle Minder han tilshyneladende freder om, sætter han sig i en Fløiels-Lænestol, som Grevinden havde benyttet og begynder at ordne en Bunke gule og beskrevne Papiere, Godsjets Skjøde og andre vigtige Documenter.

„Det er en vigtig Dag den 24de Mai,“ mumlede han „og man vil paa den præsentere Jeannette som lovlig Arving. Gid Helvede opsluge den usynlige Fjende, som forfølger mig med en Utrættelighed jeg næsten ikke kan modstaa! — Mairen fra Departementet har faaet Nyds om Sagen og forlanger alle Documenter fremlagte; han skal have sin Billie, jeg skal legitimere mig som berettiget Arving.“

Han lagde Papirbunken tilside og aabnede en uhyre stor Sernkasse, som stod ved Fodenden af Grevindens Seng.

Den var bogstavelig fyldt med Guld.

„O,“ raabte han og greb ned i den uhyre Skat „o, mægtige Guddom, som boer i dette Metal, for din Skyld er jeg bleven en Løgner, en Bedrager, en Dobbeltmorder, og for din Skyld vil jeg myrde En — To — Tre — Fire, saamange det skal være!

for din Skyld vil jeg vie Satan min Sjæl til evig Tid, for din Skyld vil jeg træde Menneſkerettighederne under Fodder og le ad Alverdens Dom.“

Han tav og ſaa ſig om.

„I dette Bærelſe ſov hun for ſidſte Gang,“ mumlede han „jeg dræbte hende, fordi hun ikke vilde høre mine Bønner, uden hvilke jeg var vedbleven at være den fattige Faſmer, ha, ha, ha, den taabelige Kvinde, hun kunde være Grevinde de Miron endnu, hvis hun havde ſagt et eneste lille Ja, — og nu Datteren, jeg elsker hende, o, hvor jeg elsker hende, og hun ſkal tilhøre mig eller dø.“

En uhyggelig, ſpottende Latter lød idetsamme fra et Hjørne i Bærelſet.

Greven ſprang op ſom ſtuffet af en Skorpion.

Haaret reiſte ſig paa Hovedet af ham, Dinene truede med at ſpringe ud af deres Hulser, og Læberne vare kridhvide.

„Hvem ler, hvem er her?“ ſtammede han og holdt ſig faſt ved Stolen han havde ſiddet paa.

Ingen ſvarede.

Han trak Beiret og gjentog Spørgsmaalet.

Men hellerikke denne Gang fik han Svar.

„Det maa have været Blodet,“ mumlede han og greb ſig til Hovedet „her er ogsaa ſaa beklumret inde, en formelig Diglugt.“

Han lyttede igjen, men Alt var fuldkommen ſtille.

Kun en Ugle, ſom havde ſin Rede i Taarnet

over hans Hoved, udstødte et hvinende Skrig, idet den fløi forbi Vinduet."

Greven tog Lyset.

„Mig skræmmer man ikke,“ sagde han med tilfæmpet Kølighed „ve Dem, som har beluret mig.“

Dg idet han fremdrog en overordentlig fin, rund Dolk af sin Brystslomme, gif han dristigt henimod den Krog, hvorfra Latteren havde lydt.

Han holdt Lyset foran sig, men opdagede ikke det Mindste, hverken der eller andre Steder; det var klart, han var fuldstændig alene.

„Det har været Blodet,“ mumlede han og vendte tilbage til den aabne Pengekasse, som han nu lukkede „jeg har været Dffer for en Blodkongestion, der har virket paa Hjernen, det er det Hele.“

Dg uden at kaste et Blik tilbage, forsvandt han med Lyset gjennem den omtalte lille, hemmelige Dør.

Omtrent ti Minutter efter aabnede Loftet sig, og en Mand steg rolig ned i „Det grønne Værelse“ ved Hjælp af en Silkestige, som han rullede ned.

Aabningen i Loftet var en ligefrem Lem, som aabnedes fra oven.

Det var en meget simpel Indretning, der lod sig udmærket udføre i Salens brune Bjælkeloft.

Manden, som steg ned, var gammel og hvid-

haaret, men trods den tarvelige Dragt kunde man dog se, at han var i Besiddelse af en vis Finhed, der strax modsagde, at han var en af de Personer, som traadte ind ad slige Veie.

Den lille Løgte, som han pludselig lod skinne efterat have skudt Blændklappen fra, lader os se hans Ansigtstræk, og vi gjenkjende da i ham Tiggeren fra Landeveien, Hr. Tionville, Beboeren af Besjely-Gaden.

„Den salig Grevindes Bærelse,“ mumlede han „stakkels, myrdede Kvinde, Hævnens, Gjengjældens Time nærmer sig, og jeg, den fattige, foragtede Tjener skal være Bærktøiet.“

Han saa sig om i Bærelset.

Uden Tvivl maatte han være godt lokaliseret, thi han gik lige henimod en Alkove, som skjultes af et falmet Sissegardin.

Dette traf han til Side og greb bag det.

Der hang en gammel Frakke, en hullet, forrebet Frakke af brunt Klæde.

Hist og her var der store Stjorde ligesom af Fedt eller Jord, og et Sted var endog et helt Stykke Tøi borte.

Der var et Hul af henved en Haands Bredde og Længde.

Den gamle Mand betragtede det.

„O,“ mumlede han „o, her er Bevist fra hin frygtelige Nat; o, jeg har ventet længe, længe, mange Aar, inden jeg er naaet saavidt, som jeg er! — o, Hr. Advokat, det var farlige Drifkepenge, De efterlod

paa Sædet i Droschen Nr. 218, — jeg har gjemt dem, de er mig mere værd en tusinde Pund."

Han stak Haanden ind paa Bøstet og fremtog en lille Pакke, ganske flad, men omhyggelig indsvøbt i et Stykke Papir.

Han rev det af og en brun Klædeslap kom til syne.

"Den passer akkurat," mumlede han „aldeles som det skal være, og den skal ogsaa komme tilpas, naar Timen kommer."

"Imorgen oprinder den høitidelige Dag, paa hvilken min myrdede Herres Datter enten skal eie sine Millioner eller henslæbe sit Liv i Fattigdom! Og, Hr. Charles, den velsignede Dreng, hvor han vil blive glad ved at blive gjenindsat i sin Faders Rettigheder, o, han vil omfavne gamle Raoul og kjende mig igjen og mere forlanger jeg ikke."

I det samme lod listende Trin udenfor.

Den Gamle holdt Beiret tilbage og lyttede.

"Det er dem," mumlede han, da en svag Banken lod paa Korridordøren „et, to, tre Slag . . ."

Han skjød Slaaen fra og aabnede Døren.

Tre Personer traadte ind.

Det var Charles, Jeannette og den utrættelige Lepart.

"Alt i Orden," hviskede den gamle Tjener „her er Beviserne."

Han pegede paa Frakken og paa det udreynne Løistykke.

"Det er det Gæste, som kan slaa ham med

Forfærdelse og bringe ham til at tilstaa," sagde den gamle Tjener, Raoul som han hed „det er de Beviser, som Skjæbnen har ladet blive tilbage i vore Hænder, og som man lader til at have glemt."

„Og i Morgen?" spurgte Depart.

„O, Hr. Politiaagent, lad blot mig raade," sagde Raoul „jeg har lovet ham et „Baa Gjenfyn“, og jeg vil holde mit Ord."

Den gamle Tjener rystede af Harmen og blev bleg.

„Og nu til Ro," hviskede han „sov sødt til i Morgen, den 24de Mai, den Dag, da Fristen udløber, som kalder Arvingerne til Miron's Gods og Eiendele."

„Alt er vel i Orden fra deres Side?" vedblev han og vendte sig imod Depart.

„Vær rolig, Gamle," svarede Politimanden „jeg glæder mig til at føre dem Alle til Paris."

„Baa En nær," mumlede Raoul saa sagte, at Ingen hørte det.

De stod lige i Begreb med at gaa, da de hørte Skridt udenfor.

Den gamle Tjener slukkede hurtigt Løgten, og alle Fire traadte bag det store Forhæng i Alkoven.

De var næppe blevne skjulte, før Døren aabnedes, og en Mand traadte ind.

Han bar ligeledes en Løgte, som udstraalede Lys til de tre Sider.

Uheldigvis var det den fjerde mørke Side, som vendte imod den nedhængende Silkestige.

Han saa den derfor ikke, men gif lige forbi den og henimod Pengeskassen.

„Hvad skal han egentlig med al det Guld,“ mumlede han og satte Løgten paa Bordet „han har rigtignok betalt mig, men jeg kan bruge meget mere. Jeg hjælper ham til Pengene og dræber de fordømte Arvinger, men Halvdelen, min Bedste, Halvdelen tilhører saa mig.“

Han traf et Buntet Nøgler frem og begyndte at prøve dem i den simple Laas.

Strax efter sprang Laaget op, og han fyldte nu to store Læderposer af den uhyre Gulddynge.

„D, der er meget endnu,“ hvæsende han „altfor meget, jeg maa have meget mere, men jeg venter til i Morgen, saa slutter vi Accorden.“

Han vendte Ansigtet imod Alkoven, og de saa nu Advokat Dupelins spidse Naveansigt.

„Hvor vil „Munkene“ glo, naar de ser jeg er forsvundet,“ vedblev han „og hvor vil Simon og Jerome, Babine, og Mdm. Babiron ikke at forglemme, hvor vil de rase, naar jeg overlader dem til Politiet, istedetfor at dele, ha, ha, ha, — de dumme Mennesker.“

Han reiste sig, lukkede Pengeskassen og gif, slæbende sit Kob med sig.

De fire Personer traadte frem fra Forhængen.

„I Morgen arresterer jeg Advokat Dupelin,“ sagde Lepart „nu er jeg overbevist.“

„Og nu til Hvile,“ hvistede den gamle Tjener „i Morgen kommer Dødsdørens Dag.“

Han lukkede Døren efter dem og forsvandt selv
gjennem Lemmen ved Hjælp af Silkeftigen.

Dg atter stod det grønne Værelse tomt og øde
som altid.

Femtende Kapitel.

Den 24de Mai.

Den Dag, paa hvilken Charles og Jeannette
enten skulde modtage Faderens uhyre Formue eller
miste den for bestandig, var endelig kommen.

Allerede tidligt om Morgenen var Greven paa
Færde for at ordne Alt til Modtagelsen af Omeg-
nens Adel og Geistlighed, som kjendte den Para-
graph i Testamentet, ifølge hvilken Godsets uhyre
Indtægter skulde tilfalde de retmæssige Arvinger,
som „da maatte kunde fremlægge fuldgode Biviser
for deres Berettigelse til Godset og Godsets Herlig-
heder“.

Greven var mørk og indefluttet.

Hvert Dieblik standsede han udfor Vinduet, som
vendte imod Gaardspladsen og stirrede stift hen for

fig, som om han vilde tvinge sine Tanker i en bestemt Retning.

„Mon hun vil elske mig,“ mumlede han og standsede paany „hm! — elske mig eller dø.“

I det samme aabnedes Døren, og Cecilie traadte ind.

„Nu?“ spurgte Greven og traadte hende hurtig imøde „nu?“

„Frøken Jeannette har befalet mig at sige Dem, at før skulde hun dø af Glendighed før hun nogen- sinde vil række Dem sin Haand.“

Greven snappede efter Beiret.

„Hun vil altsaa ikke,“ stammede han „hun . . .“

„Hun vil ikke,“ gjentog Cecilie roligt.

Greven gik frem og tilbage; pludseligt standsede han ud for hende.

„Nu vel,“ sagde han „saa lad hende være fri; bed hende komme ned til mig.“

Cecilie gik og vendte kort efter tilbage med Jeannette.

Den unge Dame var klædt i en hvid, tarvelig Kjole, som sammenholdtes i Halsen af en Rose af Brillanter, en Present fra Greven.

„Du vil altsaa ikke være min Gemalinde?“ spurgte Greven og traadte hende imøde.

„Seg kan ikke,“ svarede hun gysende, „jeg kan ikke.“

Greven betragtede hende med et forunderligt Blik.

„Nu vel,“ svarede han „Du har din fri Willie,

jeg vil ikke tvinge Dig; gaa, mit Barn, og gaa i Fred; uagtet jeg ved, at Du og din Broder ikke er arveberettigede, efter som I er uægte fødte, vil jeg dog ikke lade Eder gaa uhjulpne, men skjænke Eder hver to hundrede Tusinde Francs, en kjon lille Sum, hvormed I kan grunde Eders Fremtids Lykke."

Jeannette studsede, en saadan Gavmildhed kom uventet.

Greven smilede tungsindigt.

„Det er lidt for Dig," sulkede han og fyldte to Glas med rød, perlende Vin, „Du fortjente meget, meget mere! — Haa din Sundhed, Jeannette."

Han tømte Glasset og vendte sig fra hende.

„Det kan ikke være Gift," tænkte hun „han drikker det selv."

Og ligesom for at vise, at hun Intet frygtede, satte hun Glasset for Munden og tømte det til Bunden.

Greven vendte sig hurtigt om og betragtede hende med et tindrende Blik.

Det var saa besynderligt, at Jeannette følte Blodet stivne i sine Aarer.

„Om han nu alligevel har forgivet mig," tænkte hun og støttede sig til Stolen.

Cecilie betragtede dem Begge med et triumferende Blik.

Ingen af dem taledede.

Bludselt sagde Greven:

„Gaa Jeannette, men glem ikke at møde i den

store Ridderfal Kloffen Et, til hvilken Tid man vil være tilstede for at dømme Ret og Skjel."

Seannette hilste og gik, støttet til Cecilies Arm.

Keppe var hun borte, før Greven rev en lille Papæse op af Lommen.

Den indeholdt en tre, fire smaa, fulsvorte Piller.

Han greb en og slugte den med feberagtig Hur-tighed.

"Lad nu kun Vinen virke," loe han "mig vil den ikke skade; om hun glemmer at være tilstede, ved jeg ikke, men gjør hun det, er det Vinens Skyld."

Han loe halvhøit og kastede baade Flaske og Glas ind i den vældige Porcellains-Kamin, hvori man endnu havde Ild, paa Grund af det kolde, raa Veirlig.

Og uden at tænke videre over den Sag begav han sig til sin Ven, Dupelin, hvis Værelser var beliggende i Slottets vestre Fløi.

Omtrent Kloffen Et samledes Egnens fornemste Beboere i den store Ridderfal. Departementets Maire var ankommet, en meget alvorlig Mand, som tilmed bestræbte sig for at give sig et endnu alvorligere Udseende ved at knibe Læberne sammen og iagttage en haardnakked Tavshed.

Greven traadte ind tilligemed Advokat Dupelin, den berømte Retslærde, som var Sjælen i det Hele.

Ved Synet af Greven hilste Alle dybt og satte sig først, da han havde taget Plads ved Mairens Side.

Den værdige Dvrighedsperson reiste sig.

„Det er idag,“ begyndte han med en snøvlede, ubehagelig Stemme „at den i Testamentet bestemte Frist, hvorefter formentlige Arvinger skulde melde sig, er udløben. Jeg spørger derfor, i Kraft af min Embedsstand og paa Grund af Testamentets Paragraph femten, om Noget formener at have andet Krav paa „Rhingrevens Slot“ med alle tilliggende Jorder og andre Herligheder, som alt forlænge siden ere' tilskjødede den nulevende Greve de Miron, en Fætter til den salig Hensjovede. Hvo, som tror at have større Udførelsesret end han, træde frem for Landets Dyrighed.“

Han tav og lod sine smaa, plirrende Dine løbe om i Forsamlingen.

Ingen svarede.

Mairen gjentog sit Spørgsmaal for anden Gang.

Samme Tavshed.

Dupelin smilede tilfreds, Greven sad saa stille som en Broncefigur.

Mairen spurgte for tredje Gang og greb Penen for at indsætte Greven som godkjendt Arving for Levetid og Arvinger som det hed, da en Støi lod sig høre i Salens Baggrund.

Døren ud til Korridoren blev revet op, og to Mænd styrtede ind.

De var Begge bedækkede med Støv og Smuds, og den Forreste trængte sig hurtig gennem Mængden og lige hen til Mairen.

„Grev de Miron er uberettiget Ihændehaver

af dette Guds," sagde han „ved Løgn, Bedrageri og Mord har han sat sig i Besiddelse af Alt."

Greven sprang op, som ramt af et elektrisk Slag.

En gulagtig Blegghed overdrog han Ansigt, og det var kun med Anstrængelse at han kunde faa de Ord frem:

„Hvem er Du, Elendige, og med hvilken Ret bestylder Du mig for Løgn, Bedrag og Mord."

„Seg er Charles Miron, Drengen, som Du engang for længe siden lod kjøre ud af din Port tiligemed sin stakkels Søster.' Drengen, som nu er bleven Mand og som kommer for at hævne sin myrdede Fader og kræve Regnskab af Dig og den elendige Skurk, som sidder ved din Side og som har været dit Redskab til dine Skjændselsgjerninger."

Ved disse Ord reiste Dupelin sig og saa sig om.

En almindelig Forfærdelse greb Tilhørerne; den ene saa paa den Anden! en fransk Adelsmand, den mægtigste i Alsace, blev bestyldt for oprørende Forbrydelser af en Mand, som syntes at være meget vis i sin Sag.

Greven havde imidlertid tilbagevundet sin Fatning. Denne Tjernmand lod sig ikke saa let bringe ud af Sporet.

„Den unge Mand er pienshyllig enten findssvag eller beruset," sagde han „han kan umulig være Charles Miron. Charles Miron, som jeg lod opdrage, er død for længe siden, og hans Søster Jean-

nette er lige saa lidt arveberettiget som han vilde være; de var nemlig Begge uægte fødte; en Tjener, Grevindens Elsker, er deres Fader, Arven vedkommer altjaa aldeles ikke dem."

"Du lyver, fordømte Skurk," skreg Charles og søgte at trænge sig tæt hen til Greven „Blads, mine Herrer, Blads, at jeg kan slaa den Glendige i Ansigtet og kalde ham en Morder og en Bedrager."

Forvirringen blev nu uhyre.

De fornemme Adelsmænd, som var vant til at betragte Greven som et Mønster paa sand Adelsbetragtende afvejlende den unge Mand's purpurrøde Ansigt og Grevens fordreiede, blege Træf; de vidste oienlyktigt ikke, hvad de skulde tro.

Da paabød Dupelin, som ikke havde forandret en Mine, Tavshed og reiste sig op som han havde gjort saamange Gange i Retsalen.

"Mine Herrer," sagde han med sin skjærende, gjennemtrængende Stemme, „mine Herrer, denne unge Mand, som udslynger disse Beskyldninger mod min værdige Ven Greven og mig, er en Løgner; hans Moder vil bevidne, at han har været det lige fra sin Barndom."

"Hans Moder!" mumlede Forsamlingen.

"Ja, mine Herrer," vedblev Advokaten „heldigvis lever hun, og vil med Glæde aflægge sin Ed paa at den saakaldte Charles Miron og hans Søster Jeannette Miron er hendes Børn."

Han tog sit Lommetørklæde op af Lommen og tørrede sig over Panden.

Han havde neppe udtalt, før en tarvelig klædt Kone trængte sig gennem Forsamlingen og kastede sig til Charles's Bryst, idet hun grædende raabte:

„Min Søn, min Søn, o, — saa har Du endelig udstaaet din Straf paa Galeierne.“

Dg trykkende sit hæslige Ansigt tæt op til hans, kysjede hun ham hoitgrædende.

Charles stod som lynslagen.

„Bort, bort,“ skreg han derpaa og slyngede den hæslige Kone fra sig, „bort, jeg kjender Dig ikke, min Moder er død for længe siden, — bort fra mig.“

Dupelin vendte andægtig Dinene mod Loftet.

„En slem Søn,“ sagde han med sin skarpe Stemme „hvor det maa være tungt for den gamle, pæne Kone.“

Den gamle, pæne Kone vendte sit Ansigt imod ham og sendte ham et spørgende Diekast.

Strax efter trængte hun helt hen for Mairen og fremtog nogle falmede, gamle Papirer.

„Mine Børns Døbeattester,“ sagde hun „det vil sige de Døbeattester, som min Mand, der tjente hos den afdøde Greve de Miron, kom med! Gud tilgive ham, han var mig utro, men alligevel har jeg elsket Børnene som mine egne, og de er derfor virkelig mine Børn, jeg har omfattet dem Begge med en Moders Kjærlighed.“

Mairen gjennemsaa Papirene.

„Der er Intet, som modbeviser, at Charles og

Jeannette er uægte fødte," sagde han „de er altsaa aldeles uberettigede til Arven."

„Som Maire i Deparmentet," vedblev han derefter med hævet Røst „erklærer jeg derfor . . ."

Han holdt inde og saa henover Forsamlingens Hoved, til Baggrunden af Salen, hvor Jeannette netop kom gaaende, ledsaget af en gammel, fattigflædt Mand.

Alle gjorde Plads for hende; Greven betragtede hende med et mørkt Blik, og Dupelin studerede hendes Ledfagers Ansigt.

Charles trykkede hende i sine Arme, medens den gamle Kone lagde en mærkelig Forvirring for Dagen.

„Hr. Maire," sagde hun med fast Stemme „jeg opfordrer Dem som Kredsens Dyrighedsperson til at lade Hr. Greve Miron, ogsaa kaldet Fasmer og Advokat Dupelin arrestere i Lovens Navn, som Bedragere og Mordere."

Disse Ord virkede som et nyt Lynslag paa hele Forsamlingen.

Greven blev blegere end det gullige, falmende Testamente han havde i Haanden, og Advokat Dupelin sprang op; med vidtopspilede Dine og for første Gang fuldstændig overrumplet.

„Men," begyndte Mairen synlig forlegen.

„Gjør deres Pligt," vedblev Jeannette „jeg paatager mig at bevise hvad jeg siger."

„Arrester hende, grib hende," skreg Greven, der endelig var kommet til Mælet igjen „det er Løgn,

Øogn, man vil berøbe mig Arven, som min Fætter har tiltestamenteret mig, — o, mine Herrer, jeg bliver gjort høiligen Uret."

Alle tav og betragtede snart den Gne, saa den Anden.

Hvem skulde man tro!

Da traadte den gamle Mand, som havde led-
saget Seannette ind i Salen, nærmere.

"Grev Miron, Fædmer, som Du hedder," sagde han
„undvegen Galeislave fra Toulon, den gamle Greves
Slægtning, som Du desværre er, — jeg anklager
Dig for at have myrdet Grev Miron og hans Hustru
og jeg skal bevise det — saasandt Gud hjælpe mig."

Den Gamle tilkastede Greven et frygteligt Blik
og vendte sig imod en af Tjenerne, som stod i Nær-
heden.

Han hvistfede Noget til ham, og Tjeneren for-
svandt.

Kort efter kom han tilbage med et gammelt
 Klædningsstykke.

Greven var imidlertid sunket om paa en Stol,
overvældet af Angst; han begyndte at forstaa, at
Seiren var i Begreb med at smutte ham ud af
Hænderne, men samlende al sin Kraft og med et
spottende Smil reiste han sig igjen op. —

Han havde gjenvundet al sin Rolighed; ikke en
Mine var fortrukket i hans Ansigt, og med fuld-
kommen rolig Stemme sagde han:

„Hr. Maire, De indser, at man har ifinde at
berøbe mig hvad mit er med Rette; jeg beder Dem,

gjør Ende paa denne ubehagelige Scene og sæt Deres Navn under Papiret, til Testamentets Stadfæstelse, jeg er hverken en Bedrager eller Morder."

"Vi gaa i Borgen for Greven," raabte flere Adelsmænd „vi vide han er en brav Mand."

Miron saa sig stolt om.

"Tak, mine Herrer," sagde han „jeg vidste, at jeg kunde stole paa Dem."

Idetsamme tog den gamle Mand Klædningsstykket, som Tjeneren bragte ham.

"Grev Miron," sagde han „kjenner Du denne Frakke?"

Greven kastede et stolt Blik paa ham.

"Ja," sagde han „det var min daglige Klædning, da jeg endnu var Fæzmer, den fattige Fæzmer som min Fætter, den gode Greve, lønede med al sin Kjærlighed."

"Hvister Du?" vedblev den Anden med isnende Ro „at Du havde den paa, da Greven styrtede i Afgrunden, hin maaneklare Nat."

"Ja, jeg troer det," svarede Greven lidt forvirret „og jeg har gjemt Frakken, som en Grindring om min tidligere fattige Stilling, for at bevare mig for Hovmod."

"Der mangler et Stykke her," vedblev den Anden „der er revet et hel Stykke ud, det skete ogsaa hin Nat."

Greven skjælvede.

"Det kan kun være sket i en Kamp," vedblev den Anden „og det ved Du ogsaa meget godt, thi

Du savnede Stykket og Du tog din Løgte og søgte efter det derude paa Strænten, men Du fandt det ikke —, fordi jeg havde taget det.”

Med disse Ord tog han en lille Lap frem af sin Brystflomme.

Greven greb sig for Banden og stirrede forfærdet paa det lille Stykke Klæde.

„Det passer bestemt,” vedblev den frygtelige Gamle „aldeles bestemt og det er det samme, som Din Medhjælper, Advokat Dupelin, omtaler i sit Brev til Dig, som han glemte i Droschen Nr. 218, da han bortførte Grevens Datter Seannette Miron, efter din Befaling.”

Advokaten blev bleg som en Dødning ved denne Efterretning og sprang op.

„Her er Brevet,” sagde den Gamle og gav Mairen et Stykke krøllet, tilsmudset Papir, „det er Bevis nok.”

Dupelin udstrakte Haanden for at rive det fra ham, men en Arm holdt ham tilbage.

Han vendte sig om og saa en Dame staa ved sig.

„Hr. Dupelin,” sagde hun „i Louxemborg Have tog jeg Deres grønne Silketørklæde, her tager jeg Dem selv, jeg arresterer Dem i Keiserens Navn.”

Mairen læste imidlertid Brevet op. Der stod:

. . . . „Se fremfor Alt at finde det afrevne Stykke Klæde; det kan fælde Dem, hvis man bruger det som Vidne mod Dem —! er Frakken blodig, saa vask den af, eller brænd den

før, behold den ikke i Deres Bærge, lad Dem ikke fange af en Grille . . ."

Damen havde imidlertid vinket ad to civilklædte Mænd, som Ingen havde set komme ind.

Det var forklædte Politikonstabler fra Paris.

„Tag hende med,“ befalede Damen og pegede paa den gamle Kone „Madame Babine bør gjøre Advokaten Selskab.“

Og inden den gode Kone vidste det havde hun to nydelige Haandjern paa, som vakte hendes afmægtige Raseri i høieste Grad.

Dupelin forlod strax sin Plads og lod sig rolig føre bort gjennem de forfærdede Uheldsmænd. Han stolede paa sin Anseelse og juridiske Dygtighed.

Greven var forsvundet.

Ingen havde set at han havde benyttet sig af den almindelige Forvirring og var smuttet ud af Døren, som førte ud til Korridoren.

Seannette kastede sig i Broderens Arme.

„Charles,“ græd hun „Gud er med os; vi er frelst.“

„Og I ville blive hævnede,“ sagde den gamle Mand „naar vi ses igjen, er Grev Miron hæbnet, Farvel.“

Han var den Eneste, som havde lagt Mærke til Grevens Forsvinden, og gik nu for at søge ham.

Idetsamme rullede en Vogn ind i Slotsgaarden.

Den indeholdt tre Personer:

Lægen Duvant, Zambo og Maja, som grædende kastede sig for Seannettes Fødder.

„Jeg beder Dem tilgive min lille Maja,“ sagde Duvant „jeg kan ikke ægte hende, før De har tilgivet hende hvad Skinsygen drev hende til.“

Jeannette omfavnede hende.

Hun havde ikke Hjerte til at hade Nogen.

„Vi maa ogsaa gjøre Noget,“ sagde en høi Mand til en tarvelig klædt Person, som tilligemed den Første stod i Slotsgaarden „kom, Henri, de to Slyngler maa ikke undslippe.“

„Som De vil, Hr. Greve,“ svarede den Anden „Cecilie vil blive meget glad, naar hun hører, at Simon og Jerome er gjort uskadelige.“

De to Mænd gik med det samme udaf Porten og tog Veien til Stoven.

Greven saa Ingen, han var sporløs forsvunden.

Septende Kapitel.

Slutning.

Natten var kommen, klar, funklende af tusinde Stjerner, som skinnede oppe paa den mørkeblaa Himmel, som ligesaamange Ildgnister. Alt var Fred og Stille; det var som om Naturen tog Del i den un-

derlige Glæde de to Søskende følte ved at være der med Rette, hvorfra de engang vare blevne jagede med Urette.

De sad i den store Ridderaal, den samme, hvori deres ulykkelige Forældre saa ofte havde siddet, og rundt om dem stod trofaste Venner.

Ikke alene dem, som havde kjendt dem i Ulyk-
kens Dage, men ogsaa Omegnens Adel, som endelig
havde faaet Dinene op for hvad Grev Miron var,
og som nu kappedes om at vise den unge Greve og
den fortryllende Komtesse, hans Søster, den skyldige
Opmærksomhed.

Boul Berner blev forestillet som Seannettes Brud-
gom, og Alle lykønskede den Lykkelige; hans Udhol-
denhed og Trostab vilde endelig blive belønnet.

Kun Lepart, som atter havde iført sig en Dragt,
der passede til hans Røn, var noget tavst; han spe-
kulerede nemlig paa, hvorledes det skulde lykkes ham
at overbevise den snu Retslærde, som neppe vilde
forsømme at anvende Alt hvad der stod til hans
Raadighed for at frelse sig selv.

Grev Tonard var ikke tilstede, baade han og
Henri, der som vi vide, var fulgt med, var gaaede
en Motion, som de sagde, for at bese Slottet, hvad
der forresten kunde være vanskeligt nok ved Aftens-
tid.

Duvant var i Berlehumør og omfavnede glad
sin Maja, hvis brune Kind glødede af Lykke, medens
Zambo med ægte hindostansk Ligegyldighed betrag-

tede de kostbare Malerier, som prydede Væggene.

„Ja, mine kjære Venner,“ sagde han „Gud har vendt Alt til det Bedste, — mørke og truende var Udsigterne, knapt skinnede en enkelt, lille Solstraale i det tykke Mørke, og vi, som stod Eder bi, famlede frem og tilbage, uden at kunde finde Traaden i Labyrinthen. — Dog er endnu ikke Alt endt, Hovedmandens Skjæbne er endnu ikke afgjort, men at hans Time vil komme og komme frygtelig, derom er jeg overbevist.“

„O, lad os tilgive ham,“ sagde Jeannette og trykkede sig fast op til Poul Berner „lad os tilgive som Gud tilgiver.“

„Kjære, gode Bige,“ svarede Paul „selv om vi tilgive, vil den menneskelige Retsfærdighed vægre sig derved; kunde Forbrydelser af den Natur gaa ustraffede hen, var Ingen sikker.“

Jeannette sukede, hun følte, at han havde Ret.

Endnu længe sad de Lykkelige og gjenkaldte de tunge, mørke Dage i Grindringen, indtil endelig Afteenen kom.

Den var ligesaa stille og deilig som de tidligere Nætter havde været stormfulde, og da Maanen fattede sit blege Lys gennem Slottets smaa, blyndfattede Ruder, skinnede den kun paa glade og tilfredse Ansigter.

Især lagde En sin Glæde for Dagen:

Det var Arnould, Negerdrengen, som Greven

havde taget i sin Tjeneste i blind Tillid til hans Huds Ægthed.

Jeannette havde lovet at ville sørge for ham, og om kort Tid skulde han gaa i Skole, havde hun lovet; i Skole for første Gang, — han kunde hverken læse eller skrive.

Udenfor Slottet ved den mørke Aften, som strakte sig en Fjerdingvei vester paa, stod tre Personer, skjulte af Træerne.

Op og til faae de op til Slottet, hvis oplyste Binduer skinnede dem imøde, og engang imellem lød en klar Latter ned til dem.

„D,“ mumlede den Eine og truede rasende ad Slottet „o, I have ikke vundet endnu; Fasmers lever, Fasmers, som har vist hvad han formaar, og som vil vise Eder det endnu engang. Simon, Jerome,“ fortsatte han i en myndig, befalende Tone, „I er de Gæster, paa hvem jeg kan stole, I ville adlyde mine Befalinger, ikke sandt?“

Banditterne bukkede.

„For Betaling, naturligvis!“ svarede Simon.

„Nu vel,“ sagde Fasmers „i Nat maa denne Jeannette og denne Charles have faaet Forfald, forstaar I?“ Han pegede mod Himlen.

Simon bukkede.

„Dg Betalingen?“ mumlede han.

„Nu, jeg vil ikke være kneben; hundrede tusind Francs til hver af Eder,“ svarede Greven „er I tilfredse?“

„Fuldkommen, Deres Excellence!“ svarede Begge.

„Nu vel! Klokken Tolv sover de Alle,“ fortsatte Greven i en hvissende Tone „I vide vel hvad I saa have at gjøre.“

De to Mænd bukkede, de forstod ham fuldkommen.

„I vil let kunde finde deres Soveværelser,“ hvisttede Greven „blot rolig og forsigtig —! naar I er færdige, træffes vi.“

Der laa en frygtelig Betydning i de Ord: „naar I er færdige“, men det lod ikke til det gjorde noget Indtryk paa Banditterne, de bukkede blot, medens Greven gik lydløs bagom Alleen og forsvandt imellem Træerne.

„Et nemt Stykke Arbeide og en god Betaling,“ mumlede Jerome „med hundrede Tusinde i Lommen kan man reise Verden rundt som rige Mænd, og Du har vel ikke isinde at blive her i Landet, Simon.“

„Nei,“ svarede Morderen leende „Depart kan styde en hvid Pind efter mig.“

De to værdige Mænd saa paa hinanden og loe.

„Politiet er dumt,“ sagde omsider Simon „hvor de vil glo, naar de i Morgen opdager, at Simon Ternkno og Jerome Blyshunge har aflagt den sidste Bisit.“

„Men Dousjoren,“ indvendte Jerome „o, den er sikker nok; den gode Greve vil ikke gjerne staa i

Gjæld for saadanne Tjenester! kom Simon, vi skjule os indtil Midnat kommer."

De to Skurke smuttede bag Alleen og skjulte sig i Krattet.

Omfrider slog Klokken tolv, og som to sorte, snigende Skygger listede de sig ind i Slotsgaarden, og opad den brede Marmortrappe. Døren stod aaben, det maatte være en Forsømmelse af Tjenestehynden.

Simon gik først ind.

"Kom Jerome," hviskede han "her er stille, man sover."

Jerome fulgte strax efter.

De aabnede Døren til den store Ridderhal og traadte ind, men idetsamme følte Simon sig greben om Livet og holdt fast, samtidig med at Jerome blev slaaet til Gulvet.

I samme Nu blev det lyst rundt om dem.

Fra Sideværelserne strømmede Tjenerne ind med brændende Lys, og de to Vanditter saa nu hvilke Modstandere de havde.

Det var Tonard og Henri.

"Se saa, lille Simon," loe Greven "nu kan jeg da endelig overlevere Dig til Bødlen, som rimeligvis vil hænge Dig eller i heldigste Tilfælde sørge for, at Du faar „den grønne Hue." (Galeisflave paa Livstid.)

Simon udstødte et rasende Brøl og forsøgte at rive sig løs, men Tonard greb ham om Haandleddene, saa de knagede.

"Kølig, gamle Dreng, kølig," sagde han "skam-

mer Du Dig ikke, se hvor Cecilie Carbonne leer ad Dig."

Simon udstødte et nyt Brøl af Raseri.

Cecilie Carbonne, som han havde mishandlet saa mange Gange, var virkelig traadt ind, og betragtede den fangne Kæmpe.

"Skade, at Du ikke har din Hund hos Dig, Simon Ferkno, den havde saa gode Tænder! Arrene sidder her endnu," sagde hun.

Hun pegede paa Halsen og gif.

"O, jeg er en Dødens Mand," stønede Uslingen, som nu begreb, at Alt var tabt „jeg bliver hængt."

Tonard svarede ikke, men nikkede blot og bandt hans Hænder bagpaa Ryggen; derpaa lagde han ham ned paa Gulvet og bandt ligeledes Benene.

Henri behandlede Jerome paa samme Maade, trods hans fortvivlede Modstand, og da Kloffen var halv Et var Alt thyst og stille.

Banditterne laa ved hinandens Side, vis paa at deres Bedrifter var til Ende for stedse.

Grev Tonard og Henri gif til No; de havde gjort Deres, og det var ikke den mindste Part.

Ude paa Skraenten, som hævede sig mørk og truende over den dybe Rhinflod skinnede Maanen klar og lys. — Dens blege Straaler faldt paa de

tusinde vilde Blomster og de grønne Blade, som bekrandsede Skrænten, og Nattevinden foer tusende henover dem, næsten klagende, som om den fortalte dem om det gyselige Drama for mange Aar siden.

Langs Slottets Mur gik en mørk Skikkelse, spørgelseagtig og snigende, som om Personen, den tilhørte, frygtede for at blive set.

Lidt efter lidt traadte den tydeligere ud af den sorte Kamme, som Slottets kæmpemæssige Skygge indhyllede den i og nærmede sig de vilde Rosenbuske ved Skrænten.

Maanen oplyste Personens Ansigt; man kunde tydeligt se det.

Det var Grev Miron, Bedrageren, Dobbeltmorderen.

Han standsede omtrent paa samme Sted, hvorfra han engang havde slynget sin Fætter og Ven ned i den brusende Rhinflod, og stirrede gysende ned over den bratte Afgrund.

„Dg hvad her er sket,“ mumlede han „skulde altjaa være til ingen Nytte! nei, saa uretsfærdig kan Himlen ikke være; jeg har betyngt min Sjæl med Blod; men Raaden er uden Grændse, og nu skulde jeg lade mig Frugterne fravriste, nei aldrig.“

Han vendte sig om og saa mod Slottet.

„D,“ vedblev han i en truende Tone „I vide ikke hvem I have at gjøre med; jeg er endnu Fasmus, Manden fra Galeierne, den undbegne Slave, en Mand af fornem Slægt, og jeg blæser af hele

Verdens Dom! jeg gjør hvad jeg vil, om jeg saa skal lade hele Frankrig myrde."

Han tav og saa atter ned i den dybe Afgrund.

"Her var det," mumlede han „her forsvandt han i den dybe Flod! nu, hvorfor stod han mig i Veien, hvorfor skulde jeg være hans Undergivne, afhængig af hans Naade; ha, ha, ha, den Taabe! han havde glemt at Mironernes stolte Blod ogsaa rullede i mine Aarer, og han vidste ikke, at jeg havde lært at tiltvinge mig hvad jeg vilde. O, Galeierne er en god Skole for en Mand med Villie og Styrke; de daglige Pinsler fylde hans Bryst med Had mod alt det Bestaaende, og Længslen efter Friheden sætter ham istand til at trodse Alt paa den hele Jord."

Han tav igjen og saa mod Slottet.

"Staffels Dupelin," loe han „der gif Du i Fælden, men det skulde gaa til med Fandens Kunst, om Du ikke slap fri alligevel."

Han tog sit Uhr op og saa paa det.

"Næsten halv Et," mumlede han „nu maa de være færdige deroppe; nu, de Folk kan man stole paa."

Et dumpt Brøl oppe fra Slottet naaede idetsamme ned til ham.

Greven foer sammen.

"Skulde de være opdagede," mumlede han forfærdet „skulde det være mislykkedes, saa er jeg fortabt."

Han hørte nu tydelig Simons Eder og Forbandelser og saa gjennem Binduerne, at man nærmede sig med Lys.

„Det er mislykket,“ skreg han rasende „o, de Klodrianer, nu vinder jeg aldrig det tilbage, som jeg vandt ved hvad Verden kalder en Forbrydelse; jeg maa bort, bort før de komme og hente mig.“

Han vendte sig om og vilde gaa bort fra Skrænten, men standsede forfærdet.

Den vilde Rosenbust boiede sin torneede Grene tilside, og en Mand traadte frem af den.

„Paa Gjensyn, Fåsmer,“ sagde han og blev staaende med forslagte Arme, „naa hvordan gaar det, siden vi hilste paa hinanden hist henne i Slotsporten, da Du vendte tilbage fra Mordet paa Grev Miron?“

Ukslingen stirrede paa ham.

En vild Fortvivlelse greb ham, han følte at han var fortabt.

„Gaa, gaa,“ skreg han „Blads, Blads, for Fåsmer.“

„O, Du skal nok faa Blads, Morder,“ svarede den Anden „mere Blads end Du ønsker, men Du skal først vide hvem jeg er og hvad jeg vil. Ser Du, Glendige,“ vedblev han „jeg var den Myrbedes Tjener, Raoul, — o Du husker mig godt, Du kunde allerede dengang, Dagen efter Mordet, ikke udholde mit Blik; — jeg saa Dig komme hin Nat, herfra Skrænten, jeg hørte Lyden af dine Skridt og jeg saae Forbrydelsens Stempel paa din Pande —, da tilhvişkede jeg Dig et: paa Gjensyn! og nu — nu efter mange Mars Forløb, kommer jeg for at hævne min myrbede Herre og hans myrbede Hu-

stru, — Ja, faml Du kun ned paa Bryftet efter den lille runde Dolk, — jeg kjender den og jeg ved, at den havde frembragt den lille røde Plet paa den myrdedes Grevindes Legeme — o, Faskmer! — nu er Timen kommen.“

Den gamle Tjener var frygtelig at se til; hans frumbøiede Skikkelse rettede sig, Vinden pidskede hans lange, graasprængte Haar til alle Sider, og hans Dine lynede i det klare Maaneskin.

Greven traadte gysende tilbage. —

„Hvor er dit Mod henne, Faskmer,“ vedblev den gamle Tjener „frygter Du for Spøgelseset derne fra den brusende Flod? eller er det dine Benners Angstraab fra Slottet, som forfærder Dig? De er snart hendøde, Retfærdigheden har endelig grebet dem.“

Greven foer sammen, men samlende al sin Kraft, styrtede han rasende imod Raoul.

Dolken, den samme, hvormed han havde myrdet Grevinden hin Nat, lynede i hans Haand, Maanen faldt sig paa dens blanke Klinge, den lignede en lille Slange af Solv, som bevægede sig til alle Sider med Lynets Hurtighed.

Raoul følte dens Spids fare igjennem sin Arm og udstødte et Skrig.

„Ah,“ raabte Greven „ah, Ven Raoul, nu er Touren til Dig at tabe Modet.“

Og med uimodstaaelig Kraft trak han ham nærmere hen til det svimlende Dyb bag den mørke Skrænt.

Raoul mærkede hans Hensigt og greb ham om Livet, og nu begyndte en frygtelig Kamp imellem de to Mænd.

Den Ene søgte at kaste den Anden ned; paa den ene Side kæmpede Raseriet, paa den anden Hadet og Hævnen.

Maanen skinnede klart og oplyste dem Begge, og nedenunder dem lod Rhinens dumpe Torden som en svag Røst fra Underverdenen, som et Dødsful fra Grevens Grav.

Raoul følte sine Kræfter svinde paa Grund af Saaret i Armen og fordoblede sit Angreb, og Fasmus mærkede, hvorledes Fødderne begyndte at glide nedad den glatte Skraaning og udstødte et Skrig.

Raoul hørte det og forstod det.

„Nu, nu!“ skreg han og omklamrede Fasmus med overmenneskelig Kraft „nu skal Du prøve Dødspringet i den brusende Flod.“

Fasmus klyngede sig til ham, hængende halvt udover den gabende Afgrund, og Raoul stræbte for-gjæves efter at befri sig for hans rasende Favntag.

„D, vi følges ad!“ skreg Uslingen „vi vilde Begge besøge Flodbunden i hinandens Selskab; kom Raoul, kom, vi . . .“

Mere sagde han ikke.

De Kæmpende forsvandt og styrtede, fast omslyngende hinanden ned i den gabende Afgrund.

Den følgende Morgen fandt Fisserne to Lig, endnu i Døden omslyngende hinanden, — Grev Mirons Morder og hans frygtelige Hævner.

Begge fulgtes ad; den Anklagede og Anklageren mødtes samtidig hos Gud.

Der var gaaet henved to Maaneder siden det her sidst Fortalte.

Sommeren var kommen; mild og varm kastede Solen sine Straaler henover de frodige Marker og deilige Enge, og rundtom græssede Kvæget i landlig Ro, medens Markarbeiderne forrettede deres Dont langt mere tilfredse og gledere end tidligere.

Der var ogsaa indtraadt en væsentlig Forandring i Godssets Bestyrelse.

Den strenge Myndighed, som bandt Alles Tunge, var forsvundet, Herskab og Tjenerskab forstod gjensidig at skatte og agte hinanden, og fra Slottets store, rummelige Folketue lød hver Aften Sang og Latter, istedetfor at man tidligere knapt vovede at sige et Ord.

Alle kjendte den falske Greves skræffelige Endeligt, og der fandtes Ingen, som fordømte den tro Raoul for hans sidste Gjerning, som blev let forklarlig.

Endelig bragte Aviserne Underretning om de andre Forbryderes Straf og om Opdagelsen af „Munkenes“ tallose Skjændelsgjerninger, og Dommen faldt streng og retfærdig.

Simon, Jerome og Babine døde paa Skaffottet og den tidligere saa ansete Advokat Dupelin blev dømt til livsvarigt Arbeide paa Galeerne. Hans uhyre Formue tilfaldt Staden, da han ingen Familie havde, som kunde arve ham.

Retfærdigheden var sket Fyldest; Paris var renset for en Bande farlige Forbrydere.

En Morgen herskede en ualmindelig Travlhed paa „Kningrevens Slot.“

Hvor man vendte Diet saa man smilende Ansigter og pyntede Folk; uhyre Masser af Blomster og Grønt var bragt sammen i Slotsgaarden, der lignede en Have fra Tusind og En Aar, og udenfor kneiste en vældig Vresport med en Inscription, som passede til Dagens Høitidelighed.

Der var nemlig Bryllup, tredobbelt Bryllup i Slottets Kapel.

Boul Berner og Jeannette Miron; Doctor Duvant og Maja, og Henri og Cecilie Carbonne.

Boul vilde nemlig paa ingen Maade tillade, at hans Venner fejrede deres Bryllup andre Steder, og Jeannette vilde ikke give Slip paa sine Veninder.

Par for Par begav de sig til Kapellet, hvor den gamle, hvidhaarede Præst modtog dem og forenede dem for Gud og Menneker.

Alle Gudssets Beboere var tilstede og overværede

den høitidelige Handling, og da de Nygifte vendte tilbage gjennem Vresporten tordnede Kanonerne fra en lille Høi i Slottets Nærhed.

Det var Tonard, som i al Hemmelighed havde laant nogle „Brumbasser“ som han kaldte dem fra den nærmeste By.

Endnu en Overraskelse var forbeholdt dem. Da Jeannette eller nu Fru Berner traadte ind i Slottets glimrende udstyrede Sale, faldt en gammel Kone hende grædende om Halsen; det var Madame Didon, som sammen med Hr. Lepart var ankommen under Bielsen.

Den gode Kone var helt forlegen ved at se sin „lille Datters“ Rigdom og den stadselige Brudgom, men da Jeannette kaldte hende sin egen gode Moder, brast hun i Graad og kysjede hende ligesaa usforbeholdent som i gamle Dage.

Et glimrende Bal sluttede Festen.

Egnens fornemme Adel indfandt sig for at overbringe sin Lykønskning og for at trykke den ny Godsherres Haand. At han ikke var adelig gjorde Intet, Revolutionen havde kuldkastet alle finere Følelser.

Det var længe siden Slottet havde været Vidne til en saa uskromtet Glæde af saamange lykkelige Menneſter. Alle de mellemliggende Dage, ligesom den Dag, da Charles og Jeannette som en lille Dreng og en lille Pige kjørte ud ad Slottets Port og til nu, forsvandt som et Lyn, det forekom dem endog, som om det Hele var en hæslig Drøm, der

nu var bleven afløst af en herlig Virkelighed, hvor alle de stygge Billeder opløste sig i Glemslens Taage.

Nu straalede Fremtiden dem lys og klar i Møde; rundtom stod trofaste Venner, som havde hjulpet dem i Nødens Time, og de glemte dem hellerikke.

Da Aftenen kom stod Boul og Jeannette paa Slottets Altan.

Rundtom var stille; Fuglene tav, og kun Aftenvinden susete henover Buskene. Foroven hvælvede den blaa Himmel sig, besat med sine Stjerner's Myriader, og dybt nede snoede den prægtige Rhin=flod sig som et bredt Solbælte, belyst af Maanen.

Boul Werner omfavnede sin yndige Brud.

„Jeannette,“ hviskede han „min søde, elskede Brud, saa naaede vi da endelig det Maal vi saa i vore kjæreste Dromme, og den algode Styrrer har givet os det af sin Rigdoms Fylde langt udover vore dristigste Forventninger. — Mørkets Dage er forbi, kun Kjærlighed og Haabet staa ved vor Side, alle mørke Skygger ere svundne, nu har vi Intet mere at frygte.“

„Nei, min Elskede,“ svarede hun „vi have Intet at frygte, men Et at erindre.“

Han saa spørgende paa hende.

„Hvad mener Du?“ sagde han.

Hun svarede ikke, men knælede ned paa Altanen og folbede sine Hænder.

„Lad os takke Gud!“ hviskede hun.

Boul tog sin Hat af og knælede ved hendes

Side, og Begge opsendte en inderlig Bøn til Ham, som ene raader i Livet og i Døden.

Men dybt under dem lod Bøsserfloffen fra Landsbyen, den opsendte ogsaa sin Takkefang til den Ewige.

E n d e .

